

TESS GERRITSEN

THE BURNING MAN THREATS TO NEW YORK
CAUCHUYEN HOI HOP Y HOOC

MÙA GẶT

H A R V E S T

dtr-ebook.com

LIÊN HỆ: 0904 604 788 (TRẦN VĂN HÒA) - 0913 604 788

Mùa Gặt

Tess Gerritsen

THE PHENOMENAL NEW YORK TIMES BESTSELLER

TESS GERRITSEN

"THE BEST MEDICAL THRILLER I'VE READ SINCE COMA."
—JAMES PATTERSON

HARVEST

Thông tin ebook:

Tên sách: Mùa Gặt

Nguyên tác: Harvest

Tác giả: Tess Gerritsen

Nhà xuất bản: Văn Hóa Thông Tin

Người dịch: Lan Hương

Số trang: 432

Năm xuất bản: 2009

Hình thức bìa: Mềm

Kích thước: 15x22cm

Giá bìa: 73.000

Chụp hình sách: Dung (minhlinh2008)

Tạo prc: Trang Trang, Hoàng Liêm

Nguồn: e-thuvien.com

Ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu nội dung:

Một quyết định đáng kinh ngạc và có tính sống còn đã hủy hoại toàn bộ nghề nghiệp cũng như những cơ hội lớn của nữ bác sĩ Abby. Cô và nhóm trưởng đã quyết định dành quả tim của một nạn nhân tử vong vì tai nạn giao thông cho cậu bé mười bảy tuổi thay vì cho một phụ nữ rất giàu và có địa vị trong xã hội. Bệnh viện, nơi cô đang làm việc đã sắp xếp người phụ nữ giàu có này sẽ là bệnh nhân được cấp phép quả tim giá trị kia. Ai cũng biết rằng làm trái quyết định và sự sắp xếp của bệnh viện quả là một việc làm vô cùng táo bạo. Chính việc làm đó đã khiến bác sĩ Chao bị mất việc, còn Abby bị giáng một cú sốc khá nghiêm trọng.

Sau đó, đột nhiên bệnh viện có thêm một quả tim mới, người phụ nữ giàu có kia được ghép tim và Abby đã phát hiện ra một sự thật khủng khiếp - một đường dây mua bán nội tạng phi pháp, có được nội tạng bằng cách giết người... Và trên một con thuyền thả neo ở bến cảng Boston, sự thật cuối cùng đang đợi cô khám phá...

Đôi nét về tác giả:

Tess Gerritsen (12/6/1953) là một bác sĩ điều trị và một tác giả nổi tiếng thế giới. Tác phẩm tiểu thuyết đầu tay của bà về sự trì hoãn trong y học đã dành được rất nhiều lời khen ngợi. *Harvest* là cuốn sách bán chạy nhất theo tờ *Thời báo New York*. Bà cũng là tác giả của nhiều cuốn sách bán chạy khác như *The Mephisto Club*, *Vanish*, *Body Double*, *The Sinner*, *The Apprentice*, *The Surgeon*, *Life Support*, *Bloodstream* và *Gravity*. Tess Gerritsen sống tại Maine. Có thể ghé thăm website của bà tại địa chỉ www.tessgerritsen.com

Mục Lục

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

***Dành tặng Jacob, người chồng yêu dấu
đồng thời cũng là người bạn rất thân của tôi***

Nó thấp bé hơn so với độ tuổi của mình. Nó thấp bé hơn so với những cậu bé khác ăn xin ở đường hầm dưới đường xe lửa ở Arbats - Kaya. Tuy nhiên, dù thấp bé, dù không được phông phao như bạn bè cùng trang lứa nhưng ở tuổi mười một, nó đã làm tất cả mọi nghề để có thể mưu sinh. Không ai dám tin rằng nó lại có thể làm nhiều việc như vậy, ngay cả một số tật xấu của người lớn nó cũng mắc phải. Nó hút thuốc được ba hay bốn năm rồi, ăn cắp đồ của người ta được ba năm rưỡi, và lừa bịp thiên hạ được hai năm. Thật khó có thể tưởng tượng được, một đứa trẻ mười một tuổi mà đã có “nhiều chiến tích” đến vậy. Yakov không quan tâm đến “nghề” thứ ba của mình nhưng chú Misha lại nặng nề yêu cầu nó phải theo. Tại sao lại như vậy? Lừa bịp đâu phải một việc tốt đẹp gì cơ chứ? Câu trả lời thật đơn giản: nếu không lừa bịp thì làm sao mà họ có thể mua được thuốc lá và bánh mì? Yakov là đứa trẻ nhỏ bé nhất nhưng lại dũng cảm nhất của chú Misha, chính nó là kẻ chịu trách nhiệm công việc buôn bán. Khách hàng thường thích những đứa trẻ nhỏ hơn và trắng hơn. Họ dường như không hề quan tâm đến việc Yakov bị cụt tay trái, thậm chí phần lớn những người mua hàng còn không chú ý đến bước đi nặng nề, mệt mỏi của nó. Họ bị thân hình nhỏ bé, mái tóc vàng hoe và đôi mắt xanh biếc dường như không bao giờ chớp của nó thu hút. Ngoài điều đó ra những điều khác không hề có ý nghĩa gì cả. Hơn nữa Yakov chỉ là một đứa trẻ đường phố nên cũng chẳng có gì đặc biệt. Cuộc sống là như vậy, con người thường tập trung cao độ vào những gì có liên quan đến mình, họ làm gì có thêm thời gian để quan tâm đến những người xa lạ ở xung quanh.

Yakov muốn lớn nhanh, nó muốn thoát khỏi chú Misha, muốn thoát khỏi việc phải lừa bịp mọi người, nó muốn tự mình kiếm sống bằng cách móc túi như mấy thằng lớn. Mỗi buổi sáng khi thức dậy và mỗi buổi tối trước khi đi

ngủ, nó vươn cánh tay duy nhất còn lại của mình, cố gắng vươn tới chấn song cao nhất của chiếc giường. Nó cứ kéo và kéo, hy vọng có thể kéo cơ thể dài ra thêm vài centimet. Một suy nghĩ trẻ con. *Bài tập thể dục vô dụng*, chú Misha đã bao lần khuyên nó. Bởi căn bản nó vốn đã là thằng còi cọc, một thằng bé chẳng thể lớn. Người phụ nữ đã bỏ rơi nó cách đây bảy năm ở Mat-xơ-va cũng chẳng cao lớn gì. Yakov chẳng thể nhớ bất cứ điều gì về người phụ nữ đó, cũng như hoàn toàn mù tịt về quá khứ cuộc sống của mình trước khi đến thành phố này. Và nó cũng chẳng cần quan tâm đến quá khứ của mình. Nó chỉ biết những gì chú Misha nói với nó, thế nhưng nó không hoàn toàn tin tưởng lời ông, nó chỉ tin một nửa trong số đó. Ở tuổi mười một, Yakov đã thể hiện bản chất khôn ngoan của mình, nó là một đứa bé thông minh.

Với tính cách bẩm sinh đó, chẳng có gì lạ khi nó theo dõi người đàn ông và người phụ nữ đang bàn chuyện kinh doanh với chú Misha trên bàn ăn với thái độ hoài nghi.

Cặp đôi này đã đến căn hộ của Misha trong một chiếc xe lớn màu đen cùng các cửa sổ bằng kính mờ. Người đàn ông tên là Gregor, mặc một bộ vét, thắt cà vạt và đi giày da chính hiệu. *Biểu hiện của sự thành đạt*, Yakov nghĩ. Còn Nadiya, người phụ nữ, là một cô gái tóc vàng mặc váy ngắn và khoác trên mình chiếc áo len đắt tiền, bên cạnh đó trên tay cô ta là một chiếc va li lớn. Yakov thắc mắc không biết trong đó có gì. Nó đoán chắc phải là thứ gì đó quan trọng lắm nên cô ta mới cẩn thận như vậy. Chỉ cần nhìn vào cũng thấy rõ đích thị cô chẳng phải người Nga - một điều hiển nhiên đối với bốn đứa trẻ trong căn hộ. Cô là người Mỹ, hoặc có lẽ là người Anh. Cô nói rất thạo và có âm sắc Nga.

Trong khi hai người đàn ông vừa bàn chuyện kinh doanh vừa thưởng thức *vốt-ka*, ánh nhìn của người phụ nữ lướt khắp căn hộ nhỏ, cô quan tâm đến chiếc giường cũ kỹ từ thời chiến của quân đội để dọc theo bức tường, cô nhìn đồng chân mền cáu bẩn, và bốn cậu bé túm tụm lại với nhau ngồi

im lo sợ. Nadiya có đôi mắt xám, *một đôi mắt đẹp*, Yakov nghĩ vậy, và cô lần lượt đưa mắt nhìn từng thằng bé. Đầu tiên cô nhìn Pyotr, đó là thằng lớn nhất, năm nay vừa tròn mười lăm tuổi. Sau đó, tới lượt Stepan, mười ba tuổi rồi đến Aleksei, thằng nhỏ nhất, năm nay mới mười tuổi.

Và cuối cùng, cô quay sang Yakov.

Yakov đã quen với việc bị người lớn nhìn chăm chú, và nó cũng nhìn lại một cách bình thản. Nếu là mọi khi, tất cả bọn họ sẽ đều rất ngạc nhiên trước cái nhìn ương ngạnh của nó. Nhưng lần này thì không, cô ta lại nhanh chóng đảo mắt qua hướng khác. Thú thật Yakov không quen với việc người khác chỉ nhìn mình trong chốc lát. Tất nhiên, cậu không phải là ngôi sao hay một nhân vật nổi tiếng nhưng hình dáng bên ngoài của cậu lại khiến người khác không khỏi chú ý. Nhưng lần này thì khác. Thông thường người lớn không chú ý đến những cậu bé khác, còn tập trung sự chú ý vào nó. Ban đầu, nó cảm thấy hơi khó chịu nhưng dần dần nó đã quen với việc đó và có phần hơi thích thú. Lần này, thằng Pyotr với khuôn mặt đầy mụn lại thu hút được sự chú ý của cô ta. Thật không thể hiểu nổi cô ta đang nghĩ gì nữa.

Nadiya nói với Misha:

- Ông đang làm một việc đúng đắn, Mikhail Isayevich ạ. Những đứa trẻ này sẽ không hề có tương lai ở đây. Chúng tôi sẽ cho chúng một cơ hội mới.

Nói xong cô ta mỉm cười với mấy cậu bé.

Stepan, một tên ngốc nghếch, dãn độn cười nhả nhở đáp lại cô ta giống như một tên ngốc đang yêu. Chẳng lẽ nó lại bị cô ta thu hút hay sao?

- Nhưng ông biết đấy, chúng không nói được tiếng Anh - Chú Misha nói
- Thịnh thoảng chúng mới nói được một vài từ thôi.

- Trẻ nhỏ học mọi thứ rất nhanh. Đối với chúng những thứ đó chẳng cần phải nỗ lực lắm đâu.

- Chúng sẽ cần có thời gian để học hỏi. Dù sao thì chúng không có cơ hội để học tập. Chúng cần phải làm quen với ngôn ngữ và thức ăn nữa...

- Cơ quan của chúng tôi quá quen với các nhu cầu chuyển giao nên ông có thể yên tâm. Đó là công việc của chúng tôi mà. Chúng tôi đã làm việc với rất nhiều trẻ em Nga nên không có gì khó khăn cả. Trẻ mồ côi đều giống nhau cả thôi. Đầu tiên chúng sẽ được học tập ở một trường học đặc biệt, như vậy chúng sẽ có thể làm quen với môi trường mới. Chúng tôi đã có sự chuẩn bị trước rồi nên có thể đối phó với mọi tình huống.

- Nhưng nếu chúng không thể thích nghi thì sao? Tôi vẫn không thể yên tâm được.

Nadiya dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Chuyện đó thường gặp nhưng tôi tin rằng trường hợp của những đứa trẻ này là ngoại lệ. Chúng là những đứa trẻ gặp khó khăn trong việc thể hiện tình cảm - Rồi cô ta liếc nhìn bốn đứa trẻ - Có đứa nào trong số chúng khiến ông quan tâm một cách đặc biệt không? Tôi cảm thấy ông vẫn có vẻ băn khoăn thì phải.

Yakov hiểu rất rõ rằng nó chính là đứa trẻ gặp phải những khó khăn như họ vừa nói. Nó là đứa hiếm khi cười to và không bao giờ khóc, là đứa mà chú Misha gọi là “cậu bé đá”. Chính bản thân Yakov cũng không hiểu tại sao nó lại không bao giờ khóc dù có những lúc nó cảm thấy rất buồn. Những đứa trẻ khác mỗi khi bị đau đều khóc và chảy nước mắt đầm đìa. Chẳng lẽ nó là một đứa khác thường? Nó không giống như những đứa khác trong nhà. Nhưng không khóc đâu phải là một việc xấu đúng vậy không? Lúc đó, đầu óc Yakov trống rỗng giống như màn hình ti vi trống trơn vào

ban đêm sau khi phòng thu đóng cửa. Không hình ảnh, không dẫn truyền mà chỉ có những sợi tơ trắng muốt. Nó không nghĩ được gì mà cũng chẳng muốn suy nghĩ gì cả. Tất cả mọi thứ đều không quan trọng. Nó chẳng có gì nên chẳng thể mất gì.

Chú Misha nói:

- Chúng đều là những cậu bé ngoan. Chúng thật xuất sắc. Tôi chẳng có gì phàn nàn về chúng cả.

Yakov nhìn ba đứa trẻ khác như thể nó chưa bao giờ nhìn kỹ chúng vậy. Pyotr có vầng trán dô trông rất bướng và hai vai có phần nhô về phía trước giống như vai của một con khỉ đột. Nói chung nó chẳng có gì đẹp hay đặc biệt khiến người khác chú ý. Còn thằng Stepan thì có đôi tai quái dị, vừa nhỏ vừa nhăn nhúm. Thằng Aleksei thì đang mút ngón cái của mình.

Còn mày, Yakov nghĩ, nhìn xuống phần còn lại của cái cẳng tay cụt, mày chỉ có mỗi một tay.

Tại sao những người này không hết lời ngợi khen chúng? Yakov vẫn không ngừng thắc mắc. Đó chính xác là những gì chú Misha vẫn khẳng định về chúng nó. Và người phụ nữ thì luôn gật đầu. Đây quả là những cậu bé ngoan, những cậu bé khỏe mạnh.

- Cả răng của tụi nó cũng rất tốt đấy - chú Misha chỉ - Nhìn xem, chẳng có đứa nào bị sâu. Và nhìn xem Pyotr của tôi cao đến thế nào này.

Gregor chỉ vào Yakov.

- Thằng bé này có vẻ suy dinh dưỡng. Và cánh tay nó bị gì thế?

- Nó sinh ra vốn đã không có tay.

- Hậu quả của phóng xạ à?

- Nó chẳng có ảnh hưởng gì tới thằng bé cả. Chỉ là một cánh tay bị mất thôi mà.

Nadiya đồng tình.

- Điều đó cũng chẳng là vấn đề - cô ta đứng dậy khỏi ghế - Chúng ta đi thôi. Đã đến giờ rồi.

Chú Misha không hài lòng.

- Mọi chuyện diễn ra thật nhanh. Chúng tôi thậm chí còn không có thời gian để nói lời tạm biệt nữa.

Người phụ nữ kia có vẻ khó chịu và điều đó thể hiện khá rõ trong đôi mắt đẹp của cô ta.

- Mọi người có một lát để chào tạm biệt. Chúng tôi không muốn bị mất mối liên hệ với cơ quan.

Chú Misha nhìn mấy cậu bé, bốn cậu bé của ông. Dù chúng không có quan hệ máu mủ với ông và dù giữa ông và chúng không hề có mối liên hệ tình yêu nhưng dù sao hai bên cũng có mối ràng buộc phụ thuộc lẫn nhau. Ông lần lượt ôm từng đứa một. Không hiểu sao lúc phải nói lời chia tay ông lại cảm thấy hơi buồn, như thể ông vừa bị mất một thứ gì đó quý giá. Mà rõ ràng ông đã mất mấy cậu bé. Đến Yakov, ông ôm nó lâu hơn một chút, chặt hơn một chút so với những đứa khác. Chú Misha ngửi thấy mùi hành và thuốc lá, những mùi vô cùng quen thuộc không chỉ với ông mà với rất nhiều người. Mùi dễ chịu thật đấy! Nhưng bản năng cảnh giác khiến nó lùi lại như muốn tránh sự gần gũi. Nó không thích bị ôm hay chạm vào dù người đó là ai đi chăng nữa. Phải chăng nó không bình thường? Nhưng nó cảm thấy khó chịu khi có người khác chạm vào nó, nhất là để thể hiện tình cảm.

- Hãy luôn nhớ về chú Misha này nhé! - Misha thì thầm - Khi mà trở nên giàu có ở Mỹ, đừng quên tao đã trông coi mà như thế nào. Dù sao đi chăng nữa tao cũng giúp mà có được những ngón nghề cần thiết để nuôi sống bản thân.

- Cháu không muốn đi Mỹ. Cháu nói thật đấy - Yakov nói.

- Nhưng đi Mỹ là một cơ hội tốt, tốt nhất cho mà. Tốt cho tất cả bọn mà. Tao chắc rằng rồi chúng mà sẽ có cuộc sống khá hơn so với ở đây.

- Nhưng cháu muốn ở với chú cơ, chú Misha ạ. Cháu muốn ở đây. Dù sao thì đây vẫn là nhà của cháu, cháu đã quen sống với chú rồi.

- Nhưng mà phải đi.

- Tại sao lại phải đi cơ chứ? Chẳng lẽ ở đây không tốt ư?

- Bởi vì tao đã quyết định như vậy - Chú Misha nắm chặt vai nó và lắc mạnh - Tao đã quyết định rồi nên không thể thay đổi được.

Yakov nhìn những đứa trẻ khác lúc đó đang cười với nhau. Nó nghĩ: *Có vẻ như chúng nó rất hạnh phúc với việc này. Tại sao duy nhất chỉ một mình mình là cảm thấy nghi ngờ? Phải chăng mình đã quá đa nghi hay mình là một đứa ngốc không biết tận dụng cơ hội hiếm có?*

Chưa kịp tìm ra đáp án cho câu hỏi của mình, Yakov đã bị người phụ nữ kia cầm tay và kéo đi. Cô ta nói:

- Tôi sẽ đưa những đứa trẻ này đi bằng ô tô con. Gregor sẽ hoàn tất mọi thủ tục giấy tờ cần thiết. Mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy thôi.

- Chú ơi! - Yakov gọi to.

Nhưng Misha đã quay đi và nhìn chăm chăm ra phía cửa sổ. Không hiểu ông ta không nghe thấy tiếng Yakov hay cố tình làm ngơ. Thằng bé thất vọng cúi mặt xuống. Vậy là nó chẳng có sự lựa chọn nào khác ngoài việc đi theo hai người lạ kia.

Nadiya đưa bốn đứa trẻ đi dọc theo hành lang và xuống tầng dưới. Ngôi nhà cách với mặt đường bởi ba bậc cầu thang nhưng không hiểu sao Yakov lại cảm thấy thật nặng nề như thể chân cậu bé đang phải kéo theo vật gì đó rất nặng. Tiếng gót giày lộp cộp cộng với sức nặng của cả bốn đứa trẻ tạo ra một âm thanh vang vọng. Vậy là từ nay trở đi chúng không được sống trong ngôi nhà này nữa rồi. Ba đứa kia thì không biết nhưng Yakov cảm thấy có đôi chút nuối tiếc.

Khi đến tầng một thì Aleksei đột nhiên dừng lại.

- Đợi đã. Tôi quên mất Shu-Shu rồi! - Thằng bé hét lên và vội vàng chạy lên cầu thang.

- Quay lại đây nhanh lên - Nadiya gọi với theo - Mà không thể lên trên đó được.

- Nhưng cháu không thể để nó ở lại đây - Aleksei hét lớn.

- Quay lại ngay, ngay bây giờ. Mà không nghe tao nói gì hay sao?

Như thể không nghe thấy lời của Nadiya, Aleksei tiếp tục chạy lên trên tầng. Người phụ nữ định đuổi theo thì Pyotr nói:

- Nhưng nó sẽ không dờn đi nếu không có Shu-Shu.

- Nhưng Shu-Shu là kẻ quái quỷ nào cơ chứ? - Người đàn bà gầm gừ với vẻ tức tối.

- Đó là con chó nhồi bông mà thằng bé rất yêu quý. Chắc chắn nó muốn giữ thứ đồ chơi ấy mãi mãi.

Cô ta nhìn lên phía cầu thang theo chân Aleksei đến tận tầng bốn và trong khoảnh khắc ấy Yakov nhìn thấy điều gì đó trong ánh mắt cô ta, điều mà nó không tài nào hiểu nổi. Chắc chắn phải có cái gì đó không bình thường nhưng đó là điều gì thì nó không biết.

Chà chà, nó đã biết rồi. Đó chính là sự e sợ. Sự lo sợ hiện trong đôi mắt của người phụ nữ kia.

Cô ta đứng như trời trồng ở tư thế thẳng đứng nhìn Aleksei chạy lên trên tầng trên. Khi thằng bé chạy xuống phía dưới, tay ôm Shu-Shu, cô ta mới nhẹ nhõm đôi chút và tựa người vào tay vịn cầu thang. Tại sao cô ta lại có thái độ như vậy nhỉ? Aleksei chỉ chạy lên trên lấy con chó bông của nó rồi sẽ quay trở lại thôi mà. Thật không hiểu nổi.

- Lấy được nó rồi - Aleksei hí hửng ôm con chó bông trong tay với vẻ âu yếm.

Bốn cậu bé leo lên ngồi ở ghế sau của chiếc xe con. Phía dưới chật ních nên Yakov gần như phải ngồi trên đùi của Pyotr.

- Mà có thể nhích mông ra chỗ khác được không? - Pyotr gầm gừ.

- Nhưng tao có thể đặt mông mình ở đâu đây? Trên mặt mày được không? Làm gì còn chỗ nào nữa mà đòi hỏi như vậy.

Pyotr đẩy Yakov, thằng bé cũng không chịu thua và ấn lại Pyotr dù nó to lớn hơn mình.

- Dừng lại! - Người phụ nữ ngồi ở ghế trên ra lệnh - Hãy cư xử như những cậu bé ngoan đi nào. Chúng mày làm vậy phỏng có ích gì cơ chứ?

- Nhưng hàng ghế sau quá chật cho bốn người bọn cháu. Làm sao bọn cháu có thể ngồi được cơ chứ? - Pyotr phàn nàn.

- Thì chúng mày phải bảo ban nhau và thu xếp chỗ ngồi chứ. Hãy làm theo lời tao và trật tự đi - Người phụ nữ liếc nhìn tòa nhà, mắt cô ta dừng lại chăm chú ở tầng bốn. Đó là căn hộ của chú Misha.

- Tại sao chúng ta lại phải đợi chứ? - Aleksei hỏi.

- Chúng ta đợi Gregor. Ông ấy đang ký giấy tờ cần thiết để bọn mày đi theo chúng tao.

- Nhưng phải mất bao lâu ông ấy mới xuống?

Người phụ nữ tựa lưng vào thành ghế, mắt nhìn thẳng:

- Không lâu đâu. Chúng mày kiên nhẫn một chút đi.

Có tiếng ai đó gọi rất gần đây - Gregor nghĩ khi cậu bé Aleksei rời khỏi căn hộ một lát và đóng cửa đánh sầm một cái. Nếu như thằng con hoang đó lao vào bên trong chậm một chút nữa thôi thì chắc chắn nó phải trả một cái giá quá đắt mà chính bản thân nó cũng không thể nào tưởng tượng được. Nadiya ngu xuẩn kia đang làm cái quái gì mà để cho con chuột nhỏ kia chạy lên trên này cơ chứ? Hẳn ta đã phản đối dùng Nadyia ngay từ ban đầu nhưng Reuben lại khăng khăng đòi tuyển cô ta. Ông ta giải thích rằng mọi người thường tin tưởng phụ nữ hơn so với đàn ông. Có thể ông ta nói đúng nhưng phụ nữ làm sao được việc bằng đàn ông cơ chứ. Suýt nữa thì Nadiya đã làm hỏng việc rồi. Thật may là thằng nhóc kia không nhìn thấy gì.

Bước chân của thằng bé nhỏ dần, nhỏ dần về phía dưới lầu. Sau đó là tiếng cọt két của cánh cửa căn hộ của Misha.

Gregor quay lại chỗ tên ma cô Misha.

Lúc đó Misha đang đứng ở cạnh cửa sổ nhìn chăm chú ra phía đường phố. Hai mắt ông ta hướng về phía chiếc xe ô tô con nơi bốn thằng bé đang ngồi. Ông ta ấn mạnh tay vào cửa kính, những ngón tay mồm mĩm đầy mồ của ông ta đang vẫy vẫy chào tạm biệt bốn đứa trẻ bị bỏ rơi đã sống cùng ông trong một thời gian khá dài. Khi ông quay lại phía Gregor thì hai mắt của ông ướt nhèm vì nước mắt. Thì ra con người này cũng có chút tình cảm với bốn đứa trẻ không thân thích kia.

Tuy nhiên, câu đầu tiên ông ta nói với Gregor là về tiền:

- Có phải tiền ở trong va li kia không?

- Đúng vậy - Gregor trả lời.

- Tất cả ở trong đó à? Đủ chứ?

- Tất cả là hai mươi nghìn đô la Mỹ đấy. Mỗi đứa giá năm nghìn. Chính ông đã đồng ý với mức giá đó rồi còn gì.

- Đúng vậy - Misha thở dài và lấy tay che mặt. Khuôn mặt của ông ta nhăn nhúm khó coi do ảnh hưởng của rượu và thuốc lá. Ông ta uống quá nhiều rượu vốt-ka và hút nhiều thuốc lá nên trông ông ta già hơn so với độ tuổi thực của mình. Nếu người khác nhìn vào sẽ không thể đoán được năm nay người đàn ông này bao nhiêu tuổi.

- Chúng sẽ được các gia đình khá giả nhận làm con nuôi chứ?

- Nadiya sẽ lo việc này. Cô ấy rất yêu trẻ con. Đó là lý do tại sao cô ấy lại lựa chọn công việc chúng tôi đang làm đây. Ông cứ yên tâm đi.

Misha nở một nụ cười mếu máo:

- Có thể cô ấy tìm cho tôi một gia đình Mỹ nào đó.

Gregor phải lôi được ông ta khỏi cửa sổ mới hi vọng hoàn thành được công việc. Hắn ta chỉ về phía chiếc va li nằm trên bàn và nói:

- Ông có thể kiểm tra nếu ông muốn. Nào lại đăng này đi.

Misha quay lại tiến về phía chiếc va li và mở khóa. Bên trong chiếc va li chứa rất nhiều tập tiền đô la Mỹ được buộc lại với nhau bằng chun. Hai mươi nghìn đô la không phải là một số tiền quá lớn nhưng đủ để cho một người đàn ông mua một lượng rượu vốt-ka để có thể phá hủy gan của ông ta. Vào thời gian này, cái giá phải trả để mua chuộc con người thật rẻ mạt. Bản thân Gregor cũng không ngờ mình lại làm được điều này một cách dễ dàng đến vậy. Trên đường phố của nước Nga mới này, một người có thể đổi được bất cứ thứ gì từ một thùng cam Israien, một chiếc ti vi Mỹ đến thú vui của cơ thể phụ nữ. Cơ hội có ở khắp mọi nơi đối với những người có tài năng và trí tuệ.

Misha đứng đó nhìn chăm chú về phía va li tiền, tiền của ông ta nhưng ông ta lại không nhìn chúng với đôi mắt của người chiến thắng. Ngược lại đó là một cái nhìn của sự kính tởm. Ông ta đóng va li tiền lại và đứng cúi đầu, tay đặt trên bề mặt nhựa cứng. Dường như ông ta cảm thấy có chút hối hận. Thì ra nguyên nhân ông ta khóc khi vẫy tay chào bốn đứa trẻ không phải vì ông ta có tình cảm với chúng mà vì ông ta thấy ăn năn vì đã bán chúng cho hai người xa lạ này. Dù sao thì ông ta cũng chẳng phải là cha chúng, chúng lại không phải là tài sản thuộc quyền sở hữu của ông ta.

Gregor bước tới phía sau Misha, gí khẩu súng lục giảm thanh vào chiếc đầu hói của ông ta và bóp cò. Vậy là Misha lĩnh trọn hai viên đạn vào đầu. Máu và các chất dịch màu xám bắn tung toé lên tường. Misha ngã khụy xuống sàn nhà và tắt thở. Chiếc va li rơi từ trên bàn xuống người tên ma cô đường phố. Vậy là ông ta không có cơ hội để tiêu số tiền đó. Cái giá phải trả cho vụ buôn bán này thật đắt.

Gregor chộp lấy chiếc va li trước khi nó kịp dính máu của Misha. Tuy nhiên ở một đầu của chiếc va li có dính một chút mô tế bào người. Hắn ta đi vào nhà tắm, dùng giấy vệ sinh lau sạch chiếc va li. Khi quay trở lại phòng khách, nơi xác chết của Misha đang nằm sõng soài trên sàn thì vũng máu đã chảy lênh láng khắp sàn nhà và làm ướt sũng mấy chiếc thảm.

Gregor nhìn xung quanh căn phòng để chắc chắn rằng hắn ta đã hoàn thành nhiệm vụ mà không để lại bất cứ dấu vết nào khiến cảnh sát lần mò ra mình. Hắn định lấy chai rượu vodka mang đi nhưng nghĩ thế nào lại quyết định để lại. Chắc chắn khi bọn trẻ nhìn thấy sẽ thắc mắc tại sao hắn lại mang theo chai rượu quý của Misha. Về phần mình, hắn ta lại không thể kiên nhẫn nói chuyện với trẻ con, đặc biệt là khi chúng hỏi những câu hỏi khó trả lời. Tất cả những gì liên quan đến bọn trẻ là việc của Nadiya.

Hắn ta rời khỏi căn hộ và bước xuống cầu thang như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Nadiya và bọn trẻ đang đợi hắn ta trong xe. Cô ta nhìn hắn bước tới từ đằng sau với bao nhiêu thắc mắc.

- Ông đã kí hết giấy tờ chưa?

- Rồi, tôi cất chúng trong va li đây.

Nadiya ngồi tựa vào ghế và thở dài nhẹ nhõm. Chắc hẳn cô ta không thể chịu đựng được điều này đâu - Gregor vừa nghĩ vừa khởi động xe - dù

Reuben có nói gì đi chẳng nữa thì phụ nữ cũng chỉ là cái nợ đời mà thôi.

Có tiếng cọt sạt từ phía sau, Gregor nhìn vào gương chiếu hậu thì thấy mấy thằng bé đang ẵm nhau tranh chỗ ngồi. Chỉ có mỗi thằng nhỏ nhất là Yakov không tham gia vào cuộc tranh giành đó. Nó ngồi im, mắt mở to nhìn chăm chú về phía trước. Qua gương kính, bốn con mắt của họ gặp nhau và Gregor có cảm giác dường như khuôn mặt của đứa trẻ đó phát ra cái nhìn của một người lớn. Thằng bé này có vẻ khác hẳn so với những đứa còn lại. Nó lì hơn và hiếm khi thể hiện cảm xúc.

Sau đó, thằng bé quay lại và cấu vào vai đứa ngồi bên cạnh.

- Ngoan nào - Nadiya lên tiếng - Chúng mày không thể giữ im lặng được hay sao? Chúng ta phải đi một quãng đường dài nữa mới tới Riga.

Bọn trẻ im lặng. Ghế sau bỗng trở nên yên ắng. Sau đó, qua gương chiếu hậu, Gregor thấy thằng nhỏ với đôi mắt người lớn dùng khuỷu tay thúc vào thằng bên cạnh.

Điều này khiến Gregor mỉm cười. Hắn nghĩ rằng chẳng có gì đáng phải lo lắng cả. Dù sao thì chúng cũng chỉ là trẻ con mà thôi. Từ nãy đến giờ hắn đã lo lắng quá thừa rồi.

Đã nửa đêm rồi nhưng Karen Terrio vẫn đang đấu tranh với chính bản thân mình để có thể giữ hai mắt mình không nhắm nghiền lại. Cô phải đấu tranh tư tưởng để tiếp tục ở lại trên đường phố.

Cho đến thời điểm này thì cô đã lái xe trên đường hai ngày liền rồi. Ngay sau đám tang của cô Dorothy, cô vội vã rời đi luôn. Cô không hề dừng lại trừ một vài lần nghỉ chớp mắt hay vào cửa hàng nhâm nhi tách cà phê và ăn một vài chiếc bánh hamburger lót dạ. Cô uống rất nhiều cà phê để có thể tỉnh táo. Đám tang của cô Dorothy đã trở nên có phần hơi nhạt đi trong trí nhớ của cô. Những bông hoa lay ơn trắng muốt. Những người anh chị em họ mà cô không nhớ tên. Những chiếc bánh sandwich chán ngắt. Trách nhiệm và nghĩa vụ. Cô có quá nhiều nghĩa vụ phải thực hiện. Quỷ tha ma bắt những trách nhiệm vớ vẩn ấy đi. Cô đã quá mệt sau một chặng đường dài rồi. Bây giờ điều duy nhất cô muốn là quay trở về nhà. Cô không muốn tiếp tục phải đấu tranh với bản thân để không ngủ gật trên đường đi nữa. Cô nhớ chiếc giường êm ái của mình. Giá như bây giờ được ngả lưng trên giường ngủ một giấc say thì thích biết mấy.

Lẽ ra cô nên cố gắng dừng lại một lần nữa, cố gắng chớp mắt một lúc để lấy lại năng lượng trước khi tiếp tục lên đường nhưng cô lại không thể. Chỉ còn một quãng đường ngắn nữa thôi là tới Boston. Hơn một trăm năm mươi cây số nữa chẳng là gì so với quãng đường cô đã đi. Cuối cùng thì cô cũng đến cửa hàng bánh của Dunkin, cô dừng lại uống liền ba tách cà phê. Dù gì thì cà phê cũng có tác dụng đôi chút, chúng giúp cô có năng lượng để thoát khỏi cảm giác khó chịu, mệt mỏi trên quãng đường dài Springfield đến Sturbridge. Bây giờ thì tác dụng của chất cafein đã mất hẳn. Mặc dù cô nghĩ rằng mình đang tỉnh táo nhưng thỉnh thoảng đầu cô lại gục xuống và vào vô

lãng. Cô biết rằng mình ngủ gật dù chỉ trong một giây ngắn ngủi. Trong trường hợp này chỉ cần chớp mắt một lát thôi cũng đủ để lấy thêm chút năng lượng. Điều này chứng tỏ Karen đã vô cùng mệt mỏi.

Biển báo đi Burger King ở ngay trước mặt. Dù trời rất tối nhưng qua ánh sáng của đèn pha cô vẫn nhìn thấy lờ mờ. Cô dừng lại trên đường cao tốc. Cô cũng không nhớ mình đã dừng lại bao nhiêu lần nữa, chỉ biết rằng mỗi lần dừng lại cô phải uống mấy tách cà phê liền.

Cô vào trong một cửa hàng nhỏ, gọi cà phê và một chiếc bánh xốp rồi ngồi xuống một chiếc bàn ngay sát cửa sổ. Đã quá muộn rồi. Vào giờ này trong phòng ăn chỉ còn loáng thoáng một vài khách hàng. Tất cả bọn họ đều tỏ ra mệt mỏi, kiệt sức. Karen nghĩ đó là những con ma xa lộ. Những con người này cũng giống cô: mệt mỏi và muốn tìm một chỗ nào đó nghỉ ngơi lấy lại sức. Bên trong phòng ăn thật yên ắng, người nào người nấy đều tập trung cao độ, cố gắng giữ mình tỉnh táo để có thể quay trở lại tiếp tục lái xe. Chà chà, vậy là cô không phải là người duy nhất ở trong tình trạng này. Cô cười thầm với mình, suy nghĩ đó khiến cô cảm thấy thoải mái hơn đôi chút.

Bàn bên cạnh là một người phụ nữ với vẻ mặt tuyệt vọng cùng hai đứa trẻ nhỏ. Cả hai đứa đang lặng lẽ nhai bánh quy, không đứa nào nói với đứa nào một câu. Những đứa trẻ này thật ngoan và trắng trẻo với mái tóc vàng khiến Karen nhớ tới con gái mình. Ngày mai là sinh nhật của chúng rồi. Tối nay chúng ngủ trên chiếc giường quen thuộc của mình và chỉ sau một đêm nữa là chúng đã mười ba tuổi rồi. Ngày mai là một ngày thật đặc biệt.

Cô tự nhủ: Các con yêu quý của mẹ. Ngày mai khi các con tỉnh giấc thì mẹ đã ở nhà rồi. Mẹ không thể để lỡ một ngày quan trọng như vậy đâu.

Cô rót đầy cà phê vào cốc của mình, lấy giấy bóng bịt kín. Cô nóng lòng về nhà với các con.

Bây giờ thì cô đã cảm thấy tỉnh táo hơn rất nhiều. Chắc chắn cô có thể tiếp tục lái xe mà không bị ngủ gật. Chỉ một trăm năm mươi kilômét nữa thôi và khoảng gần hai tiếng nữa là cô có thể đứng trước cửa nhà mình rồi. Cô khởi động máy và lái xe ra khỏi chỗ đậu xe.

Một trăm năm mươi kilômét nữa. Chỉ một trăm năm mươi kilômét nữa thôi. Cô nghĩ.

Cách đó khoảng năm mươi kilômét là một cửa hàng 7-11, đằng sau nó Vince Lawry và Chuck Servis đang ngồi. Họ đã uống hết cái thùng sáu chai cuối cùng rồi. Họ đã uống liền bốn tiếng đồng hồ không nghỉ. Đó là một cuộc thi nhỏ của những người bạn chỉ với mục đích là xem ai có thể bật được nhiều nắp bia hơn mà không nôn mửa xuống đường. Chuck đang dẫn trước Vince một chai. Họ đã quên mất tổng số, và phải đợi đến sáng hôm sau mới rõ kết quả khi kiểm lại đồng nắp chai chất đống trên ghế xe.

Nhưng chắc chắn là Chuck đang dẫn trước, hẳn ta cười vào mặt Vince. Chuck rất giỏi những trò vớ vẩn này. Đây không phải là một cuộc thi công bằng. Vince không thể chơi vòng của mình bởi bia đã cạn còn bây giờ Chuck đang cười nắc nẻ dù hẳn ta biết rằng đó không phải là một cuộc thi công bằng.

Vince mở cửa xe và trèo ra ngoài.

- Mà đi đâu đấy? - Chuck hỏi.

- Tao đi lấy thêm một ít bia nữa.

- Mà không thể tiếp tục chơi được đâu. Mà nhìn lại bộ dạng của mà đi.

- Quỷ tha ma bắt mày đi - Vince đập lại và chạy dọc bãi đỗ xe đến cửa trước 7-11.

Chuck cười.

- Mày thậm chí không thể đi nổi! - hần hét lên ra ngoài cửa sổ.

Thằng khốn, Vince nghĩ. Mẹ kiếp, tao có thể đi được. Xem này, tao vẫn đi ào ào đây. Hần chỉ muốn đi đến chỗ 7-11 và lấy thêm hai thùng sáu chai nữa. Có lẽ là ba. Đúng, hần có thể lấy ba, dễ mà. Dạ dày của hần bằng sắt, và ngoại trừ phải ra ngoài đi tiểu cứ mỗi vài phút, hần không cảm thấy ảnh hưởng gì. Tao nhất định sẽ hạ gục mày. Hãy đợi đấy.

Hần khật khưỡng va vào cái ngưỡng cửa. *Đồ chết tiệt, tao có thể kiện cái cửa hàng này, nhưng hần đã tự đứng lên. Hần vác ba thùng từ ngăn lạnh và ra quầy tính tiền. Hần bỏ xuống một tờ hai mươi đô la.*

Viên thu ngân nhìn tiền và lắc đầu.

- Cậu không thể lấy nó.

- Này lão già, ý lão có nghĩa gì? Không thể lấy nó?

- Không thể bán bia cho người say.

- Lão bảo thằng này đang say?

- Đúng thế.

- Nhìn xem, đó là tiền, mày không muốn tiền của tao à?

- Tôi không muốn bị kiện. Cậu chỉ cần trả lại bia, được chứ? Tốt hơn tại sao cậu không mua một tách cà phê hoặc một cái gì đó? Một cái hot-dog

chẳng hạn.

- Tao không muốn cái hot-dog chết tiệt.

- Thế thì đi ra ngoài, cậu trai trẻ, đi ra!

Vince đặt một thùng trên quầy. Nó trượt khỏi mép và rơi xuống sàn nhà. Hẳn chuẩn bị đặt thùng khác lên khi nhân viên bán hàng đột nhiên lôi ra một khẩu súng.

Vince đứng nhìn chăm chăm vào nó, tư thế sẵn sàng đánh nhau.

- Biến mau, mẹ kiếp - Người nhân viên la lên.

- OK - Vince bước trở lại, cả hai tay giơ lên khuất phục - OK, tao nghe.

Hắn lại vấp trên cái ngưỡng cửa chết tiệt khi hắn bước ra ngoài.

Chuck hỏi khi Vince leo trở lại vào xe.

- Bia đâu rồi?

- Hết rồi.

- Ở đó không thể hết bia được.

- Máy thẳng đó không bán, được chưa? - Vince khởi động xe và nhấn ga. Chúng phóng ra khỏi bãi.

- Chúng ta đi đâu bây giờ? - Chuck hỏi.

- Tìm một cửa hàng khác - hắn nheo mắt trước bóng đêm - Lối ra đường cao tốc đâu rồi? Phải ở quanh đây chứ.

- Bỏ đi, mày không thể chơi thêm vòng nữa mà không nôn hết ra đâu.

- Kệ tao, lổi ra đâu rồi?

- Tao nghĩ mày chạy qua khỏi rồi.

- Đây rồi.

Vince rẽ trái, lớp xe kêu rít trên vỉa hè.

- Này - Chuck nói - Này, tao không nghĩ là...

- Còn hai mươi đô để xài. Sẽ có thằng lấy nó. Một thằng nào đó phải cầm lấy nó.

- Mày chạy sai làn rồi Vince!

- Cái gì?

Chuck hét lên:

- Mày đang đi sai làn!

Vince lắc đầu và cố gắng tập trung trên đường. Tuy nhiên, đèn quá sáng và nó chói ngay trong mắt hắn. Đèn đường như sáng hơn.

- Chạy sang phải! - Chuck la lên - Đó là một chiếc xe! Chạy sang phải mau!

Vince chạy sang phải, ngọn đèn cũng thế.

Hắn nghe một tiếng thét, không quen thuộc, kinh hoàng.

Không phải của Chuck, mà là của hắn.

Bác sĩ Abby DiMatteo mệt mỏi, mệt mỏi hơn những gì cô đã từng trải qua. Cô đã thức trong ba mươi giờ liên tiếp, nếu không tính mười phút chớp mắt trong phòng chụp X-quang, và cô biết sự mệt mỏi của mình hiện rõ trên khuôn mặt. Đối với một bác sĩ trẻ thì đây quả là một cực hình. Trong khi rửa tay tại bồn rửa của Bộ phận chăm sóc đặc biệt sau phẫu thuật, cô đã thoáng nhìn thấy mình trong gương và cảm thấy hết hồn bởi những dấu vết của sự mệt mỏi ẩn dưới đôi mắt cô, bởi mái tóc như chiếc bờm sư tử lộn xộn. Đã mười giờ sáng, và cô vẫn chưa tắm rửa hoặc thậm chí đánh răng. Cô chỉ được ăn sáng một quả trứng luộc và uống một tách cà phê nhiều đường được giao cho cô một giờ trước đây bởi một y tá chu đáo của Bộ phận chăm sóc đặc biệt sau phẫu thuật. Abby có thể may mắn có thời gian để ăn trưa, có thể may mắn được ra khỏi bệnh viện lúc năm giờ và về đến nhà một tiếng sau đó. Chỉ cần ngã lưng xuống ghế ngay bây giờ cũng là tốt rồi.

Nhưng không một ai được phép ngồi trong vòng tròn các bác sĩ vào buổi sáng thứ hai. Chắc chắn là không khi có bác sĩ Colin Wettig tham dự, giám đốc của Chương trình phẫu thuật nội trú của bệnh viện Bayside. Là một Đại tướng quân đội đã nghỉ hưu, bác sĩ Wettig có tiếng là tàn nhẫn và đòi hỏi. Abby sợ ông. Và tất cả các bác sĩ nội trú khác cũng vậy.

Mười một người đang đứng ở Bộ phận chăm sóc đặc biệt sau phẫu thuật, tạo thành một hình bán nguyệt các áo blouse trắng và các áo phẫu thuật xanh lá cây. Cái nhìn của họ đều tập trung vào vị giám đốc. Họ biết rằng bất kỳ một ai trong số họ có thể bị phục kích với một câu hỏi bất ngờ. Bị hỏi mà không có câu trả lời sẽ dẫn đến một phiên họp kéo dài với sự sỉ nhục cá nhân.

Nhóm người đứng quanh bốn bệnh nhân sau phẫu thuật, đang thảo luận các kế hoạch điều trị và chẩn đoán. Bây giờ họ đứng thành hàng bên giường

số 11. Ca tiếp nhận mới của Abby. Đến lượt cô trình bày.

Mặc dù đã cầm hồ sơ trong tay, cô không cần xem qua các ghi chú của mình. Cô trình bày ca này theo những gì cô nhớ, ánh mắt tập trung vào khuôn mặt không mỉm cười của giám đốc.

- Bệnh nhân là một phụ nữ da trắng, ba mươi tư tuổi, nhập viện lúc một giờ sáng nay thông qua dịch vụ chấn thương sau khi xảy ra một vụ đụng xe giữa hai xe đang chạy tốc độ cao trên đường 90. Cô đã được đặt nội khí quản và được giữ cố định, sau đó chuyển đến đây bằng máy bay. Khi đến phòng cấp cứu, cô đã có dấu hiệu đa chấn thương. Có hiện tượng gãy vỡ và bị ép xương sọ, gãy xương đòn bên trái và xương cánh tay, và các vết rách nghiêm trọng trên khuôn mặt. Theo kiểm tra sơ bộ của tôi, cô ấy là nữ da trắng khỏe mạnh, vóc người trung bình. Cô đã không phản ứng với tất cả các kích thích không kể đến một số tư thế duỗi chân rất đáng nghi vấn.

- Nghi vấn? - Bác sĩ Wettig hỏi - Điều đó nghĩa là gì? Cô ấy có duỗi chân ra hay không?

Abby cảm thấy tim đập thình thịch. *Chết tiệt, ông đã ở trong tình thế của mình.* Cô nuốt bọt và giải thích.

- Đôi khi các tay chân của bệnh nhân sẽ duỗi ra trước các kích thích làm đau. Đôi khi thì không.

- Cô giải thích điều đó như thế nào? Dùng thang điểm hôn mê Glasgow cho phản xạ thần kinh vận động?

- Vâng. Một là không có phản ứng nào, hai là tư thế duỗi chân, tôi cho rằng có thể chấm điểm bệnh nhân là một... rưỡi.

Có một vài tiếng cười khó chịu trong các bác sĩ.

- Không có số điểm là một rươi - bác sĩ Wettig nói.
- Tôi biết. Nhưng bệnh nhân này không phù hợp với...
- Chỉ cần tiếp tục với kiểm tra của cô - ông cắt ngang.

Abby dừng lại và nhìn xung quanh. Cô đã kiệt sức chưa? Cô không chắc. Cô hít một hơi và tiếp tục.

- Dấu hiệu sự sống là huyết áp chín mươi trên sáu mươi và nhịp một trăm. Cô ấy đã được đặt nội khí quản. Cô ấy đã không thể tự hô hấp. Ước lượng cô ấy đã được hỗ trợ thở bằng cơ học đầy đủ ở mức hai mươi lăm nhịp mỗi phút.

- Tại sao lựa chọn mức hai mươi lăm?

- Để giữ cho cô thở sâu.

- Tại sao?

- Để giảm lượng khí carbon dioxide trong máu. Điều này sẽ giảm thiểu phù não.

- Tiếp đi.

- Kiểm tra đầu, như tôi đã đề cập, cho thấy cả hai hộp sọ bị vỡ và gãy xương đỉnh trái và xương thái dương. Những vết sưng nặng và vết rách của khuôn mặt đã gây khó khăn để đánh giá việc gãy xương mặt. Đồng tử ở giữa và không phản ứng. Mũi và cổ họng...

- Kiểm tra phản xạ của mắt?

- Tôi đã không kiểm tra.

- Cô đã không làm?

- Không, thưa ngài. Tôi không muốn nấn cổ cô ấy. Tôi lo ngại về việc có thể trật khớp cột sống.

Cô nhìn thấy cái gật đầu nhẹ của ông, rằng câu trả lời của cô đã được chấp nhận.

Cô mô tả những phát hiện sức khỏe. Hơi thở bình thường. Tim không đáng ngại. Bụng ổn. Bác sĩ Wettig đã không gián đoạn cô. Bởi khi cô hoàn tất mô tả những phát hiện về thần kinh, cô cảm thấy tự tin hơn. Và cô hầu như tự mãn. Tại sao không chứ? Cô biết những gì cô đang làm.

- Vậy ấn tượng của cô là gì? - Bác sĩ Wettig hỏi - Trước khi cô nhìn thấy bất kỳ kết quả X-quang?

- Dựa trên việc đồng tử tại vị trí ở giữa và không có phản ứng - Abby cho biết - Tôi cảm thấy có thể xảy ra tình trạng não giữa bị ép. Nhiều khả năng do khối máu tụ cấp tính dưới màng cứng hay bên ngoài màng cứng - Cô dừng lại, và thêm chút tự tin - Kết quả chụp CT đã xác nhận. Có sự lệch đường giữa rất lớn ở mặt trái dưới màng cứng. Đã gọi đội phẫu thuật thần kinh. Họ đã thực hiện bài tiết gấp cục máu đông.

- Vậy, cô đang nói rằng ấn tượng ban đầu của cô là hoàn toàn chính xác, bác sĩ DiMatteo?

Abby gật đầu.

- Vâng.

- Chúng ta hãy xem mọi thứ ra sao vào sáng nay.

Bác sĩ Wettig di chuyển đến bên mép giường. Ông chiếu đèn vào mắt của bệnh nhân.

- Đồng tử không phản ứng - ông nói.

Ông ấn khớp tay, cứng, tỳ vào xương ức. Cơ thể cô ấy vẫn mềm và bất động.

- Không hề có phản ứng trước cơn đau. Duỗi chân tay hoặc bằng cách nào khác.

Tất cả mọi người đã đi về phía trước, nhưng Abby vẫn ở bên chân giường, ánh mắt cô tập trung vào cái đầu băng bó của bệnh nhân. Trong khi Wettig tiếp tục kiểm tra của ông, gõ nhẹ vào gân với một cái búa cao su, uốn cong khuỷu tay và đầu gối, Abby giờ mới cảm thấy mình đang chìm trong cơn mê mõi. Cô nhìn chăm chăm vào đầu của người phụ nữ, vừa mới được cắt tóc. Cô nhớ cô ấy có mái tóc tóc dày, những lọn tóc đã từng có màu nâu, đóng cục với máu và thủy tinh. Cũng có cả thủy tinh bám trên quần áo. Trong phòng cấp cứu, Abby đã phụ các y tá cắt chiếc áo đầy máu. Đó là một áo lụa tơ tằm màu xanh trắng mang nhãn hiệu Donna Karan. Đó là chi tiết cuối cùng Abby nhớ. Không phải máu, cũng không phải xương gãy, không phải khuôn mặt bị phá hủy hoàn toàn. Đó là nhãn hiệu đó, Donna Karan. Một thương hiệu cô đã từng một lần mua. Cô nghĩ, đôi khi, ở một nơi nào đó, người phụ nữ đã từng một lần đứng trong cửa hàng, lật áo cánh, nghe các móc kê khi chúng trượt trên giá...

Bác sĩ Wettig đứng thẳng và nhìn các y tá.

- Khi nào cục máu đông được lấy ra?

- Cô ấy đã ra khỏi phòng hồi sức vào khoảng 4 giờ sáng.

- Thế có nghĩa là sáu giờ trước đây?

- Vâng.

Wettig quay sang Abby.

- Như vậy, tại sao đã không có gì thay đổi?

Abby quay lại và thấy rằng tất cả mọi người đều nhìn mình. Cô nhìn xuống bệnh nhân. Nhìn ngực cô ấy nâng lên hạ xuống, với mỗi tiếng thở khò khè dưới máy trợ thở.

- Có... có thể có một số vết sưng sau khi mổ - cô nói và liếc nhìn giám đốc - Áp lực trong sọ hơi cao hơn khoảng hai mươi milimét.

- Cô có nghĩ rằng nó đủ cao để gây ra những biến đổi đồng tử?

- Nhưng...

- Cô có kiểm tra cô ấy ngay lập tức sau khi mổ?

- Không, thưa ngài. Việc chăm sóc cô ấy đã được giao cho khoa thần kinh. Tôi đã nói chuyện với bác sĩ nội trú của họ sau khi mổ, và anh ta nói với tôi...

- Tôi không hỏi các bác sĩ nội trú phẫu thuật thần kinh, tôi hỏi cô, bác sĩ DiMatteo. Cô chẩn đoán một khối máu tụ dưới màng cứng. Nó đã được bỏ. Vậy tại sao đồng tử của cô ta vẫn nằm sâu ở giữa và không phản ứng sau khi đã phẫu thuật sáu tiếng đồng hồ?

Abby do dự. Wettig nhìn cô. Tất cả những người khác cũng vậy. Sự im lặng đáng xấu hổ chỉ bị ngắt quãng bởi tiếng máy thở.

Wettig hống hách nhìn vào vòng tròn các bác sĩ nội trú còn lại.

- Có bất cứ ai ở đây có thể giúp bác sĩ DiMatteo trả lời câu hỏi?

Abby đứng thẳng dậy và nói:

- Tôi có thể trả lời câu hỏi của mình.

Bác sĩ Wettig quay sang cô, lông mày của ông nhướn lên.

- Sao?

- Sự... thay đổi đồng tử và việc duỗi chân tay, chúng là dấu hiệu của việc não giữa nhô lên. Đêm qua, tôi cho rằng nó là do những khối máu tụ dưới màng cứng, gây ép não giữa. Nhưng kể từ khi tình hình bệnh nhân không được cải thiện, tôi... đoán rằng tôi đã lầm.

- Cô đoán?

Cô thở hắt ra, cuối cùng cũng đành phải thừa nhận.

- Tôi đã lầm.

- Thế bây giờ chẩn đoán của cô là gì?

- Đây là một cơn xuất huyết não giữa, có thể là do lực cắt. Hay những thương tổn còn lại từ các cục máu tụ dưới màng cứng. Những thay đổi có thể không hiển thị trên màn hình chụp CT.

Bác sĩ Wettig nhìn cô một lúc, biểu hiện của ông thật khó đoán. Sau đó, ông quay lại chỗ các bác sĩ nội trú khác.

- Xuất huyết não giữa là một giả thiết hợp lý. Cùng với thang điểm gây mê Glasgow là ba...

Ông liếc nhìn Abby.

- ... rười - ông sửa - Theo tiên lượng là không. Bệnh nhân không thể tự hô hấp, không có cử động tự phát, và cô ấy dường như đã mất tất cả các phản xạ của não. Lúc này, tôi không có lời đề nghị khác hơn là hỗ trợ sống. Và xem xét việc lấy mô để hiến tặng.

Ông cho Abby một cái gật đầu cộc lốc. Sau đó ông chuyển sang bệnh nhân tiếp theo.

Một bác sĩ nội trú siết chặt tay Abby.

- Hây, DiMatteo - anh ta thì thầm - Bay bổng nhé.

Abby gật đầu một cách mệt mỏi.

- Cảm ơn.

Bác sĩ trưởng phẫu thuật nội trú, bác sĩ Vivian Chao là một huyền thoại trong các bác sĩ nội trú khác tại bệnh viện Bayside. Có chuyện kể rằng, trong hai ngày luân phiên đầu tiên của đợt thực tập, người đồng sự của cô bị mắc chứng thần kinh và phải đầu hàng, anh ta thối thức không thể kiểm soát và đã được đưa tới khu dành cho người điên. Vivian đã buộc phải tự mình làm nốt. Trong suốt hai mươi chín ngày liên tục, cô là người có trách nhiệm duy nhất trong số các bác sĩ chỉnh hình nội trú, và phải làm việc suốt thời gian. Cô di chuyển đồ đạc của cô vào phòng trực và sụt mất hai kí rười do chế độ ăn kiêng liên tục các món ăn ở quán tự phục vụ. Hai mươi chín ngày liên tiếp, cô đã không bước ra khỏi cửa trước bệnh viện. Vào ngày thứ ba mươi, chu kỳ của cô kết thúc, cô bước ra ngoài đến chỗ để xe của cô, và

phát hiện ra rằng nó đã bị lôi đi một tuần trước. Bãi đậu xe cho rằng nó đã bị bỏ quên.

Bốn ngày luân phiên tiếp theo, ở đội phẫu thuật mạch máu, người đồng sự của Vivian bị đâm bởi một chiếc xe buýt và nhập viện với xương chậu bị gãy. Một lần nữa, ai đó phải tiếp tục phần còn lại.

Vivian Chao được gọi trở lại vào phòng trực bệnh viện.

Trong con mắt của các bác sĩ nội trú khác, cô có sự dũng cảm đáng khâm phục, một địa vị cao quý mà sau này được thừa nhận ở năm bữa tối trao thưởng khi cô đã được tặng chiếc hộp với một cặp bi thép.

Khi Abby lần đầu tiên nghe câu chuyện của Vivian Chao, cô đã có một thời gian khó khăn thừa nhận rằng danh tiếng của các viên bi thép với những gì cô nhìn thấy: một người phụ nữ gốc Hoa gọn gàng mảnh dẻ phải đứng trên một chiếc ghế để phẫu thuật. Mặc dù Vivian hiếm khi nói chuyện trong số các bác sĩ đứng trong vòng tròn, mọi người luôn nhìn thấy ở cô một người chẳng có gì sợ hãi đứng đầu nhóm, khuôn mặt mang một biểu hiện của sự bình tĩnh.

Đó là bầu không khí thờ ơ thông thường khi Vivian tiếp cận Abby chiều hôm đó. Lúc đó Abby như đang di chuyển qua những con sóng kiệt quệ, mỗi bước đều phải chiến đấu, mọi quyết định đều là một hành động ý chí thuần túy. Thậm chí Abby không nhận thấy Vivian đang đứng bên cạnh cô cho đến khi người phụ nữ nói.

- Tôi nghe thấy cô vừa nhận một ca chấn thương đầu, nhóm máu AB+.

Abby nhìn lên từ biểu đồ, nơi cô đang ghi chép tiến độ của bệnh nhân.

- Đúng thế. Đêm qua.

- Vẫn còn sống chứ?

Abby liếc nhìn về phía giường số 11 trong phòng.

- Nó tùy thuộc vào việc cô định nghĩa “còn sống”.

- Tim và phổi vẫn tốt?

- Vẫn đang hoạt động.

- Bao nhiêu tuổi?

- Cô ấy ba tư. Sao thế?

- Tôi đang theo dõi một bệnh nhân trong lớp học. Sung huyết thời kỳ cuối. Nhóm máu AB+. Ông ta đang chờ đợi một quả tim mới.

Vivian đã đi qua giá để biểu đồ.

- Giường nào?

- 11.

Vivian kéo giá để biểu đồ và lật mở bao kim loại. Gương mặt cô không có cảm xúc khi cô xem các trang.

- Cô ấy không phải bệnh nhân của tôi nữa - Abby cho biết - Tôi chuyển cô ấy sang khoa thần kinh. Họ lấy ra một khối máu tụ dưới màng cứng.

Vivian chỉ đọc các biểu đồ.

- Cô ấy chỉ mới mười giờ sau phẫu thuật - Abby nói - Có vẻ như còn khá sớm để lấy mô hiến tặng.

- Không có thay đổi gì về thần kinh cho đến lúc này, theo như tôi thấy.
- Không. Nhưng vẫn có cơ hội...
- Với một thang điểm Glasgow là ba? Tôi không nghĩ như vậy.

Vivian để biểu đồ trở lại giá và đi qua giường số 11. Abby theo cô ấy.

Từ cửa phòng, cô đứng lên và xem Vivian kiểm tra y tế. Nó giống như cách Vivian thực hiện trong phòng mổ, không có thời gian lãng phí hay cố gắng. Trong năm đầu tiên của Abby, năm đầu tiên thực tập của cô, cô thường thấy Vivian đang mổ, và cô đã ngưỡng mộ đôi bàn tay nhỏ bé và nhanh nhẹn ấy, đã kinh ngạc nhìn các ngón tay mảnh khảnh thắt từng nút thắt. Abby cảm thấy mình thật vụng về khi so sánh. Cô đã đầu tư hàng giờ thực hành và thắt hàng mét chỉ, học cách thắt nút mổ trên tay nắm ngăn kéo văn phòng của mình. Mặc dù cô đã đủ thành thạo, cô biết mình sẽ không bao giờ có bàn tay ma thuật như của Vivian Chao.

Bây giờ, khi cô nhìn Vivian kiểm tra Karen Terrio, Abby thấy hiệu quả của những bàn tay sắc lạnh đó.

- Không có phản ứng với các kích thích làm đau - Vivian quan sát.
- Vẫn còn sớm.
- Có thể. Và cũng có lẽ không.

Vivian lôi ra một cái búa thử phản xạ từ túi của mình và bắt đầu thử trên gân.

- Cô ấy là máu AB+?
- Vâng.

- Một cơn đột quỵ của may mắn.

- Tôi không thấy làm thế nào cô có thể gọi nó như thế.

- Bệnh nhân của tôi ở bộ phận chăm sóc sức khỏe chuyên sâu là máu AB+. Ông đã chờ đợi một năm cho quả tim. Nó là cái phù hợp nhất được đưa đến cho ông ta.

Abby nhìn Karen Terrio và cô nhớ, một lần nữa, chiếc áo màu xanh trắng. Cô tự hỏi những gì người phụ nữ này đã suy nghĩ khi cô ấy cài cúc áo lúc đó. *Những suy nghĩ tràn tục*, có lẽ thế. Chắc chắn cô ta không nghĩ đến cái chết. Không nghĩ về một chiếc giường bệnh hoặc ống IV hoặc máy bơm không khí vào phổi của cô.

- Tôi muốn xin kết quả báo cáo tế bào lympho phù hợp. Hãy chắc chắn rằng chúng tương thích - Vivian nói.

- Và chúng ta cũng có thể bắt đầu đánh các báo cáo kháng nguyên bạch cầu với các cơ quan nội tạng khác. Đã xong điện não đồ chưa đấy?

- Cô ấy không phải dịch vụ của tôi. Dù sao, tôi nghĩ rằng vẫn còn sớm. Thậm chí còn chẳng ai nói chuyện với người chồng về điều đó.

- Sẽ có một người nào đó.

- Cô ấy có con. Cần thời gian cho việc này lắng xuống.

- Các nội tạng không có nhiều thời gian.

- Tôi biết, tôi biết nó sắp được thực hiện. Tuy nhiên, như tôi đã nói, cô ấy chỉ mới mười giờ sau phẫu thuật.

Vivian đã đi đến bồn rửa và rửa tay.

- Cô không thực sự mong đợi một phép lạ chứ?

Một y tá xuất hiện ở cửa.

- Người chồng đã trở lại cùng với các con. Họ đang chờ đợi để vào thăm. Cô còn lâu không?

- Tôi xong rồi - Vivian nói. Cô ném chiếc khăn giấy nhàu nát vào thùng rác và đi ra.

- Tôi có thể đưa họ vào được không? - y tá hỏi Abby.

Abby nhìn Karen Terrio. Trong khoảnh khắc đó, cô nhìn thấy, với sự đau đớn rất rõ, những gì một đứa trẻ sẽ nhìn vào giường.

- Chờ tôi một lát.

Cô đi đến giường và nhanh chóng vuốt phẳng tấm chăn.

- Chưa được.

Cô thấm khăn giấy trong bồn rửa và lau đi những vệt màu các chất nhầy khô ra khỏi má của người phụ nữ. Cô chuyển túi nước tiểu đến bên giường, nơi mà nó sẽ không thể được nhìn thấy. Sau đó, cô bước trở lại, nhìn lần cuối cùng Karen Terrio. Và cô nhận ra rằng không có gì cô có thể làm, không có gì bất cứ ai có thể làm, có thể làm giảm nỗi đau của những gì sẽ xảy đến cho những đứa trẻ.

Cô thở dài và gật đầu với y tá.

- Họ có thể vào bây giờ.

Bốn giờ ba mươi chiều hôm đó, Abby chỉ có thể tập trung vào những gì cô viết, chỉ có thể giữ cho đôi mắt cô tập trung. Cô đã làm nhiệm vụ trong ba mươi ba tiếng rưỡi. Vòng luân phiên của cô vào buổi chiều đã xong. Cuối cùng đã đến lúc về nhà.

Nhưng khi cô đóng biểu đồ cuối cùng, một lần nữa cô lại nhìn về giường số mười một. Cô bước vào căn phòng. Hiện cô vẫn còn nán lại ở chân giường, nhìn Karen Terrio. Cố gắng để nghĩ về cái gì khác, bất cứ điều gì khác, có thể làm để giúp cô ấy.

Cô không nghe thấy tiếng bước chân lại gần từ phía sau.

- Xin chào người đẹp.

Giọng nói cất lên. Abby quay lại và thấy một anh chàng tóc nâu, mắt xanh đang mỉm cười với cô. Đó là bác sĩ Mark Hodell. Nụ cười đó chỉ dành cho Abby, một nụ cười cô đã không được nhìn thấy hôm nay. Hầu như mọi ngày, Abby và Mark cùng nhau chia sẻ một bữa trưa nhanh chóng, hay ít ra vẫy tay chào nhau khi đi ngang qua. Hôm nay, họ đã hoàn toàn không thấy nhau, và việc gặp được anh đã khiến cô hân hoan tột đỉnh.

Anh cúi xuống hôn cô. Sau đó, anh bước trở lại, nhìn mái tóc rối bù và bộ quần áo nhàu nhĩ của cô. Anh thì thầm:

- Phải là một đêm tệ lắm nhỉ. Em ngủ được bao lâu rồi?

- Em chẳng biết. Chắc nửa giờ.

- Anh nghe đồn rằng em vừa gặp thử thách với Tổng giám đốc sáng nay.

Cô nhún vai.

- Hãy nói rằng lão ta đã không mang em ra lau sàn nhà.
- Đó cũng xem như là một thắng lợi chứ nhỉ.

Cô mỉm cười. Rồi cô nhìn trở lại giường số mười một và nụ cười của cô nhạt dần. Karen Terrio đắm chìm trong đám thiết bị đó. Các máy trợ thở, máy truyền dịch. Các ống truyền và màn hình hiển thị điện tâm đồ cùng huyết áp và áp lực hộp sọ. Mỗi món dùng để đo mỗi chức năng cơ thể. Trong thời đại công nghệ mới này, sao cô còn phải bận tâm cảm nhận mỗi nhịp đập khi đặt tay lên ngực? Các bác sĩ làm gì khi máy móc có thể làm mọi việc?

Abby nói:

- Em tiếp nhận cô ấy đêm qua. Ba mươi tư tuổi, có chồng và hai con. Hai bé gái song sinh. Họ đã ở đây. Em vừa gặp họ chỉ cách đây ít lâu. Thật lạ Mark à, khi họ không chạm vào cô ấy. Họ chỉ đứng nhìn. Chỉ nhìn vào cô ấy. Nhưng họ không chạm vào cô ấy. Em cứ suy nghĩ: *Ông phải làm thế chứ. Ông phải tới chạm vào cô ấy ngay bây giờ bởi vì có thể nó là cơ hội cuối cùng của cô. Cơ hội cuối cùng cô có.* Nhưng họ đã không. Và em nghĩ, liệu một ngày nào đó, họ sẽ ước rằng...

Cô lắc đầu và nhanh tay dụi mắt.

- Em nghe thấy thằng nhãi gây tai nạn đã say rượu. Anh có biết những gì làm phiền em không Mark? Và nó thật sự làm phiền em. Thằng đó sẽ sống sót. Ngay lúc này, nó đang ở tầng trên tại khu chính hình, rên rỉ về một vài mảnh xương gãy.

Abby tiếp tục thở dài, bao nỗi tức giận của cô dường như tiêu tan.

- Lạy Chúa, em có nhiệm vụ phải cứu sống người. Và giờ đây em muốn thăng đó sao nó không gục hẳn trên đường cao tốc cho rồi.

Cô đứng lên khỏi giường.

- Đến lúc về nhà rồi.

Mark đưa bàn tay của anh dọc sống lưng cô, một cử chỉ thoải mái và âu yếm.

- Thôi nào - anh nói - Anh sẽ đưa em ra ngoài.

Họ rời khỏi Bộ phận chăm sóc đặc biệt sau phẫu thuật và bước vào thang máy. Khi cửa thang máy đóng lại, cô cảm thấy mình lung lay và tan chảy trước mặt anh. Đúng lúc đó anh ôm cô trong vòng tay ấm áp thân quen của mình. Đó là nơi cô cảm thấy an toàn, nơi cô luôn cảm thấy an toàn.

Một năm trước, sự hiện diện của Mark Hodell dường như mang đến sự yên tâm. Khi ấy Abby vừa mới vào thực tập. Mark là bác sĩ chuyên khoa phẫu thuật lồng ngực, anh không chỉ là một bác sĩ chuyên khoa, mà còn là một bác sĩ quan trọng của đội ghép tim của Bayside. Họ gặp nhau trong phòng mổ. Bệnh nhân là một cậu bé mười tuổi, đã được đưa đến vội vã trong xe cứu thương với một mũi tên nhô ra khỏi ngực, kết quả của một cuộc cãi vã với anh em ruột của mình và việc chọn quà trong buổi tiệc sinh nhật. Mark vừa rửa tay và đang mặc áo khi Abby bước vào phòng phẫu thuật. Đây là tuần thực tập đầu tiên của cô, và cô đã lo lắng, bị đe dọa bởi những suy nghĩ về việc hỗ trợ bác sĩ Hodell. Cô bước đến bàn. Cô bẽn lễn liếc nhìn người đàn ông đứng đối diện cô. Những gì cô nhìn thấy, phía trên khuôn trang của anh, là vầng trán rộng, thông minh và một đôi mắt xanh. Rất trực tiếp. Rất tò mò.

Họ cùng nhau phẫu thuật. Đứa trẻ được cứu sống.

Một tháng sau đó, Mark đã hỏi Abby cho một cái hẹn. Cô khước từ anh hai lần. Không phải vì cô không muốn đi với anh, mà vì cô không nghĩ rằng mình xứng đáng đi chơi với anh.

Một tháng trôi qua. Anh hỏi cô một lần nữa. Lúc này sự căm dỗ đã chiến thắng. Cô chấp nhận.

Năm tháng rưỡi trước đây, Abby chuyển vào nhà Mark ở Cambridge. Nó đã không dễ dàng lúc đầu, khi học cách sống với một chàng cử nhân bốn mươi mốt tuổi, người mà chưa bao giờ chia sẻ cuộc sống của mình hay nhà của mình với một người phụ nữ. Nhưng bây giờ, khi cô cảm thấy Mark ôm cô ở đây, ủng hộ cô, cô không thể tưởng tượng nổi việc sống cùng hay yêu thương bất cứ ai khác.

Anh thì thầm, hơi thở ấm áp trong tóc cô.

- Bé yêu tội nghiệp. Thật tàn bạo phải không?

- Em không thể thôi nghĩ về nó. Em đang làm cái chết tiệt gì đây?

- Em đang làm những gì em luôn mơ về. Đó là những gì em đã nói với anh.

- Em thậm chí chẳng nhớ giấc mơ gì nữa. Em đã không còn thấy nó nữa rồi.

- Anh tin rằng phải có cái gì đó nên làm để cứu người chứ?

Cô lắc đầu với sự chán ghét về bản thân.

- Vâng. Và em muốn thẳng nhãi say rượu trong ô tô bị chết.

- Abby, em đang trải qua thời khắc tồi tệ nhất. Em sẽ có hai ngày sống trong tổn thương. Em chỉ phải tồn tại thêm hai ngày nữa thôi.

- Thỏa thuận vậy nhé. Khi em bắt đầu mổ lồng ngực...

- Hãy so sánh nó như cắt một mẫu bánh. Những cơn thương tổn luôn là kẻ giết người. Hãy đánh bại nó như những người khác.

Cô áp sát người vào trong cánh tay ấm áp của anh:

- Nếu em chuyển sang khoa tâm thần thì anh có coi thường em không?

- Tất nhiên là không bao giờ. Anh luôn ủng hộ em mà.

- Anh lại nịnh hót rồi.

Anh cười thật lớn và hôn vào trán cô. Anh nói:

- Rất nhiều người nghĩ như vậy nhưng em là người duy nhất được nói điều đó đấy.

Họ bước xuống tầng một và chậm rãi đi ra khỏi bệnh viện.

Bây giờ đang là mùa thu nhưng Boston vẫn chịu ảnh hưởng của đợt nóng sáu ngày vào cuối tháng chín. Họ băng qua đường sang bãi đậu xe. Abby cảm thấy dường như mất hết sức lực. Khi đến gần ô tô, cô gần như không thể lê chân đi thêm một phút nào nữa. Cô đã phải trải qua nhiều ngày mệt mỏi. Phải chứng kiến nhiều chuyện khủng khiếp khiến cô không thể nào giữ được bình tĩnh. Nhưng dù sao bất cứ ai trong bệnh viện này cũng phải trải qua những chuyện như vậy thôi. Mark đã vượt qua được thì tại sao cô lại không thể chứ.

Anh ôm cô lần nữa rồi lại hôn lên trán cô.

- Em lái xe cẩn thận nhé. Em có chắc mình sẽ về tới nhà an toàn không? - Anh hỏi.

- Em sẽ đặt chế độ lái tự động.

- Một tiếng nữa anh sẽ về nhà. Em gọi bánh pizza rồi đợi anh về chứ?

- Em sẽ gọi nhưng không phải dành cho em.

- Em có muốn ăn đêm không?

Cô khởi động máy rồi nói:

- Điều duy nhất em muốn tối nay là ngủ một giấc thật ngon.

Vào ban đêm, trong giấc mơ của bà, bà nghe thấy những tiếng thì thầm rất khẽ hay cũng có thể là tiếng vỗ cánh của những đôi cánh thiên thần bay qua bay lại trước mặt bà. Giọng nói đó khẽ vang lên giống như một thứ âm thanh huyền ảo: *Tôi sắp chết*. Dù điều đó có trở thành hiện thực đi chăng nữa thì Nina Voss cũng không cảm thấy sợ hãi hay lo sợ. Hàng tuần liền, mặc dù người nhà của bà đã thuê ba y tá chăm sóc bà liên tục ba buổi trong ngày và mặc dù hàng ngày bác sĩ Morissey vẫn đến khám bệnh và kê cho bà uống thuốc với liều càng ngày càng cao nhưng Nina vẫn cảm thấy thanh thản như không có chuyện gì xảy ra. Mà tại sao bà lại không cảm thấy thanh thản cơ chứ? Cuộc đời bà, bà đã sống trong cảnh giàu sang với thật nhiều điều hạnh phúc. Bà đã được biết thế nào là tình yêu thực sự, là niềm vui và nỗi niềm băn khoăn. Trong suốt bốn mươi sáu năm qua, bà đã có biết bao nhiêu lần được ngắm cảnh mặt trời mọc trên các khu đền thờ của Kamak, đã lang thang giữa những đồng đồ nát của đền Delphi vào lúc trời nhá nhem tối, đã trèo lên tận chân đồi Nepal. Và bà đã biết đến sự bình yên và thanh thản mà Chúa trời đã ban tặng cho bà trong vũ trụ bao la này. Trong cuộc đời này bà chỉ cảm thấy nuối tiếc duy nhất hai điều, một trong số đó là bà vẫn chưa có một đứa con của riêng mình. Điều thứ hai là nếu bà ra đi, Victor sẽ phải ở một mình.

Suốt đêm, chồng bà luôn túc trực bên giường của bà, cầm tay bà rất lâu để động viên bà vượt qua những cơn thở gấp và ho liên hồi. Mỗi khi y tá thay bình ôxy, bà lại cảm thấy khó chịu nên ông muốn mình là nguồn cổ vũ tinh thần cho bà. Thậm chí ngay cả khi ngủ bà vẫn cảm nhận thấy sự có mặt của Victor. Đôi khi đến gần sáng, trong giấc ngủ mơ màng, bà vẫn nghe thấy tiếng Victor nói: *Cô ấy còn quá trẻ. Quá trẻ để phải chịu đựng toàn bộ*

chuyện này. Chẳng lẽ không thể làm gì khác hay sao? Phải có cách nào đó để chữa trị cho cô ấy chứ.

Cách nào đó ư? Bất cứ cách nào có thể? Phương thuốc hữu hiệu nhất đối với bà chính là Victor. Ông ấy không tin vào số phận.

Nhưng Nina lại tin vào sự sắp đặt của Chúa trời.

Ai cũng có số phận riêng của mình và dù có cố gắng như thế nào đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được những chuyện phải xảy ra.

Bà mở to mắt, thấy đêm đã trôi qua và ánh nắng mặt trời đang chiếu qua cửa sổ phòng ngủ. Qua những ô cửa sổ mờ mờ là hình ảnh của hòn đảo Rhodes yêu quý. Trước khi bị bệnh, trước khi bệnh tim tàn phá sức khỏe của bà, Nina thường thức dậy vào lúc sáng sớm để ngắm mặt trời mọc. Ngay cả vào những buổi sáng sương giăng kín trời, bà vẫn đứng cạnh cửa sổ để cảm nhận mùi vị của trái đất, để tận hưởng cảm giác tuyệt vời khi ánh nắng ban ngày chiếu vào cơ thể mảnh mai của bà. Hôm nay, ánh sáng vẫn chiếu vào trong phòng, cơ thể bà vẫn được hấp thụ ánh sáng nhưng trong tư thế nằm trên giường bệnh. Hai cảm giác đó hoàn toàn khác nhau.

Con đã được nhìn ngắm biết bao nhiêu bình minh tuyệt đẹp rồi. Cảm ơn Người, hỡi Thượng đế, cảm ơn Người vì đã ban cho con tất cả những điều kì diệu của tự nhiên. Với con một ngày tươi đẹp cũng là một món quà quý. Bà nghĩ.

- Chào em yêu - Victor thì thầm.

Nina cố gắng tập trung nhìn khuôn mặt của người chồng yêu quý đã ở bên cạnh bà trong suốt bao nhiêu năm qua. Ông đang mỉm cười nhìn bà với ánh mắt trìu mến. Nếu ai đó quan sát khuôn mặt của Victor Voss thì chắc chắn người đó sẽ thấy biểu hiện của quyền lực. Họ cũng sẽ thấy tài năng và sự tàn nhẫn của ông. Nhưng sáng nay, khi Nina nhìn chăm chú chồng mình,

bà chỉ thấy tình yêu. Và cả sự mệt mỏi nữa. Ông luôn dành cho bà sự quan tâm tuyệt đối và tình yêu thương chân thành.

Bà giơ tay về phía ông ra hiệu muốn nắm tay ông. Ông nhẹ nhàng cầm bàn tay xanh xao của vợ và đặt lên đó một nụ hôn trều mến.

- Victor, anh phải chợp mắt một lát đi - Bà khẩn khoản.

- Anh không cảm thấy mệt mà.

- Nhưng em có thể thấy rõ là anh đang rất mệt mỏi.

- Không, anh không mệt đâu.

Nói rồi ông hôn lên tay bà. Đôi môi của ông thật ấm áp, đối lập hẳn với làn da lạnh buốt của bà. Họ nhìn nhau âu yếm trong giây lát. Từ những ô cửa sổ đang mở xuất hiện âm thanh của những ngọn sóng đập mạnh vào đá. Âm thanh đó vừa sống động lại vừa dữ dội khiến cho bà cảm thấy thềm được đứng trên bờ biển ngắm nhìn đại dương bao la.

Bà nhắm mắt lại suy nghĩ.

- Còn nhớ quãng thời gian...

Giọng của bà yếu đi để lấy lại sức.

- ... nhớ lại ngày em bị gãy chân... - Bà mỉm cười.

Đó chính là khoảng thời gian đầy kỉ niệm đối với cả hai người. Họ đã gặp nhau ở Gstaad. Sau này ông nói với bà rằng lúc đầu ông nhìn thấy bà đánh rơi một chiếc nhẫn kim cương nên đã đuổi theo bà xuống núi rồi lên núi rồi lại xuống. Thấm thoát cũng đã được hai mươi lăm năm rồi. Thời gian trôi đi thật nhanh, mọi chuyện như vừa mới diễn ra hôm qua vậy.

Từ đó trở đi trong suốt cuộc đời mình, ngày nào họ cũng ở bên nhau không rời. Ai nhìn vào cũng phải ghen tị với tình cảm họ dành cho nhau.

- Em biết... - Bà thì thăm - Em biết là... trong thời gian ... thời gian em ở bệnh viện... anh đã túc trực bên giường của em. Em biết chứ.

- Biết cái gì hả em yêu?

- Em biết là anh sinh ra chỉ để dành cho em thôi - Nói rồi bà mở mắt và mỉm cười với ông. Sau đó bà nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh chảy dài trên má ông. Nhưng Victor chưa bao giờ khóc. Hay nói đúng hơn chưa bao giờ bà nhìn thấy ông khóc, ít nhất là trong suốt hai mươi lăm năm họ chung sống. Trong mắt bà, Victor luôn là một người mạnh mẽ, một người đàn ông dũng cảm. Bây giờ khi nhìn vào khuôn mặt thân thương của ông, bà nhận ra rằng bà đã sai, hoàn toàn sai.

- Victor! - Bà vừa nói vừa nắm chặt tay ông - Anh không được sợ. Anh phải coi đó là chuyện hết sức bình thường.

Đột nhiên, ông rút tay ra, thoăn thoắt lau nước mắt trên mặt với vẻ giận dữ.

- Anh sẽ không để chuyện này xảy ra đâu. Anh sẽ không mất em và không chịu đựng được điều đó.

- Tất nhiên là anh sẽ không bao giờ mất em.

- Không. Chỉ như thế thôi chưa đủ. Anh muốn em ở đây với anh, anh muốn sống với em đến đầu bạc răng long. Em phải sống cùng anh. Sống cùng anh.

- Victor à. Nếu như có một chuyện... một chuyện xảy ra... một chuyện mà em biết rất rõ... - Bà thở một hơi thật sâu, thật sâu để hít không khí vào lồng ngực - Đó là thời gian... quãng thời gian chúng ta sống cùng nhau ở đây... ngay trong ngôi nhà này... chỉ là một phần, một phần rất nhỏ... của sự tồn tại... của chúng ta.

Nói đến đây bà cảm thấy người ông cứng đơ, co lại và dường như mất hết kiên nhẫn, ông đứng dậy nhìn ra phía ngoài cửa sổ và đứng đó thật lâu ngắm nhìn đại dương bao la.

Bà cảm thấy hơi ấm mà tay ông để lại trên da bà mất dần, mất dần. Bà cảm thấy sự buốt giá và ớn lạnh quay trở lại khiến bà khẽ rùng mình.

- Nina, anh sẽ lo chuyện này. Em không phải lo lắng quá nhiều đâu - Ông nói khẽ.

- Có những chuyện... trong cuộc đời này... mà chúng ta... chúng ta không thể thay đổi... Em nghĩ rằng anh biết điều đó.

- Anh sẽ tìm cách thay đổi nó. Anh tin là ta có thể thay đổi được cuộc sống.

- Nhưng Victor này...

Ông quay lại nhìn bà.

- Em yêu, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi. Em không cần phải lo lắng điều gì, bất cứ điều gì.

Đó là một buổi chiều ấm áp và hoàn hảo. Mặt trời vừa lặn, những cục đá kê lách cách trong đám cỏ, những quý bà người thơm nức mùi nước hoa

tung tăng đi dạo trong những bộ quần áo may bằng lụa đẹp và vải voan. Trông họ thật trẻ trung và quyến rũ. Đối với Abby thì được đứng trong khu vườn có tường bao của bác sĩ Bill Archer là một việc vô cùng thú vị. Hoa huệ tây, hoa hồng rực rỡ sắc màu được trồng ở khắp mọi nơi trong khu vườn. Những khóm hoa diêu đà tạo ra những dải màu tuyệt đẹp nổi bật trên những đám cỏ xanh mơn mớn. Khu vườn này chính là niềm tự hào và niềm vui của Marilee Archer. Người phụ nữ này được biết đến là một người làm vườn mát tay. Chính bà là những người đã dẫn những bà vợ của các bác sĩ khác đi thăm thú từng luống hoa này đến luống hoa khác.

Archer đứng trong hành lang, tay cầm một cốc rượu ulyt-ky lớn cười lớn và nói với ra:

- Marilee biết nhiều chữ Latin hơn so với tôi.

- Tôi đã dành ba năm học đại học để tìm hiểu về thứ ngôn ngữ này - Mark đáp lại - Nhưng tất cả những gì tôi nhớ chỉ là số vốn từ ít ỏi tôi học ở trường y.

Họ tập trung lại cạnh bàn tiệc đứng. Họ bao gồm Archer, Mark, Wettig và hai bác sĩ phẫu thuật nội trú khác, Abby là người phụ nữ duy nhất trong vòng tròn đó. Đó là điều mà cô không bao giờ có thể quen được: một mình trong một nhóm toàn là đàn ông. Có thể cô đã lơ đãng trong vòng một đến hai giây nhưng sau đó cô lấy lại tập trung và liếc nhìn khắp mọi nơi trong căn phòng nơi các bác sĩ phẫu thuật khác đang tập trung trò chuyện. Lại một lần nữa cô phải chịu đựng cảm giác khó chịu khi xung quanh cô toàn là nam giới.

Tất nhiên tối nay các bác sĩ cũng đưa vợ đến dự tiệc tại nhà bác sĩ Archer, nhưng dường như họ chuyển tới một không gian hoàn toàn khác, song song với không gian của các ông chồng. Rất hiếm khi họ xen vào câu chuyện của các ông bởi họ chẳng hiểu bất cứ chuyện gì liên quan đến ngành

y mà các ông chồng của họ liên tục nhắc đến. Về phần mình, Abby đứng cùng các bác sĩ phẫu thuật khác và hiếm khi cô nghe thấy cuộc trò chuyện của các bà vợ nhưng chỉ vài câu ít ỏi lọt đến tai cô cũng đủ để cô biết chủ đề chính của các câu chuyện họ nói là về cái gì. Họ bàn về loài hoa hồng đỏ rực, về những chuyến đi du lịch ở Paris và về những bữa ăn ngon với thật nhiều đặc sản. Lúc đó cô lại có cảm giác hỗn tạp, khó hiểu: cô đang đứng giữa dải ngăn cách giữa các đấng nam nhi và các quý bà lịch lãm, cô không thuộc bất cứ không gian nào trong tổ hai không gian đó. Thú thực cô cảm thấy mình không thể hoà nhập với bất cứ nhóm nào: một bên là những bác sĩ nam, bên kia là các bà vợ của họ tuy cùng giới với cô nhưng những câu chuyện họ nói lại không nằm trong sự quan tâm của cô.

Cô đang nghĩ miên man thì Mark đi đến kéo cô ra khỏi cảm giác trống trải giữa đám đông. Anh và Bill Archer (cũng là bác sĩ phẫu thuật tim) là đồng nghiệp thân thiết của nhau, Archer là trưởng nhóm cấy ghép tim, là một trong những bác sĩ tuyển dụng Mark vào làm việc trong bệnh viện Bayside cách đây bảy năm. Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi hai người này tỏ ra hợp nhau và nhanh chóng trở thành những người bạn thân thiết. Cả hai đều cứng rắn, khoẻ mạnh và có chí. Trong khoa phẫu thuật, họ cùng được bổ nhiệm là trưởng nhóm nhưng ra khỏi bệnh viện họ lại là những người bạn thân, là đối thủ trong những cuộc thi trượt tuyết từ Vermont tới vịnh Massachusetts. Cả hai người đàn ông này đều đậu thuyền buồm ở Marblehead Marina và cho đến mùa giải này, điểm số họ ghi được đứng thứ sáu hoặc năm. Con thuyền *Mắt Đỏ* của Archer đấu với con *Nơi ẩn náu* của Mark. Mark dự định sẽ ghi thêm điểm vào cuối tuần này. Thậm chí anh còn tuyển dụng Rob Lessing, bác sĩ nội trú năm hai vào trong đội đua của mình.

Abby tự nhủ không hiểu hai người đàn ông này sao lại thích thuyền buồm đến thế. Câu chuyện của họ xoay quanh những cỗ máy thuyền buồm, về công nghệ cao và những chuyện khác nằm ngoài mối quan tâm của cô. Trong vòng tròn này, tâm điểm chính là những người đàn ông có mái tóc

hoa râm, Archer có mái tóc hơi dài màu bạch kim, tóc Colin Wettig đã lấm tẩm mấy màu. Còn Mark, ở tuổi bốn mươi mốt, tóc anh mới có vài sợi bạc ở thái dương.

Khi câu chuyện đột ngột chuyển sang chủ đề bảo dưỡng thân tàu, thiết kế boong tàu và giá buồm lớn của thuyền đua thì sự chú ý của Abby chuyển sang hướng khác. Đó là khi cô nhìn thấy hai người đến muộn là bác sĩ Aaron Levi và vợ của anh ta, Elaine. Aaron là bác sĩ khoa tim mạch, nhóm cấy ghép. Dù đi làm việc nhiều năm nhưng anh vẫn là người nhút nhát. Sau khi lấy một cốc rượu anh lui gợn về một góc xa của khu vườn và lặng lẽ đứng đó như muốn tránh sự chú ý của mọi người. Elaine thì liếc nhìn xung quanh để tìm người nói chuyện.

Lúc này là cơ hội tốt của Abby để thoát khỏi câu chuyện về thuyền buồm của các đấng nam nhi. Cô ra hiệu cho Mark tiếp tục ở đó còn mình thì đi ra phía bà Levi.

- Chào chị Levi. Rất vui được gặp lại chị.

Elaine quay lại với một nụ cười tươi tắn:

- Có phải là Abby không?

- Đúng rồi, Abby DiMatteo. Tôi nghĩ là chúng ta đã gặp nhau trong chuyến du ngoạn của các bác sĩ nội trú rồi.

- Đúng vậy. Có rất nhiều bác sĩ nội trú tham gia. Tôi phải khó khăn lắm mới nhớ được tên một vài người. Nhưng tôi nhớ cô...

Abby cười lớn.

- Vì chỉ có ba phụ nữ trong nhóm các bác sĩ này mà, chính vì vậy chúng tôi phải nổi bật chứ.

- Nhưng dù sao vẫn còn khá hơn so với trước đây khi không có một bác sĩ nào là nữ. Bây giờ cô đang phải trực ở khoa nào?

- Ngày mai là tôi bắt đầu ở khoa phẫu thuật ngực.

- Vậy có nghĩa là cô sẽ làm việc cùng với Aaron.

- Đúng vậy nhưng với điều kiện là tôi may mắn được tham gia vào một ca cấy ghép nào đó.

- Chắc chắn là cô sẽ được mà. Dạo này nhóm cấy ghép rất bận rộn với quá nhiều ca phẫu thuật. Thậm chí họ còn nhận được lời khen ngợi từ Đại tướng Massachusetts và Aaron được tặng thẻ màu hồng đấy - Elaine hơi ngả người về phía Abby với vẻ tự hào - Nhiều năm trước họ đánh hỏng anh ấy chỉ vì một người đồng nghiệp tồi tệ nhưng bây giờ họ lại giao cho anh ấy chữa trị rất nhiều bệnh nhân rồi.

- Điều duy nhất Mass Gen hơn những bác sĩ khác ở Bayside là ông ta học được thuật thần bí của trường Harvard - Abby nói - Chị có biết Vivian Chao không? Chị ấy là trưởng nhóm bác sĩ nội trú của chúng tôi đấy.

- Tất nhiên là tôi biết rồi.

- Chị ấy tốt nghiệp loại ưu, đứng trong danh sách mười người điểm cao nhất ở trường Y Harvard. Nhưng sau khi tốt nghiệp, chị ấy đã chọn bệnh viện Bayside để nộp hồ sơ xin việc. Chị ấy từng nói Bayside chính là lựa chọn số một của mình.

Elaine quay sang chỗ chồng và nói:

- Aaron ơi, anh có nghe nói về điều này không vậy?

Aaron miễn cưỡng ngẩng mặt lên hỏi lại:

- Nghe đến chuyện gì cơ?

- Thì chuyện Vivian Chao đã lựa chọn Bayside chứ không phải là Mass Gen. Thật lạ phải không anh. Nhưng điều này thật đấy Aaron ạ. Điều em quan tâm là anh luôn đứng đầu danh sách các bác sĩ ở bệnh viện này. Tại sao anh lại muốn nghỉ việc ở đây?

- Nghỉ việc ư? - Abby nhìn Aaron với ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc nhưng lúc đó bác sĩ phẫu thuật cấy ghép tim lại nhìn chăm chăm vợ mình vẻ khó chịu.

Sự im lặng đột ngột khiến Abby cảm thấy bối rối hơn cả. Trên góc vườn đằng kia vang lên những tiếng cười to, giòn và sáng khoái, rồi còn cả âm thanh vọng lại của cuộc hội thoại nữa. Nhưng ở góc này của khu vườn chẳng ai nói chuyện với ai cả. Thật là một sự đối lập hoàn toàn.

Aaron khẽ mỉm cười và nói:

- Tôi chỉ đang phân vân điều đó thôi. Cô biết không, rời khỏi thành phố ồn ào có thể là một thay đổi tốt cho tôi cũng như gia đình mình. Rồi sau đó chuyển tới một thị trấn nhỏ. Ngày nay ai cũng nghĩ về những thị trấn nhỏ nhưng thực tế thì chẳng có ai thực sự muốn chuyển đến đó cả. Nói chung con người thật khó hiểu.

- Nhưng em không hề nghĩ nhiều đến những nơi tẻ nhạt đó - Elaine xen vào.

- Còn tôi, tôi lớn lên ở một thị trấn nhỏ yên bình - Abby tiếp lời - Gia đình tôi từng sống ở Belfast, Maine. Thực sự ngay khi còn nhỏ tôi đã muốn thoát ra khỏi sự buồn tẻ của thị trấn đó.

- Đúng vậy đấy. Tôi cũng tưởng tượng ra cuộc sống ở đó như vậy - Elaine tán thành - Ai mà chẳng muốn được một nền văn minh đầy đủ.

- Thực ra cuộc sống ở đó cũng không tệ đến mức đó đâu.

- Nhưng cô không có ý định quay trở lại đó chứ?

Abby ngập ngừng có vẻ suy nghĩ rồi trả lời:

- Bố mẹ tôi đã mất một thời gian rồi. Các chị em của tôi đều đã chuyển đi sống ở nơi khác. Chính vì vậy tôi chẳng có lí do nào để quay trở về quê cả. Nhưng ngoài điều này ra thì tôi có rất nhiều lí do để ở lại đây.

- Đó chỉ là một sự tưởng tượng thú vị thôi - Aaron uống một ngụm rượu rồi nói - Thực sự thì tôi cũng chưa từng nghĩ về điều này.

Một lần nữa bầu không khí im lặng lại bao phủ lên góc khu vườn nơi Abby đang đứng cùng vợ chồng nhà Levi. Đột nhiên cô nghe thấy người nào đó gọi tên mình. Cô quay lại và thấy Mark đang vẫy tay với cô.

- Xin lỗi - Cô lịch sự xin phép đôi vợ chồng và tiến về phía Mark.

- Archer đang dẫn mọi người thăm phòng làm việc của anh ấy. Em có muốn đi cùng không? - Mark vui vẻ nói.

- Phòng trong hả anh?

- Thôi nào. Lại đây đi, em sẽ thấy nhiều điều thú vị đấy.

Rồi anh dẫn cô đi dọc khu vườn vào trong nhà. Họ leo lên cầu thang lên tầng hai của ngôi nhà. Từ trước đến giờ, đây mới là lần thứ hai Abby lên tầng hai của nhà Archer. Lần trước cô lên đây chỉ để xem những bức tranh sơn dầu treo trong phòng triển lãm. Quả thật Archer có một ngôi nhà

tuyệt đẹp với nhiều nét kiến trúc độc đáo khiến người khác không khỏi ngưỡng mộ.

Đêm nay là lần đầu tiên cô được mời vào trong căn phòng ở cuối hành lang.

Archer đang đợi ở trong phòng cùng với bác sĩ Frank Zwick và Raj Mohandas, họ đang ngồi trên hai chiếc ghế da khá lịch sự. Tuy nhiên, Abby dường như không hề chú ý đến những người này, tâm trí cô đổ dồn về phía căn phòng với những nét độc đáo mà cô chưa từng thấy.

Đây không phải là một căn phòng bình thường mà giống như một phòng triển lãm. Cô có cảm giác mình đang đứng trong một viện bảo tàng gồm thật nhiều công cụ y học cổ. Bên trong những chiếc tủ kính sáng bóng trưng bày rất nhiều công cụ vừa thú vị nhưng cũng vừa đáng sợ. Cô chú ý đặc biệt tới những con dao mổ và những chậu dính đầy máu, những bình chứa đĩa. Ngoài ra còn có những chiếc kim sản khoa với nhiều răng cưa có thể nghiền nát sọ của một đứa trẻ sơ sinh. Phía trên lò sưởi có treo một bức tranh sơn dầu miêu tả cuộc giằng co cuộc sống của một phụ nữ giữa Thần chết và một vị bác sĩ nhân đức. Nổi lên trên là âm thanh của đĩa hát với đĩa nhạc thính phòng cổ điển.

Archer vắn nhỏ âm thanh và đột nhiên căn phòng trở nên im ắng lạ thường. Mọi người chỉ có thể nghe thấy tiếng thì thầm của ban nhạc làm nền cho cuộc viếng thăm của các vị khách.

- Aaron có lên đây không? - Archer hỏi.

- Anh ấy biết anh mời mọi người lên đây mà. Anh ấy sẽ lên ngay thôi - Mark đáp.

- Tốt, tốt lắm - Archer mỉm cười với Abby - Cô nghĩ gì về bộ sưu tập nhỏ của tôi?

Abby không trả lời ngay mà liếc mắt nhìn lại những đồ vật trưng bày trong lồng kính. Một lát sau cô mới lên tiếng:

- Thật tuyệt vời! Thậm chí tôi còn không biết một vài thứ trong số chúng là gì và được sử dụng với mục đích gì cơ.

Archer chỉ tay về phía một dụng cụ có bánh răng và ròng rọc rồi giải thích:

- Dụng cụ đằng kia rất thú vị đấy. Nó được phát minh để tạo ra một dòng điện yếu, công suất nhỏ có thể được sử dụng truyền vào trong cơ thể của tất cả mọi người. Nói đúng ra nó rất hữu ích cho cả những vấn đề của nữ giới đến bệnh đái đường. Thật buồn cười phải không các vị? Nhưng nó lại là sự thật đấy. Môn khoa học vớ vẩn này sẽ khiến chúng ta phải tin vào tính hiệu quả của nó.

Abby dừng lại trước bức tranh sơn dầu và nhìn chăm chăm vào hình ảnh đen bóng của thần Chết. Bác sĩ là anh hùng, bác sĩ cũng là kẻ chinh phục. Và tất nhiên đối tượng cần được giải cứu là một phụ nữ. Một phụ nữ vô cùng xinh đẹp. Abby như chìm trong suy nghĩ, những suy nghĩ tưởng chừng như viển vông nhưng chúng lại điển hình cho những phụ nữ trẻ giống như cô.

Đột nhiên cánh cửa phòng bật mở.

- Anh ấy đây rồi - Mark khẽ reo lên - Chúng tôi đang thắc mắc liệu có phải anh đã quên lời mời của Archer rồi không, Aaron ạ.

Aaron bước vào bên trong căn phòng. Anh không hề nói gì mà chỉ gật đầu chào mọi người rồi tiến tới ngồi xuống một chiếc ghế.

- Abby, tôi rót thêm rượu cho cô nhé - Archer lịch sự hỏi Abby.

- Tôi đủ rồi, cảm ơn anh.

- Chỉ một chút thôi mà. Đêm nay Mark sẽ lái xe đưa cô về đúng không nào?

Abby mỉm cười đáp:

- Đúng vậy. Cho tôi xin một chút thôi nhé.

Archer cầm ly của Abby lên rót đầy ly và đưa lại cho cô.

Căn phòng đột nhiên bị bao trùm bởi một bầu không khí im ắng đến khó hiểu như thể mọi người đang chờ đợi, đợi cho nghi thức xã giao kiểu này trôi qua. Sau đó, bất chợt cô nghĩ: cô là bác sĩ nội trú duy nhất trong căn phòng này. Cứ một vài tháng Bill Archer lại tổ chức một bữa tiệc như thế này để chào đón một nhóm tập sự khác. Và thời điểm này, có sáu bác sĩ nội trú khác đang tập trung ở trong vườn. Nhưng trong phòng riêng của Archer thì chỉ có nhóm cấy ghép mà thôi.

Và còn có thêm Abby nữa.

Cô ngồi xuống ghế đầu cạnh Mark và nhắm nháp li rượu của mình. Dù uống không nhiều lắm nhưng cô đã cảm thấy sức nóng của loại rượu mạnh bác sĩ Archer đem ra mời khách và cái ấm áp của sự chú ý đặc biệt này. Là nhân viên tập sự, cô lặng lẽ quan sát năm người đàn ông với vẻ e sợ và cảm thấy mình được hưởng một đặc ân lớn khi được phân cùng nhóm với Archer và Mohandas. Mặc dù mối quan hệ của cô với Mark đã đưa cô bước vào giới bác sĩ giỏi này nhưng không bao giờ cô quên vị trí của những người đàn ông này. Cô cũng không bao giờ quên rằng họ chính là những người có sức ảnh hưởng rất lớn đối với cô và quyết định gần như toàn bộ tương lai nghề nghiệp của cô trong bệnh viện này.

Archer ngồi xuống ở vị trí đối diện với Abby.

- Tôi vừa nghe một vài chuyện rất tốt về cô đấy, Abby ạ. Đại tướng đã kể hết mọi chuyện cho tôi nghe rồi. Tối nay, trước khi ông ấy ra về, chúng tôi đã nói chuyện khá lâu. Ông ấy đã hết lời khen ngợi cô.

- Bác sĩ Wettig đã khen ngợi tôi thật ư? - Abby bật cười với vẻ ngạc nhiên đầy thú vị - Thú thật, tôi chẳng bao giờ biết chắc ông ấy đánh giá như thế nào về phần kiểm tra của tôi cả.

- Ông ấy là như vậy đấy, chẳng bao giờ trực tiếp khen ngợi ai cả. Ông ấy rất ít khi nói hay làm điều gì không chắc chắn.

Những người khác trong phòng cũng cười lớn. Abby cũng cười một cách thoải mái.

- Tôi rất coi trọng đánh giá của Colin - Archer nói - Và tôi biết chắc rằng anh ấy đánh giá cô là một trong những người giỏi nhất trong nhóm bác sĩ phẫu thuật bậc hai của chương trình này. Tôi cũng đã từng làm việc với cô nên tôi biết anh ấy đúng.

Abby di chuyển một cách khó khăn trên ghế. Mark thì chặt lấy tay cô để tạo cảm giác thoải mái cho cô. Archer đã bắt gặp hành động đó nên ông mỉm cười thú vị.

- Rõ ràng Mark nghĩ rằng cô là một phụ nữ đẹp và đặc biệt. Đó cũng là một phần lý do khiến chúng tôi nghĩ rằng chúng tôi nên cùng nhau thảo luận một vài vấn đề ở đây. Tôi biết điều này dường như còn hơi sớm nhưng về lâu dài chúng tôi vẫn là những người lập kế hoạch. Chúng tôi tin rằng chuẩn bị trước danh sách những người tiềm năng là một việc nên làm.

- Tôi e rằng mình không thực sự hiểu những gì ông vừa nói - Abby nói.

Archer tiến lại bàn lấy chai rượu tự rót cho mình một cốc đầy:

- Nhóm cấy ghép của tôi chỉ quan tâm đến những người giỏi nhất cả về kỹ thuật lẫn trình độ. Chúng tôi luôn đánh giá những bác sĩ nội trú để tìm ra người thích hợp. Tất nhiên chúng tôi cũng có động lực riêng của mình và nói cho cùng thì ai mà chẳng ích kỉ. Chúng tôi muốn tăng thêm thành viên của nhóm vì vậy tôi muốn đánh tiếng trước với cô.

Abby quay sang nhìn Mark với ánh mắt ngạc nhiên. Anh gật đầu ra hiệu những gì cô vừa nghe thấy hoàn toàn là sự thực.

- Thực ra cô không cần phải quyết định điều này sớm đâu - Archer nói tiếp - Nhưng chúng tôi muốn cô suy nghĩ về điều đó. Hãy suy nghĩ thật kĩ, thật chín chắn nhé. Chúng ta còn có một vài năm tới để tìm hiểu và làm việc với nhau mà. Hết thời gian tập sự, có thể cô không muốn trở thành một người trong nhóm chúng tôi. Và cũng có thể cô sẽ nhận ra rằng mình không quan tâm đến khoa phẫu thuật cấy ghép. Tất cả còn ở tương lai nhưng lúc nào chúng tôi cũng giữ cho cô một vị trí trong nhóm của mình. Cô hãy luôn ghi nhớ điều này nhé.

- Nhưng điều này... - Cô tựa người vào thành ghế, mặt ửng đỏ vì vui mừng - Tôi cho rằng... tôi chỉ... chỉ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên khi nghe ông nói điều đó thôi. Và tôi còn cảm thấy thích thú như thể mình đang được tán dương vậy. Thực tế thì trong chương trình này có rất nhiều bác sĩ nội trú xuất sắc, chẳng hạn như Vivian Chao.

- Đúng vậy, tôi không hề phủ nhận Vivian Chao là một bác sĩ xuất sắc.

- Tôi cho rằng cô ấy sẽ tìm kiếm một cơ hội được trở thành bác sĩ chính thức vào năm tới.

Mohandas tiếp lời:

- Không ai dám phủ nhận rằng kỹ thuật phẫu thuật của bác sĩ Chao rất giỏi và nổi bật. Tôi cũng biết một số bác sĩ nội trú khác cũng có kỹ thuật xuất sắc không kém. Nhưng trong ngành cũng có câu: người ta có thể dạy một con khỉ cách phẫu thuật. Nhưng điều quan trọng là phải dạy được nó khi nào cần tiến hành phẫu thuật. Chúng tôi không phải là những người đưa ra quyết định mà không cân nhắc kỹ.

- Tôi nghĩ Raj muốn nói rằng chúng tôi đang tìm kiếm một bác sĩ với khả năng chẩn đoán lâm sàng tốt - Archer giải thích thêm - Và người đó phải có thái độ hợp tác khi làm việc theo nhóm chứ không phải một người sẵn sàng làm tất cả dù để phục vụ mục đích của mình. Abby, có điều chúng tôi luôn trăn trở là nhóm làm việc có thể mắc sai lầm, thiết bị cũng có thể sai lầm, trái tim bị mất trong lúc di chuyển. Chúng tôi phải có thể ghép mọi thứ lại với nhau. Thành công hay thất bại phụ thuộc rất lớn vào điều này.

- Chúng tôi cũng giúp đỡ lẫn nhau trong những trường hợp khó khăn - Frank Zwick bây giờ mới lên tiếng - Chúng tôi là những người bạn tốt cả trong phòng mổ lẫn ở bên ngoài.

- Chắc chắn là như vậy rồi - Archer nói tiếp và hướng về phía Aaron - Anh có đồng ý như vậy không Aaron?

Aaron hắng giọng rồi nói:

- Đúng vậy, chúng tôi luôn giúp đỡ lẫn nhau. Đó là một trong những lợi ích khi tham gia vào nhóm của chúng tôi.

- Một trong rất nhiều lợi ích - Mohandas thêm vào.

Trong giây lát, chẳng ai nói gì thêm. Ban nhạc Bradenburg vẫn vang lên khe khẽ trong căn phòng rộng. Một lúc sau, Archer nói:

- Tôi thích đoạn này.

Nói rồi ông vịn to đĩa hát. Âm thanh của đàn violon khiến cho mọi người dường như chùng xuống vì chăm chú lắng nghe. Lại một lần nữa Abby nhìn chăm chăm vào hình ảnh thần Chết và vị bác sĩ trong bức tranh sơn dầu. Đó là trận chiến đấu vì cuộc sống của một bệnh nhân, một trận giằng co linh hồn của bệnh nhân đó.

- Ông nói rằng có... còn có những lợi ích khác nữa ư? - Abby băn khoăn.

- Ví dụ... - Mohandas giải đáp - khi tôi hoàn thành phần tập sự phẫu thuật của mình, tôi phải trả hết số tiền vay mà tôi đã vay hồi còn là sinh viên. Và khi được tuyển dụng, Bayside đã giúp tôi thanh toán toàn bộ số tiền nợ.

- Còn bây giờ chúng ta sẽ nói về những chuyện khác Abby ạ - Archer lên tiếng sau một lúc im lặng - Hãy nói về việc làm thế nào có thể hấp dẫn được cô. Ngày nay, các bác sĩ phẫu thuật trẻ thường kết thúc thời gian tập sự khi họ ba mươi tuổi. Hầu hết trong số họ đã kết hôn, hoặc cũng có thể có một hoặc hai con. Và họ nợ điều gì? Hàng trăm nghìn đô la chứ không ít đâu. Thậm chí nhiều người còn không có nhà riêng nữa. Phải mất tới mười năm họ mới có thể trả được toàn bộ số nợ của mình. Lúc đó thì họ cũng đã bốn mươi tuổi rồi và họ lại phải tiếp tục lo lắng về việc con cái mình học đại học - Tới đây ông lắc đầu với vẻ cảm thông - Tôi không biết tại sao mọi người lại đua nhau thi vào ngành y cơ chứ. Chắc chắn họ chọn nghề này không phải để kiếm tiền rồi.

- Nếu như có điều gì khiến mọi người e ngại thì đó chính là khó khăn và gian khổ - Abby lưỡng lự đáp.

- Cũng không hẳn là như vậy. Nhưng khi một ai đó gặp khó khăn thì Bayside có thể giúp. Mark nói với chúng tôi rằng cô cũng gặp khó khăn về tài chính khi còn học trong trường y.

- Tôi học được trong trường là nhờ vào tiền học bổng và cả tiền vay nữa. Nhưng chủ yếu là nhờ tiền đi vay.

- Thật ư? Nghe mới đáng thương làm sao.

Abby gật đầu khó chịu:

- Bây giờ thì tôi mới cảm thấy thực sự bị tổn thương.

- Cô cũng phải vay để tiếp tục học cao hơn đúng không?

- Đúng vậy. Gia đình tôi gặp khó khăn về tài chính - Abby thú nhận.

- Cô nói như vậy khiến người khác nghĩ rằng cô thấy xấu hổ về tình trạng của mình đấy.

- Không, nhưng gia đình tôi rơi vào hoàn cảnh như vậy là do gặp vận đen. Em trai tôi bị nhập viện và phải nằm trong đó nhiều tháng liền và chúng tôi lại không có bảo hiểm. Nhưng vào thời đó ở thị trấn nơi tôi sinh ra rất nhiều người không có bảo hiểm.

- Điều đó chứng tỏ cô đã phải lao động vất vả để đánh bại những người khác. Tất cả mọi người ở đây đều biết chuyện này khó khăn như thế nào. Raj đây cũng là một người nhập cư, anh ấy không hề nói được tiếng Anh cho đến mười tuổi. Còn tôi, tôi đưa con đầu tiên trong gia đình được vào đại học. Tin tôi đi, trong căn phòng này chẳng có ai là có được một sự khởi đầu dễ dàng cả. Chẳng ai sinh ra trong gia đình giàu có với những nguồn ngân sách vững chắc để đảm bảo cho tương lai của mình. Chúng tôi biết rất rõ thế nào là mỗi bất hòa bởi chúng tôi đều đã trải qua. Đó chính là động lực để chúng tôi cố gắng và thoát khỏi tình cảnh khó khăn.

Lúc này, nhạc nền lên đến đoạn cao trào. Giai điệu cuối cùng nhạt dần. Archer tắt đĩa nghe nhạc và nhìn Abby với vẻ chăm chú.

- Dù sao đi chăng nữa thì cô cũng nên suy nghĩ về điều đó - Ông nói - Tất nhiên là chúng tôi cũng không đảm bảo chắc chắn điều gì cả. Còn bây giờ chúng tôi muốn nói chuyện về... - Đến đây Archer mỉm cười nhìn Mark - Ngày đầu tiên.

- Tôi hiểu mà. - Abby đáp lại.

- Có một điều cô nên biết. Cô chính là bác sĩ nội trú duy nhất chúng tôi muốn cân nhắc. Người duy nhất chúng tôi muốn tuyển dụng. Chính vì vậy mà tôi muốn cô giữ kín điều này với những bác sĩ nội trú khác nhé. Chúng tôi không muốn tạo ra một sự ghen tị trong chương trình.

- Tất nhiên là tôi sẽ không nói đâu.

- Tốt lắm - Archer liếc nhìn xung quanh căn phòng. - Tôi cho rằng chúng ta đều đồng ý về việc này phải không nhỉ?

Tất cả mọi người không nói gì nhưng đều gật đầu vẻ tán dương.

- Chúng ta đã thảo luận và đi đến thống nhất rồi.

Nói rồi, Archer mỉm cười, tiến đến bàn để rượu:

- Đó là lí do tại sao tôi gọi chúng ta là một nhóm thực sự.

Sau bữa tiệc, trên đường về nhà, Mark hỏi Abby:

- Em nghĩ thế nào về lời đề nghị của Archer?

Abby tựa đầu vào ghế và khẽ reo lên vẻ phấn khích:

- Đầu em đang bay lơ lửng đây này. Thật là một buổi tối thú vị!

- Có nghĩa là em rất vui khi được đề nghị như vậy phải không?

- Anh đùa à. Em cảm thấy sợ thì đúng hơn.

- Em sợ ư? Sợ điều gì thế?

- Em sợ rằng em sẽ phát điên và phá hỏng mọi thứ.

Anh cười và véo mũi cô một cái:

- Đây, trong suốt thời gian qua, bọn anh đã làm việc cùng các bác sĩ nội trú khác. Bọn anh biết mình đã tìm được người giỏi nhất.

- Nhưng em đang thắc mắc một điều. Chuyện này có bao nhiêu phần là do ảnh hưởng của anh đây thừa bác sĩ Hodell?

- Chà chà, để xem nào. Anh góp hai xen để họ quyết định như vậy đấy. Những người khác vô tình bị đẩy vào sự thỏa thuận này thôi.

- Đúng vậy.

- Nói đùa thôi. Abby, em hãy tin anh đi. Em chính là sự lựa chọn số một của bọn anh. Không ai xứng đáng hơn em đâu. Và anh nghĩ rằng em nhận thấy đó chính là một sự thỏa thuận tuyệt vời.

Cô ngẩng đầu lên, mỉm cười. Rồi cô tưởng tượng ra thật nhiều điều. Trước đêm hôm nay, cô chỉ có một vài khái niệm lơ mơ về nơi cô đang làm việc trong vòng ba năm rưỡi.

- Thực tế em rất thích điều này, thích đến phát điên lên ấy chứ - Abby nói
- Em chỉ mong rằng em sẽ không làm cho các anh thất vọng.

- Không bao giờ. Nhóm anh biết chính xác mình muốn gì chứ. Bọn anh đều đồng ý mà.

Cô im lặng trong giây lát:

- Kể cả Aaron Levi ư?

- Aaron ư? Tại sao anh ấy lại không đồng ý cơ chứ?

- Em không biết nữa. Tối nay em đã nói chuyện với vợ anh ấy, Elaine. Em có cảm giác rằng anh ấy không vui lắm. Anh có biết anh ấy có ý định rời khỏi đây không?

- Cái gì vậy? - Mark nhìn cô đầy vẻ ngạc nhiên.

- Em thấy vợ anh ấy bảo anh ấy có ý định chuyển tới một thị trấn nhỏ.

Anh cười lớn.

- Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu. Elaine là một cô gái Boston.

- Đó không phải là Elaine. Chính Aaron nghĩ đến điều đó.

Trong giây lát Mark im lặng lái xe. Cuối cùng anh nói:

- Có thể em đã hiểu sai ý của anh ấy.

Cô nhún vai:

- Cũng có thể là như vậy.

- Làm ơn bật đèn lên đi - Abby yêu cầu.

Một y tá tiến tới và điều chỉnh đèn chùm, tập trung tia sáng vào ngực bệnh nhân. Vùng phẫu thuật đã được xác định trên da của bệnh nhân, bệnh nhân này có vùng ngực nhỏ và cô ta là một phụ nữ nhỏ bé. Mary Allen là một bà góa tám mươi tư tuổi, cách đây một tuần bà được đưa nhập viện vì bị đau đầu và giảm cân quá nhiều. Khi chụp X-quang ngực, bác sĩ phát hiện ra một dấu hiệu nguy cấp: ở hai lá phổi xuất hiện nhiều cục nhỏ. Mặc dù đã sử dụng nhiều biện pháp kiểm tra hiện đại nhất nhưng các bác sĩ vẫn chưa phát hiện chính xác tình trạng bệnh tình của bà. Đây quả là một trường hợp kỳ lạ, hiếm gặp.

Mãi cho đến tận hôm nay, họ mới biết được câu trả lời cuối cùng.

Bác sĩ Wettig nhắc chiếc dao mổ lên và đặt chính xác vào vùng mổ trên ngực bệnh nhân. Abby đứng đợi ông tạo vết cắt. Tuy nhiên bác sĩ không làm như vậy mà quay sang nhìn Abby với ánh mắt nghiêm nghị.

- DiMatteo, cô đã phụ mổ bao nhiêu ca mổ liên quan đến phổi mở rồi?

- Tôi nghĩ là năm ca.

Wettig giơ con dao mổ ra và đưa cho cô:

- Bác sĩ, nếu vậy thì ca này là của cô đấy.

Abby ngạc nhiên nhìn con dao mổ sáng loáng trong tay bác sĩ Wettig. Vị Đại tướng già này rất hiếm khi giao dao mổ cho một bác sĩ nội trú nào dù đó là học trò xuất sắc của ông.

Cô cầm dao mổ và cảm thấy sức nặng của con dao mổ bằng thép không rỉ như đè nặng lên tay cô. Thực tế con dao mổ đâu có nặng nhưng tâm lí của Abby khiến cô cảm thấy có đôi chút bối rối. Mất vài giây lấy lại bình tĩnh và tự tin, cô xiết dao bắt đầu mổ vết đầu tiên trên cơ thể người bệnh. Đây là lần đầu tiên cô được phép tự mình mổ. Bệnh nhân là một phụ nữ gầy, mà nói đúng hơn là bà ta gần như đã mất hết lượng mỡ trong cơ thể. Chỉ một lát sau, cô rạch thêm một vết nữa, có phần hơi sâu vào trong cơ ngực của bệnh nhân. Dù chưa bao giờ được tự mình mổ nhưng Abby khá tự tin và không hề bối rối hay run tay.

Bây giờ thì cô đã mổ tới màng phổi.

Cô luồn ngón tay qua vết mổ và có thể cảm nhận được bề mặt phổi. Thật mềm và xốp.

Cô quay sang hỏi bác sĩ gây mê:

- Tất cả mọi việc vẫn ổn chứ?

- Vẫn tốt.

- Được rồi, bây giờ thì rút ra đi - Abby nói nhỏ nhưng dứt khoát.

Xương sườn bị tách ra để vết mổ rộng hơn. Máy thông khí bơm một luồng không khí khác vào trong phổi, một màng mô phổi nhỏ bắn ra khỏi vết mổ. Abby bịt lại để giảm thiểu sự mất máu.

Một lần nữa cô lại quay sang bác sĩ gây mê hỏi:

- Vẫn ổn chứ?

- Không có vấn đề gì.

Abby tập trung sự chú ý vào vùng mô phổi bị hở để tránh bất cứ tình trạng bất thường nào xảy ra. Abby chỉ mất một chút thời gian cực kỳ ngắn để có thể xác định được vị trí của một cục u nhỏ. Cô lướt đầu ngón tay dọc theo cục u và nói.

- Tôi cảm thấy cục u này hơi cứng. Điều này không tốt chút nào.

- Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả - bác sĩ Wettig nói - Cô ấy giống như một cái xác không hồn vậy. Ngay cả khi chụp X-quang thông thường chúng ta cũng có thể nhìn thấy rất rõ những cục u nói trên. Chúng ta chỉ khẳng định lại loại tế bào thôi. Tình trạng bệnh nhân này rất nguy cấp.

- Bà ấy bị đau đầu phải không? Bì ấy bị di căn não à?

Bác sĩ Wettig gật đầu:

- Di chứng này thật khủng khiếp. Cách đây tám tháng, khi chụp X-quang chỉ phát hiện ra một khối nhỏ vậy mà bây giờ nó đã biến thành một trang trại ung thư rồi. Tình trạng bệnh tình phát triển quá nhanh, nhanh hơn những gì chúng ta dự định.

- Nhưng dù sao thì bà ấy cũng đã tám mươi tư tuổi rồi - Một y tá nói xen vào - Bà ấy sống khá lâu đấy chứ.

Nhưng sống lâu là bao nhiêu năm? Thế nào được gọi là sống lâu? - Abby tự hỏi khi quan sát lá phổi chứa đầy những cục nhỏ của bệnh nhân. Hôm qua, cô đã gặp Mary Allen lần đầu tiên. Cô nhận thấy người phụ nữ này ngồi thật im lặng và không nhúc nhích trong phòng bệnh của bệnh viện. Trời đã gần tối và những ánh sáng cuối cùng sắp sửa tàn. Bà Mary đã nói bà bị đau đầu, những cơn đau đầu thật khủng khiếp khiến cho bà thật khó chịu. *Mặt trời khiến đôi mắt của tôi bị đau. Chỉ có khi nào tôi ngủ thì sự đau đớn mới biến mất. Có quá nhiều loại đau đớn mà con người chúng ta phải chịu đựng... Thưa bác sĩ, xin bác sĩ kê cho tôi một liều thuốc ngủ mạnh hơn.*

Abby hoàn tất việc cắt bỏ những cục u nhỏ và khâu vết thương ở phổi. Wettig không đưa ra bất cứ nhận xét hay chỉ dẫn nào. Ông chỉ đứng đó quan sát công việc của cô với ánh mắt lạnh lùng như mọi khi. Sự im lặng đã là một lời khen ngợi vô cùng quý giá rồi. Sau một thời gian dài làm việc ở đây, cô đã hiểu ra một điều, không bị Đại tướng chỉ trích hay phê bình đã là một thắng lợi lớn của bất cứ bác sĩ nội trú nào.

Cuối cùng, Abby hoàn tất công việc của mình, ống thông tiểu đã được đặt ngay ngắn ở vị trí của nó. Cô tháo găng tay ra và ném vào sọt rác bên ngoài có ghi chữ “độc hại” với một cái thở phào nhẹ nhõm.

- Bây giờ mới đến phần khó khăn đây - Cô nói khi các y tá đẩy xe đưa bệnh nhân ra khỏi phòng phẫu thuật - Phải làm thế nào để thông báo cho bà ấy biết tin xấu đây.

- Bà ấy biết rồi - Bác sĩ Wettig nói - Họ vẫn luôn nói cho bà biết tình trạng bệnh tật của bà ấy.

Hai bác sĩ đi theo xe đẩy đến phòng Hồi sức. Trong phòng có bốn bệnh nhân đến từ các bang khác nhau đang nằm điều trị tiếp, mỗi giường bệnh được ngăn với các giường khác bằng một tấm rèm sạch sẽ. Mary Allen nằm ở giường cuối cùng và bây giờ bà mới bắt đầu cử động nhẹ. Bà di chuyển chân. Rồi rên rỉ. Rồi cố gắng co một bên tay lại.

Abby dùng ống nghe cố gắng nghe phổi của bệnh nhân rồi quay sang bảo y tá:

- Cho bà ấy năm miligram moocphine.

Cô y tá nhanh nhẹn tiêm moocphine vào ven của bệnh nhân như lời bác sĩ yêu cầu. Đây là lượng thuốc cần thiết để giúp người bệnh giảm bớt sự đau đớn nhưng vẫn ở trong trạng thái tỉnh táo. Tiếng rên rỉ của Mary ngưng

hắn. Máy theo dõi nhịp tim vẫn hoạt động đều đều, đều đều tạo ra những âm thanh nho nhỏ nhưng nghe đến não lòng.

- Có yêu cầu gì không, bác sĩ Wettig? - Một y tá hỏi.

- Một phút im lặng - Abby nhìn Wettig khi ông nói - Bệnh nhân cần yên tĩnh trong giây lát.

- Bác sĩ DiMatteo chịu trách nhiệm chính ở đây, chính vì vậy yêu cầu của bác sĩ cần phải được thực hiện.

Các y tá nhìn nhau khi ông ta rời khỏi phòng người bệnh. Bác sĩ có tiếng là một người nghiêm khắc, chính vì vậy không ai dám đùa giỡn với bất cứ chỉ thị nào của ông. Thông thường, Wettig luôn viết các chỉ dẫn rất chi tiết đối với các trường hợp bị sốt trong thời gian hậu phẫu bởi đây là một triệu chứng thường gặp ở các bệnh nhân sau khi trải qua ca phẫu thuật. Lần này, Abby lại được thêm một lá phiếu tín nhiệm nữa. Mà trên thực tế mặc dù cô chỉ là một nữ bác sĩ nội trú nhưng không ai dám phủ nhận tài năng, năng lực và sự nhiệt tình trong công việc của cô. Abby luôn hết lòng với bệnh nhân, với công việc mà không nề hà bất cứ điều gì.

Cô lấy bệnh án từ trong ngăn kéo bàn ra và bắt đầu viết.

Chuyển tới số 5, trung tâm chấn trị tim mạch. Chẩn đoán: Sốt hậu phẫu, điều kiện: ổn định.

Cô viết rõ ràng các yêu cầu về chế độ ăn uống, thuốc và chế độ tập luyện, cử động áp dụng cho người bệnh. Đến dòng tình trạng báo động, Abby viết nhanh: đủ bộ. Điều này là cần thiết bởi người nhà bệnh nhân thường không biết nên làm thế nào trong thời gian chăm sóc người bệnh. Chỉ dẫn của bác sĩ giúp họ tránh những sai lầm nhỏ có thể dẫn tới hiệu quả nghiêm trọng đối với người bệnh.

Rồi cô nhìn vào chỗ của bà Mary nằm. Tội nghiệp bà cụ. Cô cứ nghĩ về việc ở tuổi tám tư - tuổi gần đất xa trời mà vẫn phải chiến đấu với bệnh ung thư, đếm từng ngày một với hi vọng có thể kéo dài thời gian sống sót. Làm sao có thể tưởng tượng được sự khủng khiếp khi cơ thể yếu ớt kia hàng ngày, hàng giờ phải chống chọi với những cơn đau dai dẳng của căn bệnh quái đản. Cứu chữa cho bệnh nhân là trách nhiệm của bác sĩ nhưng đối với những trường hợp không có khả năng sống sót nhưng lại bị giày vò về thể xác thì nên có một lựa chọn nhân đạo hơn. Liệu bệnh nhân này có chọn một cái chết nhẹ nhàng hơn không nhỉ?

Đang mơ màng suy nghĩ, bỗng ở bên ngoài có người gọi với vào:

- Bác sĩ DiMatteo?

- Tôi đây. Có việc gì không?

- Cô có cuộc gọi từ Four East mười phút trước, họ muốn cô qua đó.

- Khoa thần kinh à? Họ có nói tại sao không? Sao lại gọi tôi?

- Hình như có chuyện gì đó với bệnh nhân tên Terrio, họ muốn cô nói chuyện với người chồng. Cô nên qua đó ngay thì hơn.

- Nhưng Karen Terrio không còn là bệnh nhân của tôi. Tại sao lại cần gặp tôi để làm gì nhỉ? Lạ thật đấy.

- Tôi không biết nữa, tôi chỉ chuyển lời nhắn thôi.

- Thôi được, cảm ơn. Tôi sẽ qua đó xem có chuyện gì vậy.

Abby thở dài đứng dậy với vẻ mệt mỏi và đến kiểm tra Mary thêm một lần nữa trước khi rời đi. Mạch vẫn đập khá nhanh, bệnh nhân lại tiếp tục rên rỉ, vẫn còn đau. Abby không thể kìm được lòng. Dù đã quen với những

cảnh này nhưng không hiểu sao cô vẫn bị xúc động và ảnh hưởng trước những người bệnh bị đau đớn và hành hạ bởi bệnh tật.

Abby quay sang nhìn cô y tá và yêu cầu:

- Cô làm ơn tiêm thêm hai mili moocphine cho bệnh nhân nhé. Bà ấy bị đau trông tội nghiệp quá.

Tiếng bíp ở màn hình EKG chậm và đều hơn.

- Tim của bà ấy rất khỏe - Joe nói - Nó không muốn bỏ cuộc, bà ấy không muốn bỏ cuộc. Con người luôn mong được sống mà.

Anh ta ngồi bên giường vợ, tay nắm tay vợ và mắt dán vào màn hình. Trông anh ta phờ phạc, sợ hãi và hoang dại trong căn phòng đầy những ống dẫn, màn hình. Anh ta tập trung vào mọi biến chuyển trên màn hình, giá mà anh ta có thể biết được điều kỳ diệu gì trong cái hộp đó nhỉ, anh ta ngồi bên cạnh người phụ nữ mà anh ta yêu với trái tim không ngừng đập.

3 giờ chiều, ba mươi sáu tiếng đồng hồ kể từ khi người lái xe say rượu đâm vào xe của Karen khiến cô bị thương nặng. Cô ấy năm nay ba tư tuổi, không nhiễm HIV, không ung thư, không bệnh tật. Trước vụ tai nạn này, cô hoàn toàn khoẻ mạnh và tận hưởng quãng thời gian hạnh phúc bên gia đình thân yêu. Thế mà bây giờ cô ấy bị liệt não và có thể nói cô là một siêu thị cho nội tạng cung cấp tim, phổi, thận, xương, da cho những người bệnh cần nội tạng, hàng tá người có thể được cứu sống. Cuộc sống thật kỳ lạ: một người chết đi lại có thể cứu sống biết bao người khác đang chờ chết. Nhưng ai lại muốn chết cơ chứ? Còn người thân của người tử nạn thì sao? Họ sẽ vô cùng đau đớn trước sự ra đi của vợ, mẹ mình.

Abby kéo ghế và ngồi đối diện với anh ta, cô là bác sĩ duy nhất dành nhiều thời gian nói chuyện với Joe, thuyết phục anh ta ký vào tờ giấy chấp nhận để vợ mình chết. Thực tế thì Karen có sống cũng chỉ là người thực vật và cuối cùng cũng ra đi. Nhưng nếu trong thời điểm này người nhà chấp nhận để cô chết thì nội tạng của cô sẽ được dùng để hiến tặng cho những người cần. Cô ngồi im lặng nhìn chăm chăm vào thi thể của người chết. Cơ thể của Karen nằm đó, ngực phập phồng đập hai mươi lần một phút. Quả là một sự mất mát lớn đối với người nhà cô.

- Anh nói đúng, Joe, tim cô ấy rất khỏe và nó không ngừng đập, nhưng không phải mãi mãi, mọi người đều biết.

Joe nhìn cô, ánh mắt đỏ ngầu vì khóc và mất ngủ.

- Hiểu ư ? Tôi nên hiểu gì bây giờ.

- Não bị liệt nên tim có đập cũng chẳng có ý nghĩa gì.

- Làm sao thế được? Tim đập thì có nghĩa là vợ tôi còn sống chứ.

- Chúng ta cần não, không phải chỉ để nghĩ và cảm nhận mà còn cho cả cơ thể mục tiêu để tồn tại, giờ mục tiêu không còn thì tất cả chỉ là thất bại - Cô nhìn vào màn hình - Giờ thì máy đang thở thay cô ấy... Bộ não chỉ đạo tất cả anh ạ.

- Tôi biết, nhưng...

Joe xoa mặt với lòng bàn tay.

- Tôi biết, tôi biết... Tội nghiệp vợ tôi...

Abby không nói gì, Joe đang lúi lại và dựa vào ghế, tay vò đầu, cổ họng hơi khàn đi. Khi anh ta ngẩng đầu lên, mặt anh ta đẫm nước mắt. Dù hiểu

nhưng thật khó khăn để có thể chấp nhận được sự thật đau lòng này. Tự nhiên lại phải chấp nhận việc vợ mình vẫn còn thở nhưng thực tế sống mà như đã chết.

Anh ta nhìn lại màn hình, nước mắt lưng tròng.

- Chỉ là, sớm quá, sớm quá thôi.

- Không đâu. Chuẩn bị đến lúc nội tạng phân hủy rồi, chúng sẽ không được dùng nữa, không ai được cứu nữa. Tôi hi vọng anh có thể bình tĩnh hơn một chút. Dù sao đi chăng nữa thì mọi chuyện cũng đã xảy ra. Anh nên dùng cảm đối mặt để còn chăm sóc con cái.

Anh ta nhìn cô, rồi đảo qua cơ thể gần như bất động của vợ.

- Cô mang theo giấy tờ không? Tôi sẽ ký.

- Có. Tôi có mang theo đây.

Anh ta nhìn vào các mẫu đơn. Anh ta ký tên vào cuối và đưa lại tờ giấy. Y tá và Abby nhìn vào chữ ký. Một bản photo sẽ được chuyển tới bệnh án của Karen, một tới ngân hàng nội tạng và một tới bộ phận điều phối của Bayside.

- Sau khi Karen được chôn cất, những phần còn lại của cô ấy vẫn sống. Trái tim cô vẫn đập trong lồng ngực người khác và cô vẫn chơi như một đứa trẻ năm tuổi, vẫn cười ở tuổi hai mươi, rồi sinh con và đập trong lồng ngực của một người khác. Cô ấy sống mãi. Anh hãy nghĩ đến điều đó để vơi nỗi đau buồn.

Nhưng điều đó chẳng mang lại an ủi cho Joe, anh tiếp tục im lặng bên vợ.

Abby thấy Vivian đang mở cửa, Vivian vừa tiến hành phẫu thuật một trường hợp bệnh nhân khá nghiêm trọng.

- Cô sẽ thực hiện vụ lấy nội tạng chứ? Người nhà bệnh nhân đã đồng ý rồi.

- Giấy tờ ký chưa?

- Rồi. Chồng cô ta đã đồng ý ký giấy.

- Tốt lắm. Vậy thì có thể tiến hành phẫu thuật lấy nội tạng ngay.

- Tôi sẽ yêu cầu một ca.

Vivian vội lấy quần áo, cô ta đang chỉ mặc đồ lót, ngực cô ta phẳng lì.

- Cô ta thế nào?

- Vẫn ổn. Hay nói đúng hơn là vẫn ổn cho đến thời điểm này.

- Phải giữ cho huyết áp cao lên, thận hoạt động tốt. Không phải ngày nào cũng có một đôi thận nhóm máu AB+ đâu.

Vivian kéo quần lên và mặc áo vào. Mỗi hành động của cô đều dứt khoát giống như tính cách của cô vậy.

- Cô sẽ tham gia chứ? Như vậy rất tốt cho cô đấy.

- Nếu bệnh nhân của tôi có tim, tôi sẽ tham gia. Việc lấy tim thì không khó, kết nối rất thú vị. Cũng có thể coi đây là một lần thực tập của tôi.

Vivian khóa tủ lại rồi đập vào cửa tủ.

- Cô có thời gian không? Tôi giới thiệu với cô Josh.

- Josh nào?

- Bệnh nhân của tôi, ở phòng điều trị đặc biệt.

Họ ra khỏi phòng đồ và đi tới thang máy. Vivian tuy chân ngắn nhưng đi rất nhanh.

- Cô có thể không biết ca ghép có thành công không cho đến khi cô nhìn thấy cái gì trước và sau nó, nên tôi muốn cho cô thấy trước, có thể sẽ dễ dàng hơn với cô.

- Ý chị là gì?

- Cô có tim mà không có đầu óc, cậu bé của tôi có óc mà không có tim.

Thang máy mở cửa, Vivian bước vào.

- Một khi cô đã trải qua thảm kịch, cô sẽ hiểu được nó.

Họ đi trong im lặng.

Tất nhiên là hiểu rồi, hoàn toàn hiểu. Vivian nhìn thấy điều đó dễ dàng nhưng mình không thể quên được hình ảnh hai cô con gái nhỏ ngồi bên giường mẹ nó, sợ chạm vào mẹ...

Vivian đi tới phòng chăm sóc đặc biệt.

- Joshua O'Day ở đây, giường số 4. Thằng bé thật đáng thương.

- Nó ngủ nhiều quá - một cô y tá nói.

Cô y tá gương mặt trẻ măng với dòng chữ Hannah Love trên áo.

- Có biến chuyển gì không?

- Tôi nghĩ mọi chuyện diễn ra theo chiều hướng tệ hơn.

Hannah lắc đầu và thở dài:

- Tôi là y tá chịu trách nhiệm chăm sóc nó đã mấy tuần nay rồi, từ khi nó nhập viện. Nó thực sự là một đứa trẻ đáng yêu, thực sự đáng yêu. Nhưng gần đây, nó chỉ toàn ngủ thôi, hoặc nếu thức thì lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào ống dẫn như tự hỏi tại sao mình lại phải gắn cái thứ này vào người. Giá như có thể làm được gì cho thằng bé thì tốt biết mấy.

Cô ta chỉ về phía bên tường, nơi có cả đồng giải thưởng và ruy băng chẳng chịt, một cái ruy băng của câu lạc bộ Scout Pinewood. Abby biết câu lạc bộ này, giống như Torub O'Day, em trai cô cũng là fan của câu lạc bộ này.

Abby đến bên giường, cậu bé trông trẻ hơn cô bảy tuổi, theo như ghi chú của Hannah, trông nó như chỉ mười bốn. Một đồng ống dây lằng nhằng quanh giường nó. Trên màn hình, Abby có thể đọc được các chỉ số huyết áp, nhịp đập. Tất cả đều cao. Tim của cậu bé quá yếu và máu phải được cấp thêm. Không cần đọc qua màn hình, cô cũng có thể biết điều đó. Chỉ cần nhìn vào mạch máu ở cổ của nó. Chúng đập rất nhanh.

- Cô đang nhìn ngôi sao của trường Redding High School hai năm trước đấy, tôi không biết trò này lắm nhưng bố nó rất tự hào - Vivian nói.

- Ồ, bố nó rất tự hào. Ông ấy đã ở đây với một trái bóng đấy. Tôi phải bắt ông ấy ra ngoài khi họ bắt đầu một trận bóng - Hannah cười - Bố cũng như con vậy.

- Nó ốm bao lâu rồi?

- Nó không đến trường đã một năm nay.

- Virus tấn công nó hai năm trước. Trong sáu tháng nó gặp ngay vấn đề về tim và nhập viện một tháng rồi, nó chỉ chờ tim thôi.

Vivian ngừng lại. Và cô mỉm cười.

- Phải không, Josh?

Cậu bé mở mắt, nó nhìn họ như thể không hiểu gì cả. Nó chớp mắt vài lần và rồi mỉm cười.

Bác sĩ Vivian nói với nó.

- Cô thấy có cả đồng ruy băng nè.

- À, cháu không biết mẹ gắn chúng lên khi nào. Bà ấy giữ mọi thứ, cô biết đấy, bà thậm chí còn giữ cái túi nhựa có mấy cái răng của cháu. Cháu nghĩ chúng kinh thật.

- Josh, cô dẫn một người tới gặp cháu này, đây là bác sĩ DiMatteo, một bác sĩ của cháu.

- Chào Josh!

Phải mất một lát thằng bé mới lại tập trung nhìn.

- Bác sĩ DiMatteo sẽ kiểm tra cháu được chứ?

- Tại sao ạ?

- Khi cháu có tim mới, cháu sẽ như người chiến thắng trên ti vi, bọn cô không thể buộc chặt cháu để kiểm tra.

Josh mỉm cười.

Abby đi đến bên giường và Josh đã kéo áo lên. Ngực nó trắng và không có lông, không phải ngực của một thanh niên mà là của một cậu bé. Cô đặt tay lên ngực nó và cảm thấy tim nó đập như cánh chim sẻ trong lồng. Cô đặt ống nghe lên và nghe nhịp đập của tim thằng bé, cô sợ phải nhìn ánh mắt của nó - lo lắng và không tin cần. Cô đã thấy ánh mắt của những đứa trẻ đã ở trong viện quá lâu, những đứa trẻ học mọi thứ với đôi tay mang đầy vết đau. Khi cuối cùng cô rút ống nghe ra và đút vào túi, cô mới thấy sự tin cậy trong mắt thằng bé.

- Chỉ thế thôi sao?

- Ừ. Chỉ đơn giản thế thôi.

Abby kéo áo nó xuống.

- Vậy đội cháu thích nhất là đội nào?

- Còn có thể là ai nữa? Red Sox.

- Bố cháu đã ghi lại tất cả các trận đấu cho cháu rồi, cháu thường cùng bố đến công viên và khi cháu về, cháu sẽ xem lại tất cả.

Nó thở dốc và nhìn lên trần nhà.

- Cháu muốn về nhà, bác sĩ Chao.

- Cô biết.

- Cháu muốn về lại phòng mình, cháu nhớ nó lắm - Nó nuốt nước bọt, nhưng không thể kìm lòng - Cháu muốn thấy lại phòng cháu, chỉ thế thôi.

Ngay khi đó, Hannah đến bên nó, cô nắm tay thẳng bé lắc nhẹ. Nó đang cố để không khóc, nó nắm chặt tay, mặt đặt trong tóc của cô.

- Được rồi, em yêu cứ khóc đi, chị ở đây với em mà. Sẽ ổn thôi - Hannah bắt gặp cái nhìn của Abby qua vai thẳng bé.

Nước mắt trên mặt Josh không phải của nó mà là của y tá.

Trong im lặng, Abby và Vivian rời căn phòng.

Ở phòng y tá, Abby nhìn Vivian ký vào yêu cầu kiểm tra sự tương thích nhóm máu giữa Josh và Karen.

- Chúng ta cần sẵn sàng vào ngày mai, càng sớm càng tốt. Tim nó đập như vậy thì không còn nhiều thời gian.

- Cô cũng muốn nó xem trận đấu của Red Sox chứ, phải không?

Cách biểu lộ của Vivian điềm tĩnh và không thể hiểu được. Cô ta mềm như bún bên trong, nhưng không bao giờ thể hiện ra. Abby nghĩ vậy.

- Bác sĩ Chao?

- Gì vậy?

- Tôi vừa gọi cho phòng xét nghiệm. Họ nói họ đã có kết quả.

- Tốt.

- Nhưng bác sĩ, họ nói, không phải với Josh O'Day, mà là cho một bệnh nhân khác.

- Ai?

- Một bệnh nhân riêng tên Nina Voss.
- Nhưng trường hợp của Josh nghiêm trọng hơn mà.
- Họ chỉ nói là tìm được chuyển cho người khác thôi.

Vivian giậm chân, chỉ ba bước sau chị đã đến chỗ điện thoại, bấm số. Một lát sau, Abby thấy chị ấy nói:

- Bác sĩ Chao đây. Tôi muốn biết ai đã chuyển tim của Karen cho người khác?

Cô thấy bác sĩ Chao lắng nghe, sau đó chị ấy nhú mày.

- Cô biết tên không? - Abby hỏi.

- Có.

- Ai yêu cầu?

- Mark Hodell.

Tối đó, Abby và Mark đến Casablanca, một tiệm ăn ngay gần ngôi nhà của họ ở Cambridge. Mặc dù họ định đến đó để kỷ niệm sáu tháng yêu nhau nhưng không khí bữa ăn chẳng có vẻ gì là vui vẻ. Trên thực tế cả hai đều muốn được xả hơi và thưởng thức hương vị tuyệt vời của các món ăn sau nhiều ngày làm việc căng thẳng ở bệnh viện.

Ngồi im lặng một lúc lâu, Abby lên tiếng trước, phá vỡ không khí dường như nặng nề đang đè nặng lên cả hai.

- Anh à, có một việc mà em đang vô cùng thắc mắc. Em muốn biết, Nina Voss là ai vậy?

- Anh đã nói rồi Abby, anh không biết. Anh không giấu em bất cứ chuyện gì cả. Anh yêu em, em phải tin anh chứ. Nào bây giờ chúng ta đổi chủ đề được chưa?

- Tình trạng của cậu bé rất nguy kịch, nếu không điều trị tốt thì thời gian sống của cậu chỉ tính từng ngày mà thôi. Nó phải kiểm tra định kỳ hai lần một ngày. Nó có tên trong danh sách người nhận tim cả năm nay rồi. Bây giờ thì một quả tim nhóm máu AB+ cuối cùng cũng đã có và anh thì đang bỏ qua hệ thống đăng ký? Đưa quả tim cho một bệnh nhân vẫn đang sống sờ sờ ở nhà sao?

- Chúng ta không ném quả tim đi, được chứ? Đó là quyết định của bệnh viện. Mà em cũng biết không ai có thể thay đổi được quyết định của bệnh viện mà đúng không?

- Quyết định của ai? Ai lại có thể đưa ra một quyết định quá đáng đến như vậy chứ.

- Aaron Levi. Ông ta gọi cho anh chiều nay, bảo anh rằng Nina Voss sẽ được chấp thuận phẫu thuật ghép tim vào ngày mai. Ông ta kêu anh điều mấy cái đèn chiếu để phục vụ cho ca phẫu thuật. Thôi nào em, tại sao em lại giận anh vì chuyện này chứ. Hôm nay chúng ta đi ăn tối vì mục đích gì em quên rồi sao?

- Em không quên. Nhưng... nhưng ông ta chỉ nói có vậy thôi sao?

- Ừ.

Mark với chai rượu và đồ đầy cốc, rượu tràn ra tấm khăn trải bàn.

- Nào chúng ta đổi chủ đề được chứ? Anh thấy chán việc suốt ngày phải nói chuyện công việc, công việc và công việc rồi.

Cô nhìn anh nhấp ly rượu. Anh không hề nhìn cô, tránh cả cái nhìn của cô. Dường như trong anh đang muốn lẩn tránh mọi câu hỏi, mọi thắc mắc và mọi sự thăm dò liên quan đến việc cấy ghép tim này. Thật bực mình, thế là hỏng cả một buổi tối lãng mạn. Tưởng rằng sẽ thôi bị chất vấn nhưng Abby lại tiếp tục quay lại chủ đề.

- Thế bệnh nhân lần này là ai? Bà ta bao nhiêu tuổi rồi?

- Anh không muốn nói về chuyện đó. Theo em anh chưa đủ mệt mỏi với công việc ở bệnh viện sao?

- Nhưng anh là bác sĩ sẽ mổ. Anh phải biết bệnh nhân của mình thế nào chứ hay ít nhất là một vài thông tin cơ bản. Nếu anh nói không biết thì có nghĩa là anh đang muốn tránh câu hỏi của em.

- Bốn sáu tuổi.
- Bang nào?
- Boston.
- Em nghe nói bà ta đang bay từ Rhodes tới đây. Y tá nói vậy với em.
- Bà ta và chồng sống ở Newport suốt mùa hè.
- Anh biết chồng bà ta không?
- Anh đã biết tên ông ta, Victor Voss gì đó, mỗi tên thôi.

Cô ngừng một chút.

- Ông ta kiếm tiền thế nào nhỉ?
- Anh có nói gì về tiền không?
- Một ngôi nhà mùa hè ở Newport? Anh nghĩ sao?

Anh vẫn không nhìn cô, không rời mắt khỏi ly rượu, rất nhiều lần, cô nhìn qua bàn và thấy mọi thứ quyến rũ cô ở anh: ánh nhìn thẳng, những nét cười của tuổi bốn mốt. Nhưng tối nay, anh chẳng buồn nhìn cô.

- Em không biết là mua một trái tim lại dễ thế.
- Em có câu trả lời rồi đấy.
- Hai bệnh nhân đều cần một trái tim. Một đứa trẻ nghèo không có bảo hiểm, người còn lại có một ngôi nhà nghỉ hè ở Newport, ai sẽ giành phần thưởng đây? Rõ quá rồi còn gì.

Anh uống cạn ly rượu và rót thêm ly thứ ba. Với một người đàn ông tự khen ngợi anh ta vì lối sống của mình thì anh ta đang uống như hũ chìm.

- Xem này - anh cố ghìm giọng - anh đã ở bệnh viện cả ngày rồi. Anh không muốn nói về nó nữa, thế nên ta hãy nói chuyện khác đi.

Cả hai im lặng, câu chuyện về trái tim của Karen Terrio giống như tấm chắn che hết ánh sáng lọt ra từ những câu chuyện khác. Cô thầm nghĩ: *có lẽ chúng ta đã nói hết mọi thứ có thể nói với nhau rồi. Có lẽ họ đã đến cái giai đoạn âm ỉ của một mối quan hệ khi mà mọi câu chuyện về cuộc đời họ đã kể rồi và có lẽ đi đến lúc nào vết tìm cái gì đó mới mẻ. Chúng ta mới bên nhau được sáu tháng và sự căng thẳng đã diễn ra.*

Abby tiếp tục:

- Thăng bé làm em nhớ đến Pete, nó cũng là fan của Red Sox.

- Ai?

- Em trai em.

Mark không nói gì, anh ngồi gồng mình lên, chẳng thoải mái chút nào. Anh chẳng có cảm giác gì khi nghe về Pete nhưng cái chết là một từ chẳng hay ho gì với các bác sĩ. Ngày ngày ta chơi đùa với nó. Ta nói “quá muộn”, “không thể hồi phục” hay “giai đoạn cuối”. Nhưng ta chẳng mấy khi dùng từ “chết”.

- Pete phát điên vì Red Sox. Nó có tất cả card của đội bóng, nó dành tiền ăn trưa để mua chúng và nó tốn cả gia tài để mua mấy tấm phủ giữ cho chúng an toàn. Một miếng phủ giá năm xu cho một cái bìa giá một xu. Em nghĩ đó là lối nghĩ của một chú nhóc mười tuổi. Anh không thấy chúng thật đáng yêu và ngốc nghếch hay sao. Giá như lúc nào cũng được vô tư như bọn trẻ con thì tốt biết mấy.

Mark lại nhấp thêm một hớp rượu. Anh ngồi đó nhưng cảm giác của anh lúc này thật khó chịu. Anh tìm cách phá tan mọi cố gắng bắt chuyện của cô. Lúc này anh chỉ muốn im lặng, im lặng và chẳng suy nghĩ gì.

Cuối cùng thì bữa tối kỷ niệm của họ đổ bể. Anh chắc rằng chẳng có một bữa ăn tối giữa hai người yêu nhau nào lại tồi tệ và nặng nề đến như vậy. Họ cắm cúi ăn như thể muốn thời gian trôi qua thật nhanh và thảnh thơi lắm hai người mới nói với nhau vài câu nhưng câu nào cũng gượng gạo.

Trở về nhà, anh giấu mình đằng sau mấy cuốn tạp chí y học. Đó là cách anh vẫn làm mỗi khi họ bất đồng - rút lui. *Khi thật, cô ấy chẳng nề hà một cuộc chiến vô bổ. Gia đình DiMatteo với ba cô con gái cứng đầu và một cậu em Pete không chỉ có những mâu thuẫn của trẻ vị thành niên và anh chị em. Nhưng tình yêu của họ cho nhau thật đáng nể phục, Abby có thể đương đầu với những trận tranh luận kinh hồn. Đúng là một cô gái đặc biệt.*

Đó là sự im lặng mà cô không thể chịu nổi. Mặc dù đã biết thói quen của anh như vậy nhưng Abby vẫn chưa thể nào thích nghi hay thậm chí là cảm thấy bình thường.

Cảm thấy kiệt sức, cô đi vào bếp và nhìn vào chậu rửa mặt. Cô nghĩ ta đang biến thành mẹ ta rồi. Ta giận dữ và ta đã làm gì? Ta lau dọn bếp núc, giết thời gian. Cô vặn vòi nước, sau đó lau lò nướng. Cuối cùng thì nhà bếp sáng bóng lên khi cô nghe tiếng Mark vào phòng ngủ.

Cô đi theo anh.

Họ nằm bên nhau trong bóng tối, không chạm vào nhau. Sự im lặng của anh bao trùm cô và cô không nghĩ ra cách gì để phá vỡ nó. Nhưng cô không thể chịu đựng thêm nữa.

- Em không thể chịu đựng hơn được nữa.

- Làm ơn đi mà Abby, anh mệt lắm.

- Em cũng vậy, cả hai chúng ta đều mệt mỏi, dường như chúng ta luôn mệt mỏi. Nhưng em không thể đi ngủ thế này được và anh cũng thế.

- Thôi được rồi, vậy em muốn anh nói gì?

- Gì cũng được, em chỉ muốn anh tiếp tục nói chuyện với em.

- Anh thấy chả có gì thú vị khi nói chuyện về cái chết.

- Đó là những thứ em cần nói.

- Được. Tốt thôi. Anh nghe đây.

- Nhưng anh đang nghe qua một bức tường. Em cảm giác em đang thú tội. Nói chuyện qua bức bình phong với một người mà em không nhìn thấy.

Cô thở dài và nhìn chăm chăm vào bóng tối. Đột nhiên cô cảm thấy như cô đang tuột khỏi một cái cây mà không hề bám vào nó. Chẳng có gì liên kết với nhau.

- Thằng bé ở phòng điều trị đặc biệt, nó mới chỉ mười bảy tuổi thôi. Nó còn quá trẻ để phải đương đầu với cái chết. Đó là cái tuổi mà người ta ấp ủ biết bao mơ ước, bao nhiêu niềm tin và kế hoạch của một cuộc sống tốt đẹp trong tương lai. Cả anh và em đều trải qua tuổi đó nên em không nói chắc anh cũng hiểu.

Mark không nói gì.

- Nó làm em nhớ đến em trai của em. Pete thậm chí còn trẻ hơn thế. Nhưng đây là kiểu dửng dưng cảm giả tạo mà tất cả các cậu bé đều có. Và Pete

cũng có. Không hiểu sao trong đầu em lúc nào cũng lớn vờn hình ảnh của thằng bé.

- Đó đâu phải là quyết định của riêng mình anh. Những người khác cũng liên quan mà. Cả đội đấy chứ. Aaron Levi. Bill Archer, cả Jeremiah Parr nữa.

- Cả chủ tịch bệnh viện nữa, đúng không?

- Parr muốn các số liệu của chúng ta hoàn hảo và tất cả các nghiên cứu cho thấy các bệnh nhân ngoại trú sống sót qua cấy ghép nhiều hơn.

- Nếu không được cấy ghép, Josh O'Day cũng chả sống nổi.

- Anh biết đó là bi kịch, nhưng đời là thế. Ai cũng phải đưa ra lựa chọn và bệnh viện sẽ đưa ra quyết định sao có lợi nhất cho danh tiếng của bệnh viện.

Cô nằm yên, sững sờ vì giọng nói đời - là - thế của anh. Thú thực chưa bao giờ cô có cảm giác này đối với Mark. Chẳng lẽ chỉ vì danh tiếng, chỉ vì những người có nhiều tiền hơn mà có thể phá vỡ các quy định, phá vỡ quy luật đạo đức hay sao.

Anh với tay ra chạm vào tay cô làm lạnh nhưng ngay lập tức cô đẩy ra.

- Nhưng anh có thể làm họ thay đổi suy nghĩ mà - Cô tiếp tục - Anh có thể nói với họ rằng ...

- Muộn rồi. Mọi người đã đưa ra quyết định, anh đâu có thể nói thay đổi là thay đổi được em.

- Lạy Chúa tôi. Tại sao lại như thế cơ chứ? Chẳng lẽ không thay đổi được gì sao?

Lại im lặng kéo dài. Một cách lặng lẽ, Mark nói:

- Cần thận với mấy câu nói của em một chút, Abby.

- Tại sao lại phải thế cơ chứ? Dù như thế nào thì câu nói của em cũng chẳng đáng gì so với quyết định tàn nhẫn đó của bọn anh.

- Một hôm, tại nhà Archer, chúng ta không vòng vo hay bóng gió gì cả nhé, Archer nói với anh rằng em là thành viên tích cực nhất mà ông ta thấy trong ba năm qua. Nhưng Archer rất cẩn thận với người mà ông ta đào tạo. Anh không trách ông ấy. Chúng ta cần những người sẽ làm việc chung với chúng ta chứ không phải chống lại chúng ta. Chính vì vậy anh muốn khuyên em nên hết sức cẩn trọng trong lời ăn tiếng nói cũng như các hành động ở trong bệnh viện bởi nó có thể ảnh hưởng đến tương lai của em.

- Ngay cả khi em phản đối tất cả các anh, bọn anh cũng không thay đổi sao?

- Đó là một phần của đội, Abby. Chúng ta có quan điểm riêng nhưng cùng nhau ra quyết định và gắn bó với nó - Anh lại với lấy tay cô, lần này cô không đẩy ra nữa, anh thì thầm - Thôi nào Abby, theo anh chúng ta không nên tranh cãi vì chuyện này bởi nó sẽ chẳng đi đến đâu cả. Tốt hơn chúng ta chỉ nói đến chuyện riêng của mình trong lúc này thôi.

- Tất nhiên đó là những gì em muốn. Em cảm thấy sợ về những gì em muốn. Điều điên rồ là em không biết em muốn đến thế, cho đến khi Archer nêu ra khả năng đó... - Cô hít một hơi sâu và thở dài - Em ghét việc mình cứ tiếp tục muốn thêm nữa, cứ muốn thêm nữa. Có cái gì đó kéo em đi. Đầu tiên là vào đại học, rồi là trường Y. Rồi vào nhóm phẫu thuật. Và bây giờ là chuyện này. Mọi chuyện đã đi quá xa so với lúc bắt đầu. Khi em chỉ muốn trở thành bác sĩ...

- Và như vậy vẫn là chưa đủ. Phải không?

- Chưa đủ. Em ước gì là đủ nhưng không thể.

- Vậy đừng vứt bỏ mọi thứ đi. Abby, làm ơn, vì cả hai ta.

- Anh làm như anh là người mất tất cả vậy.

- Anh là người đã gợi ý cái tên của em. Anh đã nói với họ em là lựa chọn tốt nhất họ có thể có được - Anh nhìn cô - Anh vẫn nghĩ vậy.

Họ nằm cạnh nhau một lúc, không nói gì, chỉ có bàn tay là liên hệ với nhau. Rồi anh tiến sát hơn và vuốt ve hông cô. Anh chưa ghì chặt cô nhưng cố gắng làm thế.

Và chỉ thế là đủ, cô để anh ôm cô trong tay.

Tiếng rít của những chiếc xe đẩy cùng với âm thanh chói tai từ loa phóng thanh làm cả bệnh viện ầm ĩ.

Báo động, phòng cấp cứu, báo động, phòng cấp cứu.

Abby hòa vào đám bác sĩ nội trú ngoài cầu thang và khi cô chuẩn bị rảo bước vào phòng cấp cứu cô thấy một đám đông nhân viên y tế đang ở khu vực đó. Chỉ cần nhìn qua là cô có thể nhận ra có quá nhiều người hơn mức cần thiết cho một ca cấp cứu tín hiệu xanh. Hầu hết các bác sĩ đang chuẩn bị ra khỏi phòng và Abby cũng vậy, lẽ ra cô đã ra nhưng cô nhìn thấy tín hiệu từ giường số 4 của Joshua O'Day.

Cô chen chân vào giữa những chiếc áo trắng và găng tay. Nằm ở giữa là Joshua O'Day, thân hình của nó đã được mở ra phơi trước ánh đèn sáng trên đầu. Hannah Love đang theo dõi việc nén ngực, những lọn tóc vàng của cô

ta bay phấp phới theo mỗi nhịp nén. Một y tá khác đang chạy qua chạy lại giữa các ngăn kéo, đem ra nào là thuốc nào là kim tiêm và đưa chúng cho các bác sĩ. Abby nhìn lên màn hình điện tâm đồ.

Những đường thẳng bất tận của một trái tim đang chết dần.

- 7,5 ống ET - Một bác sĩ nào đó hét lên.

Chỉ khi ấy cô mới nhận ra đó là bác sĩ Chao. Vivian Chao đang đứng phía sau đầu của Joshua. Cô đã sẵn sàng với ống nghe.

- Được rồi - Vivian nói - Truyền khí thôi.

Một nhân viên kỹ thuật bỏ mặt nạ gây mê ra và chỉ vài giây sau, ống truyền đã được đặt vào đúng chỗ, bơm ô xi cho cơ thể bệnh nhân.

- Cho Lidocaine vào đi.

Một bác sĩ hướng lên phía màn hình.

- Khỉ thật, vẫn không chuyển biến gì à? Phải sốc điện. 200 Jun.

- Y tá đưa cho anh ta dụng cụ, anh ta đặt nó vào ngực bệnh nhân và chỗ đặt được đánh dấu bởi hai cần điều khiển. Một gần xương ức, một bên ngoài miệng.

- Mọi người lùi lại.

Tiếng bụp của dòng điện qua người Joshua O'Day lan truyền đến từng cơ thịt. Nó nảy lên một tí rồi nằm yên.

Ai đó lại nhìn lên màn hình và tiếp tục nói.

- Vẫn không đập. Bretylium, 2-50.

Hannah lập tức nổi lại nén ngực, cô ấy đang sợ hãi, ướt mồ hôi.

- Để tôi làm cho - Abby nói.

Hannah gật đầu và bước ra ngoài.

Abby đặt chân vào bệ và đặt tay lên ngực Joshua. Tay ở vị trí thấp số ba của xương ức. Ngực thẳng bé có vẻ gầy và quá mỏng manh, như thể nó sẽ vỡ chỉ sau vài lần nén. Cô chợt thấy sợ phải đè lên nó.

Rồi cô bắt đầu nén. Đó là một công việc chẳng đòi hỏi nhiều tập trung tâm lý. Chỉ dùng tay, đè xuống, thả ra, đè xuống, thả ra. Chuyển động dạng Anpha của CPR. Cô là một người tham gia vào mớ bòng bong và vẫn chưa thoát ra khỏi nó, tâm trí cô đã định bỏ cuộc, rút lui. Cô không đành lòng nhìn vào mặt thẳng bé, nhìn Vivian đặt những ống ET dài vào chỗ. Cô chỉ có thể tập trung vào ngực thẳng bé, vào điểm tiếp nối giữa tay cô và xương nó. Xương ức thì có thể là vô danh, có thể của một người lạ, một người đàn ông già cả hoặc của một ai đó. Chỉ cần nén và thả ra. Cô cố gắng tập trung.

Ai đó lại hét lên.

- Mọi người lùi lại.

Abby lùi lại. Tiếp tục xung điện, nỗ lực thêm nữa.

Rung tâm thất, tín hiệu trên màn hình trở nên không kiểm soát được.

Abby bắt chéo tay và đặt trở lại ngực thẳng bé. Nén xuống, thả ra, nén xuống. *Hãy trở lại đi, Joshua, tay cô như đang nói với nó, trở lại đi.*

Một giọng nói khác chen vào đám đông.

- Thử tiêm Canxi clorua xem nào. 100 mili.

Đó là Aaron Levi. Anh đang đứng gần đó, nhìn chăm chăm vào màn hình máy.

- Nhưng nó đang thở bằng máy mà.

- Giờ ta còn gì để mất đâu.

Một y tá bơm đầy xilanh thuốc và chuyển nó cho bác sĩ.

- Một trăm miligram Canxi clorua.

Thuốc được tiêm vào ven. Như một đồng xu rơi xuống lòng giếng sâu.

- Được rồi, tiếp tục bơm. Lần này 400 Jun.

- Mọi người lùi lại.

Abby tránh ra xa, cậu bé giật nảy lên, rồi nằm im.

- Lại đi.

Một lần nữa. Biểu đồ nhịp tim trên màn hình đi lên và khi nó trở về điểm cân bằng thì một tiếng Bíp vang lên - một tổ hợp QRS (tín hiệu giả ngẫu nhiên). Rồi lại quay về V.

- Một lần nữa đi - Aaron nói.

Cơ thể cậu bé lại giật một lần nữa dưới áp lực 400 Jun. Có một sự thay đổi trên màn hình và mọi người lập tức chú ý mắt vào nó.

Một tiếng bíp vang lên, một tiếng nữa, một tiếng nữa....

- Chúng ta đang đi đúng hướng.

- Tôi thấy mạch rồi - Một y tá nói - tôi đã cảm thấy mạch đập rồi.

Có tiếng thở phào đồng loạt vang lên khắp phòng. Ở chân giường bệnh, Hannah Love chẳng ngần ngại khóc thành tiếng. Abby thầm nghĩ: Chào mừng đã trở lại, Josh, gương mặt cô nhòa lệ.

Lần lượt từng người một rời phòng bệnh nhưng Abby thì không đành lòng bỏ ra ngoài. Cô cảm thấy kiệt sức không thể tiếp tục. Abby giúp y tá thu lượm các ống kim tiêm đã dùng, những mẫu thủy tinh và nhựa sót lại sau mỗi lần có tín hiệu xanh trong im lặng, Hannah chột hất hơi khi quét qua..., mảnh áo của cô chột chạm vào ngực của Josh.

Vivian là người phá vỡ sự im lặng.

- Chú bé cần phải được thay tim ngay bây giờ.

Vivian đang đứng bên cạnh bàn có khay đồ của Joshua. Cô cầm chiếc ruy băng của đội Cub Scout lên. Trận Derby Pinewood, lớp ba.

- Lẽ ra thằng bé phải được chuyển đến PR sáng nay và được phẫu thuật lúc mười giờ. Nếu chúng ta để mất thằng bé thì đấy là lỗi của anh, Aaron - Vivian nhìn Aaron lúc này đang đứng lặng với chiếc bút ngừng viết giữa trang giấy.

- Bác sĩ Chao, cô có muốn chúng ta thảo luận một chút không?

- Tôi cóc cần quan tâm ai đang nghe. Cả hai có sự tương thích hoàn hảo, tôi muốn Josh trên bàn phẫu thuật vào sáng nay. Nhưng anh, anh đã không để tôi quyết định. Anh trì hoãn và trì hoãn, thật khốn kiếp.

Cô lấy một hơi sâu và nhìn xuống cuộn ruy băng.

- Tôi không biết anh đang nghĩ gì, anh đang làm cái quái gì chứ, tất cả các anh?

- Cho đến khi cô bình tĩnh lại, tôi sẽ không thảo luận với cô về chuyện này.

Ông ta quay lưng và bỏ đi.

- Anh, anh định bỏ đi hả?

Vivian đi theo ông ta.

Cửa phòng đang mở và Abby có thể nghe thấy rõ Vivian đang theo Aaron đi qua MICU, cả những câu hỏi đầy tức giận và yêu cầu giải thích thỏa đáng của cô.

Abby cúi xuống nhặt sợi ruy băng mà Vivian vừa làm rơi trên sàn nhà. Nó là sợi ruy băng màu xanh, không phải là ruy băng của đội thắng cuộc nhưng nó gợi nhớ đến những giờ mà người ta phải tỉ mỉ, để khắc chúng, sơn chúng...

Và những nỗ lực đó đã được đền đáp. Những cậu bé thích chúng từ tiềm thức.

Vivian quay trở lại phòng bệnh. Mặt trắng bệch, im lặng. Cô đứng ở chân giường Josh, nhìn chăm chú vào cậu bé theo từng nhịp thở của trái tim.

- Tôi sẽ chuyển cậu bé đến nơi khác, như vậy cậu bé có thể được ghép tim.

- Đi đâu? Abby nhìn Vivian kinh ngạc gần như không tin vào tai mình nữa.

- Bệnh viện đa khoa Massachusett. Ở đó cũng cung cấp dịch vụ cấy ghép. Nào, hãy chuẩn bị để Josh lên xe cứu thương đi. Tôi sẽ đi gọi điện thoại.

Hai y tá không hề nhúc nhích, họ nhìn chăm chăm vào Vivian.

Hannah phản đối.

- Nhưng điều kiện của cậu bé bây giờ không thể di chuyển được, có thể sẽ rất nguy hiểm cho cậu bé.

- Nhưng nếu để nó ở đây, nó sẽ chết đấy. Cô có định để điều đó xảy ra không? Đồng ý là chuyển đi có thể sẽ rất nguy hiểm nhưng ít ra cậu bé còn có cơ hội sống sót.

Hannah nhìn cái thân thể bé nhỏ đang phập phồng dưới tấm vải.

- Không. Tôi muốn nó phải sống. Cậu bé còn trẻ quá, nó cần được tiếp tục sống.

- Ivan Tarasoff là thầy giáo của tôi ở trường Y Harvard. Ông ấy là đội trưởng đội cấy ghép. Nếu đội của chúng ta không làm, Tarasoff sẽ làm. Tôi tin là như thế.

- Ngay cả khi Josh có thể đến đó, nó vẫn cần có người hiến tim. Nếu không dù chuyển đi đâu thì cũng chẳng thể thay đổi được gì.

- Thế nên chúng ta cần phải kiếm cho cậu ta - Vivian nhìn thẳng vào Abby - tim của Karen Terrio.

Abby lập tức hiểu rõ những gì cô cần làm. Cô gật đầu đồng ý.

- Tôi sẽ nói chuyện với Terrio ngay bây giờ.
- Cần phải làm thành văn bản và chắc chắn ông ta sẽ ký vào đó.
- Còn việc nghiệm thu thì sao? Nhưng chúng ta không thể dùng đội Bayside.
- Tarasoff muốn gửi ông già của ông ta để nghiệm thu. Chúng ta sẽ hỗ trợ. Chúng ta thậm chí còn có thể đến trước cửa nhà ông ta. Không thể trì hoãn thêm nữa. Ta phải làm thật nhanh trước khi ai đó ở đây làm khó dễ. Tôi không muốn chấp nhận quyết định vô lý như vậy của Bayside.
- Khoan - Một y tá lưu ý - Chúng ta không thể để việc chuyển Joshua đi cho Mass Gen.
- Có thể đấy. Josh O'Day đang trong diện được đi học. Có nghĩa là các bác sĩ nội trú trường phải chịu trách nhiệm. Tôi sẽ đảm bảo. Chỉ cần làm theo lời tôi và chuẩn bị sẵn sàng để chuyển cậu bé lên xe.
- Tất nhiên rồi, bác sĩ Chao - Hannah đột ngột lên tiếng - Tôi sẽ lái xe.
- Được rồi, cô sẽ lái xe - Vivian nhìn Abby - Còn DiMatteo, hãy mang về cho chúng tôi một trái tim.

Chín mươi phút sau Abby tiến hành khử trùng cho bệnh nhân. Cô đã rửa tay lần cuối, đang lau khuỷu tay và trở vào qua cửa phòng phẫu thuật số 3.

Người hiến tim đang nằm trên bàn, cơ thể nhợt nhạt dưới ánh đèn flor. Cô y tá gây mê đang thay các ống nghiệm. Thực ra chẳng cần phải gây mê cho bệnh nhân này bởi Karen Terrio chẳng hề cảm thấy đau đớn gì. Bộ não của cô đã hoàn toàn tê liệt, chính vì vậy nó không thể điều khiển được cảm giác đau đớn hay bất cứ giác quan nào.

Vivian đã đeo găng tay và mặc áo sẵn sàng cho ca mổ. Cô đứng ở một bên bàn. Bác sĩ Lim, chuyên phẫu thuật thận, đứng ở bên kia. Abby đã từng làm việc với Lim ở một ca mổ trước đây. Một người đàn ông kiệm lời, nhanh nhẹn và làm việc trong im lặng.

- Đã ký và xác nhận đăng hoàng chứ?

- Ba lần. Có thể kiểm tra ở trong bảng ấy.

Chính cô đã đánh văn bản tuyên bố tim của Karen sẽ được chuyển cho Josh O'Day - mười bảy tuổi.

Joe Terrio rất quan tâm đến độ tuổi thiếu niên của thằng bé. Dù sao thì vợ anh cũng chết và cũng hiến tặng cho một bệnh nhân nào đó. Nhưng nếu được hiến tim cho một cậu bé đang ở độ tuổi thanh xuân thì có ý nghĩa hơn rất nhiều. Anh ngồi bên giường vợ, nắm tay cô và im lặng lắng nghe Abby nói về cậu bé mười bảy tuổi muốn chơi bóng chày. Joe đã ký vào tờ giấy mà chẳng nói gì. Thật may mắn vì anh là một người hiểu chuyện, nếu không Abby cũng khó có thể thuyết phục anh ký tên vào tờ tự nguyện hiến tim.

Sau đó anh hôn tạm biệt vợ, nụ hôn cuối cùng trong lúc vợ anh vẫn được coi là còn sống.

Abby được giúp lấy kim tiêm ra và đeo găng tay cỡ 6,5.

- Ai sẽ tiến hành nghiệm thu đây? - Cô hỏi.

- Bác sĩ Frobisher từ đội của Tarasoff. Tôi đã từng làm việc với ông ấy, hiện ông ấy đang trên đường tới.

- Ông ấy có nói gì về Josh không?

- Tarasoff gọi cho tôi mười phút trước. Họ đã xét nghiệm mẫu máu và các xét nghiệm khác. Họ đang chờ đấy. Nói chung không có vấn đề gì từ phía bên kia cả. Nếu chúng ta hoàn thành phần việc bên này thì mọi việc coi như xong.

Abby không thể kiên nhẫn nhìn Karen. Lạy chúa, Frobisher ở nơi quý quái nào thế? Mọi việc đang gấp vậy mà...

Họ chờ đợi, mà còn có thể làm được việc gì khác ngoài chờ đợi. Mười phút, rồi mười lăm phút. Mãi sau điện thoại rung lên với một cuộc gọi từ Tarasoff.

- Thế nào rồi, phẫu thuật tới đâu rồi?

- Vẫn chưa - Vivian trả lời.

Điện thoại lại rung lên lần nữa.

- Bác sĩ Frobisher đã tới. Ông đang tiến hành khử trùng.

Năm phút sau, Frobisher vào tới nơi, tay ông đầy nước.

- Găng tay cỡ 9.

Ngay lập tức không khí trong phòng căng ra. Trừ Vivian ra thì chưa ai từng làm việc với Frobisher và thái độ hung dữ của ông chứng tỏ ông không hề thích chuyện trò với ai. Đoán được điều đó, cô y tá lẳng lặng giúp ông đeo găng tay và khẩu trang. Cũng chẳng nên nói gì trong lúc này bởi không có thái độ đó của ông thì không khí cũng đã căng thẳng lắm rồi.

Tiến đến bàn mổ và lướt nhìn bệnh nhân, ông nói với Vivian.

- Lại có rắc rối hả bác sĩ Chao?

- Như thường lệ thôi - Vivian nói và khoát tay về phía những người khác đang đứng xung quanh bàn.

- Bác sĩ Lim sẽ làm phẫu thuật thận, bác sĩ DiMatteo và tôi sẽ trợ giúp nếu cần.

- Tiền sử của bệnh nhân?

- Chấn thương vùng đầu. Liệt não, các đơn tình nguyện hiến tạng đã ký rồi. Cô ấy ba tư tuổi, trước đó khỏe mạnh.

Ông nhắc một con dao mổ lên và giơ trước ngực:

- Còn gì nữa không nhỉ?

- Không gì hết. Ngân hàng bộ phận cơ thể người đã xác nhận rằng đây là một ca rất ổn, tin tôi đi.

- Tôi ghét nhất ai đó nói với tôi như vậy đấy - Frobisher kêu lên.

- Thôi được, xem trái tim mà chúng ta có thể nào, cần phải đảm bảo nó trong tình trạng tốt, sau đó chúng ta sẽ dọn sang một bên và để bác sĩ Lim làm việc của anh ấy trước.

Ông ta chạm thử lưỡi dao vào ngực Karen, bằng một đường cắt rất ngọt, từ trên xuống dưới giữa ngực, xương ngực được mở ra.

- Cửa ngực.

Y tá đưa ra một cái cửa điện. Abby giữ cái thứ dụng cụ đó. Khi bác sĩ cắt xuyên qua xương, Abby không thể nào không quay đi được. Cô có thể cảm thấy rõ ràng rất buồn nôn khi nhìn thấy lưỡi dao sắc lém, mùi xương bị đốt

nhưng mấy thứ đó chẳng làm Frobisher hề hấn gì, bàn tay ông vẫn thao tác một cách thành thục. Trong chốc lát đã hiện ra khoang ngực, lưỡi dao của ông đã ở trước màng tim.

Cắt xuyên qua xương ức có vẻ là một hành động kinh khủng, nhưng cái ở phía trước còn dễ sợ hơn. Ông tiếp tục mở tấm màng tim ra.

Cái đầu tiên mà họ nhìn thấy là một trái tim đang đập, một thoáng hài lòng hiện ra. Liếc sang Vivian ông hỏi:

- Thế nào đây, bác sĩ Chao?

Lưỡng lự một chút, Vivian nhìn sâu vào khoang ngực. Dường như cô muốn vuốt ve trái tim đó, những ngón tay của cô cứ miết lên tường dãi theo dòng máu chảy trong động mạch vành. Từng tế bào lướt qua bàn tay cô.

- Nó thật là đẹp. Cô thì thầm.

Ánh mắt rạng ngời, Vivian nhìn sang Abby.

- Đây chính là trái tim dành cho Josh.

Có tiếng điện thoại reo, một y tá cho hay.

- Bác sĩ Tarasoff bên kia đầu dây.

Frobisher đột ngột nói:

- Bảo với ông ấy là quả tim trông rất tốt, chúng tôi mới chỉ chuẩn bị cắt lấy thận thôi.

- Ông ấy muốn nói chuyện với một bác sĩ. Ông ấy nói rất khẩn cấp.

Vivian nói với Abby.

- Đi đi, gọi cho ông ta ngay.

Abby cởi bỏ găng tay và đến cầm lấy ống nghe treo trên tường.

- Xin chào bác sĩ Tarasoff. Tôi là Abby DiMatteo, một trong các bác sĩ nội trú. Quả tim trông rất ổn. Chúng tôi sẽ đến cửa phòng mổ trong khoảng một tiếng rưỡi nữa.

- Có lẽ không kịp.

Qua ống nghe, Abby có thể nghe thấy nhiều âm thanh bên kia: tiếng người nói xì xào, tiếng dụng cụ kim loại va vào nhau. Tarasoff có vẻ hơi bối rối, Abby nghe tiếng ông ta quay lại nói với ai đó và quay lại ống nghe.

- Thằng bé đã ngừng thở hai lần trong mười phút vừa qua. Hiện chúng tôi đang cố hết sức để nó hồi phục lại. Nhưng chúng tôi không thể đợi thêm nữa. Chúng ta phải dùng máy trợ tim hoặc chúng ta sẽ mất nó. Chúng ta có thể để tuột thằng bé bất kỳ lúc nào.

Một lần nữa ông lại rời ống nghe, để nghe một ai đó nói. Khi ông quay lại điện thoại, chỉ nghe thấy một câu ngắn gọn:

- Chúng tôi sắp cắt lấy quả tim đây. Đợi một chút được không?

Abby cúp máy và nói với Vivian.

- Họ đang dùng máy trợ tim và trợ hô hấp cho thằng bé. Nó đã ngừng thở hai lần, họ cần cấy ghép ngay bây giờ. Không còn thời gian nữa rồi.

- Sẽ phải mất cả giờ để gỡ ra hai quả thận. Dù thế nào thì chúng ta vẫn phải tiến hành bình tĩnh nếu không thì sẽ xôi hỏng bỏng không mất.

- Bỏ quả thận đi, chúng ta sẽ tiến thẳng tới tim. Nếu chậm chút nữa thì dù có lấy được tim chúng ta vẫn sẽ bị thất bại.

- Nhưng...

- Cô ấy nói đúng đấy - Frobisher gọi y tá - Lấy cho chúng tôi dung dịch muối. À, chuẩn bị cả Igloo đi. Ai đó gọi xe cứu thương, nhanh lên.

- Tôi có nên đeo lại đồ không ? - Abby hỏi.

- Không - Vivian nắm lấy dao mổ. Chúng tôi sẽ xong trong vài phút thôi. Chúng tôi cần cô chuyển quả tim đi.

- Thế còn những bệnh nhân của tôi? Tôi không thể để mặc họ không có người chăm sóc được.

- Tôi sẽ thay cô. Để thẻ của cô ở bàn trong phòng phẫu thuật đi.

- Cứ yên tâm, chẳng lẽ tôi lại không lo được chuyện đó ư?

Một y tá bắt đầu lấy Igloo lạnh ướp với đá. Một người khác đang đặt những túi saline đông lạnh bên cạnh bàn mổ. Frobisher không yêu cầu thêm đồ gì nữa, ở đây toàn là những y tá giàu kinh nghiệm. Họ biết họ phải làm gì. Dù sao làm với sự hỗ trợ của những y tá có chuyên môn cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Chỉ cần ra hiệu họ đã biết chính xác mình cần làm gì.

Lưỡi dao của Frobisher vẫn lướt rất nhẹ nhàng, tách dần tim ra khỏi bộ phận khác. Quả tim vẫn đập phập phồng đem ô xi đến nuôi cơ thể, đúng là một quả tim khỏe mạnh. Giờ thì đến lúc phải ngừng lại, cần phải chấm dứt những giây phút cuối cùng của Karen Terrio. Cũng có thể đây là sự lựa

chọn nhân đạo cho cô. Cái chết của cô sẽ đem lại sự sống cho biết bao con người đang phải đối mặt với cái chết.

Frobisher tiêm năm mũi Kali liều cao vào mạch. Trái tim đập một nhịp, hai nhịp.

Rồi nó ngừng hẳn. Giờ nó mềm nhũn, các cơ tê liệt vì Kali. Abby không thể nào rời màn hình. Chẳng còn dấu hiệu nào của sự sống nữa. Karen Terrio đã chết thực sự.

Một y tá lập tức đổ đầy khoang ngực bệnh nhân dung dịch đông lạnh, làm quả tim đông lại lập tức. Sau đó thì Frobisher cắt lấy nó.

Chỉ một lát sau, ông đã lấy được quả tim ra khỏi lồng ngực bệnh nhân và đặt nó rất nhẹ nhàng vào khay. Máu thành dòng xoáy trong muối lạnh. Một y tá bước tới, giữ một cái túi đã mở, Frobisher để quả tim trong dung dịch thêm một lát rồi nhấc nó ra, đặt vào trong túi. Người ta đổ thêm nước muối vào. Quả tim được bọc hai lần rồi đặt vào trong hộp chứa.

- Nó là của cô đấy, DiMatteo. Cô lên xe đi, tôi sẽ lái xe theo sau. Không được chậm trễ thêm bất cứ giây phút nào nữa.

Abby cầm lấy cái hộp, khi cô sắp đẩy cửa bước ra thì Vivian gọi với theo.

- Đừng có làm rơi đó.

Mình đang giữ mạng sống của Josh O'Day trong tay. Abby thầm nghĩ khi cô nắm chặt cái hộp. Mình phải hết sức cẩn thận. Giao thông ở Boston, đông đúc như thường lệ bỗng tách ra làm đôi khi có tiếng còi xe cứu thương. Abby chưa bao giờ ngồi xe cứu thương. Nếu bình thường chắc cô sẽ tận hưởng giờ phút ngắm nhìn những tài xế của Boston, những người thô lỗ nhất hét lên bên đường. Nhưng lúc này cô chả có tâm trí đâu, cô quá tập trung vào thứ cô đang mang theo, hiểu rõ rằng mỗi giây phút trôi qua cuộc sống của Josh O'Day lại ngừng lại. Chưa bao giờ cô lại cảm thấy căng thẳng đến như vậy.

- Đang giữ một sinh mạng trong tay hả bác sĩ?

Người lái xe lên tiếng, ông ta tên G.Furillo, theo cái huy hiệu đang đeo.

- Một quả tim, rất đẹp.

- Cho ai vậy?

- Một cậu bé mười bảy tuổi. Cậu bé đó rất đáng yêu.

Furillo lái vòng chiếc xe quanh một bùng binh, cánh tay với dây an toàn thắt lỏng lẻo của anh ta đang giữ bánh lái.

- Tôi đã từng chở thận đi từ sân bay, nhưng tôi phải nói với cô đây là lần đầu tiên tôi chuyển tim đấy.

- Tôi cũng vậy.

- Nó sẽ hoạt động tốt chứ hả? Năm tiếng đúng không?

- Khoảng đó.

Furillo liếc nhìn cô và nhú mày.

- Thư giãn đi bác sĩ, cô sẽ có bốn tiếng rưỡi với nó đấy.

- Không phải tôi lo cho quả tim, mà là đứa nhỏ. Nó có vẻ không ổn lắm.

Furillo tập trung hơn vào con đường trước mặt.

- Chúng ta sắp tới nơi rồi, cùng lắm là mười lăm phút nữa thôi.

Có tín hiệu từ tổng đài.

- Đơn vị 23. Đây là tín hiệu từ Bayside, đơn vị 23, đây là tín hiệu từ Bayside.

Furillo nhắc điện thoại.

- 23, Furillo.

- Số 23 lập tức quay về Bayside, khẩn.

- Không được. Tôi đang chở bộ phận cơ thể sống tới Mass Gen. Nghe rõ không? Tôi đang tới Mass Gen.

- 23, anh được lệnh phải quay về Bayside ngay lập tức.

- Bayside, điều động xe khác được không? Chúng tôi có bộ phận sống trong khoang.

- Đây là lệnh đặc biệt cho 23, quay lại ngay.

- Ai ra lệnh?

- Trực tiếp từ bác sĩ Aaron Levi. Nghe rõ trả lời. Không đến Mass Gen nữa.

Furillo nhìn Abby:

- Chuyện quái gì thế này?

Abby lạnh người.

Họ đã phát hiện ra. Lay Chúa, họ phát hiện ra và tìm mọi cách ngăn cản mình.

Cô nhìn xuống cái hộp đang đựng trái tim của Karen, cô nghĩ về những ngày tháng sắp tới của cậu bé mười bảy tuổi. Abby nói:

- Đừng quay lại, cứ đi tiếp đi.

- Cái gì?

- Tôi nói cứ đi đi.

- Nhưng họ yêu cầu tôi...

- Số 23, đây là tín hiệu từ Bayside, trả lời đi - Tiếng bộ đàm cắt ngang câu chuyện.

- Hãy chờ tôi đến Mass Gen. Nhanh lên! - Abby ra lệnh.

Furillo nhìn vào bộ đàm.

- Chúa ơi. Tôi chẳng hiểu...

- Thôi được, vậy cho tôi xuống đây. Tôi sẽ đi bộ tới đó.

Tiếng bộ đàm lại vang lên.

- Số 23 nghe rõ trả lời.

Furillo hét vào bộ đàm.

- Mẹ kiếp, đồ khốn.

Và tiếp tục nhấn ga.

Một y tá mặc đồng phục xanh đợi trước xe cứu thương. Khi Abby bước xuống, cô ta lập tức đi tới:

- Cô từ Bayside à?

- Tôi đang mang theo quả tim.

- Theo tôi.

Abby chỉ có thời gian vẫy tay cảm ơn Furillo, sau đó theo y tá vào phòng cấp cứu. Gần như chạy, Abby thấy phía trước ban công hành lang đông đúc. Họ bước vào thang máy và y tá nhấn nút khẩn cấp.

- Thằng bé thế nào?

- Đang dùng máy trợ lực, chúng tôi không thể chờ được nữa.

- Nó lại ngừng thở nữa sao?

- Nó không ngừng phát tín hiệu cấp cứu. Đây là cơ hội cuối cùng cho nó.

Họ ra khỏi thang máy và đi rất nhanh qua cửa tự động vào phòng mổ.

- Đây rồi, đưa tôi tim nào - Y tá nói với Abby.

Qua cửa sổ, Abby có thể thấy hàng chục người đeo khẩu trang quay ra nhìn cái hộp khi nó được chuyển qua cửa cho một y tá. Hộp được mở ra và quả tim được lấy ra khỏi ngăn đá của nó.

- Cô mặc đồ sát trùng vào và có thể vào đây. Phòng thay đồ nữ ở dưới sảnh ấy - Y tá nói với Abby.

- Cảm ơn, tôi sẽ vào.

Lúc Abby mặc xong quần áo, đeo găng, đội mũ và xỏ giày vải, đội bác sĩ trong phòng phẫu thuật đã lấy quả tim bệnh tật của Josh O'Day ra ngoài. Abby đứng trong nhóm những người của phòng mổ nhưng cô chẳng nhìn thấy gì qua những đôi vai kia. Cô chỉ có thể nghe thấy họ nói chuyện có vẻ rất thoải mái. Tất cả các bác sĩ trông rất sống động, cũng với những lưỡi dao không rỉ, với đèn sáng. Không khí làm việc của mọi người trong phòng rất đa dạng, và được quyết định bởi bác sĩ trưởng ca.

Ivan Tarasoff là một bác sĩ thật dễ chịu.

Abby tiến đến phía đầu bàn, đứng bên cạnh bác sĩ gây mê. Trên đầu ông, màn hình hiện lên một đường thẳng, chẳng hề có nhịp đập nào của trái tim Josh, chỉ có máy trợ tim là hoạt động. Mí mắt của cậu bé được cố định để giác mạc không bị khô và tóc thì được phủ bằng mũ. Một sợi tóc chui ra ngoài, cong cong trên trán. *Vẫn còn sống*, Abby thầm nghĩ, *cháu làm được mà nhóc*.

Bác sĩ gây mê nhìn Abby, thì thầm.

- Cô ở bên Bayside đến hả?

- Tôi là sứ giả. Sao lại lâu như vậy?

- Phải ghép vào mà. Nhưng chúng tôi đã qua chỗ khó nhất. Tarasoff làm nhanh lắm. Ông ấy đã làm đến động mạch chủ rồi đấy. Anh ta hát đầu về phía bác sĩ trưởng.

Ivan Tarasoff với lông mày trắng như tuyết và cái nhìn trìu mến cho người ta cảm giác về một người ông luôn được ưa thích. Khi yêu cầu lấy thêm chỉ hay thứ gì, ông đều nói với một giọng nam trầm ấm như khi người ta muốn xin thêm một tách trà. Chẳng hề tỏ vẻ trịch thượng hay tham vọng, ông chỉ là một kỹ thuật viên đang lặng lẽ tiến hành công việc của mình.

Abby lại nhìn vào màn hình, vẫn chỉ là một đường thẳng, không có dấu hiệu của sự sống.

Trong phòng chờ, cha mẹ Josh O'Day khóc trong niềm hạnh phúc mà nụ cười chẳng thể diễn tả hết. Xung quanh là những nụ cười ấm áp. Sáu giờ chiều và mọi chuyện đều tốt đẹp.

- Quả tim mới hoạt động rất tốt đấy. Thực ra thì nó còn bắt đầu đập sớm hơn chúng tôi tưởng. Quả là một trái tim khỏe mạnh, nó sẽ sống cùng Joshua đến hết cuộc đời.

Bác sĩ Tarasoff mỉm cười.

Ông O'Day nghẹn ngào:

- Chúng tôi thực sự không dám mong điều này. Tất cả những gì chúng tôi được biết là thằng bé được chuyển tới đây, rất khẩn cấp. Chúng tôi nghĩ... nghĩ...

Ông quay lại, giấu mặt vào tay vợ. Họ cùng khóc, không thể nói lên lời.

Một y tá nhẹ nhàng.

- Ông bà O'Day, nếu hai người muốn gặp Josh thì nó đã bắt đầu tỉnh lại rồi.

Tarasoff cười, nhìn nhà O'Day kéo vào phòng hồi sức. Rồi ông quay sang Abby, đôi mắt xanh long lanh sau cặp kính.

- Đó là lý do tại sao chúng ta làm thế, vì những khoảnh khắc như vậy đấy.

- Thật là gần gũi.

- Quá gần gũi. Tôi đang trở nên già nua cho những giây phút hạnh phúc như thế. Khi thật.

Họ trở về phòng đợi của các bác sĩ và ông rót cho cả hai cà phê nóng. Bác sĩ Tarasoff không đội mũ nữa, những sợi tóc bay xòa ra khiến ông trông giống một giáo sư đang nhăn nhó hơn là một bác sĩ phẫu thuật chuyên đảm nhận những ca học búa.

Ông đưa cho Abby một tách cà phê và nói:

- Bảo với Vivian lần sau nhớ thông báo cho tôi sớm hơn nhé. Tôi chỉ nhận được một cú điện thoại của cô ấy và thấy bệnh nhân ở cửa. Tôi mới là người suýt nữa thì ngừng thở đấy.

- Vivian biết cô ấy làm gì khi gửi đứa trẻ cho ông.

Ông cười lớn.

- Vivian luôn biết cô ấy đang làm gì, giống hệt một sinh viên y khoa.

- Cô ấy thực sự là một bác sĩ tuyệt vời.

- Cô ở chương trình phẫu thuật của Bayside hả?

Abby gật đầu và nhấp một ngụm cà phê.

- Năm thứ hai.

- Tốt đấy. Ngành đó đang thiếu nữ, toàn một lũ đàn ông hùng hổ. Tất cả những gì họ muốn là cắt.

- Chà, nghe chẳng giống cách của một bác sĩ phẫu thuật chút nào.

Tarasoff nhìn những bác sĩ khác đang tụ tập cạnh bàn uống cà phê.

- Hơi báng bố chút thôi.

Rồi ông bồng thì thầm.

- Một điều có lợi cho sức khỏe.

Abby uống cạn cốc cà phê của mình và nhìn đồng hồ.

- Tôi phải trở về Bayside đây, lẽ ra tôi không cần ở lại để xem ca phẫu thuật thế nào nhưng tôi rất vui vì đã được chứng kiến nó.

Cô mỉm cười với Tarasoff.

- Cảm ơn bác sĩ vì đã cứu mạng thằng bé.

- Tôi chỉ là thợ đặt ống nước thôi, bác sĩ DiMatteo. Cô đã mang đến phần quan trọng nhất.

Tắc xi đưa Abby đến cổng Bayside lúc đó đã hơn bảy giờ. Khi cô đi vào trong phòng trực, thứ đầu tiên mà cô nghe thấy là tên cô. Cô nhắc điện thoại nội bộ lên.

- DiMatteo đây.

- Bác sĩ, chúng tôi tìm cô cả tiếng rồi.

- Vivian Chao sẽ thay tôi mà. Cô ấy cầm bộ đàm của tôi.

- Chúng tôi có bộ đàm của cô ở phòng tổng đài đây. Ông Parr đã tìm cách liên lạc với cô.

- Jeremiah Parr?

- Số máy lẻ của ông ấy là 566. Phòng Quản lý.

- Bây giờ đã bảy giờ rồi, ông ấy còn ở đó không?

- Năm phút trước ông ta vẫn còn ở đó đấy.

Abby cúp máy, bụng cô run lên với một cảm giác lo ngại. Jeremiah Parr là chủ tịch bệnh viện, một nhà quản lý chứ không liên quan tới y học. Cô chỉ mới nói chuyện với ông ta một lần, ở bữa tiệc mừng nhân viên mới. Họ đã bắt tay, nói vài câu xã giao. Chỉ một lát như vậy thôi đã để lại trong cô ấn tượng về một người đàn ông với bộ quần áo sang trọng không hề tỏ ra nao núng bao giờ.

Thỉnh thoảng cô vẫn nhìn thấy ông ta, họ cười và gật đầu chào nhau trong thang máy và vẫn đi ngang qua nhau trong sảnh chính nhưng cô nghĩ là ông ta chẳng nhớ nổi tên cô. Và bây giờ thì ông ta gọi cô đến lúc bảy giờ tối đây.

Cô thầm nghĩ: *có rắc rối to, rồi rắc rối thật rồi.*

Cô nhắc máy gọi về nhà Vivian, trước khi nói chuyện với Parr cô cần biết chuyện gì đang xảy ra. Chắc là Vivian biết.

Không có ai nghe máy.

Abby cúp máy. Cảm giác lo lắng đáng sợ hơn bao giờ hết. *Đến lúc phải đối mặt với hậu quả rồi đây. Chúng ta đã ra một quyết định, chúng ta đi cứu sống một thằng bé, ai có thể đổ lỗi cho chúng ta chứ?*

Tim đập thành thịch, cô ấn nút thang máy tầng hai.

Cánh cửa phòng quản lý hơi hé mở để lộ ra một chút trần nhà. Abby đi dưới ánh đèn lạnh, chân cô không gây tiếng động trên tấm thảm dày. Văn phòng phía bên kia tối om, bàn thư ký trống trơn nhưng ở cuối hành lang, ánh sáng hắt ra sau cánh cửa đóng. Có ai đó ở trong phòng họp.

Cô tiến đến và gõ cửa.

Cánh cửa mở, Jeremiah đứng nhìn thẳng về phía cô, khuôn mặt của ông ta thực sự là không thể đọc được. Đằng sau ông ta, xung quanh bàn là cả tá các nam bác sĩ. Cô thấy Bill Archer, Mark và Mohandas. Nguyên cả đội phẫu thuật.

Parr lên tiếng.

- Bác sĩ DiMatteo.

- Tôi xin lỗi tôi không biết là mọi người tìm tôi. Tôi đã ra ngoài một lúc.

Parr bước ra.

- Chúng tôi biết cô đã ở đâu.

Mark bước ra, đứng bên phải ông ta, cả hai đối mặt với Abby trong căn phòng. Họ đã để cửa vào hé mở và cô nhìn thấy Archer đứng dậy, đóng cửa ngăn tầm nhìn của cô.

- Hãy vào phòng tôi - Parr cao giọng.

Họ lập tức bước vào trong, Parr đóng sầm cánh cửa và nói với Abby:

- Cô có biết những gì cô đã làm không? Cô có chút ý tưởng nào về hành động điên rồ của mình không?

Abby nhìn Mark nhưng khuôn mặt anh ta chẳng nói lên điều gì với cô. Đó là điều làm cô sợ nhất khi cô chẳng thấy gì đằng sau lớp mặt nạ của người mà cô yêu.

- Josh O'Day vẫn sống. Ca cấy ghép đã cứu sống nó. Tôi chẳng thấy mình có sai lầm gì cả.

- Sai lầm nằm ở việc điều đó được thực hiện như thế nào? - Parr gần như gầm lên.

- Chúng tôi đứng ở bên giường thằng bé, và thấy nó đang chết dần. Một cậu bé còn rất trẻ không đáng...

- Abby - Mark đột ngột cắt lời cô - Chúng tôi không nói về bản năng của cô. Chúng hiển nhiên là tốt, rất tốt.

- Bản năng khi gì chứ? Họ đã ăn cắp một quả tim. Họ biết họ đang làm gì nhưng họ chẳng thèm quan tâm. Y tá, lái xe, ngay cả bác sĩ Lim cũng dính vào. Mẹ kiếp. Tôi không biết nên nói gì trong trường hợp này. Đúng là điên rồ! Điên rồ hết sức - Parr gầm lên.

- Làm theo mệnh lệnh của bác sĩ trưởng ca là những gì Abby phải làm, cô ấy chỉ làm những gì được lệnh.

- Họ phải chịu trách nhiệm. Sa thải bác sĩ trưởng ca vẫn chưa đủ.

Sa thải? Vivian ư? Abby nhìn Mark để xác định những gì mình vừa nghe.

Mark lặng lẽ không nói gì.

- Vivian đã thừa nhận tất cả, cô ấy thừa nhận cô ấy đã buộc cô làm và các y tá làm theo lệnh cô ấy. Cô ấy bảo những người khác không hề liên quan gì trong chuyện này. Tất cả là do mình cô ấy.

Parr cau mày bực bội:

- Tôi không nghĩ bác sĩ DiMatteo lại dễ dàng nghe lời như vậy. Tất cả đã thông đồng với nhau. Bọn họ cùng làm.

- Còn bác sĩ Lim? Anh ấy cũng trong đội phẫu thuật, ông cũng định đá anh ta ra khỏi bệnh viện sao?

- Lim chẳng biết gì cả. Anh ta chỉ ở đó để lấy thận thôi. Tất cả những gì anh ta biết là Mass Gen có một người nhận tim trên bàn mổ và cả đồng giấy tờ trên bàn - Parr quay sang Abby - Chúng được thiết kế bởi cô đấy.

- Joe Terrio tình nguyện ký đám giấy tờ đó. Ông ấy đồng ý cho cậu bé nhận tim - Abby bình thản đáp.

Mark nhấn mạnh:

- Như vậy chẳng ai bị buộc tội lấy cắp cả, Parr. Điều đó hoàn toàn hợp lệ. Vivian biết chính xác cần phải lôi ai vào cuộc, gồm cả Abby.

Abby định mở miệng bào chữa cho Vivian nhưng cô bắt gặp cái nhìn cảnh báo của Mark: cẩn thận đấy Abby, đừng có tự đào hố chôn mình.

- Chúng ta có một bệnh nhân cần tim cấy ghép và bây giờ chúng ta không có tim cho cô ấy. Tôi phải nói cái quái gì với chồng cô ta đây? Xin lỗi ngài Voss, nhưng quả tim được cấy nhầm chỗ chẳng?

Parr quay sang Abby, mặt ông ta đỏ bừng tức giận.

- Cô chỉ là một bác sĩ nội trú, DiMatteo, cô nhận lấy quyết định về tay mình, một quyết định không do cô đưa ra. Voss cũng biết điều đó. Bây giờ thì Bayside phải trả giá. Tuyệt thật đấy. Và ai sẽ chịu trách nhiệm cho sự việc này đây? Từ khi vào làm ở đây tôi chưa từng thấy trường hợp nào tương tự.

- Thôi nào Parr, không đến mức như vậy chứ? Hãy bình tĩnh đi nào.

- Anh nghĩ Victor Voss sẽ không gọi luật sư à? Anh nghĩ anh ta là người bình thường sao?

- Trên cơ sở nào chứ? Đây là một sự tự nguyện. Tại sao lại liên quan đến luật pháp ở đây. Người nhà bệnh nhân có quyền quyết định sẽ cho ai tim chứ.

Parr chỉ thẳng tay vào Abby đầy tức giận.

- Chỉ bởi vì cô ta ép ông chồng ký vào giấy. Tất cả là tại cô.

- Tất cả những gì tôi làm là nói với ông ta về Josh. Tôi nói với ông ta cậu bé chỉ mới mười bảy tuổi. Tôi chẳng buộc ai phải làm gì cả.

- Thế cũng đủ để cô nghỉ việc rồi - Parr nhìn đồng hồ - Bây giờ là bảy giờ ba mươi phút và từ giờ trở đi, cô sẽ ra khỏi chương trình thường trú. Không thể chấp nhận một bác sĩ nội trú vô kỉ luật và liều lĩnh đến như vậy.

Abby nhìn ông ta với vẻ hoảng hốt. Cô muốn bào chữa nhưng bỗng nhiên cổ họng cô nghẹn lại khiến cô không thể thốt nên lời.

Mark lên tiếng:

- Anh không thể làm thế.

- Tại sao lại không? Chẳng lẽ tôi không có quyền sa thải một người vô kỉ luật hay sao?

- Thứ nhất đây là quyết định của giám đốc chương trình. Tôi biết tổng giám đốc, tôi nghĩ ông ta sẽ không làm vậy đâu. Thêm nữa, đội bác sĩ thường trú đã mỏng rồi, nếu mất đi Abby, hệ thống sẽ báo động suốt đêm, các bác sĩ sẽ mệt mỏi và họ sẽ mắc lỗi. Nếu ông không muốn luật sư đến gõ cửa thì cứ làm vậy đi - Mark quay sang Abby - Cô trực đêm mai, đúng không?

Cô gật đầu.

- Vậy chúng ta làm gì đây, Parr? Ông có quen một ai có hai năm kinh nghiệm để thay cô ấy ngay bây giờ không? Nào, hãy nói đi.

Parr nhìn Mark.

- Chỉ là tạm thời thôi, tin tôi đi, chỉ tạm thời thôi. Rồi mọi việc sẽ ổn.

Rồi quay sang Abby, ông ta hạ giọng.

- Cô sẽ được nghe quyết định vào sáng mai, giờ thì về đi.

Bước đi liêu xiêu, Abby phải cố gắng lắm mới ra được khỏi phòng Parr. Cô cảm thấy tê cứng. Đi được nửa đường cô phải dừng lại nghỉ. Nhưng ngay cả như vậy cô vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, cô ngồi xuống và khóc nức nở, không hề biết Mark đến bên cạnh cô từ lúc nào.

- Abby - Anh xoay người cô về phía anh - Nơi đây thực sự là một chiến tuyến cả buổi chiều nay. Em nghĩ là em đang làm cái gì vậy chứ?

- Em đã cứu sống một đứa bé, tất cả những gì em nghĩ chỉ có vậy thôi.

Giọng cô vỡ ra, ào ạt:

- Chúng ta đã cứu nó, Mark. Đó chính xác là những gì chúng ta cần làm, không phải là tuân theo mệnh lệnh. Em đã làm theo những gì trái tim mách bảo.

Cô hét lên trong nước mắt.

- Nếu Parr muốn quay lưng lại với em thì ông ta cứ việc. Em sẽ bảo vệ quan điểm của mình trước bất kỳ một cam kết tôn giáo nào. Một cậu bé mười bảy tuổi và vợ một kẻ giàu có. Em sẽ vạch trần tất cả, Mark. Có thể em bị đuổi việc, chẳng sao. Em sẽ quay lại và cho họ biết.

Cô quay đi và tiếp tục đi vào phòng họp.

- Có một cách dễ dàng hơn.

- Em chẳng nghĩ ra cách nào cả.

- Nghe anh này, Abby - Mark nắm lấy hai cánh tay cô - Hãy để Vivian nhận lỗi tất cả, mà cô ấy cũng làm thế rồi mà.

- Em đã không chỉ nghe theo lời cô ấy, còn nhiều hơn thế.

- Abby, hãy đón nhận lấy món quà đó đi. Vivian nhận lỗi tất cả. Cô ấy làm thế là để bảo vệ em và các y tá. Hãy cứ để như vậy đi.

- Chuyện gì sẽ xảy ra với Vivian?

- Cô ấy từ chức. Peter Dayne thay cô ấy.

- Vậy Vivian sẽ đi đâu?

- Đó là việc của cô ấy, không phải của Bayside. Cô ấy biết chính xác những gì nên làm. Cô ấy đã cứu bệnh nhân của mình. Anh sẽ không sa thải một ai vì điều đó được.

- Cô ấy đã vi phạm điều số một ở đây, đừng đùa với đội. Bệnh viện không thể dung dưỡng một khẩu đại bác như Vivian Chao. Một bác sĩ hoặc là đồng tình hoặc chống lại chúng ta. Em định sẽ thế nào?

- Em không biết nữa - Cô lắc đầu, cảm thấy nước mắt lại bắt đầu rơi - Em chẳng biết nữa.

- Em hãy nhìn lại mình xem có những lựa chọn nào? Hay em chẳng có lựa chọn nào. Vivian vẫn chưa hoàn thành năm năm thường trú nhưng cô ấy đủ khả năng và uy tín. Còn tất cả những gì em có chỉ là một thời gian thực tập, nếu bây giờ em bị sa thải em sẽ không bao giờ có thể trở thành bác sĩ phẫu thuật được. Em sẽ làm gì? Suốt đời làm vật lý trị liệu? Em muốn thế à? Nếu em không lo cho tương lai của mình thì rồi em sẽ ra sao? Em hãy

suy nghĩ chín chắn hơn đi. Anh không thể làm gì khác cho em được, dù thế nào đi chăng nữa anh cũng chỉ là một thành viên trong đội thôi.

- Không - Cô hít một hơi thật dài và thở hắt ra - Không. Em không thể làm thế được. Như vậy thật hèn hạ. Thật không công bằng cho Vivian.

- Vậy em muốn cái quái gì?

- Em biết đích xác cái em muốn.

Cô lấy tay lau mặt. Hít một hơi thật sâu.

- Hôm nay em đã biết em muốn gì. Chiều nay, khi em nhìn bác sĩ Tarasoff lấy ra trái tim mà người phụ nữ kia hiến tặng, nó lạnh toát, nhợt nhạt như miếng thịt ướp. Còn cậu bé trên bàn mổ. Ông đã nối cả hai vào nhau và trái tim đã đập trở lại. Rồi đột ngột cuộc sống lại bắt đầu.

Cô ngừng lại lau nước mắt.

- Em biết đó là những gì em muốn làm, em muốn làm những gì mà Tarasoff làm, đem những mầm sống đến cho những đứa trẻ như Josh O'Day. Dù gì thì em cũng không hối hận, mà tại sao em lại phải hối hận khi việc em làm là hoàn toàn không sai trái.

- Vậy em phải biến nó thành hiện thực, Abby, chúng ta có thể làm được. Công việc của em, mọi thứ. Chẳng lẽ em để mọi thứ tan thành mây khói sao? Em được đánh giá cao ở Bayside, em sẽ có một vị trí xứng đáng với khả năng của mình. Em hãy nghĩ lại đi, đừng tự đẩy mình vào bước đường cùng nữa.

- Em chẳng biết phải làm thế nào cả. Em chỉ nghĩ rằng mình phải chịu trách nhiệm trước những gì mình làm. Không thể như con rùa rụt cổ, để người khác phải gánh chịu tất cả.

- Anh có thể đẩy tên của em vào danh sách đội phẫu thuật cấy ghép. Em vẫn là lựa chọn số một của anh. Anh quyết định như vậy hoàn toàn không phải là vì quan hệ của chúng ta mà là do em có khả năng, em xứng đáng. Anh sẽ nói với Archer và mọi người về điều đó. Nếu tất cả mọi người đứng về phía em, Parr sẽ phải nhượng bộ.

- Nghe có vẻ hay đấy.

- Em có thể làm được mà. Trước hết, để Vivian nhận trách nhiệm, cô ấy là trưởng ca, cô ấy đã làm sai. Còn những chuyện sau đó, em cứ để anh lo. Nếu em nghe theo lời anh thì sẽ không có chuyện gì xảy ra cả. Em hiểu không?

- Nhưng cô ấy không sai. Cô ấy đã làm đúng!

- Em chỉ nhìn thấy một nửa bức tranh thôi. Em vẫn còn quá trẻ để hiểu được sự phức tạp của bệnh viện này. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, em không nhìn thấy các bệnh nhân khác sao? Chẳng lẽ họ không xứng đáng được sống bằng cậu bé mười bảy tuổi kia?

- Bệnh nhân khác ư? Ý anh là sao?

- Nina Voss đã nhập viện sáng nay, cô lẽ em nên đến thăm bà ta một chút, hãy xem lựa chọn của em đi. Đúng là em đã mắc một sai lầm đấy. Đừng cố cứng đầu như thế. Em hãy thử đặt mình vào vị trí người thân của Nina.

Abby nuốt nước bọt một cách khó khăn. Mắt cô nhoà đi nhưng cô đã bình tĩnh hơn đôi chút.

- Giờ bà ta đang ở đâu? Em sẽ đến thăm bà ta.

- Tầng bốn, phòng chăm sóc đặc biệt. Em cứ lên đó đi và suy nghĩ nghiêm túc về việc làm của mình.

Ngay từ sảnh, Abby đã có thể nghe thấy những âm thanh ở phòng chăm sóc đặc biệt: những giọng nói chát chúa, tiếng máy X-quang, hai điện thoại cùng đổ chuông một lúc. Lúc Abby bước vào căn phòng, lập tức cô nhận thấy một sự thay đổi kỳ lạ. Ngay cả điện thoại cũng lập tức ngừng rung, một y tá quay sang nhìn cô chăm chăm, hầu hết cố tình nhìn ra chỗ khác. Không ai muốn nói chuyện với cô. Cô hiểu rất rõ suy nghĩ của họ trong lúc này.

- Bác sĩ DiMatteo - Tiếng Aaron Levi. Anh ấy vừa bước vào cabin số 5, anh ấy đứng nhìn cô, cố gắng kiềm chế cơn giận sắp trào ra.

- Có lẽ cô nên qua xem cái này.

Tất cả những người còn lại dạt sang một bên để Abby đến gần cabin số 5. Cô đến bên cửa sổ. Qua tấm kính, cô thấy một phụ nữ đang nằm trên giường, mong manh với mái tóc vàng pha trắng và gương mặt trắng bệch như ga trải giường. Một ống ET được gắn dọc xuống cổ và nối vào một thiết bị. Bà ấy đang chiến đấu với cái máy. Ngực bà ta co giật mỗi khi cố gắng lấy không khí. Cái máy có vẻ không hợp tác với bà ta mà như thể muốn khiến cho bà cảm thấy đau đớn hơn. Chuông báo rung lên mỗi khi người bệnh nhân này hít vào hay thở ra, phớt lờ nỗ lực hít thở vô vọng của bệnh nhân. Cả hai tay bệnh nhân đều được băng bó! Một bác sĩ đang gắn một ống dẫn vào động mạch ở cổ tay bệnh nhân, xuyên sâu vào da và đến động mạch quay, cổ tay còn lại gắn vào giường bệnh, trông như một tấm đệm cho các đường dẫn. Một y tá đang cố gắng làm bệnh nhân trấn tĩnh nhưng bà ta hoàn toàn tỉnh táo, nhìn trần trối với nỗi kinh hoàng sắc lạnh. Trông giống hệt một con thú đang bị hành hạ. Thật là một cảnh tượng

không khỏi khiến người ta phải rùng mình. Rõ ràng tình trạng của người bệnh rất nghiêm trọng.

Đó là Nina Voss.

Abby vẫn im lặng. Bị lấn át bởi nỗi kinh hoàng vừa thấy trong mắt bệnh nhân.

- Nhập viện mới được tám tiếng, từ lúc đến, tình trạng của bà ta ngày càng xấu đi. Lúc năm giờ bà ta phát tín hiệu báo động. Hai mươi phút trước bà ta lại ngừng thở, vì thế chúng ta phải gắn thêm ống dẫn cho bà ta. Cả đội đã sẵn sàng tiến hành phẫu thuật, cả ekip sẵn sàng, bệnh nhân thì còn hơn cả sẵn sàng rồi. Ai cũng mong đợi đến thời khắc người bệnh được thay tim, được thoát khỏi tình cảnh đau đớn đến như vậy. Thế mà quả tim cho cô ta lại bị đánh cắp ngay trước ca mổ. *Bị đánh cắp, bác sĩ DiMatteo*. Tôi không hiểu tại sao lại có những người hành động thiếu suy nghĩ đến như vậy. Chẳng lẽ họ lại không hề quan tâm đến tình trạng của người bệnh đáng thương này ư?

Abby vẫn không nói gì, cô bị xúc động mạnh bởi hình ảnh cô nhìn thấy ở cabin số 5. Chỉ một thoáng Abby chạm ánh mắt của Nina, chỉ một thoáng ngăn ngui cho sự hối tiếc. Nỗi đau trong ánh mắt khiến Abby bị dao động. Cô không thể diễn tả được cảm giác của mình trong lúc này. Thật bối rối, khó chịu!

- Chúng tôi không hề biết, không hề biết tình trạng của bệnh nhân tôi tệ như vậy. Nếu biết chúng tôi đã không làm như thế.

- Cô biết cái gì sẽ xảy ra rồi chứ? Cô có biết không? Liệu bệnh nhân đáng thương này có thể gắng gượng được trong bao lâu nữa đây?

- Cậu bé - Abby quay sang Aaron - Cậu bé đã sống... Quả tim kia đã giúp cậu thoát khỏi bàn tay của tử thần.

- Thế còn người phụ nữ đó thì sao? Chẳng lẽ bà ấy không đáng sống sao?

Abby chẳng thể tìm ra câu trả lời nào cho câu hỏi đó. Dù cô có nói gì, có biện hộ thế nào thì cô cũng không thể giải đáp thỏa đáng cho những gì cô vừa nhìn thấy. Trong giây lát, cô cảm thấy hối hận vì mình là lấy quả tim lẽ ra thuộc về người bệnh này. Nhưng thực ra... thực ra cô cũng chỉ vì mục đích tốt mà thôi.

Abby hầu như không nhìn thấy người đàn ông đang bước qua phòng y tá đến trước mặt cô. Mãi đến khi ông ta lên tiếng “Đây có phải bác sĩ DiMatteo không?” thì cô mới tập trung vào khuôn mặt ông ta. Ông ta có lẽ tầm sáu mươi tuổi, ăn mặc đẹp đẽ, một kiểu đàn ông luôn cần được chú ý. Chắc đây là người nhà của bệnh nhân. Mà thông tin đã được truyền đi khắp mọi nơi rồi. Không chỉ có các bác sĩ, y tá của bệnh viện mà ngay cả người nhà của nữ bệnh nhân này cũng biết tất cả sự việc.

Abby đáp lại lặng lẽ.

- Tôi là Abby DiMatteo.

Chỉ đến khi nói Abby mới nhìn vào đôi mắt ông ta, nó ẩn chứa sự căm hờn và độc địa. Abby gần như đã lùi lại khi ông ta tiến tới trước mặt cô, mặt ông ta sa sầm giận dữ. Đôi mắt của người đàn ông này khiến cô hoảng sợ.

- Vậy ra cô là người còn lại, cùng với bà bác sĩ người Hoa kia hả?

Aaron vội vàng can ngăn.

- Ông Voss, làm ơn. Không liên quan gì đến cô ấy đâu.

- Cô nghĩ cô có thể đùa với tôi à? - Voss hét lên với Abby - Với cả vợ tôi nữa? Sẽ có hậu quả đấy bác sĩ ạ. Mẹ kiếp! Đồ khốn!

Hai bàn tay nắm chặt, ông ta tiến thêm một bước đến trước mặt Abby với thái độ hằn học...

- Ông Voss - Aaron vội vàng lên tiếng - Chúng tôi hứa sẽ xử lý cô ấy theo cách của mình. Ông hãy bình tĩnh.

- Tôi muốn cô ta biến khỏi bệnh viện ngay, tôi không muốn thấy mặt cô ta ở đây nữa. Thật là một kẻ độc ác.

- Ông Voss. Tôi thật sự xin lỗi, tôi không biết phải nói sao để ông hiểu...

Voss rống lên như con thú bị thương:

- Chỉ cần đưa cô ta ra khỏi đây nếu không tôi sẽ không thể giữ được bình tĩnh.

Aaron nhanh chóng chặn giữa bọn họ, anh ta giữ Abby thật chặt và kéo cô ra khỏi căn phòng.

- Tốt nhất cô nên đi ra.

- Nhưng hãy để tôi nói với ông ta, tôi muốn giải thích.

- Điều tốt nhất cô nên làm bây giờ là ra khỏi đây.

Cô ngoái nhìn Voss đang đứng chặn trước cabin số 5 như muốn bảo vệ vợ ông ta. Abby chưa bao giờ thấy một sự căm hờn ghê gớm đến như vậy, không một lời nói nào, một sự giải thích nào có thể vượt qua được. Cô nhẹ nhàng nói với Aaron:

- Thôi được, tôi sẽ đi ra.

Và cô quay lưng rời khỏi căn phòng.

Ba tiếng sau, Steward Sussman quẹo xe vào đại lộ Tannec, từ trong xe anh ta tìm con số 1451. Đó là ngôi nhà hiện đại nhất khu phố với những cửa chớp tối màu và hàng rào trắng bao quanh khu nhà. Mặc dù khá tối để quan sát hết khoảng sân nhưng Sussman có thể thấy bãi cỏ được xén gọn gàng, mùi hương hoa hồng thoang thoảng trong gió.

Sussman xuống xe và đi bộ qua cổng đến cửa trước. Có người ở nhà, anh có thể nhìn thấy qua cửa sổ bóng người đi lại.

Anh rung chuông cửa.

Một phụ nữ trả lời. Một gương mặt mệt mỏi, đôi mắt mệt mỏi và đôi vai như chùn xuống vì sức nặng tâm lý.

- Ông tìm ai?

- Tôi xin lỗi đã làm phiền bà, tôi là Steward Sussman, tôi có thể nói vài lời với ông Joseph Terrio không?

- Hiện giờ nó không muốn nói chuyện. Anh biết đấy, chúng tôi vừa có mất mát.

- Tôi hiểu, bà...

- Terrio. Tôi là mẹ Joe. Con trai tôi vừa trải qua một cú sốc lớn. Tôi không chắc nó có thể tiếp chuyện với ông...

- Tôi biết chuyện con dâu bà, cô Karen Terrio, tôi rất, rất tiếc. Nhưng tôi rất cần nói chuyện với Joseph về cái chết của cô ấy. Chuyện này rất quan trọng thưa bà.

Người phụ nữ lưỡng lự một chút rồi nói:

- Xin đợi một chút.

Sussman nghe tiếng gọi: Joe?

Một lát sau có tiếng cửa mở và một người đàn ông xuất hiện, mắt anh ta đỏ quạch thâm quầng.

- Tôi là Joe Terrio. Có việc gì không?

- Thưa ông Terrio, tôi được gửi đến bởi một người rất quan tâm tới cái chết của vợ ông.

- Như thế nào?

- Bà nhà là một bệnh nhân ở viện Bayside phải không?

- Coi nào, tôi không hiểu chuyện gì cả?

- Đó là về việc chăm sóc y tế cho bà nhà, có một sai lầm rất nghiêm trọng xảy ra, rất nghiêm trọng.

- Anh là ai?

- Tôi là luật sư của Hawkes, Craig và Sussman. Chuyên ngành của tôi là về y tế thực hành.

- Tôi chẳng cần luật sư nào cả, tôi không muốn có cái xe cứu thương quái quỷ nào làm phiền tôi đêm nay nữa.

- Ông Terrio... xin hãy nghe tôi.

- Anh biến khỏi đây đi. Tôi không muốn nghe thêm bất cứ điều gì nữa.

Terrio đóng cửa nhưng Sussman đã đưa tay giữ lại.

- Ông Terrio - Anh ta rất kiên nhẫn - Tôi có lý do để tin rằng một trong những bác sĩ của Karen phạm một lỗi nghiêm trọng. Có lẽ bà nhà đã không phải chết. Tôi không chắc nhưng nếu ông cho phép, tôi có thể xem qua bệnh án và tìm ra sự thật, tất cả sự thật.

Chậm rãi, Terrio mở cửa và hỏi:

- Ai gửi anh tới đây? Anh nói là một người đã gửi anh tới. Ai?

Sussman nhìn ông ta với cái nhìn đầy cảm thông:

- Một người bạn. Ông hãy tin tôi đi. Tôi đến đây không hề có mục đích gì khác ngoài việc giúp ông đòi lại công bằng cho bà nhà.

Trước đây, chưa bao giờ Abby sợ đi làm cả nhưng khi cô bước vào bệnh viện Bayside sáng hôm đó, cô cảm thấy như mình đang lao thẳng vào đồng lửa. Cô có cảm giác như thể mình đang đi vào một nơi với biết bao cực hình khủng khiếp. Tối qua, Parr đã đe dọa sẽ đuổi cô, hôm nay cô sẽ phải đối mặt với điều kinh khủng đó. Rất có thể cô sẽ phải rời khỏi bệnh viện này và như thế mong ước được trở thành bác sĩ phẫu thuật của cô sẽ tan biến. Nhưng cô quyết định sẽ vẫn làm việc như bình thường, các bệnh nhân vẫn cần được chăm sóc chu đáo. Đến khi nào Wettig thực sự tước bỏ những cam kết của bệnh viện với cô. Cô còn những bệnh nhân xung quanh và những ca mổ đang chờ. Tối nay đến lượt cô trực đêm. Khi thật, cô đã định sẽ cố gắng làm thật tốt công việc của mình. Cô mắc nợ những bệnh nhân của mình, và cả Vivian nữa. Chỉ một giờ trước đây thôi cô đã nói chuyện qua điện thoại với Vivian, những lời cuối cùng của Vivian nói với cô là: “Phải có ai đó lên tiếng cho Josh O’Day. Hãy ở lại, DiMatteo, vì cả hai chúng ta.”

Vào lúc Abby đến phòng điều trị đặc biệt, cô lập tức thấy mọi người nói nhỏ đi. Bây giờ thì mọi người ắt hẳn đều biết đến Josh O’Day rồi, cho dù chẳng ai nói một lời với Abby nhưng cô có thể nghe thấy sự im lặng khó chịu của các y tá, có thể thấy những cái nhìn lạ lùng của họ. Cô đến giá để đồ và lấy bệnh án. Cô cố gắng tập trung để làm công việc đó. Cô đặt các bệnh án lên xe đẩy rồi đẩy nó đến giường của bệnh nhân đầu tiên trong danh sách của mình. Đó chỉ là một cách để trốn tránh cái nhìn của mọi người, cô bước đi, khép những ánh nhìn sau cánh cửa và đến với bệnh nhân của mình.

Mary Allen đang nằm trên giường, nhắm mắt, đôi tay và chân như bị dính chặt vào giường. Hai ngày trước đây khối u ở phổi bị vỡ ra, cô ta còn

bị tụt huyết áp nên được giữ ở phòng điều trị đặc biệt để theo dõi cẩn thận. Theo ghi chú của y tá thì huyết áp của Mary ổn định trong hai tư giờ vừa qua và không thấy có rối loạn nhịp tim. Hy vọng là Mary có thể được chuyển sang một phòng khác để phẫu thuật hôm nay.

Abby đến bên giường khẽ gọi:

- Mary?

Người phụ nữ từ từ mở mắt và thều thào:

- Bác sĩ DiMatteo.

- Hôm nay cô cảm thấy thế nào?

- Không khá lắm. Nó vẫn đau, bác sĩ biết đấy.

- Ở đâu?

- Ngực tôi, đầu tôi, bây giờ là lưng, chỗ nào cũng đau.

Abby nhìn vào bệnh án, y tá đã tiêm moocphine khoảng một giờ trước. Rõ ràng là vẫn không đủ, Abby phải cho dùng liều cao hơn.

- Chúng tôi sẽ cho cô dùng nhiều thuốc mạnh hơn để đỡ đau. Đủ để cô cảm thấy dễ chịu hơn.

- Và giúp tôi ngủ nữa, tôi không thể ngủ được.

Mary thở dài, mắt nhắm lại.

- Tôi chỉ muốn ngủ thôi, bác sĩ, và không bao giờ dậy nữa.

- Cô Allen? Mary?

- Cô không thể làm điều đó sao, bác sĩ? Cô có thể làm điều đó mà, dễ thôi.

- Chúng tôi có thể làm cô thấy đỡ đau hơn.

- Nhưng cũng đâu có lấy khối u đi được.

Đôi mắt lại mở ra, nhìn Abby với tất cả sự chân thành nhất.

- Đúng, chúng tôi không làm được. Khối u đã lan ra nhiều chỗ quá rồi. Chúng tôi có thể dùng liệu pháp để làm nó phát triển chậm hơn, giành thêm cho cô một chút thời gian. Còn nếu muốn cắt hẳn khối u thì chỉ có thể có phép màu nhiệm mà thôi.

- Thời gian?

Mary cười đau khổ.

- Tôi cần thêm thời gian để làm gì? Để năm đây thêm một tuần, một tháng nữa ư? Tôi thà chết đi và mọi nỗi đau sẽ chấm hết. Tại sao lại phải chịu cảnh đau đớn này chỉ để có thêm một chút thời gian sinh tồn chứ. Đẳng nào chẳng chết, sống như thế này thì còn khổ hơn chết.

Abby nắm lấy bàn tay của Mary, giống như nắm một khúc xương bọc da, chẳng có chút sinh khí nào.

- Hãy xử lý những cơn đau trước, nếu làm vậy mọi thứ sẽ khác. Hơn nữa ai chẳng có khao khát được sống dù chỉ là thêm một hay hai ngày.

Để đáp lại lời Abby, Mary nghiêng người xa khỏi Abby một chút. Đường như người nữ bệnh nhân này muốn thu mình lại với thế giới, đóng cửa với mọi giao tiếp bên ngoài. Cô chỉ nói một câu duy nhất:

- Có lẽ bác sĩ muốn kiểm tra phổi của tôi.

Cả hai đều hiểu rằng kiểm tra chỉ là hình thức, chỉ là vô nghĩa khi đặt ống nghe lên phổi, lên tim. Abby vượt qua những cảm giác kinh khủng đó, cô chẳng có gì để nói với Mary ngoại trừ đặt tay lên cô ấy. Khi Abby kiểm tra xong, bệnh nhân của cô vẫn nằm đó, lưng quay về phía cô.

- Chúng tôi sẽ chuyển cô ra khỏi phòng điều trị đặc biệt, sang dãy phòng khác, ở đó sẽ yên tĩnh hơn, không có nhiều thứ làm phiền cô. Cô nên bình tĩnh lại và hãy nghĩ về những gì thật tốt đẹp.

Không có tiếng trả lời, chỉ có một hơi thở sâu và một tiếng thở dài.

Abby rời phòng bệnh, chưa bao giờ cô cảm thấy thất bại và vô dụng như thế này. Cô chỉ làm được một điều nhỏ bé duy nhất, là đuổi cơn đau dai dẳng hành hạ bệnh nhân này đi trong một khoảng thời gian ngắn. Và để Chúa sẽ làm điều còn lại.

Cô mở bệnh án của bệnh nhân rồi viết: *Bệnh nhân bày tỏ nguyện vọng được chết. Sẽ tăng lượng moocphine để giảm đau và tình trạng của bệnh nhân hiện tại là không thể hồi phục.*

Cô viết ra những yêu cầu mà y tá chăm sóc bệnh nhân cần làm và giao nó cho Cecily, y tá của Mary. Giá như Chúa có thể thay đổi được tất cả những điều này thì hay biết mấy. Giá như không có những căn bệnh quái ác ấy thì cuộc sống này tuyệt vời biết mấy.

- Tôi muốn cô ấy cảm thấy thoải mái, hãy tăng liều lên một chút, cho cô ấy đủ để cô ấy có thể ngủ được. Tội nghiệp, đau như thế thì ai mà chịu đựng được cơ chứ.

- Vậy giới hạn tăng thêm là bao nhiêu?

Abby ngừng lại, xem xét giới hạn mong manh giữa sự thoải mái và trạng thái vô thức, giữa ngủ và hôn mê rồi nói:

- Không có giới hạn tăng thêm. Cô ta đang chết dần chết mòn. Cecily này, cô ấy muốn chết. Cuộc sống với cô ấy bây giờ chẳng còn gì ngoài những cơn đau đớn. Nếu moocphine làm cho mọi thứ dễ dàng hơn thì đó là điều chúng ta nên làm cho cô ấy, ngay cả nếu điều đó đồng nghĩa với kết thúc đến sớm hơn. Cô ấy sẽ đến với Chúa sớm hơn và linh hồn sẽ sớm được cứu rỗi.

Cecily gật đầu. Ánh mắt cô lộ rõ vẻ đồng tình với bác sĩ Abby.

Khi Abby chuẩn bị bước sang phòng bệnh tiếp theo thì Cecily gọi với cô lại:

- Bác sĩ DiMatteo!

Abby quay người:

- Sao vậy?

- Tôi... chỉ muốn nói với bác sĩ. Tôi nghĩ bác sĩ biết điều này.

Cecily bối rối nhìn quanh và thấy các y tá khác đang nhìn mình, chờ đợi. Cecily hắng giọng.

- Tôi chỉ muốn nói với bác sĩ là chúng tôi nghĩ bác sĩ và bác sĩ Vivian đã làm điều đúng đắn. Ý tôi muốn nói đến việc chuyển trái tim cho cậu bé Josh O'Day. Chúng tôi ủng hộ bác sĩ!

Abby chớp mắt, mắt cô ngấn nước, cô thì thầm:

- Cảm ơn, cảm ơn các bạn rất nhiều.

Khi đó, Abby nhìn quanh và thấy những cái gật đầu đồng tình.

Cecily tiếp tục:

- Cô là một trong những bác sĩ tuyệt vời nhất mà chúng tôi có, bác sĩ D. Chúng tôi cũng muốn bác sĩ biết điều đó nữa.

Một giây sau đó, một tiếng vỗ tay vang lên, một tiếng nữa và nữa. Abby đứng lặng, giữ chặt bệnh án trong tay khi tất cả các y tá của phòng điều trị đặc biệt đồng loạt tạo thành một tràng vỗ tay giòn giã. Họ đang hoan hô cô, thật ngoài sức tưởng tượng. Cô cứ tưởng rằng hành động của mình bị mọi người chỉ trích thế nhưng còn có nhiều người ủng hộ cô, đứng về phía cô. Thật hạnh phúc biết bao! Vậy là cô không cô độc trong bệnh viện này.

- Tôi muốn cô ta biến khỏi bệnh viện này - Victor Voss hét lên - Và tôi sẽ làm bất cứ cái gì để thực hiện điều đó.

Jeremiah Parr đã phản đối ra mặt. Thú thật là ông đã phải đối mặt với không ít sóng gió trong nhiệm kỳ tám năm làm chủ tịch trung tâm y tế Bayside. Ông đã phải giải quyết hai vụ đình công của y tá, vài vụ thiệt hại bạc tỷ do tai nạn nghề nghiệp và những vụ dính líu tới quân sự thông qua các cuộc vận động hành lang, nhưng chưa bao giờ ông ta phải đối mặt với cái gì kinh khủng như mặt của Victor Voss vào lúc này. Lúc mười giờ sáng, Victor dẫn hai luật sư đến bệnh viện yêu cầu tổ chức một cuộc họp về vụ của Vivian và Abby. Giờ đã gần trưa, cuộc họp này mở rộng, bao gồm cả luật sư của Bayside là Susan Casado và Giám đốc chương trình phẫu thuật nội trú. Gọi Susan đến tham gia là ý kiến của Parr. Dù chưa có tuyên bố nào về một hành động hợp pháp, Parr cũng cần phải thận trọng, nhất là khi đối

phó với một kẻ đầy quyền lực như Victor Voss. Chỉ cần một sai sót nhỏ thôi là có thể dẫn đến hậu quả khôn lường.

Voss vẫn chưa hết bức xúc:

- Vợ tôi đang chết dần chết mòn, anh hiểu chứ? Đang chết đấy. Cô ấy có thể không sống qua nổi một đêm nữa. Ai có thể trả lại cuộc sống cho cô ấy bây giờ? Tôi cho rằng trách nhiệm trực tiếp là ở hai bác sĩ của anh. Tôi quyết sẽ không tha thứ cho bọn họ. Bọn họ sẽ phải chịu những hình phạt khủng khiếp nhất hay sẽ phải cuốn xéo khỏi bệnh viện này.

- Bác sĩ DiMatteo mới chỉ bước vào năm thứ hai trong chương trình bác sĩ nội trú ở đây - Wettig bào chữa - Về cả lý lẫn tình, cô ấy không phải là người ra quyết định. Bác sĩ trưởng của chúng tôi đã làm chuyện đó. Bác sĩ Chao không còn ở bệnh viện nữa. Như thế coi như mọi việc đã xong. Tôi cho rằng ông nên bỏ qua để tìm cách cứu lấy vợ ông. Chúng tôi sẽ cố hết sức.

- Tôi không quan tâm đến chuyện đó. Tôi muốn bác sĩ DiMatteo cũng từ chức luôn. Ai liên quan đến việc này cũng đều phải chịu trách nhiệm. Họ phải trả giá vì những việc họ làm. Như thế mới gọi là công bằng.

- Nhưng cô ấy chưa làm vậy.

- Vậy tìm một lý do để sa thải cô ta đi. Kiểu gì các ông chẳng tìm ra được một vài lý do. Các ông là lãnh đạo mà.

- Wettig này - Parr lên tiếng, giọng ôn tồn - Chúng ta phải tìm ra một ai đó cơ bản có khả năng thay thế tạm thời. Đây là cách tốt nhất để tránh những chuyện không hay có thể ập đến với bệnh viện này. Chúng ta phải nghĩ đến những nhân viên khác nữa chứ.

- Chẳng có ai cả. Abby là một bác sĩ nội trú xuất sắc nhất trong khóa của cô ấy.

Dù Parr có nói gì đi chăng nữa thì Wettig khẳng định giữ quan điểm của mình. Ông không phải là người dễ bị ảnh hưởng hay điều khiển chính vì vậy nên cấp dưới của ông luôn nể sợ.

- Tất cả đánh giá của những người trực tiếp làm việc với cô ấy đều thể hiện cô ấy là một người nổi bật và xuất sắc, điều đó đã được ghi nhận. Ông Voss, tôi hiểu đây thực sự là một tình huống đau lòng với ông. Tôi hiểu rằng trách cứ ai đó về những gì đã qua thực sự là một chuyện mọi người vẫn làm. Nhưng tôi nghĩ sự giận dữ của ông đã đặt nhầm hướng. Vấn đề thực sự nằm ở việc thiếu nội tạng để cấy ghép. Hàng nghìn người cần phẫu thuật thay tim nhưng chỉ có một vài người là có cơ hội. Hãy tưởng tượng xem chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng tôi sa thải cô DiMatteo? Cô ấy có thể phản đối và mọi chuyện sẽ càng nghiêm trọng hơn. Người ta sẽ nhìn vào vụ việc, người ta sẽ đặt những câu hỏi tại sao một cậu bé mười bảy tuổi không được nhận tim từ đầu? Tất cả đều nên có giới hạn của nó. Chúng ta cần phải biết dừng lại đúng lúc để đảm bảo mọi thứ công bằng với các bên.

Mọi người im lặng, chỉ riêng bác sĩ Parr thốt lên:

- Lạy Chúa!

- Ông có hiểu những gì tôi đang nói không? - Wettig lên tiếng - Điều đó chẳng dễ chịu gì, nó sẽ ảnh hưởng đến cả bệnh viện. Đây không phải là điều chúng tôi muốn báo chí thấy, rồi sẽ có cả đống những cuộc tranh luận, mọi người sẽ xôn xao bàn tán. Người nghèo bị ghẻ lạnh ư? Người ta sẽ bênh vực họ, rồi người ta sẽ làm ầm lên cho dù sự thật có đúng thế hay không. Chúng tôi không thể mạo hiểm với danh tiếng của bệnh viện chỉ vì chuyện này - Wettig nhìn quanh đầy ngờ vực, chẳng ai nói gì.

Sự im lặng có tác dụng rồi đây, Parr nghĩ thầm.

- Tất nhiên chúng ta không thể để mọi người có ấn tượng xấu về bệnh viện - Susan đột ngột phá băng - Như thế có vẻ vô nhân đạo, việc buôn bán nội tạng có thể giết chúng ta trên báo chí.

- Tôi chỉ đang miêu tả đến sự việc thôi - Wettig nói.

- Tôi cóc cần biết nó thế nào, họ đã đánh cắp quả tim đó. Ban đầu, chúng ta đã thỏa thuận đó là quả tim dành cho vợ tôi. Tôi chỉ quan tâm đến điều đó. Vậy mà họ đã làm cái quái gì? - Voss nói, giọng đầy vẻ tức tối.

- Đó là một sự hiến tặng trực tiếp, ông Terrio có toàn quyền quyết định sẽ tặng nó cho ai.

- Vợ tôi đã được đảm bảo nhận quả tim đó.

- Đảm bảo? - Wettig nhíu mày với Parr - Có điều gì đó mà tôi không biết chẳng?

- Được quyết định trước khi cô ta đồng ý. Mọi chuyện đều rất ổn, rất phù hợp.

- Vậy cậu bé cũng có quyền như vậy chứ - Wettig nhấn mạnh.

Voss giậm chân.

- Để tôi giải thích cho các người thấy nhé. Vợ tôi chết là do Abby DiMatteo. Bây giờ các vị có vẻ không hiểu tôi lắm nhưng để tôi nói cho các vị biết, không ai có thể qua mặt tôi hay gia đình tôi và thoát với...

- Ông Voss - một luật sư của ông ta chen vào - Có lẽ chúng ta nên thảo luận chuyện này ở...

- Im đi, để tôi nói nốt.

- Xin ông đẩy, điều này chẳng mang lại gì cả.

Voss nhìn luật sư của mình đầy giận dữ, hết sức cố gắng, ông ta kìm nén cơn giận và ngồi xuống.

- Tôi muốn làm cái gì đó với DiMatteo - Ông ta nói và nhìn thẳng vào Parr.

Bây giờ thì Parr toát cả mồ hôi hột, Chúa ơi, chỉ cần sa thải cô ta thì quá dễ. Nhưng khi thật, gã giám đốc dường như chẳng muốn đùa. Mẹ kiếp bọn bác sĩ phẫu thuật với cái lòng tự trọng chết tiệt của họ. Họ làm ai cũng muốn nổ tung. Mà sao Wettig lại cứng đầu vậy nhỉ?

- Ông Voss - Susan Casado cất tiếng với giọng ngọt ngào nhất của cô ta, giọng thiên thần dụ dỗ ác quỷ - Tôi mạn phép được gợi ý tại sao chúng ta không dành một chút thời gian để nghĩ kỹ hơn. Đi đến một hành động pháp lý chẳng phải là lựa chọn hay ho gì. Trong vài ngày thôi chúng tôi sẽ có thể giải quyết các mối bận tâm - Susan nhìn thẳng vào Wettig rồi chậm rãi lên tiếng.

Giám đốc bệnh viện dường như chẳng để ý gì tới lời nói của cô ta.

- Trong vài ngày, vợ tôi có thể chết - Voss nhắc chân và nhìn Parr quả quyết - Tôi chẳng cần phải nghĩ ngợi gì hết, tôi muốn làm cái gì đó với DiMatteo và tôi muốn làm sớm. Tôi không thể chịu đựng được những chuyện này thêm một ngày nào nữa.

- Tôi đã thấy đầu đạn rồi - Abby nói.

Mark lập tức điều chỉnh đèn mổ, tập trung vào mũi dao. Cái gì đó bằng kim loại phản chiếu ánh sáng về phía họ rồi biến mất sau lá phổi.

- Tinh mắt lắm Abby, vì cô tìm ra nó rồi vậy cô có muốn lấy nó ra không?

Abby lấy một chiếc kìm mang kim khỏi khay đựng dụng cụ. Hai lá phổi lại che lấp tầm nhìn của cô.

- Tôi cần giúp một chút.

- Được.

Abby cho sâu tay vào ngực bệnh nhân, mang theo kéo cong. Khi Mark nhẹ nhàng tách lá phổi bên phải, Abby khéo léo dùng kẹp và lấy viên đạn ra khỏi ngực bệnh nhân.

Viên đạn cỡ 22, được đặt vào khay.

- Không chảy máu, chúng ta có thể khâu lại được rồi - Abby nói.

Mắt Mark lấp lánh.

- Thật là một anh chàng may mắn. Lỗ bắn ngay bên cạnh xương ức. Chút nữa là đời anh ta xong rồi, tràn khí phổi.

Abby hùa theo.

- Hy vọng anh ta nhớ bài học.

- Bài học gì?

- Đừng có chọc giận vợ.

- Cô ta khơi mào?

- Này, chúng ta đang đi quá xa rồi đấy anh yêu.

Họ đang cùng nhau khâu ngực cho bệnh nhân, được làm việc cùng nhau trong tình đồng nghiệp nên họ hiểu nhau quá rõ. Abby phải làm việc từ bốn giờ chiều đến bảy giờ sáng hôm sau. Cô đã đứng suốt cả ngày và cô còn hai tư tiếng nữa. Nhưng cô đang trong trạng thái hưng phấn bởi cô vừa thành công một ca và tình cờ được làm việc cùng Mark. Đây chính là điều cô ao ước: được làm việc cùng nhau trong tương lai, và cả hai sẽ tin tưởng lẫn nhau. Mark là một bác sĩ giỏi, nhanh nhẹn, làm việc chính xác và rất hiệu quả. Từ lần đầu tiên gặp anh, cô đã bị ấn tượng bởi không khí trong đội của anh. Mark không bao giờ mất bình tĩnh, không bao giờ la mắng y tá, và thậm chí cũng không bao giờ cao giọng. Anh luôn tận tình hướng dẫn cho những người khác nếu như được yêu cầu. Cô đã quyết định nếu có khi nào cô phải nằm trên giường bệnh để phẫu thuật, cô muốn là bệnh nhân của Mark Hodell.

Bây giờ cô đang làm việc ngay bên cạnh anh, tay đeo găng của cô đối diện với tay anh, hai mái đầu sát nhau. Đây là người đàn ông mà cô yêu, và đó là công việc mà cô muốn làm. Trong phút chốc, cô quên mất Victor Voss và những bóng đen đang bao trùm sự nghiệp của cô. Có lẽ mọi thứ sẽ qua, không hợp đột xuất, không có tin từ văn phòng của Parr. Thực ra thì sáng nay Wettig có nói với cô rằng cô nhận được đánh giá xuất sắc về chuyên môn.

Có lẽ mọi thứ ổn rồi. Cô nghĩ khi quan sát bệnh nhân được đưa vào phòng hồi sức. Thật bất ngờ, mọi chuyện trở nên tốt đẹp.

- Làm tốt lắm Abby - Mark nói khi thay quần áo phẫu thuật.

- Em cá là anh nói vậy với tất cả các bác sĩ.

- Vậy thì đây là chuyện mà anh chưa bao giờ nói với bác sĩ nào khác - Anh nghiêng người về phía cô và thì thầm - Gặp anh ở phòng chờ nhé.

- Ừm... bác sĩ DiMatteo?

Abby và Mark cũng giật mình, quay lại nhìn cô y tá vừa thò đầu vào phòng.

- Có điện thoại từ thư ký của ông Parr, họ muốn gặp cô ở phòng quản lý.

- Bây giờ à?

- Họ đang đợi cô.

Abby chuyển cho Mark một cái nhìn đầy hàm ý:

- Lạy Chúa, bây giờ thì gì đây?

- Đừng để họ lấn lướt, Abby. Anh chắc chắn mọi thứ sẽ ổn. Có muốn anh đi cùng em không?

Cô nghĩ một lát rồi lắc đầu:

- Em là một cô gái mạnh mẽ, em sẽ có thể giải quyết được chuyện này.

- Nếu có chuyện gì thì gọi anh nhé, anh sẽ đến ngay - Anh nắm tay cô - Đó là một lời hứa đấy. Hãy cố gắng lên nhé.

Cô cố gắng đáp lại bằng một nụ cười, rồi cô đẩy cửa phòng và đi vào thang máy.

Mang theo cảm giác hệt như hôm qua, cô bước ra tầng hai và hướng đến căn phòng trải thảm của Parr. Thư ký của Parr chỉ cho cô về phía phòng

hộp. Abby gõ cửa.

- Vào đi - giọng của Parr.

Hít một hơi thật sâu, cô bước vào.

Parr đứng dậy khỏi chỗ bên bàn họp, trong phòng ngoài Parr còn có Colin Wettig và một người phụ nữ mà Abby không nhận ra, một phụ nữ khoảng 40 tuổi trong bộ vét sang trọng cắt rất khéo màu xanh lơ. Chẳng có chút gì trên những khuôn mặt kia cho Abby biết mục đích của cuộc họp nhưng mọi giác quan trong cô mách bảo cô lần này chẳng có gì thú vị cả. Những người này luôn giữ bộ mặt lạnh lùng khiến người khác không thể đoán được có chuyện gì xảy ra.

- Bác sĩ DiMatteo - Parr nói - Để tôi giới thiệu cô với Susan Casado, luật sư của bệnh viện. Chắc đây là lần đầu tiên hai cô gặp nhau đúng không?

Một luật sư? Chuyện chẳng lành rồi. Không biết rồi chuyện này còn đi đến đâu nữa đây?

Người phụ nữ quý phái kia bắt tay Abby. Cô Casado có bàn tay ấm áp khác thường, ngược lại với làn da mát lạnh của Abby.

Abby ngồi vào chiếc ghế cạnh Wettig, một sự im lặng lạnh lẽo bao phủ, chỉ có tiếng vị luật sư lật những trang giấy sột soạt và áo của Wettig chạm vào cổ ông gây ra những tiếng động nhẹ.

Parr lên tiếng:

- Bác sĩ DiMatteo, cô có thể cho chúng tôi biết vai trò của mình trong việc chăm sóc cho bà Karen Terrio không?

Abby sửng người một chút, đây không phải là điều cô dự đoán.

- Tôi là người tiến hành những chẩn đoán ban đầu cho bà Terrio, sau đó tôi chuyển bà ấy cho khoa phẫu thuật thần kinh, họ tiếp nhận ca của bà ấy.

- Vậy cô chăm sóc bệnh nhân đó bao lâu?

- Một cách chính thống thì khoảng hai tiếng, có thể chênh lệch một chút.

- Và trong suốt hai giờ đó chính xác cô làm những gì?

- Tôi ổn định lại tình trạng của bệnh nhân, yêu cầu những xét nghiệm cần thiết, tất cả đều được ghi trong bệnh án.

- Đúng, chúng tôi có bản copy ở đây - Susan nói và chỉ vào bản bệnh án đặt trên bàn.

- Cô có thể tìm thấy mọi giấy tờ văn bản trong đó, giấy nhập viện và các yêu cầu xét nghiệm của tôi.

- Tất cả những gì mà cô làm?

- Đúng, mọi thứ.

- Cô có nhớ cái gì cô làm gây ảnh hưởng tiêu cực đến bệnh nhân không?

- Không.

- Có cái gì lẽ ra cô phải làm không? Hồi tưởng lại đi? Cô hãy cố gắng nhớ lại chính xác toàn bộ mọi việc. Điều này rất quan trọng.

- Không.

- Tôi hiểu là bệnh nhân đã không còn hy vọng. Bà ấy bị chấn thương đầu rất nặng, tai nạn ô tô, bà ấy được chẩn đoán là liệt não.

- Sau khi được cô chăm sóc.

Kiệt sức, Abby nhìn mọi người.

- Ai đó làm ơn cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?

- Chuyện gì đang xảy ra à? Đơn vị bảo hiểm của chúng ta là công ty Vanguard Mutual, cũng là bảo hiểm của cô, đã nhận được thông báo chỉ vài giờ trước đây. Thông báo được chuyển bằng tay và được ký bởi một luật sư từ Hawkes, Craig và Sussman. Tôi rất tiếc phải thông báo cho cô biết rằng, có vẻ như cô, và Bayside, đã phạm phải sai lầm nghề nghiệp nghiêm trọng.

Đột nhiên Abby cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cô thở hổn hển như thể đang bị ốm. Cô ngồi bên bàn họp, mặt tái mét, hai mắt bất thần. Đột nhiên cô cảm thấy buồn nôn và khó chịu trong bụng. Tuy nhiên, chỉ một lát sau cô cố gắng trấn tĩnh lại. Thế nhưng, đôi mắt cô lại lộ rõ vẻ bất ngờ, mệt mỏi.

- Tôi đã nhận được thông báo đó. Tôi chắc rằng không ai trong chúng ta mong đợi điều này - Susan nói.

- Tôi... - Abby lắp bắp - Không, không thể nào.

- Chỉ là thông báo sơ bộ thôi, cô hiểu không? Tất nhiên có nhiều khả năng có thể dẫn tới một phiên tòa thực sự. Đầu tiên, ca này sẽ được rà soát bởi một ủy ban chuyên môn của bang để xác định thực hư thế nào, liệu trong vụ này có sai phạm hay không. Nếu họ xác định là không có thì mọi thứ sẽ chấm dứt ở đây. Nhưng bên nguyên vẫn có thể tiếp tục phiên tòa.

- Bên nguyên? Ai là bên nguyên?

- Người chồng, Joseph Terrio.

- Chắc chắn có hiểu lầm, đã có sự hiểu lầm.

- Chắc chắn có một sự hiểu lầm khốn kiếp - Wettig đột ngột nói, mọi người quay sang nhìn giám đốc, người đến vừa nãy và vẫn ngồi trong im lặng.

- Tôi đã xem lại bệnh án, từng trang một, chẳng có sai lầm gì hết, bác sĩ DiMatteo đã làm mọi thứ cô ấy cần phải làm.

- Vậy tại sao chỉ cô ấy bị nêu tên trong đơn kiện?

- Tôi ư? Mình tôi à? - Abby nhìn luật sư - Thế còn khoa thần kinh? Còn phòng cấp cứu, không có ai ngoài tôi?

- Chỉ mình cô thôi, bác sĩ - Susan nói - Và người thuê cô - Bệnh viện Bayside.

Abby ngồi phịch xuống, nghẹn ngào:

- Tôi không thể tin được.

- Tôi cũng vậy - Wettig nói - Đây không phải là cách mọi chuyện nên xảy ra và tất cả chúng ta đều biết. Mẹ kiếp bọn luật sư khốn kiếp luôn chĩa súng từ mọi hướng, lôi bất cứ bác sĩ nào mà họ thấy trong vòng một dặm vào cuộc. Có cái gì đó không bình thường, cái gì đó đã diễn ra chẳng bình thường chút nào.

- Là Victor Voss - Abby nhẹ nhàng thốt lên - Chẳng có ai ngoài ông ta có thể làm được chuyện này.

- Voss? - Wettig phẩy tay - Anh ta chẳng được lợi gì từ vụ này cả.

- Ông ta muốn chơi tôi, muốn hủy hoại tôi.

Cô nhìn quanh bàn - Vậy mọi người nghĩ tại sao chỉ có mình tôi chứ? Chắc là Voss tìm Joe Terrio rồi thuyết phục ông ta là tôi đã làm sai. Giá mà tôi gặp được Joe.

- Tất nhiên là không thể. Bên nguyên sẽ cho là cô gặp rắc rối và có nghi vấn.

- Tôi đang gặp rắc rối rồi.

- Không, vẫn chưa đâu. Không có sai phạm gì ở đây, mọi thứ sẽ qua không sớm thì muộn.

- Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ khăng khăng đòi ra tòa?

- Chẳng có nghĩa lý gì.

- Cô không thấy sao? Voss sẽ chơi đến cùng. Ông ta chẳng hề quan tâm đến việc thua hay thắng, ông ta có thể thuê cả một binh đoàn luật sư để khiến tôi sợ phát khiếp, Victor Voss có thể bới móc mọi bệnh nhân mà tôi chăm sóc, thuyết phục họ ra tòa kiện tôi.

- Và chúng tôi là người đã thuê cô, điều đó có nghĩa là họ cũng chống lại cả Bayside - Parr nói, trông ông ta như sắp phát bệnh, cũng giống như những gì mà Abby cảm nhận.

- Sẽ có một cách để đẩy lùi chuyện đó - Susan nói - Cần phải tiếp cận Voss làm ông ta hạ hỏa.

Chẳng ai nói lời nào nhưng Abby nhìn vào khuôn mặt của Parr. Có thể đọc được những gì đang chạy trong đầu ông ta: *cách nhanh nhất là sa thải cô.*

Cô chờ đợi mọi thứ lắng xuống, mong mọi thứ sẽ lắng xuống nhưng nó đã không như vậy. Parr và Susan trao nhau một cái nhìn ý nghĩa. Rồi Susan nói:

- Chúng ta đang ở khởi đầu của cuộc chơi, vẫn còn sớm. Chúng ta có nhiều tháng để diễn tập, nhiều tháng để đáp trả. Trong lúc chờ đợi... - Susan nhìn Abby - Cô sẽ được chỉ định một luật sư từ Vanguard Mutual, tôi nghĩ cô nên gặp luật sư của họ càng sớm càng tốt. Cô cũng nên thuê riêng cho mình một luật sư.

- Có cần thiết phải như thế không?

- Có đấy.

Abby nuốt nước bọt:

- Tôi không biết tôi có đủ khả năng thuê một luật sư hay không.

- Trong tình huống này, bác sĩ DiMatteo, cô không thể không đủ.

Với Abby, đêm đó thực sự là một đêm kinh hoàng. Hàng tá những cuộc gọi cấp cứu khiến cô phải chạy cả đêm, từ việc cấp cứu tràn khí phế mạc đến chăm sóc bệnh nhân bị sốt ở dãy điều trị. Có quá ít thời gian để cô nghĩ về vụ kiện của Joe Terrio. Nhưng nhiều lúc, giữa khoảng lặng của các cuộc điện thoại, cô thấy lo lắng đến phát khóc. Trong số những người nhà của bệnh nhân cô đã chăm sóc, Joe Terrio là người cuối cùng cô nghĩ có thể đâm đơn kiện cô. Cô tự tra vấn mình. *Mình đã làm gì sai? Mình phải dịu dàng hơn, quan tâm hơn ư? Quỷ tha ma bắt Joe, ông muốn gì ở tôi?*

Cho dù thế nào đi nữa, cô biết cô không thể đòi hỏi nhiều hơn ở bản thân, cô đã cố gắng làm tốt nhất có thể công việc của mình, và với Karen Terrio,

cô đã phải nhận một cái tát vào mặt như thế đấy.

Bây giờ cô cảm thấy vô cùng tức giận, bực bội với các luật sư, với Victor Voss, ngay cả với Joe nữa. Cô cảm thấy tiếc cho ông ta, nhưng cũng cảm thấy bị phản bội bởi người bị tổn thương giống như cô.

Mười giờ đêm, cuối cùng thì cô cũng có chút thời gian nghỉ ngơi trong phòng chờ. Quá mệt mỏi để đọc tạp chí, cũng chẳng thiết tha gì nói chuyện với ai, kể cả với Mark. Cô nằm xuống giường và nhìn chòng chọc lên trần nhà. Chân cô cảm thấy tê liệt, toàn thân không còn sức sống. *Làm thế quái nào mà mình có thể qua đêm nay nhỉ? Khi mà mình còn chẳng thể ra khỏi cái giường này?*

Nhưng cuối cùng thì cô cũng phải ra khỏi giường, đó là lúc mười giờ rưỡi, điện thoại rung, cô ngồi dậy và nhắc máy:

- Bác sĩ DiMatteo nghe đây.

- Đây là đội phẫu thuật, bác sĩ Archer và bác sĩ Hodell cần bác sĩ đến giúp.

- Bây giờ á?

- Càng sớm càng tốt, họ có một ca khẩn cấp.

- Tôi sẽ đến ngay.

Abby cúp máy, thở hắt ra, cô lùa cả hai bàn tay vào mái tóc. Nếu là những đêm khác lúc này cô đã chuẩn bị chải tóc đi ngủ rồi, đêm nay thậm chí cô không thể nghĩ tới việc đối diện với Mark và Archer trong phòng mổ.

Khỉ thật, mình là một bác sĩ phẫu thuật cơ mà, DiMatteo, phải làm cho tốt vào.

Tự xỉ vả bản thân cuối cùng cũng giúp cô đứng dậy và ra khỏi phòng chờ.

Cô thấy Mark và Archer đang ở trên tầng trong phòng của các bác sĩ phẫu thuật. Họ đang đứng bên cạnh lò vi sóng, đang thì thầm nói chuyện gì đó, cô biết qua cái cách họ chụm đầu vào nhau và đột ngột đứng thẳng người khi cô bước vào, họ đang bàn chuyện riêng. Nhưng nhìn thấy cô, họ lập tức mỉm cười.

- A, cô đây rồi - Archer nói - Tất cả đều ổn nhỉ.

- Một lúc thôi. Tôi nghe thấy hai anh gọi tôi, có một ca sắp tới à?

- Cấy ghép - Mark trả lời - Cả đội sẽ tới bây giờ, vấn đề là bọn anh không giữ được Mohandas, một bác sĩ nội trú năm thứ năm có thể sẽ giúp anh ta nhưng có lẽ bọn anh cần em trợ giúp nữa. Đủ tầm cho em chứ?

- Một ca ghép tim à?

Abby cần một liều giảm đau nhanh adrenaline để tránh rơi vào tình trạng khủng hoảng. Chưa bao giờ cô phải đối mặt với những chuyện rắc rối đến như vậy - Abby nhìn Mark.

- Em sẽ bị rùng mình đấy.

- Chỉ có một vấn đề nhỏ thôi, bệnh nhân là Nina Voss - Archer nói.

Abby nhìn anh ta chăm chăm:

- Họ kiếm được tim nhanh vậy sao?

- Chúng ta đã may mắn, tìm đến từ Burlington, Victor Voss có lẽ sẽ gây bạo loạn mất nếu ông ta biết chúng tôi dùng cô. Nhưng chúng tôi đã làm thế rồi đấy. Chúng tôi cần thêm một đôi tay nữa ở đội phẫu thuật. Lưu ý này, cô là một lựa chọn quá chuẩn. Chúng tôi luôn đánh giá cao khả năng và chuyên môn của cô.

Mark hỏi:

- Em sẵn lòng chứ? Chắc là những việc kia sẽ không ảnh hưởng tới em đâu nhỉ?

Abby thậm chí còn chẳng thèm lưỡng lự một giây:

- Tất nhiên. Bệnh nhân là số một mà. Những chuyện rắc rối kia chẳng đáng để em bỏ lỡ một ca phẫu thuật quan trọng như vậy.

- Được, tốt lắm. Thế mới là bác sĩ Abby của chúng ta chứ. Gặp lại hai người ở phòng số ba nhé, hai mươi phút nữa - Archer nói rồi đi ra.

Mười một rưỡi đêm, họ nhận được liên lạc từ phía bệnh viện Memorial ở Burlington, Vermont. Bên kia thông báo nội tạng đã được lấy trong tình trạng rất tốt và đang trên đường ra sân bay chuyển nhanh tới Bayside. Được bảo quản ở bốn độ C, hiện tại tim tạm ngừng đập và sẽ có thể dùng trong vòng bốn đến năm tiếng nữa. Điều đáng nói ở đây là quả tim đó không có máu trợ giúp quá trình lưu thông, mỗi phút trôi qua thì vài tế bào sẽ chết và thời gian chờ đợi càng lâu thì khả năng quả tim hoạt động được trong ngực Nina Voss càng kém đi. Nhưng dù sao thì có còn hơn không. Người bệnh vẫn có cơ hội được cứu sống.

Chuyến bay khẩn cấp sẽ mất tối đa là một tiếng rưỡi đồng hồ.

Đến nửa đêm, đội phẫu thuật cấy ghép đã chuẩn bị xong. Cùng với Bill Archer, Mark và một bác sĩ gây mê Frank Zwick còn có cả một đội ngũ hỗ trợ hùng hậu với y tá, kỹ thuật viên phòng mổ, chuyên gia tim mạch Aaron Levi và Abby. Nói chung mọi việc đã được chuẩn bị sẵn sàng ở Bayside, bây giờ họ đang đợi quả tim đến. Chỉ cần có tim là họ sẽ bắt tay vào phẫu thuật ngay lập tức.

Nina Voss được chuyển đến phòng mổ số ba.

Một giờ rưỡi, thông báo từ sân bay quốc tế Logan, chuyến bay hạ cánh an toàn.

Khi Abby rửa tay trong chậu, cô có thể thấy qua cửa sổ phòng mổ ba nơi cả đội đang bận rộn với việc chuẩn bị phẫu thuật. Các y tá đang lấy các dụng cụ ra, đặt vào khay, rồi xé các bì đựng kim tiêm, chuyên viên truyền dịch đang điều chỉnh lại máy hô hấp, một bác sĩ nội trú năm thứ năm đã bước vào, sẵn sàng chờ đợi một ca mổ.

Trên bàn phẫu thuật là Nina Voss, giữa một đống các loại ống và dây nhợ. Bà ta dường như chẳng quan tâm đến những gì diễn ra xung quanh. Bác sĩ Zwick đứng ở đầu bàn, đang nhẹ nhàng tiêm cho bà ta một liều barbiturat. Mắt bà ta nhắm nghiền trông có vẻ rất thư giãn. Có thể do ở trong tình trạng này một thời gian khá lâu nên người bệnh luôn trong trạng thái chuẩn bị tinh thần đón nhận cái chết bất cứ lúc nào. Bác sĩ Zwick chụp mặt nạ gây mê kín mũi và miệng người bệnh, bóp vài lần để ô xi vào phổi, rồi tháo mặt nạ ra.

Bước tiếp theo được thực hiện rất nhẹ nhàng, hiện bệnh nhân đã hôn mê, vô thức, không thể tự thở được. Zwick đặt một ống soi thanh quản vào cổ bà ta, đúng chỗ dây thanh quản và gắn thêm một ống nội soi plastic. Một vòng băng dính giúp cố định nó rồi Zwick nối cái ống với máy thông hơi,

ngực bệnh nhân bắt đầu chuyển động lên xuống cùng với nhịp máy. Việc đặt ống chỉ mất khoảng ba mươi giây.

Đèn mổ được bật lên chiếu vào bàn. Dưới ánh sáng, Nina dường như không còn sức sống. Một y tá kéo tấm vải đang phủ người bà ta ra một cơ thể trần trụi. Những xương sườn nhô ra sau làn da trắng bệch, hai đầu vú nhỏ, teo lại. Bác sĩ đã hoàn thiện việc sát trùng, đang quét một lớp i ốt lên da.

Cánh cửa phòng mổ mở ra khi Mark, Archer và Abby đã sát trùng xong, họ đi vào với bàn tay giơ lên cho ráo nước. Họ đi găng tay, mặc áo, đội mũ. Lúc mọi người chuẩn bị xong thì Nina đã được che lại bằng vải sạch.

Archer tiến đến bàn mổ và hỏi:

- Ở đây à?

- Chúng ta vẫn phải chờ - Một y tá nói.

- Đi từ Logan đến đây chỉ mất hai mươi phút mà thôi. Chúng ta cứ chuẩn bị sẵn sàng đi. Nhưng... nhưng sao bây giờ vẫn chưa thấy họ nhỉ. Lẽ ra họ phải đến rồi chứ.

- Có thể họ bị kẹt xe.

- Kẹt xe vào lúc hai giờ sáng ư? Chẳng lẽ lại có việc đó thật sao?

- Lạy Chúa - Mark nói, giọng sốt ruột - Có thể đã xảy ra một việc tệ hại nhất: một vụ tai nạn. Không... Lạy Chúa tôi! Hi vọng chuyện đó không xảy ra!

Archer xem lại màn hình:

- Đã từng xảy ra ở Mayo đấy. Người ta chuyển thận từ Texas tới. Ngay khi vừa ra khỏi sân bay, xe cứu thương đụng phải xe tải và nội tạng đi tong.

- Anh đang đùa đấy à? - Zwick kêu lên.

- Này, tôi có thể đùa với hai quả thận chắc?

Một bác sĩ liếc nhìn đồng hồ:

- Từ lúc họ cắt lấy được nội tạng đã là ba tiếng rồi.

- Đợi, chỉ còn cách là đợi thôi.

Điện thoại reo, mọi người đều nhìn về phía y tá đang trả lời. Vài giây sau cô ta cúp máy và thông báo:

- Họ đang ở bên dưới, người vận chuyển đang từ phòng cấp cứu lên.

- Tốt - Archer vỗ tay - Chúng ta cắt thôi.

Từ chỗ Abby đứng, cô chỉ nhìn thấy một phần của công việc đang diễn ra, sau đó tầm nhìn của cô còn bị hạn chế hơn qua vai của Mark. Archer và Mark đang làm việc rất ăn ý và hòa hợp, họ đã cắt được một đường chính giữa ngực, cắt cơ và bây giờ đến xương.

Điện thoại nội bộ lại vang lên.

- Bác sĩ Mapes của đội phẫu thuật bên kia đang chờ với kiện hàng đặc biệt.

Mark trả lời.

- Chúng tôi đang tiến hành suôn sẻ, hãy kêu anh ta vào chung vui đi.

Abby nhìn về phía cửa phòng, qua cửa sổ, cô thấy một người đàn ông đang đứng đợi. Bên cạnh anh ta là một hộp nhỏ. Giống y như thứ mà Abby đã dùng để chuyển quả tim của Karen.

Y tá nói:

- Anh ta sẽ vào sau khi thay đồ.

Lát sau, bác sĩ Mapes bước vào trong bộ quần áo xanh. Anh ta là một người đàn ông nhỏ bé với hốc mắt sâu và cái mũi như mỏ đại bàng dưới khẩu trang.

Archer hướng về vị khách, lên tiếng:

- Chào mừng đến Boston. Tôi là Bill Archer, đây là Mark Hodell.

- Leonard Mapes, tôi cùng làm việc với bác sĩ Nicholls ở Wilcox.

- Chuyến bay dài chắc là vất vả lắm phải không?

- Thậm chí tôi còn chẳng kịp uống gì. Chuyện gấp gáp quá nên chẳng ai còn tâm trí đâu nghĩ đến chuyện đói khát cả.

Archer dường như mỉm cười khi nghe câu đó, nụ cười giấu sau khẩu trang.

- Vậy anh mang quà gì vào Giáng sinh cho chúng tôi thế, Len?

- Một món quà rất đẹp, tôi nghĩ các anh sẽ hài lòng.

- Để xong cái đã, rồi tôi sẽ xem.

Thông ống là công việc đầu tiên để kết nối bệnh nhân với một hệ thống máy hỗ trợ. Một hộp, dưới sự điều khiển của kỹ thuật viên sẽ tạm thời được nối với hệ thống mạch máu, cung cấp ô xi cho chúng và đẩy chúng trở lại động mạch chủ.

Archer đang dùng chỉ lụa khâu thành tĩnh mạch. Với một thủ thuật rất nhỏ, anh đã tạo được một lỗ nhỏ li ti trên thành. Một tia máu phun ra. Một cách nhẹ nhàng, anh luồn một ống thông vào đúng chỗ, đầu còn lại của ống được nối với máy trợ tim bên ngoài.

Mark, với sự trợ giúp của Abby, cũng tiến hành với ống còn lại.

Archer nói khi vừa ra khỏi bàn mổ:

- Được rồi. Chúng ta hãy mở món quà nào.

Một y tá mở hộp đá và lấy nội tạng ra ngoài. Nó được bọc bởi hai lần nilon. Cô ta mở nút thắt và đặt nội tạng trần vào dung dịch muối.

Archer thận trọng lấy quả tim giá lạnh ra khỏi bồn tắm của nó, thì thầm:

- Tuyệt thật, các anh làm quá tốt.

- Cảm ơn.

Archer khẽ miết những ngón tay đeo găng lên bề mặt quả tim.

- Động mạch thật trơn và mịn, cứ như là tiếng sáo ấy.

Abby nhíu mày.

- Có vẻ một bên hơi bị nhỏ thì phải, người hiến tặng thế nào?

- Bốn mươi tư ki lô.

Abby nhăn mặt.

- Người lớn à?

- Không, một trẻ vị thành niên, rất khỏe mạnh - Một cậu bé.

Abby nhận thấy một thoáng bắn khoắn trong mắt Archer. Cô chợt nhớ ra là Archer có hai cậu con trai tuổi teen. Nhẹ nhàng, anh đặt quả tim về lại bồn nước muối lạnh và nói:

- Chúng ta không thể phí phạm quả tim này.

Rồi anh lại tập trung vào Nina.

Lúc đó, Abby và Mark đã xong phần của họ. Hai ống tygon được đưa vào cơ thể Nina. Máu ở tĩnh mạch sẽ được cấp ô xi từ máy.

Bây giờ thì Archer và Mark làm cùng nhau, ngăn dòng máu chảy lại về tim. Rồi họ cắt lấy quả tim.

Quả tim của Nina, bị cắt ở hai đầu giờ đã trở thành vô dụng. Nina Voss giờ hoàn toàn dưới sự điều khiển của máy móc và chuyên viên truyền dịch. Ngay cả thân nhiệt cũng vậy. Thân nhiệt của Nina hiện được giữ ở mức hai mươi lăm độ. Mức này sẽ bảo đảm những tế bào được cấy vào sẽ sống và giảm mức hấp thụ ô xi của cơ thể.

Zwick tắt máy thông gió, tiếng ù ù tắt hẳn. Giờ thì không cần bơm thêm không khí cho phổi nữa vì máy hỗ trợ đã làm điều đó rồi.

Việc cấy ghép có thể bắt đầu.

Archer cắt động mạch chủ và động mạch ở phổi. Máu tràn ra ngực, rớt xuống sàn. Ngay lập tức, một y tá lấy khăn lau chúng đi. Archer vẫn tiếp tục làm việc, mồ hôi bắt đầu ướt trán và chảy nhỏ giọt xuống. Bây giờ anh sẽ cắt ngang tâm nhĩ. Máu chảy ra nhiều hơn, đen hơn. Archer đưa sâu dao vào trong khoang ngực. Quả tim ốm yếu của Nina nhợt nhạt và lạnh băng được đặt vào một khay. Công việc còn lại là lấp chỗ bị trống.

Abby nhìn vào màn hình và thấy một vạch báo động chạy. Tất nhiên là chẳng có đường lên xuống nào hết, trái tim không còn trong lồng ngực. Thực tế, mọi dấu hiệu truyền thông của sự sống đã tạm ngừng, nhưng phổi vẫn còn hoạt động cho dù quả tim không còn. Bệnh nhân vẫn sống.

Mark lấy quả tim để ghép ra khỏi hộp và từ từ đặt nó vào lồng ngực bệnh nhân.

- Người ta gọi quá trình này là một công việc thường thôi - Anh nói khi đang xoay quả tim cho khớp với mạch.

- Họ nghĩ rằng nó giống như khâu cho một con thú bị thương hay gì đó, nhưng nếu bạn không chú ý một giây thôi, và trước khi nhận ra thì bạn đã khâu ngược quả tim từ đằng sau.

Các bác sĩ cười nhẹ.

- Không phải chuyện tếu đâu, đã xảy ra rồi đấy.

Một y tá đưa cho Archer ống thông, anh đưa nó vào tâm nhĩ và truyền saline bốn độ. Dòng dung dịch lập tức làm lạnh tâm thất và dội vào mọi túi khí bên trong.

- Thôi. Tốt rồi.

Archer nói rồi đặt quả tim lại để khâu.

- Chúng ta khâu lại thôi.

Mark nhìn vào đồng hồ.

- Xem này, chúng ta đang vượt kế hoạch đấy, thật là tuyệt.

Điện thoại reo, y tá thông báo:

- Ông Voss muốn biết mọi chuyện thế nào rồi.

Archer nói:

- Bảo ông ta là mọi thứ rất ổn.

- Còn khoảng bao lâu nữa?

- Khoảng một giờ, bảo ông ta chờ đi.

Điện thoại cúp, Archer nhìn Mark.

- Ông ta định ép tôi nhưng ông ta lăm đường rồi.

- Voss á?

- Ừ.

- Đùa à?

Mũi kim của Archer đi lên và vòng xuống khỏi thành động mạch.

- Nhưng tôi nghĩ nếu mà tôi có tiền như ông ta, tôi cũng làm thế.

- Tiền của ông ta từ đâu ra thế nhỉ?

Archer nhìn người vừa đặt ra câu hỏi, ngạc nhiên:

- Anh không biết Victor Voss hả? Tập đoàn quốc tế VMI, kinh doanh mọi thứ từ hóa chất cho tới robot.

- Chắc là V có nghĩa là Voss?

- Đúng rồi đấy - Archer thắt lại mũi khâu.

- Xong thành động mạch rồi, làm tiếp nào.

- Ống thông hết rồi kìa - Mark nói với Abby - Lấy hai cái khác ra chuẩn bị thay đi.

Archer lấy một cái kim đã có sẵn chỉ vừa bóc ra khỏi khay và bắt đầu nối mạch phổi. Anh chợt nhìn thấy cái gì đó vón cục lại:

- Xem kìa, nó đang vón cục lại, khỉ thật.

Mark nói:

- Cho ống vào đi.

- Thêm dung dịch, hai miligram.

Họ chờ đợi dung dịch Ispurel có tác dụng để tim hồi phục.

Archer nghiêng răng:

- Nào cố lên, đừng có làm tao thất vọng chứ.

- Có khử rung không?

- Không, để thử xem đã.

Một cách chậm rãi, quả tim co lại một chút, rồi mềm nhão.

Zwick nói:

- Thêm Ispurel vào đi, ba mili.

Archer lại nghiêng răng:

- Cố lên, một chút nữa thôi.

- Bốn mili.

Quả tim co lại, đẩy ra, co lại, đẩy ra.

Zwick nhìn vào màn hình, bây giờ đã có tín hiệu.

- Tốc độ tăng lên 50.64.70.

- Đợi nó lên tới 110 đi - Mark nói.

- Tôi đang làm đây.

Zwick vừa trả lời, vừa cho thêm Ispurel.

Archer quay sang nữ y tá:

- Cô có thể lấy điện thoại bảo phòng hồi sức là chúng tôi sắp xong được không?

Zwick nói:

- 110 rồi.

- Được, lấy máy trợ tim ra thôi. Bà ta không cần nó nữa.

Zwick tháo ống nối ven ra, mọi người trong phòng thở phào nhẹ nhõm.

Mark nói khẽ:

- Hy vọng bà ta và quả tim mới hợp nhau.

Archer quay sang Mapes nói:

- Chúng tôi chắc là kháng nguyên bạch cầu tương thích nhau chứ nhỉ.

Nhưng chẳng có ai đằng sau anh cả. Abby quá tập trung vào ca mổ mà không để ý người đàn ông đã đi từ lúc nào.

Một y tá trả lời:

- Anh ta đi ra được khoảng hai mươi phút rồi.

- Sao thế nhỉ?

- Có lẽ anh ấy phải đi cho kịp chuyến bay.

- Mà chẳng thèm bắt tay chúng ta sao?

Archer thắc mắc rồi quay lại với bệnh nhân đang nằm trên bàn:

- Thôi được rồi, chúng ta khâu lại thôi.

Nadiya và bọn trẻ hứng đủ mọi cung bậc của sự say sóng. Sau khi lắc lư vài cái, tất cả những mong muốn, tất cả sức lực của bọn trẻ đã trôi đi cả. Họ bị rơi vào cảm giác say sóng. Gregor, người lớn trong bọn, cũng say lử lử, như hầu hết bọn trẻ khác. Vào những ngày kinh sợ nhất, khi con tàu như cái búa lắc lư giữa biển Bắc thì tất cả bọn chúng đều nằm bẹp. Những ngày đó, mọi thứ dưới chân chúng chỉ là một màn đêm đen đáng sợ, con tàu giống như một con tàu ma đang được lái bởi bàn tay của những thủy thủ kỳ lạ.

Chỉ có Yakov là không phải trải qua những cảm giác đó.

Thậm chí cậu còn chẳng hề cảm thấy buồn nôn, cậu hét ầm ĩ khắp khoang tàu. Không ai ngăn cản cậu cả, thực ra thì cả đội thủy thủ dường như rất thích sự có mặt của cậu. Cậu có thể ghé chơi với Koubichev trong phòng máy, và trong cái không gian ầm ĩ của động cơ diesel, cả hai cùng nhau chơi cờ. Thịnh thoảng Yakov cũng thắng một ván. Khi đói, cậu có thể nói với Lubi, người nấu ăn mang cho cậu trà, súp và bánh mật ong từ quê hương Ukraine của cậu. Lubi chẳng bao giờ nói nhiều với Yakov, “nữa không” hay “đủ rồi hả” là tất cả những gì trong cuộc trò chuyện của họ. Thức ăn mà anh ta mang đến thường đầy đủ. Sau đó, khi những thùng hàng đầy bụi chuẩn bị được mở ra thì phòng liên lạc và boong tàu như bị biến đi đâu mất. Yakov chỉ thắc mắc là sao chẳng bao giờ nhìn thấy ai vào khoang hành khách cả.

Chỗ yêu thích của Yakov là trên sàn tàu. Thuyền trưởng Dibrov và hoa tiêu luôn chào đón Yakov với những nụ cười rất tươi và cho phép cậu được ngồi lên bàn có hải đồ, nơi mà cậu có thể biết chính xác mình đang ở đâu.

Từ cảng Riga, dọc xuống biển Baltic qua eo biển Malmo và Copenhagen, vòng qua Mũi Bắc của Đan Mạch và ngang qua Biển Bắc với những mỏ dầu tên Montrosse, Forties và Piper. Biển Bắc rộng hơn những gì cậu tưởng tượng, nó không chỉ là một miếng bánh màu xanh như trên hải đồ. Sau hai ngày trên biển, thậm chí họ còn đến vùng biển lớn hơn - Đại Tây Dương, hoa tiêu bảo Yakov như vậy.

- Ôi họ sẽ không thể sống nổi mất.

- Ai?

- Nadiya và bọn họ.

Người hoa tiêu trả lời:

- Tất nhiên họ sẽ sống. Mọi người đều bị say sóng ở Biển Bắc, sau khi bụng dạ họ ổn hơn thì chỉ cần lo cái tai giữa thôi.

- Tai thì có liên quan gì với bụng?

- Đó là cảm giác di chuyển. Chuyển động nhiều quá sẽ khiến nó bị ù đi.

- Như thế nào hả chú?

- Chú cũng không hiểu lắm nhưng mọi chuyện là vậy đó.

- Cháu không bị say sóng, vậy là tai của cháu khác họ hả?

- Chắc chắn cháu được sinh ra để làm thủy thủ.

Yakov nhìn xuống cánh tay trái bị cụt của mình và lắc đầu.

- Cháu không nghĩ vậy.

Người hoa tiêu mím cười.

- Cháu rất thông minh, trí não mới quan trọng. Cháu sẽ cần tới nó ở nơi mà cháu đến.

- Tại sao?

- Ở Mỹ, nếu cháu thông minh, cháu sẽ trở nên giàu có. Cháu có muốn giàu không?

- Cháu không biết.

Cả hoa tiêu và thuyền trưởng cùng cười.

- Có lẽ thằng bé chẳng có não đâu.

Yakov nhìn họ, nó không hề cười.

- Thôi nào, chỉ là đùa thôi mà.

- Cháu biết.

- Tại sao cháu không bao giờ cười vậy? Ta chưa bao giờ thấy cháu cười.

- Cháu không cảm thấy buồn cười.

Thuyền trưởng mím môi.

- Thằng nhóc may mắn này sẽ đến một gia đình giàu có nào đó mà nó không cảm thấy buồn cười. Chuyện gì vậy nhỉ?

Yakov nhìn vào tấm hải đồ và nói:

- Cháu cũng không khóc nữa.

Aleksei cuộn tròn trên giường, nó lôi con Shu-Shu vào ngực. Nó đã bắt đầu thức dậy khi Yakov ngồi xuống mép giường và hỏi nó:

- Mà mày không định thức dậy à?

Aleksei nhắm mắt lại:

- Tao mệt.

- Lubi làm bánh cho bữa đêm, tao đã ăn chín miếng.

- Đừng có nói về chuyện đó.

- Mày không đói à?

- Tao ốm, không thể ăn được.

Yakov nhìn quanh và thở dài, có tám giường trong phòng, và sáu cái đã bị chiếm bởi bọn trẻ quá ốm. Yakov đã đi một vòng và thấy bọn chúng chẳng đứa nào góc dậy nổi. Chúng sẽ cứ như vậy khi đi qua Đại Tây Dương sao?

- Tất cả là bởi tai giữa của mày - Yakov nói.

Aleksei gầm lên:

- Mày nói cái gì?

- Tai của mày. Nó làm cho bụng mày có vấn đề.

- Tai của tao rất ổn.

- Mà bị ốm bốn ngày rồi. Bây giờ mà phải dậy và ăn cái gì đó đi chứ.

- Thôi, để tao yên.

Yakov túm lấy Shu-Shu và đem nó ra xa.

- Trả lại nó cho tao.

- Dậy mà bắt lấy nó.

- Trả đây.

- Đầu tiên thì mà phải dậy đã, nào. Mà sẽ cảm thấy khá hơn khi ra khỏi giường.

Aleksei ngồi dậy, đột ngột nó cảm thấy chao đảo, đầu óc quay cuồng theo nhịp của con tàu. Nó bụm miệng, khụy chân xuống và ngã ra sàn tàu, nôn tung tóe. Vừa rên rỉ, nó vừa lết lại giường.

Yakov đặt lại con Shu-Shu một cách thận trọng.

Aleksei lập tức ôm lấy con chó vào ngực và nói:

- Tao đã nói với mà rồi, tao ốm, đi đi.

Yakov ra khỏi phòng Aleksei và đi ra lan can.

Đến cửa phòng Nadiya, cậu dừng lại, gõ cửa nhưng không có tiếng trả lời. Cậu đến phòng Gregor và gõ cửa.

- Ai đấy?

- Cháu đây, Yakov. Chú vẫn ốm à?

- Biến đi.

Yakov lại đi, nó lang thang quanh con tàu một lúc nhưng Lubi thì quá mệt rồi, thuyền trưởng và hoa tiêu bận không nói chuyện được với cậu. Như thường lệ, Yakov lại chỉ có một mình, cậu đi xuống phòng máy chơi với Koubichev.

Họ xếp bàn cờ và Yakov đi nước đầu tiên, đi quân tướng.

Yakov hỏi Koubichev trong tiếng ầm ì của pittoong.

- Chú đã đến Mỹ bao giờ chưa?

- Hai lần - Koubichev trả lời khi đang chuyển quân hậu lên phía trước.

- Chú có thích ở đó không?

- Không biết nữa. Họ chỉ luôn yêu cầu chúng ta phải đến cảng đúng giờ. Chú chưa bao giờ thấy cái khi gì cả.

- Tại sao thuyền trưởng lại yêu cầu như vậy?

- Không phải thuyền trưởng, là những người trong cabin hành khách ấy.

- Ai? Cháu chưa bao giờ thấy họ cả.

- Chưa ai nhìn thấy họ cả.

- Thế sao chú biết là họ có ở đó chứ?

- Hỏi Lubi. Cậu ta nấu ăn cho họ. Vài người ăn đồ mà Lubi nấu. Nào bây giờ cháu định đi nước nào đây?

Với sự tập trung cao độ, Yakov tiến thêm một nước nữa.

- Tại sao chú không rời tàu khi chúng ta đến đó?

- Tại sao chú phải làm vậy chứ?

- Để ở lại Mỹ và trở nên giàu có.

Koubichev nhú mào:

- Họ trả chú đủ rồi, chú chẳng có gì phải phàn nàn cả.

- Họ trả chú bao nhiêu?

- Cháu rắc rối thật đấy.

- Nhiều lắm à?

- Nhiều hơn chú đã từng kiếm được. Chỉ cần đi và quay lại, đi hết cái biển Đại Tây Dương khi gió này.

Yakov đi quân hậu.

- Vậy đó là một công việc tốt nhỉ? Ý cháu là trở thành một kỹ sư máy ấy.

- Nước đó ngu quá, bỏ quân hậu của cháu ra ngoài đi, tại sao cháu lại đi như vậy hả?

- Cháu chỉ thử thôi. Cháu có nên làm kỹ sư máy không chú?

- Không.

- Nhưng chú kiếm được nhiều tiền mà.

- Vì chú làm cho công ty Sigayev, họ trả rất hậu.

- Tại sao?

- Chú phải giữ miệng.

- Sao chú phải giữ miệng?

- Làm sao mà chú biết được.

Koubichev vươn tay tới bàn cờ.

- Con tượng của chú ăn con hậu của cháu, thấy chưa? Cháu đi ngu quá.

- Chỉ là thử nghiệm thôi mà.

- Được rồi, hy vọng là cháu học được cái gì đó.

Vài ngày sau, trên boong tàu, Yakov hỏi hoa tiêu.

- Công ty Sigayev là công ty gì vậy chú?

Người hoa tiêu nhìn nó ngạc nhiên:

- Sao cháu biết cái tên đó?

- Chú Koubichev nói với cháu.

- Lẽ ra anh ta không nên nói.

- Thế chú cũng định không nói sao?

- Ừ.

Yakov im lặng một lát, nó nhìn theo người hoa tiêu với những đồ nghề của anh ta. Có một cái màn hình nhỏ với những con số nhấp nháy và người hoa tiêu chép những con số gì đó vào cuốn sổ rồi nhìn vào bảng biểu của anh ta.

- Chúng ta đang ở đâu hả chú?

- Ở đây.

Hoa tiêu chỉ vào tia X trên bản đồ, nó nằm ở giữa biển.

- Sao chú biết?

- Qua những con số, chú đọc nó trên màn hình. Kinh độ và vĩ độ, thấy không?

- Chắc chú rất thông minh mới làm được hoa tiêu, phải không?

- Không hẳn.

Người hoa tiêu đang di chuyển hai thước nhựa dọc bản đồ. Chúng được nối với nhau bởi bản lề, sau đó anh ta chập chúng lại với nhau khi đẩy chúng trượt qua compa ở mép của tấm hải đồ.

- Chú đang làm cái gì phi pháp à?

- Cái gì?

- Thế sao chú lại không nói?

Người hoa tiêu thở dài.

- Trách nhiệm duy nhất của chú là đưa con tàu từ Riga đến Boston và ngược lại.

- Vậy chú có hay chở bọn trẻ mồ côi không?

- Không. Bọn chú thường chỉ chở hàng, chú cũng không hỏi chúng là cái gì.

- Ồ vậy có thể chú đang làm cái gì đó mờ ám đấy.

Hoa tiêu cười lớn.

- Cháu là một con quỷ nhỏ, đúng không hả?

Rồi anh ta bắt đầu lấy cuốn sổ ra, ghi chép những con số. Cậu bé tò mò nhìn anh ta trong im lặng.

- Chú nghĩ có ai nhận nuôi cháu không?

- Tất nhiên, có chứ.

- Ngay cả khi với cái này ư?

Yakov nâng cánh tay bị cụt lên.

Hoa tiêu nhìn chú bé, và Yakov nhận thấy niềm xót thương trong mắt anh ta.

- Chú biết chắc chắn là có ai đó đã nhận nuôi cháu.

- Sao chú biết?

- Ai đó đã trả tiền cho chuyến đi của cháu, đúng chưa, và xin các giấy tờ thủ tục nữa.

- Cháu chưa bao giờ nhìn thấy đồng giấy tờ gì đó, chú thấy chưa?

- Đó không phải là việc của chú. Việc của chú là đưa con tàu này tới Boston.

Anh ta xua Yakov sang một bên.

- Sao cháu không chạy qua chơi với đám bạn của cháu. Đi đi.

- Chúng nó không được khỏe.

- Vậy tìm chỗ khác chơi nhé.

Yakov lưỡng lự rồi cũng leo lên sàn. Chỉ có mình nó ở đấy. Nó đứng ở mép tàu và nhìn xuống làn nước dưới chân bị rẽ ra. Nó nghĩ chắc có vài con cá đang bơi lội dưới kia. Đột nhiên nó cảm thấy không thở được, hình ảnh dòng nước xoáy bao trùm lấy nó, nó không thể cử động. Nó đứng đó chân như dính xuống sàn tàu với một bàn tay cụt, để những suy nghĩ trôi theo dòng nước giá lạnh bao trùm. Nỗi sợ hãi xa xưa đã lâu không xuất hiện nay bỗng trở về với nó, thật rõ nét.

Bà lại mơ giấc mơ đó đã hai đêm nay. Các y tá nói với bà đó là hiệu ứng từ loại thuốc bà đang dùng. Hóa chất làm não bà u mê. Sau nhiều ngày ở bệnh viện, tất nhiên bà sẽ gặp những giấc mơ đáng sợ. Ai chẳng thế, không cần lo lắng. Những giấc mơ rồi chúng sẽ qua đi.

Nhưng buổi sáng hôm đó, Nina Voss nằm trên giường của mình trong phòng SICU, những giọt nước mắt tràn mi, bà biết những giấc mơ sẽ không bao giờ mất đi, không bao giờ. Nó là một phần của bà, như trái tim này, giờ nó là một phần của bà.

Một cách nhẹ nhàng, bà đặt tay lên ngực. Đã hai ngày kể từ ca phẫu thuật, mặc dù vết khâu đã bớt đau nhưng thỉnh thoảng nó vẫn nhói lên làm bà tỉnh giấc giữa đêm, như một sự nhắc nhở về món quà mà bà đã được nhận.

Đó là một trái tim khỏe mạnh, bà biết vậy ngay sau khi bà tỉnh dậy. Suốt những tháng bị bệnh, bà quên mất cảm giác có một trái tim khỏe mạnh, cảm giác đi bộ mà không cần thở gấp gáp, để cảm thấy nhịp đập mạnh mẽ, ấm áp. Bà thấy những ngón tay đang hồng hào. Bà đã bị bệnh quá lâu, chờ chết quá lâu, và đã chấp nhận cái chết. Cuộc sống là cái gì đó lạ lùng với bà. Nhưng giờ thì bà thấy được cuộc sống bằng chính đôi tay của mình, có thể cảm thấy nó trên từng đầu ngón tay.

Và cảm thấy nhịp đập của trái tim.

Nhưng bà chưa bao giờ cảm thấy nó thuộc về bà, chưa bao giờ và có lẽ không bao giờ.

Khi còn nhỏ, bà thường mặc lại quần áo của chị, những chiếc áo len còn tốt của Caroline, những chiếc váy dạ hội mà chị bà ít dùng đến. Cho dù những thứ đó kiểu gì cũng thuộc về Nina nhưng bà chẳng bao giờ ngừng nghĩ tới chúng như thứ đồ của chị mình. Bà luôn tâm niệm, đây là váy của Caroline, đây là áo của Caroline.

Và trái tim này là của ai? Bà tự hỏi, bàn tay vuốt nhẹ lên ngực.

Vào buổi chiều, Victor vào thăm bà. Bà nói với chồng:

- Em lại thấy giấc mơ đó, giấc mơ về thằng bé, em thấy sợ quá, khi tỉnh dậy, em không ngừng khóc.

- Chỉ là mơ thôi em yêu. Chẳng phải họ đã cảnh báo em về những hiệu ứng phụ đó sao?

- Em nghĩ nó mang một ý nghĩa nào đó, anh không thấy ư? Em mang một phần của nó trong mình, một phần vẫn sống. Em có thể cảm thấy nó.

- Y tá lẽ ra không được nói với em về thằng bé.

- Tự em hỏi cô ấy đấy chứ.

- Cũng vậy thôi. Chẳng tốt đẹp gì khi nói về điều đó. Cả em, cả thằng bé.

- Không, không phải đứa bé, mà là gia đình, nếu nó có gia đình.

- Anh nghĩ họ không muốn nhắc lại, nghĩ xem Nina, đây là một việc rất nhạy cảm, có lý do cả mà.

- Nhưng gửi cho họ một lá thư cảm ơn thì đã sao? Có thể nặc danh mà, chỉ đơn giản là...

- Không, Nina, tuyệt đối không.

Nina đặt mình xuống gối im lặng. Cô lại là kẻ ngốc nữa rồi. Victor luôn đúng.

- Hôm nay trông em tuyệt lắm, em yêu. Em đã ngồi vào xe lăn chưa?

- Hai lần. Đột nhiên căn phòng trở nên lạnh lẽo, cô nhìn ra xa và co người lại.

Pete đang ngồi bên cái ghế cạnh giường Abby, nhìn cô. Nó vẫn mặc cái áo xanh đồng phục của câu lạc bộ Cub Scout, đồng phục có huy hiệu trên ống tay và đường gân trên mũ, mỗi đường đại diện cho một thành công của câu lạc bộ. Nó không đội mũ lưỡi trai, mũ của nó đâu nhỉ? Abby tự hỏi và rồi cô nhớ ra là cái mũ mất rồi, cô và các chị tìm mãi trên đường nhưng chẳng thấy gì ngoài phần còn lại của cái xe đạp.

Đã lâu rồi nó không tới thăm cô, từ cái lần cô nhập học. Lần nào cũng vậy, nó chỉ ngồi nhìn cô, im lặng, không nói gì cả.

- Em đã ở đâu Pete? Sao em đến mà không nói gì?

Nó vẫn ngồi nhìn cô, im lặng, đôi mắt im lặng, môi không cử động. Cái cổ áo xanh được hồ bột là cứng, y hệt như lúc mẹ là áo cho nó trong đám tang. Nó quay lại, nhìn sang phòng khác. Dường như có một nốt nhạc đang mời gọi nó. Nó bắt đầu nhấp nhồm, như nước bị khuấy.

Cô hỏi nó:

- Em định đến nói gì với chị?

Những giọt nước giờ bị khuấy lung tung, bị đè nén bởi những nốt nhạc. Một tiếng kêu chói tai như tiếng chuông vang lên, phá hỏng tất cả. Chỉ còn bóng tối.

Và tiếng chuông điện thoại.

Abby với lấy ống nghe.

- DiMatteo đây.

- Đây là SICU, tôi nghĩ bác sĩ cần xuống đây ngay.

- Có chuyện gì vậy?

- Bà Voss giường số mười lăm. Bà ấy đang sốt, ba tám độ sáu.

- Huyết áp một trăm trên bảy mươi. Mạch chín sáu.

- Tôi sẽ tới ngay.

Abby cúp máy và bật đèn. Hai giờ sáng. Cái ghế bên giường cô trống trơn, không còn Pete ở đó nữa. Cô rên rỉ và bò ra khỏi giường, đến bồn nước tấp một vốc nước lạnh vào mặt. Cô cảm thấy dòng nước và như vừa tỉnh khỏi cơn mê.

Tỉnh dậy đi nào, tỉnh dậy thôi. Cô tự nói với mình. Mình phải biết chuyện gì đang xảy ra, và mình sẽ làm gì. Sốt hậu phẫu, ca ghép tim đã ba ngày rồi. Đầu tiên, phải kiểm tra. Kiểm tra phổi, bụng, chụp X-quang và các mô cấy ghép.

Và giữ mình thật bình tĩnh.

Cô không được phép mắc sai sót gì, không phải lúc này và với bệnh nhân này.

Mỗi buổi sáng trong suốt ba năm qua, cô đi bộ vào Bayside không phải chỉ để biết mình có một công việc, và mỗi chiều lúc năm giờ cô thở phào vì đã sống sót qua thêm hai tư giờ nữa. Mỗi ngày trôi qua, sức ép dường như đã giảm đi, nỗi ám ảnh của Parr đã xa hơn. Vì cô biết có Wettig bên cạnh cô, và cả Mark nữa. Với sự giúp đỡ của họ, có lẽ cô có thể giữ được việc làm. Cô không muốn Parr có lý do gì để nghi ngờ khả năng của cô vì vậy cô đặc biệt chú tâm vào công việc, cô đã kiểm tra đi kiểm tra lại mọi kết quả xét nghiệm, mọi điều trị. Và cô thận trọng hết sức khi vào phòng của Nina Voss, một sự chạm trán bất ngờ với Victor là điều cô không muốn xảy ra.

Nhưng giờ Nina đang sốt và Abby lại đang trực. Cô chẳng tránh đi đâu được, cô có công việc cần làm.

Abby đi đôi giày tennis vào và rời phòng trực.

Về khuya, bệnh viện thật yên ắng. Các sảnh lớn đều vắng lặng, đèn quá sáng và qua đôi mắt mệt mỏi, tất cả những bức tường trắng hình như đều bị cong và đang di chuyển. Cô đang đi qua một đường hầm, cơ thể cô như đông cứng lại, não cô vẫn còn lùng bùng. Chỉ có trái tim là phản ứng với những gì đang diễn ra, nó đang đập.

Cô rẽ vào một góc, vào phòng điều trị đặc biệt.

Ánh sáng mờ hơn về đêm, những máy móc hiện đại dành cho bệnh nhân, trong khoang mờ mờ của các y tá, những màn hình điện tâm đồ của mười sáu bệnh nhân vẫn chạy. Chỉ cần liếc qua màn hình số 15 cũng có thể thấy nhịp đập của Voss đang rất nhanh, khoảng 100.

Y tá trực nhắc điện thoại và nói:

- Bác sĩ Levi đang gọi, ông muốn nói chuyện với bác sĩ trực.

- Tôi sẽ nghe - Abby nói rồi tiến tới ống nghe.

- Xin chào bác sĩ Levi, tôi DiMatteo đây.

Đầu dây bên kia im lặng một lát.

- Hôm nay cô trực à?

Qua giọng nói của ông, Abby thấy có cái gì đó, cô hiểu lý do. Abby là người cuối cùng ông ta muốn đặt sinh mệnh của Nina vào tay. Nhưng đêm nay chẳng có lựa chọn nào cả. Cô là bác sĩ trực đêm.

Cô trả lời.

- Tôi đang định kiểm tra bà Voss một chút, bà ấy đang sốt.

- Được rồi, họ đã nói cho tôi biết.

Cô xuống giọng, cố gắng giữ cho cuộc nói chuyện chỉ đơn thuần là công việc.

- Tôi sẽ tiến hành các thủ tục cần thiết. Tôi sẽ kiểm tra bà Voss, yêu cầu lấy mẫu và mô, nước tiểu, chụp X-quang. Ngay khi có kết quả tôi sẽ gọi lại cho bác sĩ.

- Được, tôi sẽ chờ điện thoại của cô.

Abby đeo găng tay khử trùng vào và đến phòng bệnh của Nina. Một ngọn đèn được bật lên chiếu sáng giường của Nina. Dưới ánh đèn, tóc của Nina là một dải trên gối. Cô ta nhắm mắt, bàn tay đan chéo trên người như một

người đang đi dự thánh lễ. *Trông như công chúa trong lăng mộ vậy, Abby nghĩ.*

Cô đến bên giường và gọi khẽ.

- Bà Voss?

Nina mở mắt, một cách chậm chạp nhìn Abby.

- Vâng.

- Tôi là DiMatteo, tôi là một trong những bác sĩ phẫu thuật.

Abby nhận thấy một dấu hiệu nhận biết trong mắt người phụ nữ. *Bà ta biết tên mình, Abby nghĩ. Bà ta biết mình là ai, kẻ đánh cắp trái tim.*

Nina không nói gì, chẳng có gì trong đôi mắt sâu.

- Bà bị sốt, chúng tôi cần biết tại sao. Bà cảm thấy thế nào?

- Tôi thấy mệt, chỉ mệt thôi.

- Tôi cần kiểm tra vết mổ một chút.

Abby bật đèn và nhẹ nhàng soi vết mổ ở ngực bệnh nhân. Vết mổ trông rất sạch sẽ, không sưng tấy, không chảy nước.

Abby lấy ống nghe ra và lắng nghe, cô thấy dòng khí vào ra phổi bình thường. Dọc xuống bụng, lên tai, mũi và họng, cô chẳng thấy có gì bất thường để tạo ra một cơn sốt. Nina chỉ im lặng, mắt dõi theo Abby.

Cuối cùng Abby tháo ống nghe ra và nói:

- Mọi thứ có vẻ rất ổn, nhưng phải có lý do nào đó. Chúng tôi sẽ chụp X-quang và lấy ba mẫu mô - cô mỉm cười vẻ có lỗi.

- Tôi e là đêm nay bà sẽ không ngon giấc lắm.

Nina lắc đầu.

- Tôi ngủ không say lắm, toàn là mộng mị, quá nhiều giấc mơ.

- Giấc mơ tệ lắm à?

Nina hít một hơi thật sâu, chậm rãi:

- Về cậu bé đó.

- Cậu bé nào?

Nina đặt tay lên ngực rất nhẹ nhàng.

- Họ nói với tôi là một cậu bé, tôi chẳng biết nó tên gì, nó chết ra sao, chỉ biết là con trai, phải vậy không?

Abby gật đầu.

- Đó là những gì tôi nghe thấy ở phòng mổ.

- Cô ở đó à?

- Phải. Tôi trợ giúp bác sĩ Hodell.

Một nụ cười nhỏ bé hiện ra trên môi Nina.

- Lạ thật, cô đã ở đó, sau những... - Giọng bà ta tắt dần.

Cả hai không nói gì. Abby im lặng vì cảm giác tội lỗi, còn Nina thì vì... cái gì? Vì cuộc chạm trán bất ngờ này chẳng? Abby vặn nhỏ đèn, căn phòng lại chìm trong sự tĩnh lặng.

- Bà Voss, chuyện này xảy ra vài ngày trước đây. Một quả tim khác, quả tim đầu tiên...

Abby ngập ngừng, nhìn ra xa, cô không dám nhìn vào ánh mắt người phụ nữ ấy.

- Có một cậu bé, mười bảy tuổi. Những cậu bé ở lứa tuổi đó chúng thường nghĩ về xe hơi và các cô bé nhưng cậu bé này, cậu ấy chỉ muốn về nhà, không gì khác ngoài về nhà.

Cô thở dài.

- Cuối cùng, tôi không thể làm khác, tôi không biết gì về bà cả, bà Voss. Bà không nằm trên giường bệnh vào lúc đó, còn cậu bé đó thì có, và tôi phải lựa chọn.

Cô chớp mắt, nước mắt ầng ậc.

- Nó sống chứ?

- Phải, cậu bé đã được cứu.

Nina gật đầu, và một lần nữa đặt tay lên ngực. Có vẻ như bà đang muốn truyền tải gì đó tới trái tim của mình. Lắng nghe, giao tiếp. Bà thì thầm.

- Cậu bé này... cậu bé này cũng sống. Tôi biết trái tim này, mọi nhịp đập, người ta cứ bảo trái tim là nơi tâm hồn tồn tại. Có lẽ bố mẹ cậu bé cũng nghĩ vậy, tôi cũng nghĩ về nó. Thật khó khăn, tôi chưa bao giờ có con trai,

tôi chưa có con bao giờ. Cô có nghĩ sẽ an ủi phần nào nếu một phần của cậu bé vẫn sống trong tôi không? Nếu đó là đứa con của tôi, tôi cũng muốn biết.

Nina khóc, nước mắt đầm đìa khuôn mặt.

Abby nắm lấy tay người phụ nữ, cảm thấy sự bồn chồn của bàn tay ấy, những ngón tay bám chặt như cầu cứu. Nina nhìn lên Abby, cái nhìn đầy tâm sự. Abby nghĩ: *Nếu tôi biết bà trước đó, nếu tôi nhìn thấy bà đang chết dần trên giường bệnh và Josh O'Day ở một giường khác, tôi sẽ phải chọn ai? Tôi không biết.*

Bên trên giường, một thiết bị ghi nhận dao động vẫn đang hoạt động. Trái tim của một cậu bé vô danh, đập một trăm lần một phút, đang đập, đưa máu đến từng mạch máu của một người xa lạ.

Abby nắm lấy bàn tay của Nina, cô cảm thấy từng mạch máu đang chảy chậm chạp, chắc chắn.

Không phải của Nina, mà là của cô.

Chụp X-quang phải mất hai mươi phút để chụp và quét lên phim, thêm mười lăm phút nữa để Abby có thể cầm phim trên tay. Cô đặt nó lên hộp và kiểm tra các dấu hiệu viêm phổi có hay không, nhưng cô không thấy gì cả.

Ba giờ sáng, cô gọi về nhà Levi.

Vợ Aaron trả lời, giọng còn ngái ngủ.

- A lô?

- Elaine, tôi Abby DiMatteo đây. Xin lỗi đã quấy rầy cô vào lúc này nhưng tôi có thể nói chuyện với Aaron không?

- Anh ấy đến bệnh viện rồi.
- Bao lâu rồi?
- Ờ, sau cuộc gọi thứ hai, anh ấy không có đó à?
- Tôi chưa thấy đâu cả.

Đầu dây kia im lặng.

- Anh ấy đi được cả giờ rồi, lẽ ra phải ở đó rồi chứ.
- Tôi sẽ liên lạc với máy báo tin của anh ấy, đừng lo Elaine.

Abby cúp máy và quay số máy báo tin của Aaron rồi chờ phone reo.

Đến ba giờ mười lăm, Aaron vẫn không trả lời máy.

- Bác sĩ D.?

Sheila, y tá của Nina gọi Abby.

- Mẫu máu cuối cùng xét nghiệm xong rồi, cô còn cần gì nữa không?

Mình đã bỏ qua cái gì nhỉ? Abby nhâm lại trong đầu, cô dựa vào cái bàn phía trước và lay thái dương cho tỉnh táo. *Nghĩ xem, một cơn sốt hậu phẫu, nhiễm trùng từ đâu mà ra chứ?*

Sheila đột ngột lên tiếng:

- Thế còn nội tạng thì sao?

Abby ngược lên:

- Tim ư?

- Chỉ là tự nhiên tôi nghĩ vậy thôi, nhưng tôi đoán nó không...

- Cô nghĩ sao Sheila?

Y tá lưỡng lự.

- Tôi chưa thấy điều này xảy ra ở đây nhưng trước khi đến Bayside tôi đã từng làm việc cho bộ phận cấy ghép ở Mayo. Tôi còn nhớ một lần họ có bệnh nhân nhận thận, bệnh nhân bị sốt hậu phẫu, không ai tìm ra nguyên nhân tại sao cho đến sau khi bệnh nhân chết. Hóa ra đó là do nấm. Sau đó, họ mở lại bệnh án và tìm ra mẫu máu của người cho là dương, nhưng kết quả đã kiểm tra đã không chỉ ra điều đó mãi đến một tuần sau. Lúc đó quá muộn rồi.

Abby nghĩ một lát, cô nhìn vào màn hình, trái tim ở giường 15 đang nhảy múa trên màn hình.

- Thông tin về người hiến tặng giữ ở đâu?

- Có lẽ ở chỗ điều phối cấy ghép tầng dưới. Y tá trưởng có chìa khóa đấy.

- Cô có thể nhờ cô ấy mở giúp tôi không?

Abby mở lại bệnh án của Nina, cô giở đến trang mẫu hiến tặng của ngân hàng nội tạng Anh - tờ giấy được đính kèm từ Vermont, ghi nhận nhóm máu ABO, tình trạng HIV, kháng thuốc và một danh sách dài những xét nghiệm khác. Người hiến tặng không được xác định.

Mười lăm phút sau, điện thoại rung, và y tá trưởng gọi Abby.

- Tôi không tìm thấy thư mục của người tặng.

- Nó có trong file tên Nina không?

- Chúng ở dưới số người nhận nhưng không có tài liệu gì dưới số của Nina Voss.

- Có thể nào bị lưu nhầm không nhỉ?

- Tôi cũng đã tìm trong tất cả các file cấy ghép thận và gan. Tôi đã kiểm tra hai lần rồi, cô có nghĩ nó ở phòng điều trị đặc biệt không?

- Tôi sẽ nhờ họ tìm xem. Cảm ơn cô.

Abby cúp máy và thở dài. Mất dữ liệu. Cô tìm trong các giá dữ liệu của phòng điều trị đặc biệt, trong những file của các bệnh nhân mới nhập viện gần đây. Nếu nó bị chôn vùi đâu đó trong đám giấy tờ đó thì cô phải mất hàng giờ để tìm ra.

Hay là cô sẽ gọi cho bệnh viện kia nhỉ? Họ sẽ kéo đồng hồ sơ ra và nói cho cô bệnh án của người cho và các kết quả xét nghiệm.

Cô có số của bệnh viện Wilcox từ y tá, cô ấn số và gặp y tá trưởng.

Một lát sau, một phụ nữ trả lời.

- Gail Deleon đây.

- Tôi là DiMatteo gọi từ bệnh viện Bayside ở Boston. Chúng tôi có một bệnh nhân cấy ghép tim đang bị sốt hậu phẫu, chúng tôi biết nội tạng được chuyển từ bệnh viện của cô. Tôi cần một chút thông tin về người cho. Tôi không biết liệu cô có thể giúp tôi biết tên người cho không?

- Việc lấy nội tạng được thực hiện ở đây à?

- Đúng vậy. Ba ngày trước, người cho là nam, một trẻ vị thành niên.

- Để tôi kiểm tra lại nhé. Tôi sẽ gọi cho cô.

Mười phút sau, cô ta gọi lại, không phải là câu trả lời mà là câu hỏi.

- Cô có chắc là bệnh viện này không, bác sĩ?

Abby nhìn vào bệnh án của Nina.

- Ở đây viết rõ ràng mà, bệnh viện Wilcox Memorial, Burlington, Vermont.

- Đúng là chúng tôi nhưng tôi chẳng thấy ca nào thế cả.

- Cô có thể kiểm tra lại lịch mổ của bên đó không, ngày có thể là... 24 tháng 9. Việc mổ lấy nội tạng có thể được thực hiện đêm đó.

- Giữ máy nhé.

Qua ống nghe, Abby có thể nghe thấy tiếng lật trang. Có tiếng trả lời lại.

- Tôi đây.

- Tôi đã kiểm tra lịch ngày 24 và cả ngày 25, có hai ca ruột thừa, một ca viêm túi mật, nhưng chẳng có ca lấy nội tạng cấy ghép nào cả.

- Chắc chắn phải có chứ, chúng tôi có quả tim mà.

- Chúng tôi không gửi.

Abby nhìn lại những ghi chú của y tá và lưu ý thấy: 0105, bác sĩ Leonard Mapes từ Wilcox Memorial. Cô lập tức nói:

- Một trong các bác sĩ là Leonard Mapes, cũng là người đã chuyên tim đến đây.

- Chúng tôi không có ai tên như vậy cả.

- Vậy là sao?

- Coi nào, chúng tôi không biết, thực sự là chúng tôi chẳng có ai tên Mapes ở đây cả, tôi không biết cô lấy thông tin đó từ đâu ra nhưng rõ là sai rồi, cô nên kiểm tra lại xem.

- Nhưng...

- Thử gọi viện khác xem.

Abby từ từ cúp máy.

Cô ngồi nhìn chăm chăm vào điện thoại hồi lâu, cô nghĩ về Victor Voss và tiền của ông ta, về tất cả những gì mà tiền có thể mua được. Cô nghĩ về những điều kỳ lạ, tại sao Nina lại có tim nhanh thế. Cô lại nhấc điện thoại, gọi một lần nữa.

- Em phản ứng hơi quá rồi - Mark nói khi đang xem qua bệnh án của Nina - Sẽ có lời giải thích thỏa đáng cho tất cả những điều này.

- Em muốn biết tại sao.

- Cũng tốt đấy, một quả tim được đóng gói chính xác, vận chuyển chính xác và giấy tờ hiến tặng phải ở đâu đó.

- Nhưng hình như chúng bị mất rồi.

- Người điều phối sẽ đến lúc chín giờ, chúng ta sẽ hỏi cô ấy, anh chắc chắn chúng đâu đó quanh đây.

- Mark, còn nữa, em đã gọi cho bệnh viện kia. Họ nói chẳng có bác sĩ nào tên Leonard Mapes ở đó cả, đúng ra là chẳng có ca nào như vậy.

Abby ngừng lại, hạ giọng.

- Chúng ta có chắc trái tim từ đâu tới không?

Mark không nói gì, anh dường như quá căng thẳng, mệt mỏi để nghĩ thêm nữa. Đã bốn giờ mười lăm phút rồi. Sau cú điện của Abby, anh lao ra khỏi giường và tới Bayside.

Sốt sau giải phẫu đòi hỏi phải có giải pháp ngay, dù tin tưởng ở Abby, anh vẫn muốn tận mắt kiểm tra bệnh nhân. Bây giờ thì Mark đang ngồi im lặng, cố gắng hiểu mọi chi tiết trong cái bệnh án của Nina. Một dãy các màn hình phía trước mặt và ba đường xanh phản chiếu lên kính mắt. Trong cảnh nửa tối nửa sáng các y tá bước vào rất nhẹ nhàng.

Mark gập cuốn bệnh án lại, thở hắt ra. Anh tháo kính và dụi mắt.

- Sốt cái quái gì thế nhỉ?

- Có thể là nhiễm trùng từ người cho lây sang người nhận.

- Không hẳn. Anh chưa bao giờ thấy điều này xảy ra với ghép tim.

- Nhưng chúng ta không biết gì về người cho, hay tiền sử bệnh tật của người đó. Chúng ta thậm chí còn chẳng biết tim từ viện nào tới.

- Abby, em đang đi lạc đề đấy. Anh biết Aaron đã gọi điện cho ca bên kia, anh cũng biết là còn giấy tờ khác nữa, chúng ở trong cái bì màu nâu này.

- Em nhớ đã thấy chúng.

- Được rồi, chúng ta đều đã thấy nó.

- Thế cái bì đó đâu rồi?

- Hãy, anh là bác sĩ phẫu thuật, anh để mắt mình vào máu chứ không giữ cái bì ngớ ngẩn đó.

- Vậy tại sao lại có bí mật về người cho? Chúng ta còn chẳng biết tên người đó, bệnh của người đó.

- Đó là chuẩn, các thông tin về người cho rất tế nhị, họ luôn giữ chúng tách biệt khỏi bệnh án để tránh hai bên liên lạc. Người cho sẽ chấp nhận cái chết khách quan, người nhận sẽ không cảm thấy tội lỗi. Nó sẽ có thể dẫn tới một mớ lộn xộn nếu tiết lộ.

Anh dựa vào ghế.

- Chúng ta đang lãng phí thời gian vào thứ vớ vẩn đó. Tất cả những gì phải làm là giải quyết vấn đề trong một vài giờ thôi. Nào hãy tập trung vào cơn sốt.

- Được rồi, nhưng nếu có bất kỳ câu hỏi nào liên quan, ngân hàng nội tạng Anh sẽ nói chuyện với anh đấy.

- Sao họ dính vào vụ này chứ?

- Vì em gọi cho họ, họ có đường dây hai tư giờ. Em nói anh hoặc Archer sẽ trả lời.

- Archer sẽ lo vụ đó, anh ta sắp đến rồi.

- Anh ấy đang đến à?

- Ừ, anh ấy lo vụ sốt này và chúng ta hình như không liên lạc được với Aaron. Em gọi cho anh ta chưa?

- Ba lần, không nhắc máy. Elaine nói với em anh ta lái xe đi rồi mà.

- Ừ, anh biết rồi, anh thấy xe anh ta dưới kia. Có thể anh ta quá bận trên phòng được.

Mark lật một trang bệnh án khác của Nina.

Abby nhìn vào phòng Nina, mắt bệnh nhân nhắm nghiền, ngực phập phồng theo từng hơi thở.

Mark nói.

- Anh sẽ cho tiêm kháng sinh, quang phổ rộng.

- Anh chống nhiễm trùng gì?

- Anh không biết, tạm thời thôi. Nếu bà ta miễn nhiễm, chúng ta không thể biết bà ta có vấn đề ở đâu.

Mark đứng dậy khỏi ghế và đến nhìn phòng của Nina, hơi thở của Abby làm anh dịu lại, Abby đã bước tới đứng cạnh anh. Họ đang rất gần nhau, gần như chạm vào nhau nhưng ngăn cách bởi hố sâu mâu thuẫn. Ở bên kia cửa sổ, Nina vẫn ngủ bình thản.

- Có lẽ là phản ứng thuốc - Abby nói - Và có thể còn cả đồng thứ khác, một trong số chúng có thể gây sốt.

- Có thể, nhưng không giống như nhân steroids và miễn dịch.

- Em chẳng tìm thấy nguyên nhân nào, ở bất cứ đâu.

- Bà ta miễn dịch. Nếu chúng ta bỏ qua cái gì đó, bà ta sẽ chết. Anh bắt đầu đây.

Lúc sáu giờ sáng, liều Azactam 4 đầu tiên được tiêm vào cơ thể Nina. Tư vấn miễn dịch tĩnh được xem xét. Bảy giờ mười lăm phút, bác sĩ Moore, cố vấn bệnh viện tới. Ông đồng ý với Mark, sốt hậu phẫu ở một bệnh nhân được cách ly miễn dịch cần được điều trị ngay.

Lúc tám giờ, liều kháng sinh thứ hai được đưa vào.

Lúc Abby khám bệnh buổi sáng, xe của cô chất đầy bệnh án. Thật là một đêm tệ hại, chỉ có một giờ chớp mắt trước cuộc điện thoại lúc hai giờ sáng và chẳng được nghỉ ngơi gì từ đó. Uống hai cốc cà phê và hết sức cố gắng,

Abby đẩy xe đẩy bệnh án dọc các phòng bệnh và nghĩ: *Bốn giờ nữa mình sẽ biến khỏi đây. Chỉ bốn tiếng nữa thôi.* Cô đi qua giường số 15 và nhìn vào.

Nina đã dậy, bà ta nhìn thấy Abby và yếu ớt vẫy tay.

Abby để xe ở cửa, đeo đồ sát trùng vào rồi bước vào trong phòng.

- Chào bác sĩ DiMatteo. Tôi nghĩ đêm qua bác sĩ mất ngủ vì tôi.

Abby mỉm cười.

- Không sao, tôi đã ngủ bù tuần trước rồi. Bà thấy sao?

- Như là trung tâm của sự chú ý - Nina ngược lên mấy ống dẫn kháng sinh trên đầu - Chúng là thuốc điều trị à?

- Chúng tôi hy vọng thế, bà đã có tác dụng với piperacillin và Azactam rồi. Kháng sinh liều cao đấy. Nếu bà thấy có dấu hiệu nhiễm trùng, chúng tôi sẽ phải xem xét ngay.

- Và nếu đó không phải là nhiễm trùng thì sao?

- Có nghĩa là không tác dụng, chúng tôi sẽ thử cái khác.

- Vậy là cô không biết tại sao à?

- Đúng đấy - Abby thừa nhận - Chúng tôi không biết.

Nina gật đầu.

- Tôi biết cô nói thật, bác sĩ Archer không như vậy, cô biết đấy. Sáng nay anh ấy ở đây và bảo tôi đừng lo, mọi thứ vẫn trong tầm kiểm soát. Anh ấy không thừa nhận là anh ấy không biết.

Nina cười, như thể tất cả việc sốt, thuốc kháng sinh, ống truyền là minh chứng.

- Tôi nghĩ chắc anh ấy không muốn làm bà lo.

- Nhưng sự thật chẳng dọa được tôi. Các bác sĩ chẳng nói hết sự thật - bà ta nhìn Abby - Chúng ta đều biết vậy.

Abby thấy mình đột ngột quay sang nhìn màn hình. Cô thấy các đường vạch đang nhảy múa quanh vạch cân bằng. Nhịp, huyết áp, toàn con số. Máy móc chẳng bao giờ đưa ra câu hỏi khó, chẳng bao giờ mong muốn những câu trả lời phũ phàng.

Cô thấy Nina nhẹ nhàng nói:

- Victor.

Abby quay người, chỉ khi đó, cô mới nhận thấy ở cửa là Victor đang bước vào.

- Ra ngoài ngay! - Ông ta quát lên - Ra khỏi phòng vợ tôi!

- Tôi chỉ kiểm tra bà ấy.

- Tôi nói ra ngoài mà.

Ông ta bước tới và túm lấy cánh tay đeo găng của Abby.

Abby không biết phải làm gì, phòng bệnh quá nhỏ để trốn tránh, không có đường lui.

Ông ta đã tấn công cô. Khi ông ta túm lấy tay Abby và xiết chặt, rõ ràng là có ý làm đau.

- Victor, dừng - Nina yếu ớt kêu lên.

Abby đau điếng khi cô chúi về phía trước. Ông ta đẩy cô ra khỏi phòng. Ông ta làm cô ngã vào xe đẩy. Cô cảm thấy cái xe trượt đi và cô trượt theo. Cô ngồi xuống, đau điếng. Xe, bệnh án đổ xuống sàn. Abby nhìn lên Victor đang đứng trước mặt. Ông ta đang thở gấp vì tức giận.

- Cô không được lại gần vợ tôi nữa. Cô nghe tôi nói rồi chứ bác sĩ?

Ông ta quay ra đám người đang rất sốc, lặng im xung quanh.

- Tôi không muốn người phụ nữ này lại gần vợ tôi, hãy dán điều đó lên cửa, tôi muốn làm ngay bây giờ.

Ông ta ném cho Abby cái nhìn kinh tởm, rồi ông ta bước vào phòng của vợ và kéo rèm cửa lại.

Hai y tá vội vàng đỡ Abby dậy.

- Tôi ổn - Abby xua tay - Tôi ổn.

- Ông ta điên rồi, chúng ta phải báo cho bảo vệ - một y tá nói.

- Không, đừng làm mọi thứ tồi tệ thêm.

- Nhưng ông ta thật thô lỗ, cô có thể kiện.

- Tôi chỉ muốn quên nó đi.

Abby nhặt đồng giấy tờ lên và với gương mặt nóng bừng, cô xếp nó vào giá. Cô cố gắng để không khóc.

Đừng khóc, không được khóc, không phải ở đây.

Abby nhìn lên.

Mọi người đang nhìn theo cô. Abby để xe lại và đi ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt.

Mark tìm thấy cô sau đó ba tiếng, trong quán cà phê.

Cô đang ngồi trong góc, lắc lắc một cốc trà và có một chiếc bánh nướng. Chiếc bánh chỉ được cắn một miếng và có vẻ như túi trà được để lâu nên nước đen như màu cà phê.

Mark kéo ghế ngồi cạnh Abby.

- Voss mới là kẻ nổi nóng, không phải em.
- Em là kẻ ngã lăn quay trước mặt mọi người.
- Ông ta đẩy em mà. Đó là thứ em có thể dùng trước tòa chống lại ông ta.
- Ý anh là em sẽ kết tội ông ta dùng bạo lực?
- Đại khái thế.

Cô lắc đầu.

- Em chẳng muốn nghĩ về Victor Voss nữa, em chẳng muốn dính líu tới ông ta.

- Có cả tá người chứng kiến. Họ thấy ông ta đẩy em.

- Mark, quên chuyện đó đi.

Cô cầm đĩa bánh lên, cắn một miếng nữa rồi đặt nó xuống. Cô ngồi nhìn nó chăm chăm, cố gắng đổi chủ đề. Cuối cùng cô nói:

- Aaron có đồng ý với việc dùng kháng sinh không?

- Anh chẳng nhìn thấy anh ta cả ngày nay.

- Em nghĩ anh ta ở đây.

- Anh gọi mà anh ta không trả lời.

- Anh có gọi về nhà anh ta không?

- Anh chỉ gặp người giúp việc. Elaine đi nghỉ và thăm bọn trẻ ở Dartmouth. Hôm nay thứ bảy, không phải ngày cuối tuần của Aaron, chắc anh ta định đi nghỉ để tránh chúng ta.

- Một kỳ nghỉ - Abby thở dài, mặt chột buồn - Chúa ơi, đó là điều em muốn. Một bãi cát với cây sồi và pina colada.

- Có vẻ hay đấy - Mark ghé sát và nắm tay Abby.

- Anh đi cùng em được không?

- Nhưng anh có thích pina colada đâu?

- Nhưng anh thích bãi biển, cây sồi và em.

Anh lắc nhẹ tay cô. Đó là những gì cô muốn lúc này. Chạm vào anh. Cảm giác chắc chắn, tin cậy ở một người đàn ông.

Anh tựa vào bàn và ngay tại đây, trong quán cà phê, anh hôn cô.

- Coi kìa, chúng ta lại gây sự chú ý rồi - Anh thì thầm - Có lẽ em nên về nhà trước khi chúng ta thu hút hết mọi sự chú ý.

Cô nhìn đồng hồ.

- Mười hai giờ rồi và hôm nay là thứ bảy. Ngày cuối tuần cuối cùng cũng tới.

Anh cùng cô đi ra khỏi quán cà phê và đi dọc theo hành lang bệnh viện. Khi họ đẩy cửa bước vào, Mark nói:

- Anh suýt quên không nói với em, Archer đã gọi cho Wilcox Memorial, và gọi cho một bác sĩ tên Nicholls Tim. Nicholls là người ở đội đó. Họ đã xác định bệnh nhân là của họ và bác sĩ Mapes đã chuyển tim đi.

- Thế sao bác sĩ đó không có tên trong danh sách bác sĩ?

- Vì anh ta dùng máy bay riêng từ Houston. Chúng ta không hề biết, chúng ta cũng chẳng biết rằng Voss không tin tưởng bất kỳ bác sĩ Yankee nào nên đã mời chuyên gia.

- Vậy vụ lấy tim tiến hành ở Wilcox à?

- Nicholls nói anh ta đã ở đó, em đã nói chuyện với y tá nào đó và cô ta đã nhìn nhầm. Nếu em muốn anh sẽ gọi điện lại.

- Thôi quên nó đi, em thấy ngốc quá. Em chẳng biết em đang nghĩ gì nữa - cô thở dài và nhìn quanh cái xe đậu ở gần cuối bãi. *Ngoại ô Siberia*, các bác sĩ gọi khu đỗ xe đó như vậy. Những kẻ làm thuê may mắn vì kiếm được chỗ đỗ xe ở đó.

- Em sẽ gặp anh ở nhà, nếu em còn thức.

Anh vòng tay ôm cô, kéo đầu cô lại và hôn tạm biệt cô. Một cơ thể mệt mỏi bám vào một cơ thể khác.

- Lái xe cẩn thận nhé. Anh yêu em.

Cô đi dọc theo dãy xe, cảm thấy lâng lâng vì những lời nói yêu thương của anh.

Anh yêu em.

Cô dừng lại và vẫy tay với anh nhưng anh đã biến mất sau cửa hành lang.

- Em cũng yêu anh - cô nói và mỉm cười.

Cô rẽ tới chỗ để xe, chìa khóa không có trong ví. Cô chợt thấy khóa xe vẫn mở. Lạy Chúa, mình thật ngốc đã để xe không khóa cả đêm.

Cô mở cửa xe.

Vừa vào xe cô đã phải lùi lại lập tức, kinh hoàng vì thứ cô nhìn thấy ở ghế trước.

Một thứ gì đó đang chảy nhoe nhoét ở ghế trước và ở phía đối diện, hình như một bộ phận cơ thể.

Một quả tim.

Địa chỉ là ở Dorchester, láng giềng bên trái của Boston. Anh ta đi dọc con phố và nhìn những ngôi nhà hộp, những bãi cỏ. Có một đứa trẻ tầm mười hai tuổi đang chơi bóng rổ trên đường, nó tung quả bóng về phía gara

nhưng trượt hết. Sẽ không có học bổng cho những cậu học trò như thế. Anh ta bước xuống xe, rồi đi dọc dãy phố. Khi anh ta đi tới gần, thằng bé dừng lại, giữ quả bóng trong tay, nó nhìn vị khách đầy ngờ vực.

- Chú đang tìm nhà Flynt.

- Đây ạ.

- Bố mẹ cháu có nhà không?

- Có bố cháu ạ.

- Cháu nói với bố là bố có khách.

- Chú là ai?

Anh ta đưa cho thằng bé cái card. Nó đọc với sự thích thú và trả lại.

- Thôi, chú giữ nó và đưa cho bố cháu.

- Bây giờ à?

- Nếu bố cháu không bận.

- Được rồi.

Cậu bé đi vào nhà, cánh cửa đóng sập trước mặt anh ta.

Một lát sau, một người đàn ông ra mở cửa. Bụng phệ, miệng không cười.

- Anh tìm tôi?

- Ông Flynt, tôi là Steward Sussman, tôi ở hãng Hawkes, Craig và Sussman.

- Sao?
- Tôi biết ông đã từng là bệnh nhân ở trung tâm y tế Bayside sáu tháng trước.
- Tôi bị tai nạn, lỗi của người khác.
- Ông phải gỡ bỏ lá lách đúng không?
- Sao anh biết?
- Tôi ở đây vì lợi ích của ông, ông Flynt. Ông được phẫu thuật đúng không?
- Họ nói tôi suýt chết, tôi đoán là rất nặng.
- Có phải một trong số các bác sĩ của ông là Abigail DiMatteo?
- Đúng, cô ấy tới thăm tôi hàng ngày, một bác sĩ tuyệt vời.
- Cô ta hay các bác sĩ khác có cho ông biết hậu quả sau phẫu thuật không?
- Họ nói tôi có thể nhiễm trùng nặng nếu tôi không cẩn thận.
- Nhiễm trùng nghiêm trọng đấy. Họ có nói vậy không?
- Hình như thế.
- Họ có nói gì về vết nứt trong suốt ca phẫu thuật không?
- Cái gì?

- Họ có nói gì về vụ dao mổ lẹm sâu, cắt vào lá lách gây chảy nhiều máu không?

- Không.

Người đàn ông giờ nghiêng người về phía trước với cái nhìn lo lắng.

- Cái gì đó đã xảy ra với tôi à?

- Tôi chỉ muốn xác nhận lại sự thật thôi. Chúng tôi mong ông có thể bằng lòng cho chúng tôi xem bệnh án.

- Tại sao?

- Vì lợi ích hợp pháp của ông thôi, ông Flynt, để biết liệu việc cắt bỏ lá lách có phải do lỗi của họ không. Nếu có lỗi nào đó, khiến ông phải chịu tổn thương không mong muốn, ông sẽ được đền bù.

Flynt chẳng nói gì. Ông ta nhìn cậu bé đang lắng nghe mà có thể là chẳng hiểu gì. Rồi ông ta nhìn cái bút vừa được đưa.

- Vì số tiền đền bù, ông Flynt, tôi đại diện cho tiền.

Người đàn ông cầm chiếc bút lên và ký.

Trở lại xe, Sussman lướt qua những mẫu đơn đã ký, để chúng vào cặp. Đã có thêm bốn người chịu ký rồi. Anh ta sẽ không còn vấn đề gì nữa, lòng tham và bồi thường là một sự kết hợp tuyệt vời.

Anh ta gạch tên *Flynt, Harold* và lái xe đi.

- Đó là tim lợn thôi, họ đã để vào xe đêm trước và bị thiêu nóng. Tôi vẫn không thể quên được cái mùi của nó.

- Gã đó định đe dọa tinh thần cô đó mà - Vivian Chao nói - Tôi đã nói rồi, cô phải chơi lại hẳn.

Abby và Vivian đi qua cửa trước và tới thang máy. Hôm đó là chiều chủ nhật ở viện Massachusetts, thang máy công cộng chật chội với một đám đông đầy bóng bay trên đầu. Cửa đóng lại.

- Chúng ta chẳng có bằng chứng nào cả - Abby nói - Thậm chí chúng ta còn chẳng biết có phải ông ta làm không nữa.

- Không ông ta thì ai, xem những gì ông ta đã làm đi. Kiện tụng, bêu riếu cô trước công chúng. Tôi đã nói với cô rồi DiMatteo, đến lúc đứng dậy rồi, phản công lại đi, hãy làm theo kiểu khủng bố ấy.

- Vấn đề là tôi hiểu tại sao ông ta làm vậy, ông ta bị tổn thương, vợ của ông ta đang trong giai đoạn nguy kịch.

- Tôi chẳng thấy có gì sai trái cả.

Abby thở dài.

- Tôi không thể không cảm thấy tội lỗi mỗi khi tôi đi qua giường bà ấy.

Họ bước ra khỏi thang máy đến tầng bốn và đi lên khoa tim.

- Ông ta có tiền để làm cô phải sống trong địa ngục - Vivian tiếp - Ông ta có một phiên tòa chống lại cô thì ông ta có thể sẽ làm thế thêm vài lần nữa.

- Tôi nghĩ đúng đấy. Sở vừa thông báo cho tôi là họ có thêm sáu đơn kiện nữa từ hãng luật đại diện cho Terrio.

Vivian ngừng lại và nhìn cô chăm chăm.

- Lạy Chúa, cô sẽ ra tòa cả cuộc đời còn lại sao?

- Hoặc là tôi sẽ nghỉ việc, như bác sĩ ấy.

Vivian lại đi tiếp, cô cảm thấy bức bối hơn bao giờ hết, tính cách châu Á Amazon của cô trở dậy, sợ hãi mơ hồ.

- Sao mà cô không phản ứng lại chứ? - Abby hỏi.

- Tôi cũng đã cố nhưng gã đó là Victor Voss, khi tôi đề cập cái tên đó với luật sư của tôi, cô ta sợ tái mặt, điều hiếm thấy với một luật sư da đen.

- Cô ta khuyên cô thế nào?

- Là biến khỏi mớ bòng bong đó. Cô ta bảo tôi may mắn vì là một bác sĩ uy tín và kinh nghiệm, ít nhất tôi cũng tìm thấy một công việc khác, hoặc phòng khám của riêng mình.

- Voss làm cô ta sợ thế à?

- Cô ta không thừa nhận nhưng đúng thế. Ông ta làm nhiều người sợ hãi, tôi không có gì để chống lại ông ta cả. Tôi phải chịu trách nhiệm, chúng ta đã đánh cắp trái tim đó, không thể phủ nhận. Nếu không phải là Voss mà là người khác cũng vậy thôi. Giờ tôi đang trả giá đây.

Vivian nhìn Abby.

- Nhưng không kinh khủng như những gì cô phải chịu đựng.

- Ít nhất tôi cũng còn có công việc để làm.

- Trong bao lâu? Cô mới chỉ năm thứ hai. Cô phải bật lại đi. Đừng để ông ta hủy hoại cô, cô là một bác sĩ giỏi, không đáng bị như vậy.

Abby lắc đầu.

- Đôi khi tôi tự hỏi có đáng không?

- Có đáng không ư?

Vivian đứng bên ngoài phòng 417.

- Nhìn xem và nói cho tôi biết nhé.

Cô gõ cửa và bước vào phòng.

Một cậu bé đang ngồi trên giường với điều khiển TV. Nếu không phải cái mũ của đội Red Sox thì Abby không thể nhận ra đó là Josh O'Day, đã hồng hào đầy sức sống.

Khi nhìn thấy Vivian, cậu định ôm lấy cô.

- Bác sĩ Chao. Cháu tự hỏi liệu bác sĩ có định đến thăm cháu hay không.

- Cô chỉ đi ngang qua thôi. Hai lần nhưng cháu đang ngủ - Cô lắc đầu ngán ngẩm - Một cậu bé lười biếng.

Cả hai cùng cười, một chút im lặng rồi Josh vòng tay muốn ôm lấy bác sĩ.

Vivian đứng yên một lúc, có lẽ cô chẳng biết phải nói gì. Rồi cô đột ngột tiến đến. Cái ôm rất chặt.

- Vậy cháu thế nào?

- Rất tốt, cô thấy không?

Nó chỉ vào màn hình TV.

- Bố cháu mua cho cháu những băng này nhưng cháu không biết làm sao để bật băng video. Cô có biết không?

- Chắc cô sẽ vứt cả TV đi.

- Vì cô là bác sĩ?

- Thôi được. Lần tới nếu cháu cần thì hãy gọi một người sửa TV nhé.

Vivian hướng về Abby.

- Cháu nhớ bác sĩ DiMatteo chứ?

Josh nhìn Abby lạ lẫm.

- Cháu nghĩ thế, ý cháu là... Cháu quên vài thứ, cô biết đấy. Những gì xảy ra tuần trước, cháu gần như bất tỉnh hay đại loại thế.

- Không việc gì phải lo lắng cả, khi trái tim ngừng đập, máu không đủ lên não nên cháu có thể quên vài thứ.

Cô chạm vào vai thẳng bé, đó không phải là việc Vivian thường làm. Nhưng cô đang muốn kết nối với thẳng bé.

- Ít nhất cháu không quên cô - Cô nói và cười - Dù cháu cố gắng quên.

Josh nhìn xuống ga trải giường, nhẹ nhàng nói.

- Cháu không muốn quên bác sĩ.

Không ai nói gì một lát, dường như họ hơi bối rối. Vivian vẫn đặt tay lên vai cậu bé. Cậu bé nhìn xuống, mặt giấu sau chiếc mũ.

Abby quay nhìn đi chỗ khác, mọi thứ vẫn còn nguyên ở đó: ruy băng và khẩu hiệu, không phải cho một cậu bé sắp chết mà là kỷ niệm cuộc sống, sự hồi sinh.

Có tiếng gõ cửa rồi một người phụ nữ gọi:

- Joshie?

- Ôi, mẹ!

Cửa và văn phòng tràn ngập bởi bố mẹ, anh em họ hàng, cô dì chú bác của Josh.

Đi cùng với họ là cả một rừng bóng bay và mùi đồ McDonald. Họ vây quanh giường của Josh, ôm hôn và xuýt xoa.

- Xem này, trông cháu tuyệt quá.

Josh quá bận rộn với họ hàng mà không phát hiện ra Vivian đã rời khỏi căn phòng lúc nào.

- Josh, con yêu, con xem chú Harry ở Newbury này. Chú biết mọi thứ về máy móc ghi băng đấy, đúng không Harry?

- Ồ, tất nhiên rồi.

- Có mang theo dây dấy chứ Harry?

- Chị nghĩ em quên chắc?

- Xem này Josh, cả một thùng gà rán. Ăn được không, bác sĩ Tarasoff không nói là con không được ăn đồ rán.

- Mẹ, chúng ta quên camera rồi. Phải chụp cái sẹo của Josh nữa chứ.

- Mẹ không muốn.

- Nhưng thầy giáo nói rất tuyệt đấy.

- Thầy giáo con già rồi. Không chụp ảnh sẹo, cái đó là riêng tư mà.

- Này Josh, có cần giúp ăn con gà này không?

- Harry, được không?

- Tôi không biết, cái TV này cũ quá.

Vivian cố gắng lách tới chỗ Abby đang đứng, một tiếng gõ cửa nữa và lại một đám họ hàng khác, với hàng loạt tiếng xuýt xoa:

- Trông nó tuyệt quá.

Qua đám đông nhà O'Day, Abby nhìn thấy ánh mắt của Josh, nó đang dõi theo họ và mỉm cười vô vọng, nó vẫy tay.

Abby và Vivian rời phòng trong im lặng, họ đứng ở hành lang, nghe những âm thanh lọt ra từ căn phòng.

Vivian nói:

- Vậy đấy, Abby. Câu trả lời cho câu hỏi “có đáng không” của cô là đây.

Ở bàn y tá, họ đề nghị được nói chuyện với Tarasoff. Người thu ngân gợi ý cho họ đến phòng trà và đó chính xác là chỗ họ tìm thấy Tarasoff đang uống cà phê. Với cái kính chúc xuống và áo jacket, trông Tarasoff giống một quý ông người Anh hơn là một bác sĩ phẫu thuật tim.

- Chúng tôi vừa vào thăm Josh - Vivian nói.

Tarasoff nhìn lên.

- Và cô nghĩ sao, bác sĩ Chao?

- Tôi nghĩ bác sĩ làm tuyệt thật, đưa trẻ trông đầy sức sống.

- Nó hơi bị đãng trí một chút, nhưng bọn trẻ vẫn vậy mà. Một tuần nữa nó sẽ được ra viện nếu các y tá không đá nó ra sớm hơn.

Tarasoff gập bệnh án lại và nhìn Vivian, ông đang cười.

- Tôi còn có mẫu xương to hơn để đá với cô đấy, bác sĩ.

- Tôi à?

- Cô biết tôi đang nói gì. Một ca ghép khác ở Bayside, khi cô giao đứa trẻ cho chúng tôi, cô không nói toàn bộ câu chuyện. Sau đó tôi mới biết là tim đã được đặt cho người khác.

- Không hề, đây là sự hiến tặng tự nguyện.

Ông nhú mày với Abby:

- Quản lý của cô, ông Parr và cả luật sư của Voss đã nói chi tiết với tôi.

Vivian và Abby nhìn nhau:

- Luật sư của Voss?

- Đúng thế.

Tarasoff nhìn Vivian.

- Cô định để tôi phải ra tòa đấy à?

- Tôi chỉ muốn cứu thằng bé.

- Cô đã không nói với tôi.

- Và bây giờ thằng bé vẫn sống và sống khỏe.

- Tôi chỉ nói điều này một lần thôi, đừng bao giờ lặp lại điều đó.

Vivian định nói gì đó nhưng cô nghĩ lại, rồi đáp lại bằng cái gật đầu trang trọng. Tính cách châu Á - đôi mắt sụp xuống và cái đầu hơi cúi.

Tarasoff không để bụng chuyện đó. Ông cho hành động của Vivian thật phiến, rồi đột ngột ông bật cười.

- Lẽ ra tôi phải đuổi cô khỏi Harvard khi tôi có cơ hội mới phải.

- Sẵn sàng chưa, đi nào!

Mark hét lên và xô bánh lái.

Mũi thuyền *Nơi ẩn náu* quay theo chiều gió lái con thuyền chao lên chao xuống.

Raj Mohandas chạy vội lên thuyền và bẻ lái. Với một tiếng óp thật to, con *Nơi ẩn náu* tiến đến, làm những thùng đồ uống phía sau lắc lư.

- Abby, đi ngược gió đi! - Mark hét lên.

Abby đảo lại về phía cảng nơi cô thấy sự háo hức của cuộc sống. Những người kia và thuyền của họ thế nào nhỉ, cô tự hỏi cái gì làm họ hét lên như thế.

Tất cả bọn họ đang la hét, cả bốn người. Mark với Mohandas và cậu con trai mười tám tuổi Hank, và Pete Jaegly, bác sĩ nội trú năm thứ tư. Họ đang la hét vì cánh buồm căng hơn và đừng để lỡ luồng gió. Họ hét lên với con thuyền của Archer mang tên *Mắt Đỏ* đang vượt họ. Họ còn thường xuyên la hét với Abby. Cô được tham dự với vị trí rất lịch sự là vị trí *đệm*.

Cô phải phụ trách các bao tải cát. Khi họ hét lên là cô sẽ phải chạy sang bên kia và bỏ nó xuống. Những người đàn ông thì quá bận rộn la hét quanh những đôi giày đắt tiền.

- Lên đi, cố lên! Một chút nữa thôi!

Mohandas và Jaegly tiếp tục điệu nhảy trên boong.

- Tuyệt quá!

Nơi ẩn náu đang đi xuyên gió và hướng về phía cảng. Abby bò sang bên kia. Mohandas quay tời, những bắp cơ cánh tay nâu của anh ta rung lên theo mỗi nhịp quay.

- Nó đang vượt xa rồi! - Hank hét lên.

Đằng sau họ, *Mắt Đỏ* đang vượt lên quá chiều dài nửa thuyền rồi. Họ có thể nghe thấy Archer đang hò hét với đồng đội của mình.

- Cố lên, tiến lên!

Nơi ẩn náu xoay vòng vòng và bắt đầu đón gió. Jaegly đang vật lộn với cột buồm. Hank đang kéo trục xuống.

Abby đang vội vã leo sang bên kia.

Mark hét lên:

- Trời, nó đang ở đuôi bên phải chúng ta rồi kìa. Biến thứ quái quỷ này chạy nhanh lên thôi, tiến lên anh em!

Jaegly và Hank đang nâng cánh buồm lên, gió làm *Nơi ẩn náu* vụt lên.

- Đúng rồi đấy em yêu! - Mark hú lên - Em yêu, em yêu, đi nào!

Jaegly liền kêu lên:

- Cái quái gì đang diễn ra thế nhỉ, nhìn xem?

Abby cố gắng ngóc đầu lên và nhìn lại về phía thuyền của Archer.

Mắt Đỏ không còn tham gia cuộc đua nữa, nó quay đầu về phía cảng.

- Họ đã bắt đầu dùng đầu máy rồi.

- Sao họ lại chịu thua nhỉ?

- Archer á? Không đời nào.

- Vậy sao họ quay lại nhỉ?

- Tôi nghĩ là chúng ta nên tìm hiểu lý do. Hạ buồm đi - Mark khởi động động cơ - Chúng ta cũng nên quay về thôi.

Tạ ơn chúa. Abby nghĩ thầm.

Cô thấy buồn nôn khi động cơ chạy. *Mắt Đỏ* đã được buộc vào cầu cảng và các thủy thủ của nó đang bận rộn gập buồm và cột dây.

Mark hét lên khi họ vượt qua *Mắt Đỏ*.

- Chào *Mắt Đỏ*. Chuyện quý quái gì thế?

Archer giơ điện thoại lên.

- Điện thoại từ Marilee. Cô ta bảo chúng ta quay vào, có chuyện gì đó nghiêm trọng lắm, cô ta đang đợi chúng ta ở cầu lạc bộ.

- Thôi được, vậy gặp anh ở quán bar nhé.

Mark nói với Archer và quay lại nhìn các thủy thủ.

- Cột thuyền lại thôi, chúng ta đi uống cái gì đó rồi lại ra khơi.

- Anh sẽ phải làm việc đó mà không có đệm của anh đâu. Em sẽ nhảy ra khỏi thuyền.

Mark nhìn cô ngạc nhiên.

- Thật vậy sao?

- Anh không thấy em cứ phải lơ lửng trên không đó à? Em không thích cảnh đó đâu.

- Tội nghiệp Abby, anh sẽ đền bù cho em, được chưa, hứa mà: sâm panh, hoa, tiệm ăn em thích.

- Chỉ cần để em ra khỏi con thuyền dở hơi này.

Vừa cười, Mark vừa lái con thuyền về bến cảng.

- Ôi, người yêu của tôi.

Khi *Nơi ẩn náu* được cập bến gần đồng đội của mình, Mohandas và Hank bước lên rồi nhanh chóng cột nó vào. Abby nhảy ra khỏi thuyền ngay lập tức.

- Cứ cột nó tạm thời vậy thôi cho đến khi ta hiểu chuyện gì xảy ra với Archer - Mark bảo.

- Có khi anh ta đã bắt đầu bữa tiệc rồi đấy - Mohandas thêm vào.

Ôi Chúa ơi, Abby nghĩ khi cô cùng Mark đi vào quán, tay Mark quàng qua vai cô. Rất nhiều người đang tập trung ở đó, những người đàn ông râm nắng cùng với rượu gin và tonics, họ mặc áo cổ lọ và đang cười phá lên.

Họ đi vào phía trong câu lạc bộ. Điều đầu tiên Abby thấy là một sự im lặng bao trùm, cô thấy Marilee đang đứng ở quầy bar với đồ uống trong tay. Archer đang ngồi cạnh cô ta, không đồ uống, chỉ có một tờ báo trải ra trước mặt.

Các thủy thủ của *Mắt Đỏ* tập trung quanh căn phòng, im lặng, không ai đi lại. Âm thanh duy nhất trong căn phòng là tiếng đá va vào nhau trong cốc của Marilee khi cô đưa cốc lên môi, nhấp một hơi và đặt nó lại bàn.

Mark hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Marilee nhìn lên và chớp mắt như thể thấy Mark lần đầu. Khi cô quay lại với cái ly của mình, cô uống và nói:

- Họ tìm thấy Aaron.

Chỉ có xương Stryker bị nghiền mới có cái mùi đó, thứ mùi thật kinh khủng.

Thám tử Bernard Katzka nhìn một lượt quanh bàn và nhìn Lundquist, cộng sự trẻ của anh đang đứng chênh chếch bên bàn, bàn tay đeo găng đang bịt miệng và mũi, bộ dạng điển trai như diễn viên phim của anh ta chuyển sang kiểu buồn nôn. Lundquist vẫn chưa xem tới bụng, hầu hết các cảnh sát sẽ làm vậy. Cắt mổ xác chết để khám nghiệm không phải là món ưa thích của Katzka, đã nhiều năm nay anh rèn luyện bản thân mình để xem công đoạn đó như một bài tập tư duy, tập trung vào nội tạng của nạn nhân chứ không tập trung vào tính nhân đạo. Anh đã nhìn cảnh người bị rạn, hay cơ thể tan nát trên vỉa hè sau khi rơi thẳng từ tầng hai mươi xuống, cơ thể bị bắn nát hay nổ tung, xác người bị phân hủy. Ngoại trừ trẻ em luôn làm anh cảm thấy bị tổn thương còn thì cơ thể ai cũng như nhau trên bàn mổ, cơ thể bị phanh ra, xét nghiệm hay chụp chiếu. Xem xét những cơ thể đó thực sự là cơn ác mộng.

Bernard Katzka, bốn mươi tư tuổi và góa vợ. Ba năm trước anh đã nhìn thấy vợ mình chết vì bệnh ung thư, từ đó anh luôn sống trong những cơn ác mộng tồi tệ nhất.

Anh đang tập trung vào cơ thể con người kia đã được mổ ra. Nạn nhân là một người năm mươi tư tuổi, da trắng, đã có gia đình với hai đứa con học đại học, một chuyên gia ngành tim học.

Nhân dạng của anh ta đã được xác định bởi vân tay và thẻ chứng minh nhân dân cung cấp từ vợ anh ta. Việc khám nghiệm thực sự kinh khủng với cô ấy. Còn gì kinh hoàng hơn nhìn thấy người mình yêu thương bị phanh ra, nhất là khi con người đó còn bị treo cổ cách đây hai ngày trong căn phòng kín không được thông gió, cảnh tượng đó thực sự không thể chịu được.

Người đàn ông được tìm thấy chết nhọt nhạt gần nhà xác.

Katzka còn băn khoăn nữa khi nhìn xuống cái xác của Aaron. Khuôn mặt trắng bệch không máu, nguồn máu lên đầu bị chặn bởi cái dây lưng thắt chặt quanh cổ. Lưỡi anh ta thè ra đen ngòm thật đáng sợ, bị phân hủy sau hai ngày. Mắt anh ta đỏ ngầu. Dưới cổ, chỗ dây thắt lưng buộc, hằn một vết sâu. Tay và chân buông thõng với làn da không màu như bị xuất huyết não, có những chấm đỏ li ti gọi là các nốt Tardieu. Tất cả những cái đó chỉ ra nạn nhân chết do bị treo cổ. Có một vết thương ấn, bên cạnh những dấu quanh cổ, một vết bằng đồng xu bên vai trái anh ta.

Bác sĩ Rowbotham và trợ lý, cả hai đều bịt mắt, đeo găng tay và mặc quần áo bảo hộ. Họ hoàn thiện với một đường cắt ở tĩnh mạch cùng vai ngực.

Đó là một đường chữ Y với những đường cắt từ vai và kết thúc ở xương ức, sau đó là một đường cắt dọc xuống mu. Rowbotham đã có ba mươi hai năm trong nghề phẫu thuật tử thi, ít có điều gì làm ông ta ngạc nhiên hay thích thú. Nếu có gì đó, thì ông ta sẽ nhìn với vẻ hơi chán nản khi cắt vào xác chết. Trông ông ta hơi độc tài khi đứng một chân bên trên một chân bên dưới bàn đạp. Giờ thì ông ta đang đi qua xương ức và xương ngực, chuẩn bị mổ khoang bụng.

- Xem này, Sên Mập.

Ông ta nói với Katzka, Sên Mập là nick name ông ta đặt cho Katzka mà chẳng ăn nhập gì với ngoại hình của anh ta vốn bình thường về mọi phía. Có lẽ đó là sự phản ánh bản chất không dễ thay đổi của anh. Nếu một cộng sự trêu anh ta vào thứ hai, anh sẽ trả đũa vào thứ sáu, nhưng chỉ khi anh bị chơi khăm thôi.

Katzka đang cúi xuống phía trước để xem khoang ngực, mặt anh cũng vô cảm như Rowbotham.

- Tôi chẳng thấy gì không bình thường cả.

- Chính xác, có thể chỉ là một vấn đề nhỏ về tiêu hóa thôi. Nhưng tất cả đều khớp với việc bị ngạt.

- Vậy tôi nghĩ chúng ta biến khỏi đây thôi, nhỉ - Lundquist nói, anh ta đã rời khỏi bàn, tránh xa thứ mùi kinh sợ đó. Anh ta cũng giống hết những gã trẻ tuổi khác, háo hức đốt cháy giai đoạn, muốn lao mình vào khó khăn. Tự tử bằng treo cổ không phải là vụ anh muốn nhúng tay vào.

Katzka không rời khỏi bàn.

- Chúng ta thực sự muốn xem hết vụ này hả Sên? - Lundquist hỏi.

- Họ vừa mới bắt đầu mà.

- Chỉ là tự tử thôi.

- Vụ này làm tôi thấy lạ đấy.

- Mọi dấu hiệu đều quen thuộc. Anh nghe thấy rồi đấy.

- Anh ta ra khỏi nhà vào ban đêm, mặc quần áo, leo lên xe. Nghĩ đi, ra khỏi cái giường ấm áp của anh để leo lên tầng thượng bệnh viện à?

Lundquist nhìn cái xác rồi nhanh chóng quay qua chỗ khác.

Giờ thì Rowbotham và trợ lý của anh ta đã mở khí quản, đang cắt rời tim và phổi. Rowbotham đặt chúng vào khay đang treo, nó lắc vài cái rồi trĩu xuống dưới sức nặng của nội tạng.

- Đây là cơ hội hiếm có để thấy đấy - Dao mổ của Rowbotham giờ đang ở lá lách.

- Chúng ta dừng ở đây, đám tang tổ chức được rồi, gọi gia đình đi.

- Có lý do gì đặc biệt không? - Lundquist hỏi thêm.

Rowbotham nhún vai.

- Anh ta có hàng trăm cách để tự giết mình.

- Liệu có khả năng anh ta dùng thuốc và bị bất tỉnh trước khi bị treo cổ không?

- Chúng tôi đã xét nghiệm rồi, để làm anh hài lòng đấy.

Lundquist cười.

- Và chúng ta phải làm cho Sên hạnh phúc.

Anh ta rời khỏi bàn.

- Bốn giờ rồi, anh đi chứ, Sên?

- Tôi muốn xem nốt phần cổ.

- Cái quái gì xảy ra với anh vậy Sên? Tôi đã nói chúng ta chỉ cần tuyên bố là vụ tự tử và biến.

- Tôi sẽ đi, ngoại trừ ánh sáng.

- Ánh sáng nào? Rowbotham hỏi, mắt anh ta nhìn vị thám tử thích thú.

Lundquist nói:

- Sên bị treo lên với những bóng đèn ở căn phòng đó rồi.

- Bác sĩ Levi được tìm thấy đã chết trong một căn phòng cho bệnh nhân không dùng tới. Người lao công tìm thấy anh ta khi đèn được tắt hết.

- Tiếp đi - Rowbotham nói.

- Vào lúc anh ta chết, theo chúng ta phán đoán... thì vào khoảng sáng sớm thứ bảy, tức là trước khi mặt trời mọc. Có nghĩa là ông ta sẽ treo cổ trong bóng tối. Hay là có ai đó tắt hết đèn?

- Có thể người lao công quên, không nhớ ra cái quái gì đã chứng kiến

- Lundquist phân tích - Người lao công đổ máng vào toilet. Anh nghĩ anh ta nhớ đèn bật hay tắt à?

- Chỉ là chi tiết đó làm tôi lưu tâm thôi.

Lundquist cười.

- Đừng có làm phiền tôi - anh ta ném găng tay vào thùng đồ giặt.

Đã gần sáu giờ sáng khi Katzka đỗ chiếc Volvo của mình trong bãi đỗ xe ở Bayside. Anh đi bộ vào sảnh và ấn thang máy lên tầng 13. Anh chỉ có thể lên đến tầng đó mà không cần chìa khóa thôi. Anh sẽ phải ra khỏi thang máy và leo lên cầu thang khẩn cấp để lên tầng thượng.

Điều đầu tiên anh nhìn thấy là sự vắng lặng, cảm giác trống trải. Cả tháng rồi khu vực này được rào để trùng tu. Chẳng có công nhân nào đến hôm nay nhưng máy móc khắp nơi, không khí vẫn mùi bụi và sơn và cái gì đó nữa - thứ mùi anh ta thấy ở nhà xác - mùi chết chóc, mục ruỗng. Anh đi qua cái thang và rẽ vào một góc.

Nửa đường đến lan can, anh thấy một miếng băng dính vàng của cảnh sát treo lơ lửng ở lối vào. Anh kéo miếng băng dính và dán nó lên cửa.

Trong căn phòng này, việc sửa chữa đã hoàn tất: tường mới, các cabin mới và cửa sổ sát mái để nhìn toàn cảnh thành phố. Một bệnh viện sang trọng cho những vị khách đặc biệt với cái ví không đáy.

Anh đi vào nhà tắm và bật công tắc trên tường. Còn xa xỉ hơn bên ngoài, một cái chậu đá hoa, bồn tắm bằng đồng, một gương trang điểm, toilet như ngai vàng. Anh tắt điện và đi ra khỏi nhà tắm.

Anh đi vào nhà vệ sinh.

Đây là nơi Aaron Levi được tìm thấy. Một phần đuôi của thắt lưng được buộc vào chốt, phần kia buộc quanh cổ Aaron. Có thể anh ta khom người làm cho cái thắt lưng xiết chặt vào cổ, ngăn máu chảy lên não. Nếu anh ta thay đổi quyết định vào phút chót, tất cả những gì anh ta cần làm là đặt chân xuống nền, đứng lên và nới lỏng cái dây nhưng anh ta đã không làm thế, anh ta treo mình khoảng năm đến mười giây và đủ để không còn tỉnh táo nữa.

Ba mươi sáu giờ sau, một chiều chủ nhật, một lao công vào phòng này và dọn dẹp nhà tắm, anh ta không định thấy cái xác chết.

Katzka nhìn ra cửa sổ, anh đang đứng trên thành phố Boston. Liệu Aaron có làm gì sai trong cuộc sống của anh ta không nhỉ?

Một bác sĩ tim mạch, một cô vợ, một ngôi nhà đẹp, một chiếc Lexus, hai đứa trẻ đã lớn, một phút không dùng lý trí, Katzka cảm thấy tiếc cho Aaron và ghen tị với anh ta. Anh chẳng biết quái gì đến thất vọng và suy sụp. Điều gì khiến anh ta chấm dứt cuộc sống? Đồ hèn nhát.

Katzka quay lưng lại cửa sổ, đóng sầm nó lại với sự tức giận. Anh kinh tởm những kẻ chán sống, chọn cách đó để kết liễu cuộc đời. Tại sao lại kết thúc? Tại sao lại treo mình cô đơn trong căn phòng mà phải nhiều ngày sau người ta mới tìm thấy?

Có rất nhiều cách để tự sát, Aaron là một bác sĩ, hẳn anh biết cách dùng narcotin, cả đồng thuốc khác có thể giúp chết nếu quá liều. Katzka biết chính xác cần bao nhiêu phenobard thì có thể chết. Anh cũng đã từng một lần dễ dàng với mình, anh đã đếm chính xác số viên thuốc, sau đó là xem mình cân nặng bao nhiêu. Anh đã để nó lên bàn trong phòng ăn và nghĩ đến những điều gì đang chờ đợi. Kết thúc những ngày tháng đau khổ vô vọng. Một cách dễ dàng nhưng anh không thể chối bỏ mọi việc, những sự kiện diễn ra theo trình tự. Nhưng anh không làm vậy, anh có quá nhiều trách nhiệm, đầu tiên phải lo cho đám tang của Annie, trả các hóa đơn bệnh viện của cô ấy. Rồi thì có một phiên tòa cần có lời khai của anh, sau đó là một vụ tự sát ở Roxbury, sau đó thì hoàn tất trả tám cái xe, rồi ba vụ tự sát ở Brookline, rồi lại một phiên tòa khác.

Cuối cùng, Katzka quá bận rộn để giết bản thân.

Bây giờ thì ba năm qua rồi, Annie được chôn cất xong xuôi và những viên thuốc bị phân hủy cả rồi. Thịnh thoảng anh vẫn nghĩ tới những viên thuốc trên bàn nhưng anh ta tự hỏi sao mình lại nghĩ vậy. Anh chưa bao giờ tiến đến gần cái gọi là đầu hàng và anh không hề đồng cảm với Ốc Sên của ba năm trước. Anh cũng chẳng cảm thông cho ai dốc cả chai thuốc vào miệng để tự giết mình.

Và lý do của anh là gì?

Anh lại nhìn xuống Boston, anh nghĩ về những giờ phút cuối cùng của Aaron. Anh cố tưởng tượng ra cảnh Levi chui ra khỏi giường đêm hôm đó, lái xe đến bệnh viện và vào thang máy lên tầng mười ba, rồi đi bộ lên tầng mười bốn, vào phòng này, buộc thắt lưng lên trên móc và treo cổ.

Katzka nhú mày.

Anh đi qua công tắc đèn và bật nó lên. Đèn sáng. Chúng vẫn làm việc tốt mà sao họ phải tắt đi nhỉ? Aaron hay người lao công?

Hay còn ai đó khác.

Các chi tiết. Katzka nghĩ, các chi tiết làm anh phát điên.

- Con không tin - Elaine nhắc đi nhắc lại - Con không tin.

Cô không khóc, mắt ráo hoảnh suốt đám tang, điều này làm phiền lòng mẹ chồng cô, Judith, người đã khóc lóc thảm thiết khi cha xứ đọc kinh ở đám tang. Nỗi đau của Judith còn được biểu hiện bằng dấu gạch chéo trên áo, biểu tượng của một trái tim bị chia cắt bởi nỗi đau.

Elaine không gạch chéo lên áo, cô cũng không rơi một giọt nước mắt. Bây giờ cô đang ngồi trong phòng khách, một đĩa bánh trên đùi và cô nhắc lại:

- Con không tin anh ấy đã ra đi.

Judith nói:

- Con chưa phủ gương trong nhà, con nên phủ chúng đi, tất cả.

- Mẹ cứ làm những gì mẹ muốn.

Judith rời căn phòng để đi tìm vải. Lát sau, tất cả khách khứa trong nhà có thể nghe thấy tiếng Judith mở và đóng cánh cửa cầu thang.

- Đó chắc là tục lệ của người Do thái - Marilee Archer thì thầm khi đưa cho Abby một khay bánh sandwich.

Abby lấy một miếng bánh oliu và chuyển cái khay đi. Nó được chuyền tay cho các vị khách. Chẳng ai muốn ăn cả, chỉ là lịch sự, họ uống soda, không ai còn bụng dạ nào để ăn. Abby cũng chẳng muốn ăn hay nói

chuyện. Ít nhất có hơn hai chục người trong phòng, ngồi trang trọng thành những nhóm nhỏ nhưng không ai nói chuyện nhiều.

Trên gác, trong toilet tất nhiên là Judith. Elaine hơi bối rối một chút. Thịnh thoảng mới xuất hiện những nụ cười thầm. Sau phía Abby ngồi, người ta đang nói chuyện việc mùa thu năm nay tới muộn, đã tháng mười rồi mà lá vàng mới bắt đầu rụng. Sự im lặng bị phá vỡ. Giờ thì người ta lại bắt đầu nói về cuộc sống, về các mảnh vườn và năm nay tháng mười có ấm không? Elaine ngồi giữa, không nói gì nhưng rõ ràng cô để tâm đến câu chuyện.

Đĩa sandwich đã đi được một vòng và giờ trở lại chỗ Abby, hết sạch.

- Tôi sẽ đi lấy - cô nói với Marilee, rồi đứng dậy và đi vào bếp.

Ở đây cô nhìn thấy một bệ đầy thức ăn. Hôm nay chẳng ai đói cả. Cô đang mở một khay đựng thịt cá hồi xông khói, khi cô liếc ra cửa sổ thì thấy Archer, Raj Mohandas, Frank Zwick đang đứng bên ngoài cột cờ. Họ đang nói chuyện, rồi lắc đầu. *Để chuyện đó* cho đàn ông, cô nghĩ. Đàn ông không chịu được cảnh những bà góa ủ rũ hay im lặng. Họ bỏ ra ngoài để vợ mình trong nhà. Họ còn mang một chai Scout ra đó nữa. Họ đang ngồi dưới cái bàn che ô, vị trí để tập hợp mọi người. Zwick đang với lấy cái chai và rót vào ly của mình. Khi đặt cái chai lại, anh nhìn thấy Abby. Anh nói gì đó với Archer, lập tức cả ba quay ra nhìn cô. Họ gật đầu và vẫy tay, sau đó cả ba đứng dậy, bỏ vào trong vườn.

- Nhiều đồ ăn quá, tôi chẳng biết phải làm sao cả - Elaine nói. Abby không nhận thấy là cô ta đang đi vào bếp. Elaine đứng nhìn chăm chăm vào đồng hồ ăn và lắc đầu.

- Tôi đã bảo họ là chỉ có khoảng bốn mươi người và họ mang cho tôi thế này đây. Đây có phải đám cưới đâu, họ ăn nhiều ở đám cưới chứ đâu có ăn

ở đám tang - Elaine nhìn xuống một trong các khay, bốc một miếng củ cải - Nó không ngon lắm, phải không? Họ làm thế nào nhỉ? - Cô đặt miếng củ cải xuống và đứng đó, không nói gì, im lặng nhìn miếng củ cải hoa hồng.

- Tôi rất tiếc, Elaine. Tôi chỉ biết nói vậy thôi - Abby chia sẻ.

- Ước gì tôi có thể hiểu được. Anh ấy không bao giờ nói gì cả, anh ấy chưa bao giờ nói với tôi anh ấy... - cô ghen lời và lắc đầu. Cô mang một đĩa đồ ăn vào tủ lạnh, đặt nó vào trong, đóng cửa lại. Quay lại, cô nói với Abby - Cô nói chuyện với anh ấy đêm đó, cô có nói gì về, cái gì về...

- Chúng tôi thảo luận về bệnh nhân. Aaron muốn đảm bảo là tôi làm đúng.

- Đó là tất cả những gì hai người đã nói à?

- Chỉ về bệnh nhân thôi, Aaron chẳng có vẻ gì lạ cả, chỉ là quan tâm thôi, Elaine. Tôi chưa bao giờ nghĩ anh ấy lại... - Abby im lặng.

Elaine lại nhìn một cái đĩa khác, hành xanh.

- Cô có bao giờ nghe cái gì về Aaron mà... cô không muốn nói với tôi không?

- Ý cô là gì?

- Ví dụ có tin đồn gì với một phụ nữ khác chẳng hạn?

- Không bao giờ - Abby lắc đầu và nhắc lại, chắc chắn hơn - Không bao giờ.

Elaine gật đầu nhưng có vẻ không tin tưởng nhiều lắm.

- Tôi chưa bao giờ nghĩ đó là vì một người đàn bà - Elaine nói và cầm một khay thức ăn khác mang tới tủ lạnh. Khi đóng cánh cửa, cô nói tiếp - Mẹ chồng tôi la mắng tôi, bà nói chắc chắn là tôi đã làm điều gì đó sai, rất nhiều người đang nghi ngờ tôi.

- Không ai làm người khác tự tử cả - Abby an ủi.

- Chẳng có cái gì dự báo trước cả, chẳng có gì, tôi... tất cả những gì mà tôi biết là anh ấy không hài lòng với công việc của mình. Anh ấy thường xuyên nói về việc rời Boston hoặc là ngừng công việc điều trị.

- Tại sao anh ấy không hài lòng?

- Anh ấy không nói cho tôi biết tại sao. Khi anh ấy có một phòng mạch riêng ở Natick, anh ấy nói về công việc suốt. Từ khi Bayside mời anh ấy về làm việc, lời mời đó quá tuyệt mà chúng tôi không thể từ chối, nhưng từ sau khi tới đây, cứ như thể tôi chẳng quen biết gì anh ấy. Anh ấy về nhà và ngồi như cái máy trước máy tính, anh ấy chơi game suốt buổi tối. Thỉnh thoảng nửa đêm tôi trở dậy và thấy tiếng bàn phím, tiếng chuột và Aaron ngồi một mình chơi game.

Cô lắc đầu và nhìn xuống dưới sàn nhà, vẫn còn một ít thức ăn chưa được ai đụng đến.

- Cô là một trong những người cuối cùng nói chuyện với anh ấy, cô có nhớ gì không?

Abby nhìn qua cửa sổ, cố mường tượng lại cuộc nói chuyện cuối cùng với Aaron. Cô chẳng thấy cái gì bất thường vào đêm hôm đó, tất cả như đang mờ đi, những giọng nói trôi dạt qua bộ óc mệt mỏi của Abby.

Bên ngoài, ba người đàn ông đã từ vườn trở vào, cô thấy họ đi qua cửa bếp, Zwick đang cầm chai rượu bây giờ đã vơi quá nửa, họ bước vào căn

nhà và gật đầu chào cô.

- Một khu vườn xinh đẹp đấy, cô nên ra ngoài xem một chút, Abby - Archer bảo.

- Tôi rất thích, Elaine này, có lẽ cô nên ra ngoài và chỉ cho tôi thấy...

Abby ngừng lại. Không có ai đứng bên tủ lạnh nữa, cô nhìn quanh bếp, nhìn thấy các đĩa thức ăn trên bàn và một thùng carton đã mở, một tấm kính bóng treo lơ lửng phất phơ trong không trung.

Elaine đã rời căn phòng.

Một phụ nữ đang cầu nguyện bên giường của Mary Allen. Cô đã ngồi đó nửa giờ qua, đầu cúi xuống, hai bàn tay chắp lại khi cô cầu Chúa, cầu mong Người đem nước thánh vậy cho Mary Allen, hàn gắn cô ấy, làm cô ấy khỏe lại và làm sạch thân thể và tâm hồn của cô để cô có thể nghe những lời phán của Người.

- Xin lỗi - Abby nói - Tôi xin lỗi vì đã làm phiền cô nhưng phải kiểm tra bà Allen một chút.

Người phụ nữ tiếp tục cầu nguyện, có thể cô ấy không nghe thấy Abby nói gì. Abby định nhắc lại yêu cầu thì người phụ nữ nói “Amen” và ngẩng đầu lên. Cô ta có một đôi mắt không biết cười, mái tóc nâu sẫm với một vài lọn màu xám. Cô nhìn Abby với một chút bực mình.

- Tôi là DiMatteo, chăm sóc bà Allen.

- Tôi cũng vậy - Người phụ nữ nói và đứng dậy, không hề có ý định bắt tay Abby, đứng với bàn tay đặt trên ngực với cuốn kinh thánh.

- Tôi là Brenda Hainey, cháu gái của Allen.
- Tôi không biết là Allen có cháu, rất vui vì cô đến đây.
- Tôi mới chỉ biết dì tôi ốm hai ngày trước đây, chẳng ai thèm gọi cho tôi cả.

Giọng điệu của cô ta bực tức như thể đó là lỗi của Abby vậy.

- Chúng tôi được thông báo là bà Allen không hề có họ hàng gì cả.
- Tôi không biết tại sao nhưng giờ thì tôi đã ở đây rồi - Brenda nói và nhìn người dì của mình.

Trừ khi bà ấy sắp chết. Abby nghĩ và đến cạnh giường, nhẹ nhàng.

- Bà Allen?

Mary mở mắt:

- Tôi vẫn thức, bác sĩ, tôi chỉ chớp mắt chút thôi.
- Hôm nay bà thấy thế nào?
- Vẫn mệt và buồn nôn.
- Có lẽ đó là tác dụng phụ của moocphine. Chúng tôi sẽ cho bà uống gì đó.

Brenda xen vào:

- Dì ấy đang dùng moocphine?

- Để giảm đau.

- Có cách nào khác không?

Abby nhìn cô cháu của Allen:

- Bà Hainey, bà có thể ra ngoài được không? Tôi cần phải kiểm tra dì của bà một chút.

- Không phải bà, mà là cô, tôi nghĩ là dì ấy muốn tôi ở đây.

- Tôi vẫn muốn cô ra ngoài.

Brenda nhìn dì của mình, mong chờ một sự bênh vực nhưng Mary Allen vẫn nhìn thẳng lên trần nhà, im lặng.

Brenda giữ cuốn kính chặt hơn.

- Cháu ở ngay bên ngoài, dì Mary.

- Lạy Chúa - Mary nói khi cánh cửa đóng lại đằng sau Brenda - Đây là sự trừng phạt với tôi sao?

- Bà định nói tới cô ấy à?

Mary nhìn Abby mệt mỏi.

- Cô có nghĩ linh hồn tôi cần cứu rỗi không?

- Tôi đã nói với bà rồi mà.

Abby lấy ống nghe ra.

- Để tôi nghe phổi bà nào.

Một cách ngoan ngoãn Mary ngồi dậy và kéo áo lên. Hơi thở của Mary rất nặng nhọc, Abby có thể nghe thấy sự thay đổi giữa nước và khí, có thể thấy dịch tràn vào ngực nhiều hơn lần kiểm tra trước. Abby nhấn giọng:

- Bà thấy thở thế nào?

- Tốt.

- Chúng tôi cần phải hút dịch sớm, hoặc đặt thêm ống vào ngực.

- Tại sao?

- Để giúp bà thở dễ dàng hơn, thoải mái hơn.

- Đó là lý do duy nhất à?

- Sự thoải mái là một lý do quan trọng.

Mary đặt mình xuống gối.

- Và tôi sẽ nói cho cô biết khi nào tôi cần nó.

Khi Abby sắp ra khỏi cửa thì nhìn thấy Brenda đang đợi bên ngoài.

- Dì cô đang ngủ, có lẽ cô nên quay lại lúc khác.

- Vậy tôi có chuyện cần nói với bác sĩ.

- Chuyện gì vậy?

- Tôi đã nói chuyện với y tá, về việc dùng moocphine đó, có cần thiết không?

- Tôi nghĩ dì cô nói là cần.

- Nó làm dì ấy trở nên ngớ ngẩn hơn, dì ấy chỉ ngủ suốt.

- Chúng tôi đang cố gắng giúp bà ấy đỡ đau càng nhiều càng tốt. Khối u đã lan ra khắp nơi: xương, não, đó là nỗi đau kinh khủng nhất, điều chúng tôi có thể làm duy nhất là giúp bà ấy ra đi dễ chịu.

- Cô nói ra đi nghĩa là sao?

- Bà ấy sắp chết. Chúng tôi không thể làm gì để thay đổi được.

- Cô đã dùng những từ đó: *giúp dì ấy ra đi*. Moocphine vì mục đích đó à?

- Đó là thứ bà ấy muốn và cần lúc này.

- Chúng ta đã nói chuyện đó rồi, bác sĩ, tôi biết là phạm luật khi dùng thuốc để hỗ trợ tự sát.

Abby thấy mặt mình nóng bừng vì tức giận, cố gắng kiềm chế, cô nói hết sức bình tĩnh.

- Cô hiểu nhầm ý tôi rồi, tất cả những gì chúng tôi gắng làm là giúp dì cô cảm thấy dễ chịu.

- Có rất nhiều cách khác để làm vậy.

- Cách gì?

- Dùng những cách cao siêu hơn.

- Ý cô là cầu nguyện?

- Tại sao lại không? Nó giúp tôi vượt qua những giai đoạn khó khăn nhất.

- Mong cô cầu nguyện cho dì cô, rất tốt, nhưng tôi nhớ là trong kinh thánh không có chỗ nào phản đối dùng moocphine.

Khuôn mặt của Brenda đỏ lên tức giận, cô ta định nói gì đó nhưng bị ngắt quãng bởi máy nhắn tin của Abby.

- Tôi xin lỗi.

Abby nói và bước đi, bỏ dở câu chuyện. May thật, nếu không cô sẽ phun ra câu nói đáng sợ nào đó, đại loại như: *Nếu cô đang cầu nguyện, sao cô không xin Chúa cứu dì cô đi?*

Chắc chắn như vậy sẽ xúc phạm Brenda lắm, và với vụ kiện của Terrio trước mắt, Abby chẳng muốn có thêm phiền toái gì nữa. Cô nhắc máy ở bàn y tá và ấn số.

Một giọng phụ nữ cất lên:

- Bàn thông tin đây.

- Tôi là DiMatteo, cô gọi cho tôi à?

- Vâng, bác sĩ, có ông Bernard Katzka đang đợi cô, ông ấy đề nghị gặp cô ở sảnh.

- Tôi không quen ai tên vậy cả, phiền cô hỏi ông ấy có việc gì?

Bên kia có tiếng nói chuyện, rồi y tá quay lại và giọng cô ta nghiêm trọng:

- Bác sĩ D. à?

- Vâng.

- Ông ấy là cảnh sát.

Người đàn ông đợi Abby trông rất quen, anh ta tầm ngoài bốn mươi tuổi, cao trung bình, vóc dáng trung bình, khuôn mặt không đẹp trai, cũng không có gì đặc biệt đáng nhớ, tóc đen sẫm, bắt đầu mỏng hơn ở đỉnh đầu, thực ra thì anh ta cũng không cố gắng hất ngói lệch - cách nhiều người vẫn làm. Khi Abby đến gần anh ta cô có ấn tượng là anh ta cũng nhận ra cô. Anh ta đã bắt đầu nhìn cô khi cô bước ra khỏi thang máy.

- Bác sĩ DiMatteo phải không? Tôi là thám tử Bernard Katzka, điều tra hình sự.

Cái quái gì vậy nhỉ? Đó là những từ đầu tiên bật lên trong đầu cô khi nhìn thấy anh ta. Họ bắt tay, chỉ khi đó Abby mới nhìn thẳng vào anh ta, cô nhớ là đã gặp anh ta rồi, ở đám tang của Levi. Anh ta đứng cách xa mọi người, im lặng trong bộ vest sẫm màu, trong suốt đám tang anh ta chỉ đứng quan sát. Cô không hiểu lắm về những lễ nghi của người Do thái và cô chỉ tập trung vào những người đang cầu nguyện chứ không phải ông ta. Abby nhận thấy có ai đó đang quan sát đám đông, họ đã nhìn nhau chỉ một giây và ông ta nhìn đi chỗ khác. Lúc đó, cô chẳng có ấn tượng gì về người đàn ông này cả, bây giờ nhìn anh ta cô mới nhớ ra, cô chỉ tập trung vào đôi mắt ấy, xám và đằm tĩnh, nếu không phải vì sự thông minh trong đôi mắt ấy, có lẽ cô không lưu tâm tới Bernard.

Cô hỏi:

- Anh là bạn bè nhà Levi à?

- Không.

- Tôi đã thấy anh ở đám tang, hay tôi nhớ nhầm nhỉ?

- Tôi đã ở đó.

Cô ngừng lại, chờ đợi một lời giải thích nhưng ông ta chỉ nói:

- Có chỗ nào ta nói chuyện được không?

- Xin lỗi, anh hỏi về chuyện gì?

- Về cái chết của Levi.

Cô nhìn về phía cửa hành lang, mặt trời đang chiếu sáng rực rỡ và cả ngày nay cô chưa ra ngoài rồi.

- Có một cái sân nhỏ có tường rào ở ngoài kia. Chúng ta ra đó được chứ?

Bên ngoài trời thật ấm áp, quả là một buổi chiều tháng mười tuyệt vời. Khu vườn hoa cúc với những bồn đầy hoa các màu da cam, vàng. Ở giữa là một đài phun nước đang nhỏ những dòng nước róc rách nhẹ nhàng. Họ ngồi xuống một hàng rào gỗ, vài y tá đang ngồi những chỗ cạnh bồn hoa hồng, họ đứng lên đi về phía tòa nhà, để Abby và người đàn ông lại.

Trong một lúc họ không nói gì, sự im lặng làm Abby bối rối nhưng người đàn ông có vẻ chẳng bị hề hấn gì, anh ta có vẻ quen với sự im lặng rồi.

- Elaine Levi cho tôi tên của cô, cô ấy nói tôi nên nói chuyện với cô.

- Tại sao?

- Cô đã nói chuyện với bác sĩ Levi vào sáng thứ bảy, phải vậy không?

- Đúng, qua điện thoại.

- Cô có nhớ lúc đó là mấy giờ không?

- Khoảng hai giờ sáng, tôi đoán vậy, tôi đang ở bệnh viện.
- Anh ta gọi cô à?
- Đúng vậy, anh ấy gọi phòng cấp cứu và yêu cầu nói chuyện với bác sĩ đang trực ca đó, là tôi.
- Tại sao anh ta gọi?
- Về một bệnh nhân, bà ta bị sốt hậu phẫu và Aaron muốn nói chuyện với bác sĩ để thảo luận cách giải quyết xét nghiệm nào cần, cần chụp không, anh có cần tôi miêu tả tất cả không?
- Tôi đang cố gắng kết nối các sự kiện. Vậy là bác sĩ Levi gọi đến phòng cấp cứu vào lúc hai giờ và cô nghe điện thoại? Cô có gọi lại cho anh ấy không? Sau cuộc gọi lúc hai giờ đó?
- Không.
- Cô có thử gọi lại không?
- Có, nhưng ông ấy đã ra khỏi nhà, tôi nói chuyện với Elaine.
- Máy giờ?
- Tôi không nhớ nữa, khoảng ba giờ hay ba giờ mười lăm phút gì đó, tôi không để ý thời gian lắm.
- Cô không gọi về nhà anh ấy lần nào sáng đó à?
- Nhưng anh ấy không nhắc máy. Tôi biết anh ấy đang ở đâu đó trong tòa nhà bởi vì xe của anh ấy dưới bãi.

- Cô nhìn thấy xe của anh ta lúc khoảng mấy giờ?

- Tôi không nhìn thấy, bạn trai của tôi - bác sĩ Hodell - anh ấy nhìn thấy khi anh ấy vào bãi xe khoảng lúc bốn giờ, xem nào, tại sao cảnh sát hình sự lại dính vào vụ này nhỉ?

Anh ta lờ câu hỏi của Abby

- Elaine nói với tôi là có cuộc gọi khoảng lúc hai giờ mười lăm, chồng cô ấy nghe điện thoại. Vài phút sau anh ta mặc quần áo và ra khỏi nhà. Cô có biết cuộc gọi đó không?

- Không. Có lẽ một y tá gọi anh ấy. Elaine có nghe thấy gì không?

- Chồng cô ta nghe điện thoại trong nhà tắm. Cô ấy không nghe thấy họ nói gì.

- Tôi không gọi, tôi chỉ nói chuyện với Aaron có một lần. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao ông lại hỏi tôi mấy thứ này. Đó chắc không phải là những điều ông thường làm.

- Không. Không phải thói quen của tôi.

Điện thoại của Abby kêu, cô nhận ra số máy của văn phòng - không phải chuyện khẩn cấp nhưng cô chán ngấy cuộc đối thoại này rồi nên cô đứng lên.

- Thám tử, tôi phải vào làm việc đây, tôi có bệnh nhân cần khám, vì không có thời gian trả lời quá nhiều câu hỏi như vậy.

- Câu hỏi của tôi khá chi tiết, tôi chỉ đang cố tìm ra ai gọi anh ta vào buổi sáng thôi và nội dung là gì?

- Tại sao?

- Vì có nghi vấn quanh cái chết của Levi.

- Ý anh là có ai đó gọi anh ấy, khiến anh ấy treo cổ?

- Tôi chỉ muốn tìm ra ai đã gọi cho anh ta.

- Anh có thể kiểm tra danh sách cuộc gọi trong máy tính công ty, họ vẫn lưu chứ?

- Cuộc gọi lúc hai giờ mười lăm phút là từ bệnh viện Bayside.

- Vậy có thể là y tá.

- Hay ai đó trong tòa nhà.

- Đó là giả thuyết của anh? Hay có ai đó từ Bayside gọi Aaron và bảo anh ấy cái gì đó xúc phạm khiến anh ấy tự tử.

- Tôi thì nghĩ đó không đơn thuần là một vụ tự tử.

Cô sống người đứng lên nhìn anh ta, anh ta nói điều đó một cách bình thản tới mức cô tự hỏi không biết mình có nghe nhầm không. Một cách chậm rãi cô lại ngồi xuống, không ai nói gì một lúc.

Một y tá đẩy xe chở một phụ nữ qua mảnh sân. Cả hai dừng lại bên bồn hoa, trầm trồ vẻ đẹp của nó rồi đi tiếp, âm thanh duy nhất bây giờ là tiếng vòi phun nước như những nốt nhạc.

- Ý anh là có thể anh ấy bị giết à? - Abby nhìn vào mặt anh ta hỏi. Anh ta ngồi im lặng không động đậy, chẳng có biểu hiện gì từ dáng điệu, bàn tay

hay khuôn mặt.

- Có phải Aaron tự treo cổ? - Cô hỏi.
- Bên pháp y cho thấy kết quả có vẻ như vậy.
- Đó có phải là những gì anh mong đợi, có vẻ là một vụ tự sát.
- Rất có thể.
- Vậy sao anh còn nghi ngờ?

Anh ta lưỡng lự, lần đầu tiên Abby nhìn thấy sự phân vân trong mắt anh ta và cô biết anh ta đang cân nhắc lời nói của mình. Kiểu người này chẳng bao giờ có động thái gì khi chưa xem xét tất cả các khía cạnh, kiểu người luôn đặt ra các kế hoạch cẩn thận.

Rồi anh ta lên tiếng.

- Hai ngày trước khi anh ta chết, bác sĩ Levi đã mang về nhà một chiếc máy tính mới.
- Thật sao?

- Anh ta dùng nó vào vài việc. Đầu tiên, anh ta đặt vé cho hai người đến St. Lucia ở Caribe, ở đó vào Giáng sinh. Sau đó anh ta gửi email cho con trai ở Dartmount thảo luận việc cả nhà làm gì vào Lễ tạ ơn. Nghĩ đi, bác sĩ. Hai ngày trước khi tự sát anh ta lập kế hoạch cho tương lai? Anh ta có một kỳ nghỉ tuyệt vời trên bãi biển phía trước. Nhưng vào lúc hai giờ mười lăm phút anh ta ra khỏi giường và lái xe đến bệnh viện, vào thang máy, leo lên tầng chót, buộc cái thắt lưng, chốt nhà vệ sinh rồi quần nó quanh cổ và tự tử? Sự tỉnh táo không nhanh mất đi đến thế. Có thể chỉ cần năm thậm chí mười giây còn lại để anh ta đổi ý. Anh ta có vợ, con và bãi biển Lucia đang

chờ đợi, vậy mà anh ta chọn cái chết cô độc trong bóng tối. Hãy nghĩ thử xem - Katzka nhìn Abby.

Abby nuốt nước bọt:

- Tôi không biết nữa.

- Tôi biết đấy.

Cô nhìn vào đôi mắt nâu của người đàn ông và tự hỏi. *Anh đang nghĩ về cơn ác mộng gì đây? Sao có loại người lựa chọn nghề kinh hoàng này nhỉ?*

- Chúng tôi biết xe của bác sĩ Levi được tìm thấy ở chỗ quen thuộc trong bệnh viện nhưng chúng tôi chả hiểu tại sao anh ta mò đến đây hay tại sao anh ta rời khỏi nhà. Chỉ có hai cuộc gọi, cô là người cuối cùng chúng tôi biết đã nói chuyện với Levi, anh ta có nói gì tới việc sẽ đến viện không?

- Anh ấy quan tâm đến bệnh nhân, có lẽ anh ấy đã quyết định đến thăm bệnh nhân một mình và tự giải quyết vấn đề.

- Chứ không để cô làm ư?

- Vì tôi chỉ là bác sĩ năm thứ hai, Katzka, tôi không có nhiều kinh nghiệm. Aaron là chuyên gia cao cấp.

- Tôi biết anh ấy là chuyên gia tim mạch.

- Anh ấy cũng là cố vấn luôn, khi có vấn đề, ví dụ như sốt, y tá luôn gọi anh ấy. Anh ấy có thể gọi các tư vấn khác khi anh ấy cần.

- Trong cuộc nói chuyện cô có thấy anh ta nói sẽ đến viện không?

- Không. Chỉ là thảo luận về kế hoạch thôi, tôi đã nói với anh ấy tôi định làm gì, tôi sẽ kiểm tra bệnh nhân và yêu cầu lấy mẫu máu, chụp X-quang. Anh ấy đồng ý.

- Thế thôi à?

- Còn một chút nữa.

- Anh ta có nói cách cô làm có chút gì không ổn không?

Cô lại nghĩ về điều đó, cô nhớ tới lúc im lặng của Levi trên điện thoại, điều gì làm Aaron như vậy trên điện thoại nhỉ?

- Bác sĩ DiMatteo?

Cô nhìn Katzka, mặc dù anh nhắc tên cô một cách lạnh lẽ, cách biểu hiện của anh ta khiến cô chột nhớ ra.

- Cô nhớ ra cái gì à?

- Tôi nhớ là anh ấy không có vẻ vui khi tôi là bác sĩ trực.

- Tại sao?

- Vì liên quan tới một bệnh nhân, chồng cô ấy và tôi, chúng tôi có mâu thuẫn, rất nghiêm trọng.

Cô nhìn ra chỗ khác, cảm thấy khó chịu về những lời nói của Victor Voss.

- Tôi chắc chắn Aaron muốn tôi tránh xa khỏi bà Voss.

Sự im lặng của Katzka khiến Abby chú ý.

- Bà Voss à?

- Đúng. Anh biết cái tên đó chứ?

Katzka ngồi xuống, nhẹ nhàng.

- Tôi biết ông ta lập ra tổ chức VMI quốc tế. Vợ ông ta làm sao?

- Cây ghép tim. Bà ấy đã khá hơn rồi. Cơ sốt vài ngày chỉ cần kháng sinh là đủ.

Katzka bắt đầu nhìn sang vòi phun nước, nơi những dòng nước chảy lấp lánh như vàng. Bỗng anh ta đột ngột đứng dậy.

- Cảm ơn cô rất nhiều, bác sĩ DiMatteo. Tôi có thể sẽ gọi lại cho cô.

Cô định đáp: *Bất cứ khi nào*, nhưng anh ta đã quay lưng bỏ đi. Người đàn ông đã đi mà không gây một tiếng động nào, thật kỳ lạ.

Điện thoại của cô lại rung lên, số văn phòng, cô tắt đi và khi cô ngẩng lên, Katzka đã mất hút khỏi tầm mắt của cô. Thật là một thám tử ma quái, vẫn còn giữ mấy câu hỏi của anh ta, Abby quay lại hành lang và nhấc phone.

Một thư ký trả lời:

- Phòng nội trú.

- Tôi DiMatteo đây, cô gọi tôi à?

- Vâng, có hai việc. Bác sĩ có một cuộc gọi từ Helen Lewis của ngân hàng nội tạng New England. Cô ta muốn biết cô có câu trả lời cho câu hỏi của mình chưa, cô không trả lời máy nên cô ta cúp máy.

- Nếu cô ta gọi lại, làm ơn nói với cô ta tôi rõ cả rồi. Việc tiếp là gì?

- Cô có thư, tôi đã ký nhận rồi, tôi hy vọng cô ổn.

- Thư cần xác nhận à?

- Được chuyển đến mới vài phút thôi, tôi nghĩ cô muốn biết.

- Ai gửi?

Chỉ có tiếng lật giấy, sau đó là:

- Từ Hawkes, Craig và Sussman, văn phòng luật.

Bụng của Abby chột sôi dữ dội.

- Tôi sẽ gọi lại.

Cô nói và cúp máy. Chắc là đơn kiện của Terrio đây mà, vòng xoáy kiện tụng bắt đầu rồi đây. Bàn tay cô ướt mồ hôi khi cô ấn thang máy lên tầng quản lý. *Bác sĩ DiMatteo, được biết đến bởi sự điềm tĩnh trong công việc, giờ đang run rẩy sợ hãi.*

Thư ký văn phòng nội trú đang nghe điện thoại, cô ta thấy Abby và chỉ vào thùng thư.

Có một phong bì trong ngăn của Abby. Hawkes, Craig và Sussman được in bên góc trái trên. Cô mở nó ra.

Đầu tiên cô không hiểu cô đang đọc cái gì, sau đó cô tập trung vào tên nguyên đơn, bụng đã bốt quặn lên. Lá thư không phải về Karen Terrio mà là của một bệnh nhân khác, Michael Freeman, một kẻ nghiện rượu, anh ta chết vì mất quá nhiều máu. Abby lúc đó đang thực tập, cô nhớ đó là một ca kinh

hãi. Bây giờ thì vợ của Michael Freeman đâm đơn kiện, Abby là bị cáo, người duy nhất bị kiện.

- Bác sĩ DiMatteo, cô không sao chứ?

Abby đột nhiên nhận ra mình đang dựa vào thùng thư và căn phòng có vẻ chấp chới. Thư ký nhú mày.

- Tôi... Ồn, tôi Ồn.

Abby nói nhưng khi cô rời khỏi căn phòng, cô thực sự cảm thấy muốn xỉu. Lập tức cô đi thẳng vào phòng trực, khóa cửa bên trong và ngồi xuống. Sau đó cô mở lá thư và đọc lại lần nữa.

Hai vụ kiện trong hai tuần ư? Vivian nói đúng, có lẽ cô sẽ phải ra tòa suốt phần đời còn lại.

Cô biết cô nên gọi cho luật sư của mình, nhưng cô không thể giải quyết chuyện đó bây giờ được, vì thế cô vẫn tiếp tục ngồi trên giường, nhìn chăm chăm vào lá thư trên đùi, nghĩ về tất cả những năm tháng đã qua, những gì cô đã làm. Cô nghĩ về những đêm ngủ gục trên đồng sách vở khi mọi người đã đi đến chỗ hẹn hò hết, cô nghĩ đến những ngày cuối tuần cô làm cả hai ca trong bệnh viện, lắp các ống truyền máu để lấy tiền đóng học phí. Cô nghĩ về khoản tiền 120.000 đô la tiền tín dụng sinh viên mà cô phải trả, những bữa tối với sandwich bơ lạc, những buổi hòa nhạc và xem phim cô chưa bao giờ thực hiện.

Và cô nghĩ về Pete, động cơ cho tất cả những gì cô đã làm. Cô muốn cứu nó nhưng đã không thể. Trên hết cô nghĩ về Pete, đứa em thân yêu của cô, nó chết khi mới mười tuổi.

Victor đang thắng, đã đến lúc phải chiến đấu. Chỉ có điều cô chưa nghĩ ra bằng cách nào thôi. Cô không đủ khôn khéo trong những việc như thế này,

lá thư như axit trên tay cô, cô nghĩ và nghĩ, làm sao để ông ta dừng lại, nhưng cô không biết làm thế nào để chống lại ông ta kể cả việc ông ta xô cô trong phòng bệnh. Một vụ kiện bạo lực ư? Chưa đủ, chưa đủ để chống lại ông ta.

Chống lại, mà phải nghĩ cách nào đó chứ.

Điện thoại rung, là từ phòng phẫu thuật, cô chẳng còn tâm trí đâu mà nghe một cuộc điện thoại nào nữa. Cô nhấc máy và nói:

- DiMatteo đây.

- Bác sĩ, chúng ta có chuyện với cháu của Mary.

- Chuyện gì?

- Chúng tôi cố gắng tiêm liều moocphine lúc bốn giờ cho bà ấy, nhưng Brenda ngăn chúng tôi lại.

- Tôi sẽ đến ngay.

Abby đập máy. *Khi thật Brenda*, cô nghĩ, dứt bức thư vào túi áo.

Cô dùng cầu thang bộ, chạy xuống hai tầng, lúc cô đến cửa thì thở dốc, không phải vì mệt, mà vì bức mình. Cô đi thẳng vào phòng Mary.

- Dì ấy đã chịu đựng quá đủ rồi. Nhìn xem, dì ấy thậm chí không thể nói chuyện với tôi - Brenda nói.

- Có lẽ bà ấy không muốn nói chuyện với cô - Abby cố ôn tồn.

Các y tá quay sang nhìn Abby với thái độ biết ơn. Giọng nói quyền lực đã xuất hiện.

- Làm ơn rời khỏi phòng, cô Hainey.
- Chỉ dùng moocphine là không ổn - Brenda ngoan cố.
- Tôi đã quyết định như vậy, bây giờ mời cô đi ra cho.
- Dì ấy không còn sống lâu nữa, dì ấy cần tất cả những gì tốt đẹp nhất.
- Để làm gì?
- Để đến với Chúa, nếu dì ấy chết trước khi chấp nhận Người...

Abby đưa tay ra trước một y tá.

- Đưa tôi moocphine, tôi sẽ tiêm.

Ngay lập tức một kim tiêm được đưa cho cô.

Abby bước đến chỗ Mary, khi cô chuẩn bị kim, cô thấy một cái gậy đầu biết ơn yếu ớt của Mary.

- Cô cho dì ấy liều đó và tôi sẽ gọi luật sư.
- Làm đi.

Abby nói và tiêm thuốc vào ven của Mary. Cô chỉ vừa tiêm vào thì Brenda xông tới trước mặt cô và kéo cô ra khỏi chỗ dì cô. Máu phun ra sàn nhà, những giọt máu đỏ tươi.

Một y tá vội lấy gạc lau máu trên tay Mary. Abby quay Brenda và nói.

- Ra khỏi đây ngay.

- Cô không cho tôi cơ hội lựa chọn, bác sĩ.

- Ra ngay!

Brenda trở mắt, cô ta lùi lại một bước.

- Cô có muốn tôi gọi bảo vệ lôi cô ra ngoài không?

Abby hét lên, xông đến trước mặt Brenda, còn cô ta thì lùi lại.

- Tôi không muốn cô lại gần bệnh nhân của tôi, tôi không muốn cô hành hạ bà ấy với thứ kính thánh ngớ ngẩn của cô.

- Nhưng tôi là họ hàng của dì ấy.

- Tôi không quan tâm cô là đứa quái nào.

Brenda cực kỳ ngạc nhiên, tay cô ta vung ra, rồi không nói gì, cô ta ra khỏi phòng.

- Bác sĩ DiMatteo, tôi nói chuyện với cô được không?

Abby quay lại và thấy y tá trưởng, Georgia Speer.

- Như thế thật là không phù hợp, bác sĩ, chúng ta không cư xử với người nhà bệnh nhân theo cách đó.

- Cô ta kéo kim ra khỏi tay bệnh nhân của tôi.

- Có cách tốt hơn để giải quyết việc đó, gọi bảo vệ, gọi bất cứ sự trợ giúp nào, nhưng vừa rồi tuyệt đối không phải là cách chúng ta làm trong bệnh viện này, cô hiểu không?

Abby hít một hơi thật sâu.

- Tôi hiểu - cô thì thạo - Tôi xin lỗi.

Sau khi nối lại ống truyền cho Mary, Abby quay lại phòng trực và nằm xuống, nhìn chăm chăm lên trần nhà, cô tự hỏi: *Cái quái gì xảy ra với mình thế nhỉ? Cô chưa bao giờ mất bình tĩnh như thế, suýt nữa thì tấn công cả họ hàng của bệnh nhân. Mình điên rồi, cô nghĩ. Áp lực đang phá tan cuộc sống của mình, có lẽ mình không hợp để làm bác sĩ.*

Điện thoại lại reo, lạy Chúa, sao họ không để cho cô yên vậy nhỉ? Giá mà cô có thể sống một ngày, một tuần mà không có điện thoại hay tin nhắn nhỉ? Là văn phòng gọi cô, cô nhắc máy.

- Điện thoại bên ngoài gọi bác sĩ, để tôi nối máy.

- Bác sĩ DiMatteo à?

- Vâng.

- Tôi là Helen Lewis từ ngân hàng nội tạng New England. Cô đã để lại lời nhắn thứ bảy tuần trước về một ca hiến tim. Chúng tôi cứ chờ ai đó ở Bayside gọi lại nhưng không có ai cả, chúng tôi nghĩ là nên gọi lại cho cô.

- Tôi xin lỗi, lẽ ra tôi phải gọi cho cô nhưng mọi thứ ở đây rối tung lên, có vẻ có chuyện hiểu lầm gì đó.

- À, vậy thì đơn giản rồi, vì tôi không tìm được thông tin mà. Nếu cô có câu hỏi nào, cô cứ...

- Xin lỗi - Abby cắt ngang.

- Cô vừa nói cái gì nhỉ?

- Tôi không tìm thấy thông tin.

- Tại sao?

- Thông tin cô yêu cầu không có trong hệ thống của tôi.

Khoảng mười giây trôi qua, Abby vẫn yên lặng, rồi cô hỏi, giọng rất nhỏ.

- Cô chắc chứ?

- Tôi đã tìm các file trên máy tính, ngày diễn ra phẫu thuật mà cô nói với tôi, chẳng có vụ hiến tim nào cả, không có ở Vermont.

- Đây - Colin Wettig nói và đặt cuốn Các chuyên gia y tế lên bàn - Timothy Nicholls ở Đại học Vermont, Thạc sĩ Tuff ở bệnh viện Massachusetts. Chuyên ngành: giải phẫu, hợp tác cùng bệnh viện Memorial, Burlington, Vermont..

Ông đặt cuốn sách lên bàn họp để mọi người cùng thấy.

- Vậy là thực sự có một bác sĩ tên Nicholls ở Burlington. Anh ta không phải kiểu mà Archer tưởng tượng.

- Khi tôi nói chuyện với ông ta hôm thứ bảy - Archer nói - Nicholls nói ông ta có ở đó lúc phẫu thuật. Ông ta nói là nó diễn ra ở Wilcox Memorial. Thật không may là tôi không thể tìm ra ai đã cùng thực hiện ca đó với ông ta. Và bây giờ tôi cũng chẳng liên lạc được với Tim nữa, các nhân viên văn phòng của ông ta nói là ông ta đang tạm vắng mặt, tôi chẳng hiểu chuyện quái gì đang xảy ra. Jeremiah, tôi chắc là chúng ta chẳng có quái gì để làm với vụ này nữa, bởi vì mọi chuyện bắt đầu bốc mùi không hay rồi.

Jeremiah Parr ngồi không thoải mái trong cái ghế và nhìn luật sư Susan Casado. Ông ta chẳng buồn nhìn Abby, người đang ngồi ở tít cuối bàn, gần điều phối cấy ghép Donna Toth. Có lẽ ông ta cũng chẳng muốn nhìn cô. Abby, trên tất cả là người đã mang thứ rắc rối này tới mọi người, người đã đề nghị có cuộc họp này.

- Vậy chính xác thì cái quái gì đang xảy ra vậy? - Parr hỏi.

Archer nói:

- Tôi nghĩ Victor Voss đã sắp xếp để giữ người hiến tặng nằm ngoài hệ thống, và chuyển tim đến thẳng vợ ông ta.

- Ông ta có thể làm thế sao?

- Có lẽ, nếu đưa đủ tiền.

- Và chắc chắn ông ta có đủ tiền - Susan nói - Tôi chỉ nhìn thấy danh sách mới nhất ở Kiplinger. Danh sách mười người giàu nhất ở Mỹ, ông ta vừa lên số bốn mươi đây.

- Có lẽ ông nên giải thích việc hiến tặng và chuyển nội tạng như thế nào đi, bởi tôi chẳng hiểu quy trình này lắm.

Archer nhìn điều phối viên:

- Donna thường xuyên xử lý mấy vụ này, tại sao ta không để cô ấy giải thích nhỉ?

Donna gật đầu:

- Hệ thống này thật ra rất đơn giản. Chúng ta có danh sách những bệnh nhân chờ nội tạng theo vùng và toàn quốc. Hệ thống quốc gia là Mạng liên bang về chia sẻ nội tạng, hay gọi tắt là UNOS. Danh sách theo vùng được duy trì bởi ngân hàng nội tạng New England. Cả hai hệ thống có danh sách các bệnh nhân cần nội tạng. Danh sách này không phân biệt tài sản, tuổi tác hay vị trí chính trị, tất cả dựa vào tình trạng bệnh tật.

Cô ta mở cái cặp tài liệu và lấy ra một tờ giấy, đưa nó cho Parr.

- Danh sách mới nhất trông như thế này. Tôi nhận được bản fax từ NEOB ở Brookline. Ông thấy đây, có tình trạng bệnh nhân, loại nội tạng cần, trung tâm phẫu thuật gần nhất, số điện thoại liên lạc.

- Những cái khác là gì?

- Là thông tin thêm: Chiều cao, cân nặng tối đa và tối thiểu của người hiến tặng, bệnh nhân có từng cấy ghép trước đây chưa, có gặp phản ứng kháng sinh không.

- Cô nói danh sách này dựa trên nhu cầu à?

- Đúng vậy. Số thứ tự đại diện cho mức cần thiết.

- Vậy bà Voss thì sao?

- Vào ngày bà ta nhận được nội tạng, bà ta xếp thứ ba nhóm máu AB+.

- Vậy chuyện gì xảy ra với hai cái tên đầu tiên?

- Tôi đã kiểm tra với NEOB, cả hai cái tên đều được xếp hạng lại vài ngày sau đó. Một không còn chờ đợi được đã ra khỏi danh sách.

- Có nghĩa là họ chết rồi hả?

Donna gật đầu.

- Họ không bao giờ được cấy ghép.

- Ôi lạy Chúa - Parr rên rỉ - Và bà Voss lên hàng đầu, nhận được tim của một ai đó.

- Có vẻ là như vậy đấy. Chúng tôi không biết mọi việc được sắp xếp thế nào.

- Làm sao chúng ta được biết về người hiến tặng? - Susan hỏi.

- Một cú điện thoại - Donna giải thích - Thường thì mọi chuyện vẫn như vậy. Điều phối viên bên bệnh viện có người tình nguyện cho nội tạng sẽ giải quyết, anh ta hoặc cô ta sẽ kiểm tra danh sách mới nhất của NEOF và gọi bệnh nhân thứ nhất ở trong danh sách.

- Vậy là chúng ta được gọi bởi điều phối viên bên Wilcox à?

- Đúng vậy, tôi đã nói chuyện qua điện thoại với ông ta, về những người hiến tặng, tôi chẳng có lý do gì để lăn tăn trường hợp này cả.

Archer lắc đầu.

- Tôi không hiểu làm sao Voss có thể xoay sở vụ này nhỉ, mọi bước đều có vẻ hợp pháp và trên cơ chúng ta. Ai đó ở Wilcox chắc đã ăn tiền rồi, tôi cá là điều phối viên của họ. Vì vậy mà vợ của Voss được tìm, và bệnh viện Bayside lãnh đủ hậu quả, chúng ta thậm chí chẳng có giấy tờ của người hiến tặng để kiểm tra lại.

- Vẫn chưa thấy sao? - Parr sốt ruột.

- Tôi không thể tìm thấy nó - Donna cho biết - Các ghi nhận về người cho đều không có trong văn phòng của tôi.

Abby nghĩ thầm: *Victor Voss, chắc là đã làm cho mớ giấy tờ đó biến mất luôn rồi.*

- Phần tệ nhất là thận đấy - Wettig nói.

Parr nhú mày.

- Cái gì?

- Vợ ông ta không cần thận, hay gan - Wettig nói - Vậy cái gì sẽ xảy ra với chúng, chúng chẳng bao giờ được đăng ký trong hệ thống cả.

Archer thêm vào.

- Chắc chúng hỏng luôn rồi.

- Đúng vậy, có thể ba, bốn người được cứu, nhưng chẳng có cơ hội rồi.

Mọi người lắc đầu, thể hiện sự thất vọng chán chường.

- Vậy chúng ta sẽ làm gì đây? - Abby lên tiếng.

Câu hỏi của cô rơi vào im lặng.

- Tôi không chắc chúng ta nên làm gì - Parr nói và nhìn luật sư của mình
- Chúng ta có thẩm quyền theo tiếp không?

- Có thể - Susan nói - Tuy nhiên, sẽ có hậu quả nếu chúng ta báo cáo vụ này. Tôi có thể đề cập một vài hậu quả ở đây: đầu tiên, chúng ta không thể giữ chuyện này với báo chí được, một vụ buôn bán nội tạng, đặc biệt liên quan tới Victor Voss, một câu chuyện hay ho đấy. Thứ hai, chúng ta sẽ phá hỏng niềm tin của các bệnh nhân, như vậy chúng ta sẽ giảm lượng bệnh nhân đấy.

Wettig nói thêm.

- Có nghĩa là những kẻ giàu có ấy.

- Những người giúp bệnh viện này sống - Parr nói thêm.

- Chính xác - Susan khẳng định - Nếu họ nghe về việc chúng ta điều tra gì đó về Victor Voss, họ sẽ không để chúng ta nắm đời tư của họ đâu, chúng

ta sẽ mất tất cả các khoản từ cá nhân. Cuối cùng, chuyện gì sẽ xảy ra nếu đổ bể, có vẻ như chúng ta cũng nằm trong vùng nghi vấn, chúng ta sẽ mất uy tín của một trung tâm cấy ghép, vì nếu mọi chuyện hóa ra là Victor Voss để người tặng khỏi danh sách, chúng ta cũng gặp rắc rối to.

Abby nhìn Archer, người có vẻ đang bị lung lay. Điều đó sẽ phá hủy chương trình cấy ghép của Bayside, phá hủy cả đội.

- Chuyện này lộ đến đâu rồi? - Parr hỏi Abby - Cô đã nói gì với NEOB, bác sĩ DiMatteo?

- Khi tôi nói chuyện với Helen Lewis, tôi không biết chắc cái gì đang xảy ra. Tất cả chúng ta đều không biết, chúng ta chỉ cố tìm xem tại sao người cho lại không có trong hệ thống đăng ký mà thôi, đó là những gì chúng ta đã công bố. Sau cú điện đó, tôi có nói chuyện với Archer và Wettig về chuyện này.

- Và Hodell nữa, chắc cô đã nói với Hodell.

- Chưa, tôi chưa nói với Mark. Anh ấy ở phòng mổ cả ngày hôm nay.

Parr thở phào.

- Thôi được rồi, vậy tất cả chỉ trong phòng này thôi, và tất cả những gì Lewis nói là chưa chắc chắn có xảy ra hay không.

- Đúng vậy.

Susan Casado đồng tình với cái nhìn đầy ẩn ý của Parr.

- Chúng ta vẫn có thể bị ảnh hưởng nghiêm trọng, tôi nghĩ chúng ta cần làm cái gì đó ngay. Bác sĩ Archer, anh gọi cho Ngân hàng Bộ phận cơ thể người nói với Lewis rằng chúng ta đã giải tỏa mọi hiểu lầm, hy vọng cô ta

sẽ để mọi chuyện ở đó. Chúng ta sẽ tiếp tục xem xét, bí mật thôi. Chúng ta nên cố gắng liên lạc lại với bác sĩ Nicholls, có lẽ anh ta có thể xử lý mọi thứ.

- Không ai biết Nicholls bao giờ mới quay lại làm việc - Archer băn khoăn.

- Thế còn các bác sĩ khác thì sao? - Susan hỏi - Cái gã đến từ Texas đó.

- Mapes à? Tôi vẫn chưa thử liên lạc với anh ta.

- Ai đó làm đi.

Parr xen vào.

- Tôi không đồng ý, tôi không nghĩ chúng ta nên gọi cho ai đó để loan báo thêm về chuyện này.

- Jeremiah, ý anh thế nào?

- Tốt nhất chúng ta nên tránh xa nó ra, nói với Helen Lewis rằng đó là một vụ chuyển nhượng trực tiếp, rồi để mọi thứ trôi qua.

- Nói cách khác - Wettig lên tiếng - Tốt nhất là mũ ni che tai.

- Không thấy gì, không biết gì hết - Parr nhìn quanh bàn, anh có vẻ nhận được ít sự đồng tình - Không cần phải nói nữa, chúng ta sẽ không để lọt chuyện này ra ngoài căn phòng này.

Abby không thể giữ im lặng.

- Vấn đề là, mọi chuyện không dừng lại. Cho dù chúng ta có phớt lờ hay không thì sự thật vẫn còn đó.

- Bayside chẳng có lỗi gì cả - Parr nói - Chúng ta không nên chịu trách nhiệm, và chúng ta rõ ràng không nên khơi nó ra.

- Thế còn những trách nhiệm sắc tộc? Chuyện này có thể xảy ra đấy.

- Tôi thực sự nghĩ bà Voss sớm cần một quả tim khác, đó là một tai nạn hi hữu, bác sĩ DiMatteo. Một người chồng tuyệt vọng đang cố gắng cứu vợ mình, vậy đó, chúng ta cần vành đai an toàn để chuyện này không xảy ra nữa - Parr nhìn Archer - Chúng ta có làm được không?

Archer gật đầu.

- Chúng ta buộc phải làm thế.

- Chuyện gì xảy ra với Victor Voss? - Abby hỏi và sự im lặng sau đó giúp cô hiểu câu trả lời. Chẳng có chuyện quái gì với ông ta cả, ông ta có thể đánh bại cả một hệ thống và mua một trái tim, mua một bác sĩ phẫu thuật, mua cả bệnh viện. Và ông ta có thể mua cả một đồng luật sư để giúp ông ta vô tội.

Cô nói:

- Ông ta đang cố gắng hủy hoại tôi, tôi nghĩ mọi thứ đã xong xuôi khi vợ ông ta được ghép tim, nhưng không, ông ta vứt đồ vào xe của tôi, ông ta khởi kiện tôi, tôi chắc chắn chuyện đó. Thật khó để tôi lờ đi, coi như không thấy, không nghe khi ông ta cứ tiếp tục như vậy.

- Cô có chứng minh được rằng ông Voss làm những việc đó không? - Susan hỏi.

- Còn ai ngoài ông ta nữa?

- Bác sĩ DiMatteo - Parr nói - Các tin đồn ở bệnh viện này thế là đủ rồi. Chúng tôi cần mọi người cùng hợp tác, cùng làm việc với nhau, cả cô nữa, đây có phải bệnh viện của cô không? - Điều gì sẽ xảy ra nếu mọi thứ bung bét? Chuyện gì xảy ra nếu chúng ta ở trang nhất của *Globe*? Bayside sẽ bị buộc tội bao che, và những thứ đó sẽ đập vào mặt chúng ta đấy. Vậy tại sao ta không để mọi thứ chỉ trong căn phòng này nhỉ?

- Tôi không thể bỏ qua được - Abby hơi hất đầu lên - Có lẽ thế.

Parr và Susan nhìn nhau.

Susan nói.

- Chúng ta phải mạo hiểm.

Abby cởi bỏ đồ phẫu thuật, để chúng vào thùng giặt và kéo cửa lại. Đã gần nửa đêm. Bệnh nhân đang ở trong phòng hồi sức. Những xét nghiệm hậu phẫu được các thực tập sinh ghi lại, và phòng cấp cứu chẳng còn gì làm nữa, tất cả đều yên ắng.

Cô không chắc cô có ngủ được không nữa, có quá nhiều thứ xảy ra chiều nay.

Mình chỉ có một cơ hội để bật lại, mà mình không thể. Giá mà mình không phải là một thành viên của đội, giá mà không phải vì lợi ích của Bayside.

Và cả lợi ích của chính cô nữa, việc cô vẫn tiếp tục là một thành viên của đội là một dấu hiệu tốt, có nghĩa là cô vẫn có cơ hội ở đây, hoàn thành chương trình. Đối phó với ác quỷ chỉ có một cách, là giữ mồm giữ miệng, và tiếp tục giấc mơ, nếu Victor Voss để cô làm vậy.

Nếu lương tâm để cô yên.

Cô cứ dẫn đo suốt buổi tối, cô chỉ cần gọi cho Helen Lewis, một cú điện thoại thôi, và Victor Voss sẽ bị phơi bày bản chất. Bây giờ, cô đang đi đến phòng trực nhưng cô vẫn chưa biết nên làm gì, cô mở khóa cửa và bước vào trong.

Cô thấy có cái gì đó, trước khi cô bật đèn, mùi hương hoa hồng và hoa lyly. Cô bật đèn và nhìn thấy lọ hoa trên bàn.

Một tấm khăn trên giường làm cô giật mình.

- Mark?

Anh bật dậy tức khắc. Đầu tiên anh không nhận ra mình đang ở đâu, rồi anh nhìn thấy cô và mỉm cười.

- Chúc mừng sinh nhật em!

- Chúa ơi! Em quên mất.

- Anh thì không.

Cô đến bên giường và ngồi xuống bên cạnh anh. Anh đã ngủ quên luôn trong phòng với đồ phẫu thuật, khi cô cúi xuống hôn anh cô vẫn ngửi thấy mùi Betadine.

- Eo ơi, anh cần phải tắm rửa đi.

- Anh cần một nụ hôn nữa.

Cô cười.

- Anh đã ở đây bao lâu rồi?

- Máy giờ rồi?

- Nửa đêm.

- Chắc khoảng hai tiếng.

- Anh ở đây từ mười giờ?

- Anh không định thế này đâu, anh đoán anh chỉ vừa ngủ thôi.

Mark lui vào trong lấy chỗ cho cô trong chiếc giường chật hẹp. Cô cởi giày và nằm xuống bên cạnh anh. Ngay lập tức cô dễ chịu bởi sự ấm áp của cơ thể người đàn ông. Cô nghĩ tới việc nói với anh về cuộc họp lúc chiều, về vụ kiện thứ hai nhưng cô chẳng muốn nói tới chúng, tất cả những gì cô muốn là được anh ôm vào lòng.

- Anh xin lỗi, quên mua bánh rồi.

- Em không thể tin được là lại quên cả sinh nhật của chính mình, có lẽ em muốn quên nó đi, hai tám chiếc lá vàng rơi rồi.

Anh cười và vòng tay ôm cô.

- Thật là một quý cô già cả đáng yêu.

- Em cảm thấy mình già thật, đặc biệt là vào hôm nay.

- Ừ, anh cũng cảm thấy mình thật là cổ lỗ - Anh hôn cô rất nhẹ lên tai - Còn anh thì không còn trẻ nữa, anh nghĩ đã đến lúc.

- Lúc gì?

- Để làm việc anh nên làm cả tháng nay rồi.

- Gì thế?

Anh kéo cô đối diện anh và ôm lấy mặt cô.

- Muốn cưới em.

Cô nhìn anh, không nói lên lời nhưng tràn đầy hạnh phúc, cô biết câu trả lời đã hiện lên trong mắt cô. Đột ngột, cô cảm thấy hạnh phúc ngập tràn khi cô hiểu anh từng ngóc ngách. Bàn tay anh đang sưởi ấm má cô. Khuôn mặt anh, mệt mỏi và không còn trẻ nữa nhưng thân thiết với cô hơn bao giờ hết.

- Anh biết, nhiều đêm trước đây là điều mà anh muốn. Khi em không ở nhà, và anh ở nhà một mình, ăn bữa tối lấy ra từ hộp carton. Anh lên giường ngủ và nhìn thấy những đồ dùng của em. Lược của em, hộp nữ trang, áo lót em bỏ đi - Anh cười nhẹ nhàng, và cô cũng vậy - Lúc đó anh biết, anh không bao giờ muốn sống ở chỗ nào đó mà không có đồ của em. Anh không nghĩ anh có thể sống mà thiếu em.

- Ôi, Mark.

- Điều kinh khủng nhất là em ít khi ở nhà, và khi em ở nhà anh lại không ở nhà, chúng ta như những làn sóng, chỉ gặp nhau trong hội trường, hay nắm tay nhau trong thang máy nếu may mắn. Điều làm anh bận tâm, là khi anh về nhà, anh nhìn thấy đồ đạc của em, và anh biết, em vẫn ở đó, thế là đủ.

Qua làn nước mắt, cô thấy anh mỉm cười, và cô thấy tim anh đập rộn ràng trong hạnh phúc.

- Vậy cô nghĩ sao, thưa bác sĩ D.? - Anh thì thầm - Chúng ta có thể nhét đám cưới vào trong thời gian biểu căng thẳng của chúng ta không?

Cô trả lời, nửa khóc nửa cười.

- Vâng, vâng, vâng.

Và cô ngồi dậy, ngồi nhồm lên, vòng tay ôm lấy cổ anh, môi cô tìm môi anh. Cả hai vừa cười, vừa hôn nhau. Chiếc giường quá nhỏ, họ không thể ngủ cùng nhau ở đó.

Nhưng để yêu nhau, nó hoàn toàn vừa vặn.

Bà từng là một phụ nữ xinh đẹp, đôi khi Mary Allen nhìn vào ngón tay mình và thấy những dấu vết nhăn nhúm của tuổi già, bà tự hỏi: đây là bàn tay ai vậy nhỉ?

Của một người lạ, chắc chắn rồi, một người già, không phải tay của mình, không phải của Mary Hatches xinh đẹp. Đột ngột một chớp sáng lóe lên và bà nhìn quanh căn phòng nhận ra mình lại nằm mơ. Không phải một giấc mơ đến trong một giấc ngủ trọn vẹn, mà là cái gì đó qua đầu bà và đọng lại ở đó. Đó là moocphine. Bà cảm thấy biết ơn nó, nó đem đi mọi nỗi đau và để những hình ảnh ở lại, hình ảnh về cuộc sống đã qua. Bà đã nghe nói về cuộc sống như một vòng quay, và nó sẽ quay lại điểm xuất phát. Nhưng cuộc sống của bà không giống quy luật ảo, nó giống như bánh xe lỗ chỗ, chỗ thì hồng, chỗ lành, chẳng có cái gì thực và thẳng cả.

Nhưng nó có rất nhiều, rất nhiều màu sắc.

Bà mở mắt và cánh cổng đó mở ra, một cửa biển, mùi hương hồng biển, ngọt và hồng, những hạt cát ấm áp dưới chân, những đợt sóng lăn tăn trong

vịnh, một bàn tay đang xoa kem đất tiền lên lưng bà.

Bàn tay của Geoffrey.

Cánh cổng mở ra rộng hơn, và anh bước vào, những ký ức được nối lại, không phải anh trên bãi biển đó, nhưng như lần đầu tiên nhìn thấy, anh trong bộ đồng phục, mái tóc sẫm màu, khuôn mặt nửa cười. Đó là lần đầu tiên họ nhìn thấy nhau, trên đường phố Boston. Cô đang mang một giỏ hoa cải, trông giống hệt một cô nội trợ đang về nhà chuẩn bị cơm cho chồng. Váy của cô có màu nâu, đó là thời chiến tranh và cái đó là thứ có sẵn trong các cửa hàng. Cô vẫn chưa chải tóc, gió làm nó rối tung lên. Cô nghĩ trông cô khá bê tha, nhưng có một người đàn ông trẻ, đang mỉm cười nhìn theo cô khi cô bước qua chỗ anh ta trên phố.

Ngày tiếp theo, anh tạ lại ở đó, và họ lại thấy nhau, nhưng lần này không phải hai người xa lạ mà còn nhiều hơn thế.

Geoffrey, lại một mất mát nữa, không phải là một hình ảnh vỡ và mờ đi cho đến khi mất hẳn, như chồng cô, nhưng là một hình ảnh về người bị cắt quá nhanh khỏi cuốn băng, gây ra một khoảng trống quá lớn.

Bà nghe thấy tiếng cửa mở, thật chứ không phải trong mơ, nghe tiếng bước chân, một cách nhẹ nhàng họ đến bên giường bà.

Vẫn còn trong cảm giác của moocphine, bà hơi mở mắt, cuối cùng thì bà thấy căn phòng tối om ngoại trừ ánh đèn nhỏ chiếu bên cạnh. Bà cố gắng tập trung vào ánh đèn đó. Nó đang nhảy múa như đốm lửa, sau đó dừng lại ngay cạnh giường bà. Bà tập trung nhìn kỹ hơn và thấy ai đó đang đứng bên giường bà, một cái gì đó giống như chất lỏng, mà hơi lượn sóng. Bà tự hỏi cái gì thế nhỉ, một giấc mơ nữa sao? Cái gì đó không bình thường, bà nghe tiếng giầy kêu và cảm thấy có một bàn tay nắm tay bà, lạnh, và có vẻ như cao su.

Bà thở trong sợ hãi, đây không phải là giấc mơ, đây là thật, thật đấy, bàn tay kia kéo bà đi đâu đó.

Trong vô vọng bà cố gắng vùng vẫy, thoát ra khỏi bàn tay đó.

Một giọng nói nhẹ nhàng.

- Ôn thôi mà Mary, đến giờ đi ngủ rồi.

Mary vẫn nằm yên.

- Ai đấy?

- Tôi sẽ trông nom bà tối nay.

- Đã đến giờ dùng thuốc rồi sao?

- Đúng vậy.

Mary thấy ánh đèn chuyển động trên cánh tay bà, mạch máu, ống dẫn. Bà nhìn thấy bàn tay đeo găng rút kim tiêm ra. Cái mũ được bỏ ra và cái gì đó loáng lên - một cái kim.

Bà cảm thấy không bình thường, găng tay à? Sao phải đeo găng tay nhỉ.

- Tôi cần y tá của tôi, làm ơn gọi y tá của tôi.

- Không cần đâu.

Giọng nói vang lên và một mũi kim đâm vào mạch máu của bà, Mary cảm thấy cái gì đó ấm ấm chảy vào mạch và chạy lên cánh tay. Bà nhận thấy xilanh rất đầy, không cần lâu như vậy để tiêm thuốc giảm đau cho bà. Không đúng, bà nghĩ khi xilanh hết thuốc, cái gì đó không ổn.

- Tôi cần y tá của tôi. Y tá, làm ơn - Bà cố gắng nhấc đầu dậy và hét lên yếu ớt.

Một bàn tay đeo găng bịt miệng bà lại và đặt đầu bà lại gối mạnh tới mức Mary thấy mình sắp gãy cổ. Bà cố gắng đẩy cái tay ra nhưng không thể, nó bịt chặt quá, làm bà không kêu được. Bà vùng vẫy và ống truyền IV rơi ra, không truyền nước muối nữa, nhưng bàn tay vẫn không rời ra. Giờ thì hơi ấm đó lan khắp cơ thể Mary, từ tay tới ngực và đến não. Bà cố gắng cử động chân tay nhưng thấy mình không thể.

Bà nằm yên, chẳng quan tâm nữa.

Bàn tay bỏ ra.

Bà đang chạy, bà thấy mình lại là một cô gái, tóc dài rủ xuống vai, cát ấm áp dưới chân và không khí tràn ngập mùi biển.

Cánh cửa lại mở rộng trước mắt bà.

Điện thoại reo làm Abby tỉnh giấc khỏi chỗ ngủ yên ảm. Cô thấy một vòng tay quanh người mình. Mặc kệ cái giường nhỏ bé họ vẫn ngủ cùng nhau. Một cách nhẹ nhàng, cô gỡ tay Mark ra và nhấc điện thoại.

- DiMatteo nghe đây.

- Bác sĩ, tôi là Charlotte ở phòng số bốn. Bà Allen vừa tắt thở, các thực tập sinh đang bận, bác sĩ có thể qua đây kiểm tra không?

- Được, tôi sẽ qua ngay.

Cô cúp máy và nằm lại xuống giường một chút, cho phép mình xa xỉ một chút. Bà Allen chết. Chuyện này diễn ra sớm hơn dự định. Cuối cùng thì mọi thứ cũng chấm dứt, cô cảm thấy mình hơi tội lỗi, nhưng cô đã trải qua những điều này rồi. Vào ba giờ sáng, cái chết của một bệnh nhân chỉ là một lý do mất ngủ thôi.

Abby ngồi dậy bên giường và đi giày vào, Mark vẫn ngủ, hơi bị ảnh hưởng một chút bởi tiếng điện thoại thôi. Cô cúi xuống hôn anh. “Em đồng ý”, cô thì thầm vào tai anh và rời khỏi phòng.

Charlotte gặp cô ở phòng y tá số bốn, họ cùng đến phòng của Mary, ở cuối dãy.

- Chúng tôi thấy bà ấy đã ngừng thở lúc khoảng bốn giờ, tôi đã kiểm tra lúc nửa đêm và bà ấy đang ngủ, có lẽ nó xảy ra lúc nào đó sau đấy. Ít nhất bà ấy cũng ra đi yên bình thanh thản.

- Cô đã gọi cho gia đình bệnh nhân chưa?

- Tôi đã gọi cho cháu bà ấy, người có tên trong danh sách, tôi nói với cô ta là không cần tới đâu, nhưng cô ta khẳng định tới, cô ta đang trên đường tới đây rồi. Chúng tôi đang dọn dẹp mọi thứ.

- Dọn dẹp?

- Vì Mary đã rút ống truyền ra, muối và máu đầy sàn nhà.

Charlotte mở cửa ra và cả hai cùng bước vào.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn trên tường, Mary Allen nằm như đang ngủ, hai tay đặt xuôi, tấm ga đắp ngang ngực. Nhưng bà không ngủ, rõ ràng như vậy, hai mi mắt vẫn mở. Một tấm vải được vắt qua cằm. Họ hàng đang cầu nguyện không muốn nhìn thấy người họ yêu thương há miệng.

Nhiệm vụ của Abby chẳng tốn nhiều thời gian, cô đặt ngón tay lên động mạch chủ, không có nhịp đập. Cô lấy ống nghe ra nghe ngực bệnh nhân, không có dấu hiệu gì cả, không có nhịp tim. Cô bật đèn soi mắt bệnh nhân, đồng tử ở giữa và không động đậy. Việc chứng tử là đủ thủ tục. Các y tá đã nhận thấy rõ rồi. Vai trò của Abby chỉ là xác nhận lại những tìm hiểu của họ và ghi vào bệnh án. Đó là một trong những trách nhiệm mà họ đã giải thích với cô ở trường y. Những thực tập sinh mới vào, được đề nghị chứng tử cho một bệnh nhân đã chết, họ chẳng biết làm gì. Một vài người có những bài nói ngớ ngẩn, hay đọc kinh, thêm vào danh sách những câu chuyện của các y tá về các bác sĩ ngớ ngẩn.

Một cái chết ở bệnh viện không phải là dịp để đọc diễn văn, mà là cho chữ ký và giấy tờ. Abby cầm bệnh án của Allen lên và hoàn thành công việc của mình. Cô viết.

Không có dấu hiệu hô hấp, không có mạch đập. Thính chẩn cho thấy không có nhịp tim, đồng tử co và không cử động. Bệnh nhân được chẩn đoán chết lúc 03 giờ 5 phút.

Cô gập cuốn bệnh án lại và chuẩn bị đi ra.

Brenda Hainey đang đứng ở lối vào.

- Tôi xin lỗi cô Hainey, dì cô đã qua đời trong lúc ngủ.

- Khi nào vậy?

- Khoảng nửa đêm. Tôi chắc là bà cảm thấy dễ chịu.

- Vậy có ai ở cùng dì tôi lúc đó không?

- Có các y tá của ca trực.

- Nhưng không có ai trong phòng này đúng không?

Abby ngập ngừng, thừa nhận sự thật vẫn luôn là cách tốt nhất.

- Không, không có ai cả. Tôi chắc chắn điều này xảy ra khi dì cô đang ngủ, đó là một cách yên bình.

Cô bước ra xa khỏi giường.

- Cô có thể ở bên dì cô một lúc nếu cô muốn, tôi sẽ yêu cầu các y tá dành cho cô khoảng riêng.

Abby định đi qua Brenda tiến ra cửa.

- Tại sao không ai làm gì để cứu dì ấy?

Abby quay lại nhìn cô ta.

- Không làm được gì cả.

- Cô có thể sốc tim mà, phải không? Làm đi.

- Không thể được.

- Cô đã làm chưa?

- Chưa.

- Tại sao không? Bởi vì dì ấy quá già à?

- Tuổi tác không quan trọng, bà ấy mắc ung thư giai đoạn cuối.

- Dì ấy mới nhập viện được hai tuần, đó là những gì dì nói với tôi.

- Bà ấy đã rất yếu.

- Tôi nghĩ các người làm dì ấy yếu thêm.

Giờ thì bụng của Abby bắt đầu cồn lên, cô thấy mệt mỏi và muốn quay lại giường ngủ mà người phụ nữ này không để cô yên. Cô muốn phát điên nhưng cô phải giữ bình tĩnh.

- Chúng tôi không thể làm được gì.

- Tại sao không sốc tim cho dì ấy?

- Bà ấy đã ngừng thở, nên chúng tôi không thể sốc tim được. Và chúng tôi không dùng máy hô hấp cho bà ấy được, đó là yêu cầu của dì cô, chúng tôi rất tôn trọng. Bởi thế cô cũng tôn trọng chứ, cô Hainey.

Cô bỏ đi trước khi Brenda có thể mở miệng nói gì đó, trước khi cô bật ra một câu nói có thể khiến cô hối hận.

Cô thấy Mark vẫn đang ngủ trong phòng trực, cô bò lên giường và nằm quay lưng vào ngực anh, kéo tay anh qua người cô. Cô cố gắng lại vùi mình vào sự an toàn ấy, cảm giác ấm áp không suy tư, nhưng cô vẫn cứ thấy hình ảnh Mary Allen, với tấm vải vắt qua cằm, mắt mở qua lớp kính. Một cơ thể ở giai đoạn đầu phân hủy. Cô nhận ra rằng cô chẳng biết gì về cuộc sống của Allen và những người bà yêu thương.

Abby là bác sĩ của bà, và tất cả những gì cô biết về bà là bà đã chết trên giường ngủ.

Không, không hẳn. Lúc nào đó trước khi chết, Mary đã kéo ống truyền ra, y tá đã thấy máu và nước muối trên sàn nhà. Mary đã bị đánh thức, bối rối? Điều gì làm bà ấy kéo ống truyền ra khỏi ven?

Còn nhiều chi tiết về Mary mà Abby không biết.

Mark thở nhẹ và nắm sát vào cô hơn. Cô nắm tay anh và đặt nó vào ngực mình. Em đồng ý, cô mỉm cười mặc dù cảm thấy hơi buồn. Đó là bắt đầu cho một cuộc sống mới, của cô và Mark. Mary Allen đã ra đi và họ chuẩn bị bắt đầu. Cái chết của một bệnh nhân già là một điều buồn nhưng ở đây, ở bệnh viện này, một cuộc sống mới bắt đầu.

Và nó bắt đầu ở đâu?

Đã mười giờ, khi taxi đón Brenda Hainey rời nhà cô ở Chelsea. Cô vẫn chưa ăn sáng, chẳng ngủ được từ sau cuộc gọi từ bệnh viện, cô không cảm thấy mệt cũng không thấy đói, có chăng thì chỉ là sự thanh thản.

Cô đã cầu nguyện bên giường của dì mình đến tận năm giờ. Khi các y tá đến đưa xác vào nhà xác cô lập tức rời bệnh viện, định về thẳng nhà nhưng trong khi đi taxi, cô thấy hình như còn điều gì chưa làm xong. Cần phải làm cái gì đó cho tâm hồn của dì, lúc này có lẽ đang trên cuộc hành trình đi xa. Có thể nó vẫn chưa được dời đi mà vẫn còn mắc kẹt ở đâu đó, giống như thang máy giữa các tầng nhà. Dù nó lên hay xuống, Brenda vẫn cảm thấy không chắc chắn và có cái gì đó làm cô băn khoăn.

Dì Mary chẳng có cuộc sống dễ dàng, dì ấy không tham gia cầu nguyện, cũng không xin Chúa thứ tội, không thêm để ý đến cuốn kinh thánh mà Brenda để bên giường. Dì ấy quá kỳ lạ, Brenda nghĩ vậy. Người ta không thể kỳ lạ như vậy.

Brenda đã từng chứng kiến trước đó, những người bạn của mình và họ hàng của họ rửa sạch tâm hồn trước khi ra đi. Cô là người duy nhất dám làm thiên sứ cho tâm hồn của họ, là người duy nhất quan tâm tới việc cái

thang máy sẽ đi tới đâu. Cô chỉ quan tâm tới những điều tốt lành, cô dành thời gian quan tâm tới gia đình nào đang khó khăn, đau ốm, ở bên họ tới tận cùng. Đó là tiếng gọi từ tâm hồn cô. Cô chấp nhận tiếng gọi ấy. Giờ thì cô bằng lòng làm những gì Chúa sai bảo, như một người hầu cận trung thành.

Trong trường hợp của dì Mary, cô đã thất bại. Cái chết đã đến quá sớm, trước khi dì chấp nhận Chúa. Đó là lý do tại sao khi taxi đưa cô về đến Bayside lúc năm giờ sáng, cô cảm thấy mình thất bại. Dì đã ra đi, tâm hồn dì chưa được siêu thoát. Cô, Brenda vẫn chưa yên lòng. Giá mà dì ấy có thể sống thêm, chỉ một ngày cũng đủ rồi.

Chiếc xe đi ngang qua một nhà thờ và đó là nhà thờ Episcopical, không phải là chỗ Brenda hay lui tới nhưng nhà thờ này cũng tạm được.

- Dừng lại - Cô nói với người lái taxi - Tôi muốn dừng lại ở đây.

Lúc đó là khoảng sáu giờ rồi, Brenda thấy mình đang ngồi trong một cái ghế trước tượng thánh Andrew. Cô ngồi đó, gần hai tiếng rưỡi và đầu hơi cúi xuống, miệng thì thầm cầu nguyện cho dì Mary, cho linh hồn người phụ nữ ấy, được tha thứ. Linh hồn dì, giờ sẽ không còn bị giữ ở đâu nữa, không bị kẹt giữa các tầng nhà, không đi xuống, mà là đi lên. Khi Brenda ngẩng đầu lên, đã tám giờ rưỡi. Nhà thờ vẫn vắng tanh, không có ai. Ánh sáng buổi sớm đang chiếu qua cánh cửa kính tạo nên các màu sáng xanh và vàng. Khi cô nhìn lên bệ thờ, cô thấy đầu của Chúa được trang trí ở đó. Có thể là một cái gì đó phản chiếu từ cửa sổ, nhưng cũng có thể là một dấu hiệu. Một dấu hiệu cho thấy những lời nguyện cầu của cô đã được trả lời.

Dì Mary đã được cứu rồi.

Brenda đứng dậy khỏi hàng rào và cảm thấy ánh nắng chói trên đầu, hơi rát nhưng vui vẻ dễ chịu. Một tâm hồn nữa đến với ánh sáng và tất cả là nhờ vào nỗ lực của cô. Thật may là Người đã nghe thấy.

Cô rời cảm giác được thánh Andrew nâng đỡ khi có tiếng bước chân. Bên ngoài, cô thấy một chiếc taxi đang đợi. Có lẽ một dấu hiệu nữa.

Cô về nhà trong tâm trạng bình thản.

Khi bước những bước đầu tiên lên trước cửa nhà, cô nghĩ tới bữa sáng im lặng và một giấc ngủ dài, thoải mái. Ngay cả con chiên của Chúa cũng cần nghỉ ngơi mà. Cô mở khóa.

Một bức thư trên nền nhà, được nhét vào buổi sáng qua khe cửa. Các hóa đơn và thư từ nhà thờ và các lời kêu gọi quyên góp, có quá nhiều người cần giúp đỡ trên thế giới này, Brenda đã tập hợp các bức thư và để chúng vào một chồng khi cô bước vào bếp. Ở cuối chồng thư, cô thấy một phong bì đề tên mình, không có gì trên đó ngoài cái tên của cô. Không có địa chỉ hồi âm.

Cô mở lá thư và mở tờ giấy gấp đôi trong đó. Một dòng chữ đánh máy.

Dì cô không chết một cách tự nhiên.

Và ký tên.

Một người bạn.

Chồng thư rơi khỏi tay Brenda, tung tóe trên sàn nhà, cô ngồi phịch trên ghế. Cô không đói, cũng chẳng cảm thấy gì.

Cô nghe thấy tiếng cào bên ngoài cửa sổ, cô nhìn lên và thấy bên cạnh một cành cây, một đôi mắt vàng đang nhìn mình.

Lại một dấu hiệu nữa.

Frank Zwick nhìn bệnh nhân đang nằm trên bàn.

- Tôi không thể tin được.

Abby vừa lau tay, vừa bước vào phòng mổ để tìm Zwick và hai y tá.

- Tôi chưa bao giờ nghĩ trường hợp này có thể như vậy, dù cả triệu năm đi nữa - Một y tá nói, đưa cho Abby cái khăn - Vậy là bệnh độc thân có thể chữa được, anh ta đề nghị khi nào, bác sĩ D.?

Abby đeo găng tay vào.

- Hai ngày trước đây.

- Cô đã giữ bí mật suốt hai ngày?

Abby cười.

- Tôi muốn chắc chắn là anh ấy không dối ý - *Và anh ấy đã không dối ý, nếu có thì cũng là để chúng tôi hiểu nhau hơn thôi.* Mím cười, cô đi đến bàn mổ. Bệnh nhân đã được gây mê đang nằm đó với lồng ngực được mở ra, làn da vàng nâu vì tác dụng của Betadine. Đây là một ca đơn giản, chỉ là sỏi ở phổi. Tay cô di chuyển như một thói quen dễ dàng của người đã làm việc này nhiều lần. Cô bỏ tấm vải ra.

- Vậy khi nào mới là ngày trọng đại đây? - Zwick sốt ruột hỏi.

- Chúng tôi vẫn đang thảo luận.

Thực tế, cô và Mark đã làm gì đâu ngoài nói về nó. Đám cưới sẽ thế nào? Mời ai, trong nhà hay ngoài trời? Chỉ có một điều chắc chắn là tuần trăng mật sẽ là ở bãi biển. Bất cứ đâu, chỉ cần cây và cát.

Cô có thể thấy mình cười thầm khi nghĩ đến cát ấm, làn nước xanh và Mark.

- Tôi cá là Mark sẽ nghĩ đến thuyền - Zwick lãng mạn - Chắc chắn đó là nơi anh ta muốn tổ chức đám cưới.

- Không.

- Ồ, nghe có vẻ chắc chắn nhỉ.

Cô xong việc phủ bệnh nhân và nhìn lên khi Mark đẩy cửa bước vào. Anh đeo khẩu trang và găng tay rồi chiếm lấy vị trí bên kia bàn.

Họ nhìn nhau, và rồi cô lấy dao mổ lên. Điện thoại văn phòng reo.

- Bác sĩ DiMatteo có đó không?

- Có đấy - Y tá trả lời.

- Cô làm ơn nói với cô ấy bỏ dao xuống và ra ngoài được không?

- Nhưng họ vừa mới bắt đầu, có thể đợi một chút không?

Một lát im lặng, sau đó là:

- Ông Parr muốn cô ấy ra khỏi phòng mổ.

- Nói với ông ấy chúng tôi đang mổ - Mark bảo.

- Ông ấy biết, và ông ấy muốn cô ra khỏi phòng ngay bây giờ.

Mark nhìn Abby.

- Ra đi, anh sẽ gọi thực tập.

Abby lui khỏi bàn và rất lo lắng cởi bỏ đồ. Cái gì đó không hay rồi, Parr sẽ không rút cô khỏi ca phẫu thuật trừ khi có chuyện gì đó cực kỳ nghiêm trọng.

Tim cô đập liên hồi khi bước qua cửa phòng mổ, đến cửa trước.

Jeremiah Parr đang đứng ở đó, bên cạnh ông ta là hai bảo vệ và y tá trưởng. Không ai cười.

- Bác sĩ DiMatteo - Parr nói - Cô đi với chúng tôi được không?

Abby nhìn bảo vệ, họ đến đứng bên cạnh cô. Y tá trưởng cũng cùng đi.

- Chuyện gì vậy? - Abby hỏi - Chúng ta đi đâu?

- Đến tử của cô.

- Tôi không hiểu.

- Chỉ là kiểm tra định kỳ thôi.

Chẳng có kiểm tra định kỳ nào hết. Bị dẫn đi bởi hai bảo vệ, Abby không có cách nào khác đành theo họ lên dãy tử của nữ. Y tá trưởng đi trước, dọn đường. Sau đó mọi người đi vào.

- Tử của cô số 72?

- Đúng

- Cô mở nó được không?

Abby đến và mở khóa, cô xoay một vòng khóa rồi quay lại hỏi Parr.

- Tôi muốn biết tất cả việc này là thế nào?

- Chỉ là kiểm tra thông thường thôi.

- Tôi nghĩ chẳng khác gì mấy vụ điều tra ở trường cấp ba. Các ông tìm gì nhỉ?

- Chỉ cần mở khóa.

Abby nhìn hai bảo vệ, rồi nhìn y tá trưởng, họ đang nhìn cô đầy cảnh giác, cô nghĩ.

Lần này khó thắng rồi, tốt nhất là hợp tác.

Cô tiến đến, mở khóa và nó bung ra.

Parr tiến đến gần hơn, các bảo vệ cũng vậy, họ đứng ngay sau ông ta khi cửa mở.

Trong tủ là quần áo đi đường, ống nghe, ví, một cái túi toilet để trực đêm, một áo khoác ngoài trắng dài, họ muốn cô hợp tác, thì đây. Cô mở khóa cái túi hoa và giữ nó mở trước mặt mọi người để họ xem.

Có một ít đồ phụ nữ, băng vệ sinh và Midol. Cô mở khóa túi và mở cái ví cũng chẳng có gì. Ví nhỏ, sổ ghi chép, chìa khóa xe, nhiều băng vệ sinh. Phụ nữ và những thứ đặc biệt. Hai người bảo vệ có vẻ không thoải mái.

Abby bắt đầu thích thú ngắm họ.

Cô đặt cái ví vào lại trong tủ và lấy cái áo dài ra. Khi làm vậy, cô thấy có cái gì đó khang khác. Nó nặng hơn. Cô thò tay vào trong túi và thấy cái gì đó, ướt trơn - một ống thủy tinh. Cô lấy ra và nhìn vào nhãn của nó.

Moocphine sulfat, cái lọ rỗng không.

- Bác sĩ DiMatteo, đưa tôi cái đó.

Cô nhìn ông ta và lắc đầu.

- Tôi chẳng hiểu tại sao.

- Đưa tôi.

Quá bất ngờ để nghĩ ra lựa chọn khác, cô đưa nó cho Parr.

- Tôi không hiểu sao nó lại ở đó - cô nói - Tôi chưa từng thấy nó.

Parr đưa cái lọ cho y tá trưởng. Sau đó quay sang bảo vệ.

- Làm ơn đưa bác sĩ DiMatteo lên phòng tôi.

- Điều này thật vớ vẩn - Mark phản ứng.

- Ai đó đã dàn dựng và tất cả chúng ta đều biết thế - Parr khẳng định.

- Chỉ là một cách làm nhục mới của ông ta, hết kiện tụng, rồi đến vứt nội tạng vào xe của cô ấy, giờ thì lại là thứ này.

- Chuyện này khác mà bác sĩ Hodell. Một bệnh nhân đã chết - Parr nhìn Abby và nói - Bác sĩ Abby, sao cô không nói cho chúng tôi biết sự thật và

mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Ông ta muốn một sự thừa nhận, và thế là xóa sạch mọi tội lỗi. Abby nhìn quanh bàn, nhìn Parr, Susan Casado và y tá trưởng, người duy nhất cô không dám nhìn thẳng là Mark. Cô sợ phải nhìn anh, sợ thấy sự nghi ngờ trong mắt anh.

Cô nói:

- Tôi đã nói rồi, tôi chẳng biết gì cả, tôi không biết tại sao moocphine đó lại ở trong tủ của tôi. Tôi cũng không biết tại sao Mary Allen chết.

- Cô đã chứng tử mà, hai ngày trước.

- Các y tá thấy bà ấy, bà ấy đã chết trước đó.

- Đó là đêm cô trực à?

- Đúng.

- Cô ở bệnh viện suốt đêm?

- Đúng. Đó là công việc trực mà.

- Vậy cô ở đó vào đêm Mary Allen chết vì sốc thuốc và hôm nay chúng tôi tìm thấy cái này trong tủ của cô.

Ông ta đặt lọ thuốc lên bàn và ở chỗ tất cả mọi người đều nhìn thấy.

- Một hợp chất điều khiển, thực tế là việc cô sở hữu nó đã đủ nghiêm trọng rồi.

Abby nhìn Parr.

- Ông vừa nói Mary Allen chết vì sốc thuốc à? Làm sao ông biết?
- Mức thuốc vượt tiêu chuẩn, cao ngất.
- Bà ấy được điều trị giảm đau, đủ để thoải mái.
- Tôi đã có báo cáo ở đây, nó được đưa đến hồi sáng: 4/10 mili trên lit, 2/10 quả là quá nhiều.
- Để tôi xem nào - Mark nói.
- Dĩ nhiên.

Mark lướt qua.

- Tại sao lại yêu cầu mức cao như thế này? Bà ấy ung thư giai đoạn cuối mà.
- Anh biết tất cả rồi đấy.
- Tôi muốn biết thêm.

Parr nhìn Susan.

- Có lý do để nghĩ đây không phải cái chết tự nhiên.
- Lý do nào?
- Đó không phải là mẫu chốt của vụ việc...
- Lý do nào?

Susan hít một hơi thở sâu.

- Một trong những họ hàng của Allen nói nhận được dấu hiệu ám chỉ cái chết đó không bình thường. Chúng tôi báo cho bác sĩ Wettig và ông ấy yêu cầu khám nghiệm tử thi.

Mark đưa lại cho Abby cái băng trợt. Cô nhìn nó và phát hiện ra dòng chữ: *Yêu cầu của dược sĩ*. Thực ra đó là ý kiến của giám đốc, ông đã yêu cầu một liều vào lúc mười một giờ sáng hôm qua, tám giờ sau khi Mary chết.

- Tôi không liên quan gì hết - Tôi không hiểu tại sao Mary lại bị tiêm như vậy và có thể là lỗi của phòng thí nghiệm, một lỗi của y tá.

- Tôi có thể bảo vệ nhân viên của mình. Chúng tôi theo sát các kiểm định về quản lý narcotics, mọi người đều biết vậy, không có lỗi của y tá - Y tá trưởng nói.

- Vậy, chắc chắn là bệnh nhân bị sốc thuốc quá liều? - Mark nói.

Im lặng một lát. Rồi Parr nhú mày.

- Phải.

- Thật ngớ ngẩn! Tôi đã ở với Abby suốt cả đêm, trong phòng trực.

- Cả đêm?

- Đúng, hôm đó là sinh nhật cô ấy - Mark hăng giọng, chúng tôi tổ chức kỷ niệm.

- Hai người ở cùng nhau suốt đêm à? - Parr hỏi.

Mark ngừng lại, anh không chắc. Abby biết, vì anh ngủ mà, thậm chí còn chẳng biết khi cô tới khám nghiệm Mary lúc ba giờ. Anh định nói dối cho cô nhưng không ổn, bởi vì không biết Abby đi làm gì trong khi Parr thì biết, từ các y tá, từ những ghi chú mà cô đã viết.

Abby nói:

- Mark ở phòng trực với tôi nhưng anh ấy ngủ suốt.

Cô nhìn anh: *Ta phải nói thực thôi, đó là điều duy nhất cứu được em.*

- Còn cô thì sao, bác sĩ DiMatteo? Cô có ở đó không?

- Tôi được gọi vài lần, nhưng ông biết mà, đúng không?

Parr gật đầu.

- Ông nghĩ ông biết mọi thứ, vậy nói đi - Mark to tiếng - Tại sao cô ấy làm vậy? Tại sao lại phải giết bệnh nhân của mình.

- Có thể cô ấy không thông cảm với bệnh nhân - Susan nói chậm rãi.

Abby hét lên:

- Cái gì?

- Chúng tôi đã nói chuyện với các y tá, một lần bác sĩ DiMatteo đã nói thế này “nếu moocphine làm mọi thứ dễ dàng hơn, thì đó là điều chúng ta nên làm cho bà ấy. Ngay cả khi việc đó đến sớm hơn” - Susan nhìn Abby - Cô đã nói vậy, phải không?

- Chẳng liên quan gì cả, tôi nói về việc giảm đau và giữ cho bệnh nhân được thoải mái.

- Và cô đã nói vậy?

- Đúng, có thể, tôi không nhớ.

- Vậy còn chuyện xảy ra với cháu của Mary, Brenda Hainey thì sao? Có y tá nhìn thấy - Cô ta gật đầu về phía y tá trưởng. Và cô ta lại nhìn xuống đồng giấy tờ - Có một vụn cùi vĩa và Brenda Hainey đã cảm thấy có vẻ gì mình đang dùng quá liều moocphine. Và bác sĩ DiMatteo không đồng ý.

Đó là việc DiMatteo không thể chối cãi. Cô đã cãi nhau với Brenda, cô đã hơi mất bình tĩnh. Giờ thì điều này đang làm hại cô đây. Cô cảm thấy không thể thở được, không thể dịch chuyển được.

Có tiếng gõ cửa và bác sĩ Wettig bước vào, cẩn thận đóng cánh cửa phía sau lưng. Ông ta không nói gì một lúc mà đứng ở cuối bàn nhìn Abby. Cô chờ đợi một làn sóng mới.

- Cô ấy vừa nói là không biết gì cả - Parr lên tiếng.

- Tôi không ngạc nhiên, cô thực sự không biết gì đúng không bác sĩ DiMatteo?

Abby bắt gặp ánh mắt của giám đốc và cô thấy chưa bao giờ thoải mái khi nhìn vào đôi mắt xanh phẳng lặng đó. Quá nhiều quyền lực bao trùm tương lai của cô. Nhưng giờ đây cô đang nhìn thẳng vào ông ta, kiên định để cho ông ta thấy cô không hề giấu giếm gì cả.

- Tôi không giết bệnh nhân của mình. Tôi xin thề.

- Tôi cũng nghĩ cô sẽ nói vậy - Wettig nói và lôi từ trong túi áo ra một cái khóa. Ông ta đặt nó lên bàn.

- Cái gì thế?

- Đó là cái ổ khóa tủ của bác sĩ DiMatteo. Tôi phải thành một thợ bất đắc dĩ. Tôi đã gọi một thợ sửa khóa đến và anh ta nói cái loại khóa này chỉ cần một mẫu bánh cũng mở được. Tất nhiên là có mã đằng sau nhưng chẳng để làm gì cả.

Parr nhìn cái khóa và nhún vai.

- Điều này có chứng minh gì đâu? Chúng ta vẫn có một bệnh nhân đã chết và cái đó... - Ông ta nói và chỉ vào lọ moocphine trên bàn.

- Chuyện quái gì xảy ra vậy, các người không thấy à? Một bức thư nặc danh, lọ moocphine rỗng trong tủ của cô ấy. Ai đó đang kiếm chuyện hại cô ấy - Mark tức giận.

- Để làm gì? - Susan lên tiếng.

- Để hạ uy tín của cô ấy, để cô ấy bị sa thải - Mark chém tay vào không khí.

Parr nhíu mày.

- Anh định nói là ai đó giết bệnh nhân chỉ để hủy hoại tương lai của bác sĩ DiMatteo?

Mark định trả lời nhưng dường như đã nghĩ xa hơn. Đó là một giả thuyết sát thực và mọi người đều hiểu.

- Anh phải thấy rằng, anh Hodell, rằng điều đó là không tưởng - Susan nói.

- Không viễn vông lắm đâu nếu so với những gì đã xảy với tôi - Abby lên tiếng - Xem những gì Victor Voss làm đi, thật khó hiểu. Ông ta lẳng mạ tôi ở phòng bệnh, đặt tim lợn vào xe của tôi, chỉ có những kẻ bệnh hoạn mới nghĩ ra những trò đó. Và rồi hai vụ kiện tụng, tất cả mới chỉ là bắt đầu thôi.

Im lặng. Susan nhìn Parr hỏi:

- Cô ấy biết chưa nhỉ?

- Chắc là chưa rồi.

- Biết cái gì? - Abby nhăn trán.

- Chúng tôi nhận điện thoại từ Hawkes, Craig và Sussman sau bữa trưa - Susan nói - Các vụ kiện chống lại cô vừa được rút đơn. Cả hai luôn.

Abby dựa vào ghế.

- Tôi không hiểu, tại sao ông ta làm vậy? Ông ta muốn gì? Nếu Victor Voss đang cố ý muốn chơi cô thì có vẻ như ông ta dừng lại rồi đấy, chẳng có gì dính dáng với ông ta nữa.

- Vậy chúng ta sẽ giải thích điều này thế nào đây?

- Hãy nhìn vào bằng chứng đi - Susan nhắc.

- Đó không phải là bằng chứng, không có liên hệ giữa lọ thuốc này và bệnh nhân đã chết.

- Tuy nhiên tôi nghĩ chúng ta vẫn có thể đi đến một kết luận.

Im lặng đáng sợ, không có ai nhìn Abby, kể cả Mark.

Cuối cùng Wettig nói.

- Parr, anh định làm gì đây? Gọi cảnh sát hay tung hô đồng lõa xộn này cho báo chí biết?

Parr ngậm ngừng.

- Có lẽ như thế hơi thiếu chín chắn.

- Hoặc là anh tiếp tục buộc tội, hoặc rút bỏ nó. Bất cứ lựa chọn nào cũng là không công bằng với bác sĩ DiMatteo.

- Ôi Chúa ơi, giám đốc, bỏ bọn cảnh sát qua một bên đi - Mark can.

- Nếu gọi đây là một vụ giết người thì phải gọi cảnh sát, kêu vài phóng viên tới luôn thế chứ, kêu đội FR làm việc đi - Wettig nói, giọng đã có vẻ bực - Họ có thể sử dụng nghề của mình, để mọi thứ mở toang ra, như thế có thể là một cách tốt nhất đấy - Ông nhìn thẳng vào Parr - Nếu anh định coi đây là một vụ ám sát.

Đó là một lời đe dọa. Parr đành rút lui. Ông ta hắng giọng và nói với Susan.

- Chúng ta vẫn chưa chắc mà.

Wettig nói:

- Anh nên gọi nó là một vụ giết người, chắc chắn đấy, trước khi gọi cảnh sát.

Susan lên tiếng:

- Ông nên xem xét việc này thật kỹ. Chúng ta cần hỏi vài y tá ở hành lang, tìm xem liệu có gì chúng ta đã bỏ qua hay không.

- Làm thế đi - Wettig nói.

Im lặng, không ai nhìn Abby cả, cô đã lu mờ khỏi tầm mắt mọi người, cô như người phụ nữ tàng hình không ai muốn thừa nhận.

Tất cả dường như chăm chú lắng nghe khi Abby nói không nhận ra giọng của mình nữa, như của một người lạ, lạnh lùng và chắc chắn.

- Tôi sẽ phải quay lại với các bệnh nhân của mình.

Wettig gật đầu.

- Đi đi.

- Đợi đã - Parr chưa chịu - Cô chưa thể quay lại với họ được.

- Ông không chứng minh được điều gì cả - Abby nói và đứng dậy - Giám đốc nói đúng, cho dù ông có tiếp tục hay rút bỏ lời buộc tội của mình.

- Chúng ta vẫn có một thứ không thể tranh cãi được - Susan nói - Sở hữu chất gây nghiện là không hợp pháp, chúng tôi không biết làm sao cô có moocphine nhưng bác sĩ, thực tế là cô đã có nó trong tủ của mình là phạm luật rồi, đủ nghiêm trọng rồi. Việc cô đáng tin không là rất khó, chúng tôi chẳng có lựa chọn nào cả. Nếu chuyện gì đó không hay xảy ra với một trong các bệnh nhân của cô và người ta phát hiện ra việc mua bán thuốc gây nghiện là chết dở - Cô ta quay sang Wettig - Cả chương trình của ông cũng vậy, giám đốc.

Cảnh cáo của Susan đem lại hiệu quả như mong đợi, Wettig, cũng như những bác sĩ khác, ghét luật sư và những vụ kiện tụng, lần này, ông không

tranh cãi nữa.

- Điều đó nghĩa là sao? - Abby hỏi - Tôi bị sa thải à?

Parr đứng dậy, một biểu hiện thể hiện cuộc họp kết thúc, đã đến lúc ra quyết định. Ông ta kết thúc.

- Bác sĩ DiMatteo, cho đến khi nào có một kết quả cụ thể hơn thì cô tạm đình chỉ công tác, cô không phải đến văn phòng nữa, cô không nên đến gần bệnh nhân, cô hiểu chứ?

Abby hiểu, một cách trọn vẹn.

Yakov không còn mơ về mẹ cậu đã nhiều năm, hiếm khi nghĩ về bà ấy nên cậu nghĩ mình đã quên mất. Nhưng khi lênh đênh trên biển mười ba ngày, cậu đã thức dậy với một ký ức rõ mồn một về bà, gần như cậu nghĩ thấy mùi của bà, hình ảnh cuối cùng cậu nhớ về bà là nụ cười. Một lọn tóc vàng xòa xuống má. Đôi mắt xanh như nhìn xuyên thấu cậu, như thể cậu không có thực, cậu trong suốt. Khuôn mặt của bà quen thuộc với cậu tới nỗi cậu biết chắc đây là mẹ mình. Nhiều năm qua cậu cố gắng để nhớ xem bà ra sao, nhưng khuôn mặt bà chưa bao giờ đến gần với cậu. Yakov chẳng có ảnh, cũng không có di vật gì. Nhưng đôi khi trong nhiều năm qua, cậu mang ký ức về khuôn mặt của mẹ trong sâu thẳm bóng tối tâm hồn cậu. Đêm qua, mọi thứ đã trở lại.

Cậu nhớ về mẹ mình, bà rất đẹp.

Chiều hôm đó, biển phẳng lặng như gương và bầu trời có màu xám như nước biển, đứng trên boong tàu nhìn ra xa, Yakov không thể nói đâu là biển đâu là trời. Chúng chỉ phân biệt bởi một đường mờ mờ. Cậu nghe thấy mọi người nói là thời tiết xấu lắm, ngày mai mọi người không thể mang xuống nhiều súp và bánh mì hơn. Cho dù hôm nay trời yên bẽ lặng nhưng không khí nặng nề mùi kim loại và có vẻ sắp mưa. Yakov cuối cùng cũng có thể dụ Aleksei ra ngoài.

Chỗ đầu tiên Yakov đưa nó ra quả là địa ngục. Phòng máy.

Chúng mò mẫm trong bóng tối một lúc cho đến khi Aleksei kêu ca rằng mùi dầu làm nó phát ốm. Aleksei có bụng như một cậu bé, vì thế Yakov

phải mang nó lên cầu chõ mà thuyền trưởng bận không có thì giờ nói chuyện với chúng, hoa tiêu cũng vậy. Yakov thậm chí còn chẳng thể có vị trí khách đến chơi danh dự như mọi lần.

Tiếp đó, chúng đến nhà bếp nhưng đầu bếp đang điên tiết và không cho chúng thậm chí một mẩu bánh mì, anh ta phải phục vụ cả đám hành khách, những người họ chưa bao giờ thấy. Họ là một đôi lăm chuyện. Anh ta luôn phàn nàn, yêu cầu lăm thứ. Anh ta đặt cộp cái cốc và chai rượu vào khay cho người phục vụ, anh ta nhấn nút và gửi nó lên trên, chỗ có khoang riêng. Sau đó anh ta quay lại lò chõ cái chảo đang sôi và nồi đang được đun, anh ta mở một cái ra, lấy bơ và hành, đảo đều chúng lên bằng cái thìa gỗ.

- Hành thì phải đun lâu, để chúng nhừ ra như sữa ấy - Anh ta nói - Cần phải có kiên nhẫn mới nấu kỹ được nhưng chẳng ai chịu kiên nhẫn thời nay cả. Mọi người muốn mọi thứ phải được làm ngay, vứt vào lò vi sóng và ăn như ăn da ấy thôi - Anh ta đập nắp nồi, rồi quay sang chảo rán. Bên trong đang rán sáu con chim nhỏ, không con nào to hơn nắm tay - Chúng như đến từ thiên đàng ấy.

- Đây là những con gà nhỏ nhất mình từng thấy - Aleksei thì thào.

Đầu bếp phá lên cười.

- Chim cút đấy, đồ ngố.

- Sao chúng ta chưa bao giờ ăn nhỉ?

- Bởi vì cậu đâu có ở trong cabin của khách - Người đầu bếp lật con chim, đổ vào đĩa và rắc hạt lên đó. Rồi anh ta quay lại, mặt đỏ bừng, ướt đẫm mồ hôi - Họ sẽ không thể than phiền về thứ này - Anh ta nói, rồi đưa nó cho người phục vụ.

- Cháu đói quá - Yakov kêu.

- Cháu lúc nào chả thể, cắt một miếng bánh mì đi, bánh hơi ỉu rồi nhưng nướng lại được đấy.

Hai thằng bé lục tung các ngăn kéo để tìm con dao cắt bánh mì, đầu bếp nói đúng, bánh mì khô quá. Đè cái bánh xuống với tay trái, Yakov cắt hai miếng và đem chúng tới lò bánh mì.

- Xem chúng mày làm gì với sà nhà của tao kìa? Làm vụn bánh mì lung tung khắp cả. Nhặt hết lên đi.

- Mày nhặt đi - Yakov bảo Aleksei.

- Mày làm rơi chứ có phải tao đâu.

- Nhưng tao đang nướng bánh.

- Nhưng tao không làm rơi.

- Đứa nào đó nhặt lên đi - người đầu bếp cáu.

Aleksei lập tức quỳ xuống và nhặt các mẩu vụn lên.

Yakov đặt mẩu bánh đầu tiên vào lò. Bỗng một cái gì đổ từ lò nướng rơi xuống sà nhà.

- Chuột - Aleksei hét toáng lên, một con chuột xám.

Quả bóng xám xoay vòng vòng quanh chân Aleksei lúc này đang nhảy loạn cào cào, bị Yakov đuổi theo nó liền bị người đầu bếp chụp một cái nắp nồi để chuẩn bị đập nó. Con chuột chạy nửa chừng tới chỗ Aleksei rồi đột ngột đổi hướng, nó nhảy một bước và biến mất dưới tủ đồ.

Cái gì đó đang cháy ở chỗ bếp nướng, lập tức người đầu bếp chạy lại để dập lửa, anh ta vội vàng đổ chỗ hành trong nồi ra.

- Một con chuột trong bếp và mọi thứ thế này đây, hỏng hết cả rồi. Tao sẽ phải làm lại, con chuột khốn thật.

- Nó ở trong lò nướng bánh - Yakov nói và đột nhiên muốn xiu, nó nghĩ về con chuột đang cào, bò trong đó.

- Có thể nó còn ị đầy ra đó nữa đấy. Con chuột chết dẫm - người đầu bếp cắn nhả.

Yakov thận trọng ngó quanh lò nướng, không có chuột nữa nhưng đầy những thứ màu xám kỳ bí.

Nó kéo cái lò ra phía chậu rửa, định dốc ngược xuống.

Người đầu bếp hét lên:

- Này nhóc điên à, mày đang làm gì thế?

- Cháu chỉ định rửa cái bếp này.

- Trong chậu có nước đấy, xem đi, mọi thứ vẫn trong đó, nếu mày cho nước vào mày chết đó, không ai dạy mày vậy hả?

- Chú Misha chưa bao giờ có lò nướng cả.

- Không chỉ là lò nướng đâu, nếu bất cứ cái gì có dây cắm, bất cứ cái gì dùng điện thì cho nước vào là hỏng hết. Mày thật ngốc - Anh ta phẩy tay - Đi đi, cả hai đứa, quậy quá cơ.

- Nhưng cháu đói lắm.

- Đợi đến bữa ăn như mọi người đi.

Anh ta cho một lát bơ vào trong nồi súp và nhìn Yakov.

- Đi đi.

Cả hai cậu bé mặt ỉu xìu bước ra.

Chúng chơi trên boong một lúc cho đến khi cảm thấy lạnh, chúng tìm đến một cái thuyền mà Yakov biết rõ là không làm phiền ai và không ai làm phiền chúng. Đó là chỗ bí mật của Yakov, nó định chỉ cho Aleksei thấy nhưng chỉ khi Aleksei không khóc lóc như trẻ con. Nó đã tìm ra chỗ này vào ngày thứ ba nó ở đây, khi nó mở cánh cửa đóng kín ở trong phòng máy. Nó đã mở cửa đó ra và thấy có đường dẫn tới một cầu thang.

Miền đất kỳ diệu.

Có ba mức lên, một cái cầu thang đi lên, dẫn tới mức thứ hai là một lối đi bằng thép, sau đó, nếu nhảy lên thì một cánh cửa màu xanh dẫn tới một lối đi luôn bị khóa. Yakov đã cố mở được.

Chúng trèo lên đỉnh và ở đó có một sàn nhà và Aleksei sẽ sợ chết khiếp nếu Yakov nhảy ầm ầm.

- Dừng lại đi - Aleksei hét lên - Mà làm nó chuyển động kìa.

- Đó là sự dịch chuyển của miền đất hứa, mà không thích à?

- Tao không muốn đi.

- Mà chẳng bao giờ muốn làm gì cả.

Yakov lẽ ra tiếp tục nhảy lên và xuống, lắc lư, nhưng Aleksei thì sợ chết khiếp. Nó bám chặt vào thành, và giữ chặt con Shu-Shu.

- Tao muốn đi xuống.

Aleksei nhăn nhó.

- Thôi được rồi.

Chúng đi xuống cầu thang, ở bậc cuối cùng chúng chơi một lúc ở bậc thềm rồi Aleksei tìm thấy một vài sợi dây thừng cũ, nó liền buộc quanh cột gần nhất. Nó dùng sợi dây để đu qua đu lại, nhưng chỉ được một chân nhấc khỏi đất thôi, không thú vị lắm.

Sau đó Yakov chỉ cho Aleksei thấy một cái thùng gỗ không, cái nó đã thấy dưới gầm cầu thang. Chúng bò thử vào trong và trong bóng tối chúng có thể nghe tiếng động cơ gầm rú. Biển dường như đã cách xa khỏi nơi này, thật tuyệt vời khi ở chỗ bí ẩn thế này trên con tàu.

- Đây là chỗ bí mật của tao, đừng nói với ai về chuyện này nhé, thề đi.

- Tại sao? Chỗ này thật kinh tởm, lạnh và ẩm ướt. Và tao cá là ở đây có chuột đấy, có khi tao với mày đang nằm lên cứt chuột đấy.

- Không hề có cứt chuột ở đây.

- Sao mà mày biết được chứ? Mày đâu có nhìn thấy gì.

- Nếu mày không thích thì mày có thể đi ra đi. Đi đi.

Yakov đá cho thẳng kia một cái qua thùng gỗ. Aleksei ngu ngốc, lẽ ra mình không nên đưa nó vào chỗ này, người ta không thể chờ đợi một con chó nhồi bông hứng thú tham gia cuộc thám hiểm được.

- Đi đi, chơi với mày chán lắm.

- Tao không biết đường quay lại.

- Tao sẽ chỉ cho mày.

- Mày phải đưa tao về nếu không tao sẽ nói cho tất cả mọi người về chỗ bí mật của mày. Thật là một chỗ kinh tởm, đầy cứt chuột.

Aleksei đang bò ra khỏi cái thùng và dứ dứ ngón tay vào mặt Yakov.

- Đưa tao quay về hoặc là...

- Im đi.

Yakov nói và túm cổ áo Aleksei, đẩy nó lùi lại. Cả hai đứa đi xuống.

- Mày thật quá lắm.

Aleksei nói.

- Nghe đi, *nghe đi!*

- Cái gì?

Ở một nơi nào đó phía trên, có tiếng cửa mở ra và đóng lại. Lối đi bí mật đã có người đi vào và có tiếng bước chân ầm ầm bên trên.

Yakov bò ra và chặn cái thùng ở lối đi phía trên. Ai đó đang gõ cửa căn phòng cửa xanh, một lát sau cửa mở và nó nhìn thấy mái tóc vàng của người phụ nữ, biến mất bên trong. Cánh cửa đóng lại sau cô ta.

Yakov lùi lại.

- Chỉ là Nadiya thôi.

- Cô ấy vẫn ở bên ngoài à?

- Không, cô ấy vào bên trong phòng.

- Có chuyện gì thế nhỉ?

- Tao không biết.

- Tao tưởng mày là nhà khám phá vĩ đại mà.

- Mày là một thằng khốn - Yakov lại đá Aleksei nhưng chẳng làm được gì
- Nó luôn đóng, có người ở trong đó đấy.

- Làm sao mày biết?

- Vì Nadiya gõ cửa và họ để cô ấy vào.

Aleksei tiếp tục chui vào sâu hơn trong thùng gỗ, thay đổi ý định về việc khám phá. Nó thì thào.

- Thật là khó hiểu.

Yakov nghĩ về cái khay với rượu và hai cái ly, bánh hành quệt bơ, sáu con chim rán nhỏ, bụng nó sôi lên.

- Nghe này, bụng tao đang réo ầm ầm ấy - Nó sờ vào bụng và bất cứ ai cũng sẽ ngạc nhiên vì âm thanh từ bụng của nó.

Aleksei chỉ nói.

- Thật kinh tởm.

- Cái gì mà cũng bảo kinh tởm. Mà làm sao vậy?
- Tao không thích những thứ kinh tởm như thế.
- Mà đã từng thích chúng đấy.
- Vậy tao không còn thích nữa.
- Chỉ là bởi vì Nadiya, chị ta khiến mà trở nên mềm yếu và ngớ ngẩn vậy à, mà rất thích chị ta.
- Không có.
- Có.
- Tao không.

Aleksei ném một đồng linh tinh và nó bay đầy mặt Yakov. Đột ngột cả hai cùng chạy tới nấp sau lưng cái thùng. Và cả hai cùng bị lắc, rung và đập vào một bên của thùng, sau đó là tiếng đập, có bàn chân đá vào thùng gỗ. Không có đủ khoảng rộng để di chuyển nên cả hai không thể làm đau nhau. Sau đó Aleksei đã làm rơi con Shu-Shu ở đâu đó và bắt đầu mò mẫm trong bóng tối, Aleksei phải tìm kiếm con chó. Yakov thì đã mệt mỏi và cả hai cùng dừng lại.

Sau một hồi nghỉ lấy sức, Aleksei đã tìm được con Shu-Shu, Yakov cố gắng kiềm chế tiếng sôi ùng ục phát ra từ bụng mình, nó cảm thấy thật là mệt. Chúng nằm bất động vì nhàm chán, với những tiếng gầm gừ của động cơ và lắc lư của con tàu.

Aleksei nói:

- Tao không thích cô ta.

- Tao chẳng quan tâm.

- Nhưng những đứa khác thích cô ta, mà mày không thấy cách chúng nó nói với cô ta à? - Aleksei ngừng một lát rồi nói thêm - Tao chỉ thích mùi của cô ta, phụ nữ có mùi khác nhĩ, họ có mùi mềm mại.

- Mềm mại không phải là mùi.

- Có mà, nếu mày ngửi một cô gái thì mày biết đấy, nếu mày chạm vào cô ta, cô ta sẽ mềm ơ là mềm. Mày chỉ cần biết vậy thôi.

Aleksei vuốt con Shu-Shu, Yakov có thể nghe thấy bàn tay nó lùa qua lớp lông.

- Mẹ tao cũng có mùi như vậy đấy.

Yakov nhớ những giấc mơ của nó, người phụ nữ, nụ cười, mái tóc vàng xõa xuống má. Đúng, Aleksei nói đúng, trong giấc mơ của mình Yakov thấy mẹ nó có vẻ như vậy.

- Nghe có vẻ ngớ ngẩn nhĩ, nhưng tao nhớ điều đó, tao vẫn nhớ mẹ tao.

Yakov nằm dài ra, bàn chân nó chạm vào đáy thùng, *mình đã lớn chưa nhĩ? Nó nghĩ, ước gì mình có thể đủ lớn để đi qua bức tường đó.*

- Mày đang nghĩ về mẹ mày à?

- Không - Yakov nói.

- Mày không nhớ mẹ mày chút nào mà.

- Tao nhớ bà rất đẹp. Bà có đôi mắt xanh.
- Làm sao mà biết? Chú Misha nói mà còn bé tẹo mà.
- Lúc ấy tao bốn tuổi, không phải bé nữa.
- Tao sáu tuổi khi mẹ tao bỏ tao và tao hầu như chả nhớ gì cả.
- Tao đang nói mà, mẹ tao mắt xanh.
- Mẹ mà mắt xanh à? Gì nữa?

Tiếng cửa đập mạnh khiến cả hai cùng im lặng, Yakov trườn và nhìn, lại là Nadiya. Cô ta vừa bước ra khỏi cái cửa màu xanh và đang đi trên hành lang. Rồi cô ta biến mất sau cột buồm.

- Tao không thích chị ta - Yakov nói.
- Tao thích, vì cô ta giống mẹ tao.
- Chị ta không bao giờ thích trẻ con.
- Cô ta đã nói với chú Misha là sẽ hy sinh cho chúng ta mà.
- Mà tin à?
- Tại sao cô ta lại nói vậy nếu không phải vậy?

Yakov cố tìm một câu trả lời nhưng nó chẳng tìm ra câu trả lời nào cả. Ngay cả khi có thì Aleksei cũng chẳng thay đổi suy nghĩ. Aleksei thật ngốc, mọi người cũng vậy. Nadiya biến tất cả thành bọn ngốc, mười một thằng nhóc và tất cả đều yêu cô ta. Chúng giành nhau để ngồi cạnh cô ta ở bàn ăn, chúng nhìn ngăm cô ta, học hỏi cô ta như thể những chú chó con. Ban đêm,

chúng thì thảo về cô ta thế này cô ta thế kia, cô ta thích món ăn gì, cô ta ăn gì vào bữa trưa, họ xem xét mọi thứ từ việc cô ta bao nhiêu tuổi đến cô ta mặc gì bên trong áo sơ mi. Chúng đoán xem có phải Gregor là bạn trai cô ta hay không? Và có phải là anh ta thầm yêu hay không. Chúng dùng mọi hiểu biết về phụ nữ, những đứa lớn hơn thì giải thích về công dụng của bao cao su và cách dùng chúng như thế nào, tất cả chỉ tăng thêm sự thích thú của chúng với Nadiya mà thôi.

Yakov cũng tò mò, nhưng không ham hố đến thế, nó sợ cô ta.

Tất cả là vì những xét nghiệm máu.

Vào ngày thứ tư trên biển, khi tất cả đám trẻ còn rên rỉ thì Gregor và Nadiya mang tới một khay kim và ống. Chỉ là một xét nghiệm nhỏ thôi, một lọ nhỏ máu xem các cháu có khỏe không. Không có ai nhận nuôi các cháu nếu họ không dám chắc các cháu có khỏe không. Cặp đôi đi tới từng đứa một. Nadiya trông có vẻ mệt mỏi, Gregor là người lấy máu. Họ hỏi tên từng đứa và viết một con số lên chỗ dán nhựa. Sau đó Gregor buộc một dải cao su lớn quanh tay của bọn nhóc và đập đập vài lần cho mạch thông. Vài đứa khóc thét còn Nadiya thì phải giữ tay chúng và an ủi chúng khi Gregor lấy máu ra.

Yakov là đứa duy nhất không khóc, cô ta không thể giữ nó đứng yên được. Nó không muốn mũi kim đó đâm vào da và nó đá cho Gregor một cái. Đó là khi bản chất của Nadiya bộc lộ, cô ta kéo Yakov đến bên giường, cột tay nó lại khi Gregor lấy máu, cô ta nhìn nó im lặng, cũng ngọt ngào như khi mũi kim chọc vào da và máu chảy lên ống. Mọi người trong phòng nghe thấy tiếng của Nadiya, thì thảo, chắc chắn. Nhưng Yakov đột ngột nhìn vào ánh mắt nhợt nhạt của cô ta, thấy cái gì đó có vẻ như khác biệt.

Cuối cùng thì Yakov cũng thoát nạn, nó đã được kiểm tra xong nhưng Aleksei thì vẫn giữ miếng vải của mình: Số 307 - khỏe mạnh.

- Mà y có nghĩ là cô ấy có con không?

Yakov nhún vai.

- Tao hy vọng là không - Nó nói và nhìn ra phía cầu thang trống trơn, căn phòng đó lại đóng cửa.

Nó bò ra khỏi chỗ trú ẩn và nói:

- Tao đói rồi.

Như đầu bếp đã đoán, buổi chiều u ám ngọt ngào nhanh chóng kéo theo một cơn biển động. Không phải là bão to nhưng cũng đủ lớn khiến tất cả hành khách, người lớn và trẻ nhỏ đều vào trong cabin. Aleksei thì quá thích điều này, tất cả những điều tuyệt diệu nhất trên thế giới cũng không thể kéo nó ra khỏi chỗ được. Bên ngoài trời thật ẩm ướt và lạnh lẽo, sàn tàu thì trơn, và nó chẳng thích mò mẫm trong bóng tối, những góc tối ẩm thấp chỉ thích hợp với Yakov thôi, còn nó thích nằm trên giường. Nó thích cái chăn mềm mại mãi.

Suốt cả buổi sáng, Yakov cố gắng kéo Aleksei ra khỏi cái giường êm ái, năn nỉ nó cùng đến miền đất bí mật nhưng cuối cùng Yakov đành bỏ cuộc và đi một mình. Nó quay lại một hai lần xem liệu Aleksei có đổi ý không nhưng nó đã ngủ cả buổi chiều, qua cả bữa tối và ngủ thẳng căng đến tận sáng hôm sau.

Ban đêm, Yakov tỉnh dậy và cảm thấy ngay có cái gì đó lạ lùng khác thường. Đầu tiên nó không biết là cái gì, có thể là một cơn bão chẳng? Nó có thể cảm thấy con tàu đang lắc lư. Sau đó nó nhận ra là tiếng động cơ thay

đôi, tiếng gầm gừ không dứt chuyển thành những âm thanh dễ chịu hơn. Nó bò ra khỏi mền và đi đến chỗ Aleksei.

- Dậy đi - nó thì thào.

- Đi chỗ khác đi.

- Nghe này, tàu dừng rồi.

- Tao chẳng cần biết.

- Mà mày phải dậy xem chứ. Đi với tao mau lên.

- Để yên cho tao ngủ.

- Mày cứ ngủ cả ngày lẫn đêm, mày không muốn nhìn thấy đất liền à? Chúng ta sắp tới đất liền rồi. Tại sao con tàu không cập bến mà lại dừng giữa biển nhỉ? - Yakov đến gần chỗ Aleksei hơn - Có lẽ chúng ta có thể thấy ánh sáng, nước Mỹ, mà sẽ bỏ lỡ đấy nếu mày không nghe tao.

Aleksei thở dài, trở dậy, Mặc dù nó không muốn.

Yakov kéo một cái túi ra.

- Tao đã lấy khoai tây ở chỗ bàn ăn đấy. Tao sẽ cho mày nếu mày chịu đi với tao.

Aleksei không ăn gì đã lâu nên nó thấy khoai tây quả là món ăn tuyệt vời.

- Được rồi, được rồi - Aleksei ngồi dậy và bắt đầu đi giày vào - Khoai tây đâu?

- Chúng ta đi đã.

- Màỵ thật là đồ khốn, Yakov.

Chúng đi rón rén qua những đứa trẻ khác đang ngủ và leo lên boong tàu.

Bên ngoài, gió thổi nhẹ. Chúng nhìn qua con tàu, tìm kiếm thành phố nhưng chỉ có ánh sao trên bầu trời tối đen và đường chân trời lờ mờ xa xa.

- Tao không nhìn thấy gì cả. Đưa khoai tây đây.

Yakov đưa ra kho báu của mình và Aleksei vồ lấy nó, ngẫu nhiên. Yakov quay lại và nhìn lên, nó có thể thấy màn hình radar và người đàn ông trên đó, người hoa tiêu. Anh ta nhìn cái quái gì thế nhỉ?

Aleksei ăn hết khoai tây, giờ mới đứng dậy nói.

- Tao đi ngủ đây.

- Chúng ta có thể kiếm thêm đồ ăn mà.

- Tao không muốn thấy chuột đâu - Aleksei bắt đầu đi - Tao đang lạnh nữa.

- Tao chẳng thấy lạnh.

- Vậy màỵ cứ ở đây đi.

Chúng đã đi tới cầu thang rồi chợt nghe có tiếng động mạnh. Đột ngột, cả sàn tàu sáng choang ánh đèn, cả hai đứa đứng sững, sợ hãi.

Yakov nắm tay Aleksei và kéo nó chui xuống gầm cầu thang. Chúng nghe thấy có tiếng động và hai người đàn ông đi vào vùng sáng. Cả hai đều

mặc đồ trắng toát. Họ cùng cúi đầu và đem theo cái gì đó, một cái gì đó bằng kim loại được đặt sang bên. Có ánh đèn nữa, lần này xanh.

- Máy móc chết tiệt - một người đàn ông nói - Họ chẳng bao giờ chịu sửa cả.

Cả hai đứng dậy và nhìn lên trời. Phía trước chúng là sấm chớp.

Yakov cũng nhìn lên, trong khi sấm chớp đến gần hơn, không lâu sau đó là tiếng gầm vang lên, cả hai đều bước ra từ vùng sáng, âm thanh dường như ngay trên đầu họ và ánh sáng chói lòa như giông bão.

Aleksei áp tay vào tai và lúi sâu hơn vào trong bóng tối. Yakov thì không, nó nhìn theo chiếc trực thăng đang chiếu ánh sáng xuống sàn.

Một trong số hai gã đàn ông xuất hiện, chạy rất nhanh tới mở cửa trực thăng, Yakov không thấy gì bên trong cả, cái cầu thang che hết. Nó lúi lại để nhìn và bắt gặp ánh mắt của một phi công và một hành khách.

- Này, nhóc - Ai đó quát nó.

Yakov nhìn lên và thấy hoa tiêu đang nhìn xuống.

- Chúng mày làm gì ở đó thế? Lên đây nhanh lên, ăn đòn bây giờ, nhanh lên.

Người đàn ông kia cũng thấy thẳng bé và đang đi lại phía chúng, trông ông ta không thoải mái lắm.

Yakov chui ra khỏi chỗ nấp, Aleksei thì đang lo lắng.

- Chúng mày biết đủ để biến khỏi đây khi trực thăng cất cánh rồi đấy - Hoa tiêu quát, anh ta đập cho Aleksei một cái và kéo chúng vào trong, chỉ

vào hai cái ghế - Ngồi xuống, cả hai đứa.

- Bọn cháu chỉ xem thôi - Yakov nói.

- Lẽ ra hai đứa mày phải ở trên giường rồi chứ.

- Cháu đã ở trên giường, nhưng nó bắt cháu đi - Aleksei mách.

- Mày có biết là cánh quạt máy bay có thể phang đứt đầu mày không? - Hoa tiêu làm động tác cắt qua cổ Aleksei - Như thế này này, và đầu mày bay ra khỏi cổ đó, máu sẽ chảy lên láng, hay đúng không? Tưởng tao đùa à? Tin tao đi, tao chẳng bao giờ xuống đó khi trực thăng đến cả. Phải tránh xa ra nhưng nếu mày muốn bay đầu thì cứ thử đi.

Aleksei thì thào.

- Cháu chỉ muốn đi ngủ.

Tiếng gầm gừ của trực thăng khiến cả ba quay lại, họ vừa thấy nó biến vào bầu trời, cánh quạt vẫn quay qua bóng hai người đứng trên bong tàu, sau đó bị nuốt chửng bởi bóng tối, chỉ còn tiếng động xa xa vang lại.

- Nó đi đâu thế? - Yakov hỏi.

- Mày nghĩ họ nói cho tao biết à? Họ chỉ gọi tao khi nó đến rồi lấy đồ và tao tiếp tục làm việc. Thế thôi.

Bóng tối bao trùm.

Yakov đẩy cửa sổ, cái trực thăng đã biến mất, mọi thứ quanh họ chỉ là bóng tối.

Aleksei vẫn khóc.

- Nín đi - Hoa tiêu nói và vỗ vào vai thằng bé - Một thằng con trai tuổi mày, mà lại xử sự như con gái ấy à?

- Nhưng mà máy bay tới đây làm gì? - Yakov hỏi.

- Tao nói rồi, lấy đồ.

- Lấy cái gì?

- Tao không hỏi, chỉ làm việc họ yêu cầu thôi.

- Ai yêu cầu cơ?

- Những hành khách ấy - Anh ta đẩy Yakov ra xa khỏi cửa sổ và đẩy nó tới gần cửa ra vào - Về ngủ đi, mày không thấy tao đang bận à?

Yakov đi theo Aleksei đến cửa và rồi nó nhìn vào màn hình radar, đã nhiều lần nó nhìn thấy màn hình đó, bị lôi cuốn bởi những vệt xanh 360 độ. Giờ nó đứng đó, lại nhìn cái màn hình ấy.

- Có phải có một con tàu khác không chú? - Yakov hỏi - đó, radar đó.

Nó chỉ vào màn hình nơi đột ngột có một chấm nhỏ xuất hiện và trở nên trắng hơn khi thanh bar quét qua.

- Có thể là cái gì khác nữa chứ? Đi đi.

Cả hai ra ngoài và nhìn xuống phía dưới. Yakov nhìn lên cái màu sắc mờ mờ của cửa sổ, bóng của hoa tiêu đang chăm chú nhìn.

Và nó nói.

- Giờ tao biết cái trực thăng đi đâu rồi.

Pyotr và Valentin không ăn sáng, khi cái tin về điểm đến của chúng đem qua đã lan rộng tới cabin của Yakov. Nó ngồi xuống bàn ăn sáng hôm đó và thấy một hàng các cậu bé trước mặt mình, nó biết lý do của sự im lặng đó. Chúng không hiểu tạo sao Pyotr và Valentin là những người đầu tiên rời tàu, người đầu tiên được chọn. Chúng biết cả hai từ đầu mà. Pyotr sẽ là kẻ bị ở lại hoặc là dành cho những gia đình thích trẻ ngớ ngẩn. Valentin thì thông minh, đẹp trai nhưng có những bí mật khủng khiếp. Khi đèn đóm tắt hết, nó cứ cọ quậy trong chăn mà không thềm mặc đồ lót, sau đó nó thì thầm: “Thấy không, thấy của tao to không?” Và nó lại cầm tay những đứa khác và bắt sờ cái của nó.

Nhưng giờ Valentin đi rồi, cả Pyotr nữa, đến với những cha mẹ mới của chúng. Nadiya nói vậy.

Những kẻ đang ngồi đây là những người bị bỏ lại.

Vào buổi chiều, Yakov và Aleksei leo lên boong và nằm dài ra chỗ mà trực thăng đã đậu hôm trước, chúng ngắm bầu trời xanh biếc. Không một gợn mây, không có trực thăng, sàn tàu ấm áp giống như hai chú mèo con, chúng bắt đầu cảm thấy lười biếng.

- Tao đang nghĩ... - Yakov nói và nhắm mắt lại - Tao còn sống, tao không muốn đi làm con nuôi.

- Không có đâu.

- Có thể vậy mà.

- Tại sao mẹ mày không về?

- Có thể bà đang tìm tao đấy, và giờ tao ở đây, giữa biển, chỗ chẳng ai tìm thấy tao ngoại trừ radar. Tao định nói với Nadiya mang tao quay lại. Tao không muốn có mẹ khác.

- Tao thì muốn - Aleksei nói và im lặng. Nó im lặng một lát sau rồi mới nói - Mà có nghĩ tao bị làm sao không?

Yakov cười.

- Ý mà là trông mà có ngu không á?

Aleksei không trả lời. Yakov tiến lại gần bạn mình hơn và thực sự bối rối khi thấy nó đang che mặt, hai vai thì run lên.

- Này, mà khóc đấy à?

- Không.

- Mà đang khóc mà.

- Không.

- Mà đúng là trẻ con, tao không có ý như vậy, mà không ngu ngốc.

Aleksei cuộn tròn người lại, nó vẫn khóc cho dù không thành tiếng. Yakov có thể thấy ngực nó phập phồng, Yakov không biết làm sao và nói sao. Một sự bực bội trong đầu nó. *Đồ con gái chỉ biết khóc lóc.* Nhưng rồi nó nghĩ lại, nó chưa bao giờ thấy Aleksei như thế này và cảm thấy hơi hối lỗi, nó hơi sợ một chút. Chỉ là đùa tí thôi mà, tại sao Aleksei không cho đây là đùa nhỉ?

- Này, đi xuống và chơi đu đây đi - Yakov nói rồi khoác tay Aleksei kéo đến chỗ có dây đu .

- Chuyện gì xảy ra với mày vậy? - Yakov hỏi.
- Tại sao họ lại chọn tên gốc Pyotr đó thay vì chọn tao?
- Nhưng họ cũng không chọn tao mà.
- Tao chẳng có vấn đề gì cả - Aleksei nói và nhảy xuống.

Yakov vẫn ngồi yên, nó nhìn xuống tay trái của mình rồi nói.

- Tao cũng chẳng có vấn đề gì cả.
- Hiệp sĩ đến gặp giáo hoàng đây - Koubichev nói.
- Chú lúc nào cũng vậy, sao chú không thử cái gì khác đi.
- Ta chỉ tin vào những gì cố gắng và sự thật thôi. Điều này lúc nào cũng xảy ra nhưng không lâu đâu.

Yakov đang vân vê bàn cờ, định đi từ quân cuối cùng nhưng lại thay đổi, nó quỳ xuống và đi quân tốt. Tưởng tượng trong đầu những người lính trong trang phục đen đang đứng trong hàng ngũ, chờ đợi hiệu lệnh xuất phát.

- Cháu đang làm quái gì thế?
- Chú có bao giờ để ý rằng con hậu có ria chưa?
- Cái gì?
- Nó có ria mép. Xem này.

Koubichev gật gù.

- Đó chỉ là rèm cổ thôi mà, giờ thì cháu đi đi.

Yakov lùi quân hậu lại và đi con tượng, đặt nó vào một vị trí khác và rồi lại nhặt nó lên.

Koubichev không còn nhìn nữa, anh ta bắt đầu mở tạp chí ra và lật lật vài trang, ánh mắt biểu lộ rõ và nắm chắc chiến thắng trong tay. Anh ta gật gù và nói:

- Cháu cho nó là đẹp lắm, sao cháu không để con chó của chú làm việc đi?

Yakov lại đi lại quân hậu và đặt nó ở ô thứ tư.

- Đây.

Koubichev thưởng cho nước đi của Yakov bằng một cái vỗ đùi.

- Cháu cứ luôn mắc lại một lỗi thế. Đi con hậu sớm vậy sao?

Anh ta vứt cuốn tạp chí xuống.

Khi đó Yakov nhìn thấy hình người phụ nữ trên tạp chí. Đó là một người phụ nữ, với mái tóc vàng, một bên tóc cắt ngắn trùm vào má, nụ cười ngọt lịm. Đôi mắt không phải nhìn vào bạn, mà là nhìn vào tầm hồn bạn.

- Đó là mẹ cháu - Yakov nói.

- Cái gì?

- Người đó là mẹ cháu.

Anh ta ném tờ tạp chí vào thùng gỗ, đập mạnh xuống các quân cờ bay tứ tung khắp nơi. Koubichev vút tờ báo ra xa.

- Chuyện gì xảy ra với mày vậy?

- Đưa nó cho cháu - Yakov hét lên và với lấy tay người đàn ông, cố gắng lấy tờ tạp chí - Đưa nó cho cháu đi.

- Mày điên rồi, đó không phải mẹ mày đâu.

- Là mẹ cháu, cháu nhớ mà, bà trông hệt như vậy, y như thế.

- Đừng có cào tao như thế, đi ra, không nghe à?

- Đưa cho cháu đi.

- Được rồi, được rồi, nào nhìn đi. Tao cho mày thấy đây, không phải mẹ mày đâu - Koubichev đập tờ báo xuống thùng gỗ.

Yakov nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trong bức ảnh từng chi tiết một, thật giống hệt những gì nó vẫn mơ về bà, cả cách cái đầu nghiêng nghiêng, da hơi chùng ở khóe miệng và cách ánh sáng phản chiếu trên tóc. Tất cả đều như thế.

- Đó là mẹ, cháu đã thấy mặt mẹ.

- Ai chả thấy mặt cô ta - Koubichev chỉ vào tấm ảnh - Đó là Michelle Pfeiffer, một diễn viên người Mỹ, cái tên đã không còn là Nga nữa rồi.

- Nhưng cháu biết mà, cháu biết, cháu đã mơ thấy.

Koubichev cười.

- Mà y và mọi thắg nhóć kháć - Rồi anh ta nhìn đám quân cờ đàng vương vãi - Xem mà y làm ra cái đống gì kia, còn lâu mới nhặć lại đượć hết, nào.

Yakov không nhúć nhích, nó đứg nhìn trầ trầ vào tấm ảnh người phụ nữ, nhớ cách mà cô ta cười với nó.

Koubichev đàng quỳ trên sàn nhà, bắt đầu bò khắp nơi để thu các quân cờ.

- Có thể cháu đã thấy gương mặt này ở đâu đó. Trên ti vi hay báo chí gì đấy, và cháu quên mất, sau đó cháu mơ về hình ảnh đó - Anh ta đặć hai quân cờ lên và một con hậu vào chỗ, rồi quay lại ghế của mình. Mặt anh ta bóng bong - Não của chúng ta rất kỳ lạ. Nó ghi nhận những hình ảnh của cuộc sống thực và đem vào những giấc mơ mà ta chẳng biết là thực hay không nữa. Thịnh thoảng chú cũng mơ khi chú ngồi vào bàn với tất cả những thức ăn ngon lành và mọi thứ chú muốn làm là ăn thôi. Sau đó chú tỉnh dậy và thấy mình ở trên con tàu quái quỉ này - Anh ta vớ lấy tờ báo và xé tờ có bức ảnh ra - Của cháu đấy.

Yakov cầm lấy tờ tạp chí và không nói gì, cậu giữ thật chặt.

- Nếu cháu muốn giả vờ đấy là mẹ mình thì cứ tiếp tục đi. Bọn nhóć còn tệ hơn thế, giờ thì nhặć mấy thứ lên đi. Này này, cháu đi đâu thế?

Yakov vẫn giữ nguyên tờ tạp chí trong lòng, bỏ chạy.

Nó chạy vào một góc, gập đôi tờ giấy và chỉ thế cũng chưa đủ, chưa đủ. Nó thở dốc, gằn khóć nhưng sao không thể bật ra thành tiếng. Nó lại lấy răng cắn xé tờ giấy, như một con thú đàng xé xác con mồi, các mẩu giấy bay vụn trong gió.

Khi nó đã xé hết tờ giấy, nó vẫn còn giữ một mẫu của trang tạp chí. Đó là một con mắt, nó nắm chặt trong những ngón tay của mình, giữ thật chặt, giống như giữ ánh sáng từ những ngôi sao.

Rồi nó vứt miếng giấy đi và miếng giấy bay xuống biển.

Cô ta khoảng bốn mươi tuổi, người gầy với gương mặt khô của một người phụ nữ đã từ lâu không còn sức sống. Trong suy nghĩ của Bernard thì việc ở một mình sẽ khiến người phụ nữ trở nên kém cuốn hút hơn. Vẻ đẹp của người phụ nữ không phải ở sự mịn màng của làn da và mái tóc mà ở những gì toát lên từ đôi mắt. Và như vậy, anh đã thấy những điều tuyệt vời ở những phụ nữ bảy mươi tuổi, giống như cô Margaret của anh, người anh đã gần gũi hơn nhiều sau cái chết của Annie. Katzka thường mong được uống cà phê và chát chít với Margaret và điều này làm cho đồng nghiệp của anh, Lundquist không hài lòng. Lundquist thuộc trường phái tin rằng người phụ nữ mãn kinh chẳng còn đáng một cái nhìn. Cũng phải thôi, vì điều này là do quá trình sinh lý tự nhiên của con người. Những người đàn ông chẳng nên lãng phí tinh trùng và sức lực cho những phụ nữ không còn khả năng sinh nở nữa. Vì vậy mà Lundquist chẳng thiết tha gì khi Katzka đồng ý phỏng vấn Hainey. Lundquist coi những phụ nữ như vậy chẳng ra sao và chỉ có Katzka mới đủ kiên nhẫn nghe họ trình bày.

Đó là điều mà Katzka đã làm suốt mười lăm năm qua, lắng nghe Brenda Hainey một cách kiên nhẫn và chăm chú, thật chẳng dễ dàng gì khi nghe một phụ nữ suốt ngày lải nhải về niềm tin, về những ám hiệu của thiên đường với những liều moocphine. Anh có thể ngạc nhiên nếu có sự thật của mối liên kết nào đó nhưng Hainey thì chẳng có. Không có sự ấm áp nào trong ánh mắt của cô ta, chỉ có sự giận dữ, mà những người đang giận thì đâu có đẹp.

- Tôi đã nói chuyện với bệnh viện về chuyện này - Brenda nói - Tôi đã gặp thẳng chủ tịch, ông Parr nhưng ông ta hứa sẽ điều tra, có điều năm ngày đã qua rồi mà tôi chẳng thấy gì cả. Tôi gọi điện cho ông ta hàng ngày nhưng

nhân viên của ông ta nói là họ vẫn đang điều tra. Tôi nghĩ quá đủ rồi và tôi phải gặp cơ quan chức trách. Vậy nên tôi gọi cho các anh, và họ cố gắng làm tôi thấy điên tiết, tôi đã gặp mấy tay cảnh sát vợ vãn. Tôi đã làm điều này hàng ngày, khi tôi cầu nguyện, tôi nghĩ mình đến gặp cảnh sát cấp cao. Đó là anh.

Katzka suýt phì cười.

- Tôi đã thấy tên anh trên báo, anh có liên hệ với gã bác sĩ đã chết.

- Cô định nói tới ông Levi?

- Phải, tôi nghĩ là vì tôi đã biết tất cả những gì đã xảy ra trong bệnh viện đó, tôi nghĩ tôi nên nói với ông.

Katzka định thở dài nhưng kiềm lại, anh biết cô ta đang nói thật, chỉ là lo lắng thôi.

- Tôi xem qua mẫu giấy được chứ?

Cô ta lôi ra một tập giấy từ túi xách và đưa nó cho thám tử, có một dòng chữ viết: *Dì cô không chết theo cách tự nhiên. Một người bạn.*

- Có phong bì không?

- Đây - Cô ta đưa ra, chỉ có một dòng chữ đánh máy *Brenda Hainey*. Chỗ mép đã được tháo ra.

- Cô có biết ai gửi không?

- Tôi không biết, có thể là một y tá, ai đó đã biết chuyện này.

- Cô nói là dì cô bị ung thư giai đoạn cuối, có thể chết vì nguyên nhân tự nhiên.

- Vậy sao họ lại gửi nó cho tôi? Ai đó đã biết điều gì khác biệt và muốn được xem xét, tôi muốn xem xét.

- Thế xác dì cô giờ ở đâu?

- Ở Garden of Peace Mortuary - Một bệnh viện trên tàu, nó được đưa đi rất nhanh chóng.

- Quyết định từ đâu vậy? Lẽ ra phải chậm hơn chứ.

- Dì tôi đã để lại chỉ dẫn trước khi chết, đó là những gì bệnh viện nói với tôi.

- Cô đã nói chuyện với những bác sĩ của dì cô chưa? Có thể họ sẽ giúp được đấy.

- Tôi không thích nói chuyện với họ.

- Tại sao?

- Tôi không thể tin được họ.

- Tôi biết.

Giờ thì Katzka thở dài. Anh cầm cây viết lên và viết gì đó vào sổ của mình.

- Sao cô không cho tôi tên của các bác sĩ dì cô nhỉ?

- Người chịu trách nhiệm về mặt y học là bác sĩ Colin Wettig nhưng người thực sự ra quyết định là cấp dưới của anh ta - bác sĩ DiMatteo.

- Thật sao?

Katzka nhìn cô ta ngạc nhiên.

- Có phải Abigail DiMatteo?

Có một lúc im lặng và Katzka có thể thấy sự ngạc nhiên nghi ngờ trên mặt Brenda.

Cô ta nói, thận trọng.

- Anh biết cô ta?

- Tôi đã nói chuyện với cô ta, về một vấn đề khác.

- Nó sẽ không ảnh hưởng gì tới suy nghĩ của anh trong chuyện này chứ?

- Không.

- Anh chắc chứ?

Brenda thử lòng trung thực của anh với một cái nhìn khiến anh bối rối. Nhưng anh không dễ bị nao núng thế đâu, và anh phải hỏi tại sao người phụ nữ này làm phiền anh đến thế.

Lundquist chọn lúc đó để tiếp tục, và thể hiện một sự thông cảm. Có thể điều này tốt cho anh đây, một bài học về việc kiểm soát lịch sự mà Lundquist luôn cần.

Katzka nói:

- Tôi luôn cố gắng khách quan, cô Hainey.
- Vậy anh sẽ điều tra kỹ cô ta chứ?
- Tại sao lại là cô ta?
- Vì cô ta gây ra cái chết của dì tôi.

Lời kết tội của Brenda làm Katzka sốc. Nhưng vẫn còn đó tờ giấy mà ai đó đã gửi.

Có thể là Brenda đã tự gửi cho cô ta, điều lạ lùng vẫn thường xảy ra với những người thèm được quan tâm. Sẽ dễ dàng hơn cho anh để tin những điều cô ta nói, rằng Mary bị đầu độc bởi bác sĩ của mình. Katzka đã nhiều tuần trong bệnh viện, nhìn thấy vợ mình chết từ từ, và anh đã quen với căn phòng bệnh ung thư. Anh đã nhìn thấy sự vất vả của các bác sĩ và y tá. Họ biết khi nào phải chiến đấu chống lại cái chết, khi nào thì cuộc chiến kết thúc và họ thua cuộc. Họ cũng biết giá trị của một ngày, một tuần, một tháng. Có nhiều lần khi Katzka muốn Annie chấm dứt những khổ sở của cô ấy, có bác sĩ gợi ý, và anh đồng ý. Nhưng họ không bao giờ làm vậy. Bệnh ung thư đã đủ nhanh rồi, tại sao một bác sĩ lại đi đại dột đầu độc bệnh nhân của mình khi biết cô ta chắc chắn sẽ chết? Ngay cả khi bác sĩ của Mary Allen làm vậy, ai có thể thực sự tin rằng đó là một vụ hình sự?

Với một chút dao động trong lòng, chiều hôm đó anh đến Bayside ngay sau khi Brenda đến. Anh cần lấy mấy câu trả lời, và để chắc chắn là Mary chết vào ngày hôm đó. Các lễ tân hay y tá chẳng mang lại cho anh thông tin gì mới. Bác sĩ Wettig thì đang mổ và không rảnh buổi chiều nên Katzka gọi điện hỏi Abby DiMatteo.

Lát sau cô ta gọi lại.

- Tôi là Katzka, chúng ta đã nói chuyện với nhau tuần trước.

- Tôi nhớ rồi.

- Tôi có một vài câu hỏi với một vấn đề không quan trọng lắm, tôi gặp cô khi nào thì tiện nhỉ?

- Tôi ở thư viện, có mất nhiều thời gian không?

- Không nhiều lắm.

Anh nghe tiếng thở dài, sau đó là một sự lưỡng lự.

- Thôi được, thư viện trên tầng hai.

Theo kinh nghiệm của Katzka, những người bình thường không phải nghi phạm, thường thích nói chuyện với cảnh sát. Họ tò mò về vụ giết người, về công việc của cảnh sát. Anh rất ngạc nhiên vì những gì họ hỏi anh ta, ngay cả những khuôn mặt già cả dễ thương ai cũng muốn nghe, càng đắm máu càng tốt. Bác sĩ DiMatteo thì ngược lại, có vẻ không thích nói chuyện với anh, anh đang tự hỏi vì sao.

Anh thấy thư viện có cả đồng thứ linh tinh. Bên trong là những kệ sách, nửa tá trên tường, bác sĩ DiMatteo đang đứng bên cạnh máy photo, cùng một đồng bệnh án. Cô ấy đã lấy đồng giấy photo và đặt chúng sang bên cạnh. Thật ngạc nhiên khi thấy cô làm những công việc đó, anh cũng ngạc nhiên thấy cô mặc một chiếc áo sơ mi thay vì quần áo đồng phục của viện. Từ lần đầu tiên gặp Abby, anh đã nghĩ cô là một phụ nữ hấp dẫn. Giờ thấy cô trong chiếc áo sơ mi hợp thời trang, với những lọn tóc đen xõa xuống vai cô đã thực sự làm anh thấy choáng váng.

Cô ngược lên và gạt đầu, đó là khi anh nhận ra cô có gì khác biệt ở cô ngày hôm nay. Cô có vẻ hồi hộp, thậm chí là lo lắng.

- Tôi sắp xong rồi, chỉ còn một bản nữa thôi.

- Cô không làm việc ở bệnh viện hôm nay à?

- Sao cơ?

- Tôi cứ tưởng các bác sĩ phải mặc áo đồng phục.

Cô đặt thêm một trang nữa và nhấn nút copy.

- Tôi không có lịch trong đội mổ ngày hôm nay, nên tôi làm một nghiên cứu cho bác sĩ Wettig.

Cô nhìn xuống bản copy như thể ánh đèn xanh của cái máy làm cô chú ý. Khi những trang cuối cùng chui ra, cô lấy nó và đặt lên bàn, nơi có các tập giấy khác, rồi ngồi xuống. Anh kéo ghế ngồi đối diện. Cô lấy cái dập ghim và dập đồng giấy tờ lại.

Vẫn không nhìn anh, cô hỏi.

- Có tiến triển gì mới không anh?

- Về Levi ý à? Không.

- Tôi ước gì có thể nghĩ ra cái gì mới để nói anh, nhưng mà tôi không thể.

- Tôi không định đến đây để nói về Levi mà về vấn đề khác, một bệnh nhân của cô.

- Vậy sao? - Cô lấy một tập giấy khác lên và đặt vào giữa kẹp ghim - Ai thế?

- Mary Allen.

Bàn tay cô dừng lại một giây rồi lại tiếp tục công việc.

- Cô có nhớ bà ta không?

- Có.

- Tôi biết bà ấy chết tuần trước ở đây.

- Đúng.

- Cô có chắc chắn những dự đoán của mình về bà ấy không?

- Có.

- Là ung thư giai đoạn cuối à?

- Đúng.

- Vậy là cái chết có thể báo trước?

Ngừng một lát, một khoảng ngừng đủ để anh thấy sự cảnh giác. Rồi cô ấy nói, nhỏ hơn.

- Tôi có thể nói là có thể báo trước.

Anh đang chăm chú nhìn cô gần hơn và cô biết điều đó. Anh không nói gì, im lặng, kinh nghiệm của anh là không được nôn nóng.

Anh hỏi.

- Bà ta chết không bình thường đúng không?

Cuối cùng cô cũng ngẩng lên, anh nhận thấy cô ngồi yên gần như bất động.

- Không bình thường theo cách nào?

- Mọi cách, cái cách mà bà ta chết.

- Tôi có thể biết tại sao anh theo vụ này không?

- Một họ hàng của bà Allen đến gặp tôi và bày tỏ sự quan tâm.

- Chúng ta đang nói về Brenda hả?

- Phải. Cô ấy nghi di của mình chết vì nguyên nhân chẳng liên quan gì tới bệnh tật.

- Và anh định cho đây là một vụ hình sự?

- Tôi đang trù định xem có đáng xếp vào dạng đó không.

Cô ấy không nói gì.

- Brenda Hainey nhận được một thư nặc danh nói rằng Mary Allen chết không tự nhiên, cô có bất cứ lý do nào biện hộ không?

Anh có thể dự đoán vài cách phản ứng, cô có thể cười phá lên và nói chuyện này thật ngớ ngẩn, hoặc cô có thể nói Brenda điên rồi, cũng có thể nổi giận khi câu hỏi đó ám chỉ cô là thủ phạm. Bất cứ phản ứng nào cũng có thể là thích hợp nhưng anh lại nhận được sự phản ứng khác.

Cô nhìn anh chăm chăm, mặt trắng bệch. Rồi cô nói rất nhẹ nhàng.

- Tôi từ chối trả lời thêm bất cứ câu hỏi nào, thanh tra Katzka.

Sau khi viên thám tử đi khỏi, Abby lấy cái điện thoại gần nhất và gọi cho Mark. Như thường lệ, anh trả lời lại ngay.

- Tên thám tử đó vừa ở đây, Mark. Họ biết về Mary Allen, Brenda đã nói chuyện này với họ và gã cớm đó đã hỏi em vì sao bà ta chết.

- Em không nói gì chứ?

- Không, em... - Cô thở một hơi, tiếng thở gần như hà hơi - Em không biết phải nói gì, Mark, em nghĩ em bỏ cuộc mất, em sợ và em biết anh ta biết điều đó.

- Abby, nghe này. Em biết điều này rất quan trọng không? Em không nói với anh ta về lọ thuốc trong tủ đấy chứ?

- Em đã muốn nói, lạy Chúa. Em sẵn sàng nói ra tất cả, có lẽ em nên làm thế, nếu như em có thể chạy ra và nói với anh ta tất cả.

- Đừng.

- Không tốt hơn à? Anh ta sẽ tìm ra tất cả và sẽ tung nó lên, em chắc chắn đấy - Cô lại thở hắt ra và cảm thấy nước mắt đang trào ra. Cô nấc nghẹn vài phút - Em chẳng thấy có cách nào cả, em phải đến gặp cảnh sát.

- Chuyện gì xảy ra nếu họ không tin em? Họ sẽ xem các bằng chứng, và lọ moocphine trong tủ của em, và họ sẽ nhanh chóng đi đến kết luận vớ vẩn.

- Vậy em phải làm gì đây? Đợi họ đến bắt em à? Em không thể chịu đựng được nữa - Giọng cô thẳng thốt và thì thầm - Em không thể.

- Giờ cảnh sát vẫn chưa biết gì hết. Anh sẽ không nói gì, cả Parr và Wettig nữa. Anh dám chắc thế, họ không muốn rắc rối thêm nữa. Cố lên, Abby. Wettig đang cố làm mọi thứ vì em.

Cần một lúc để cô trấn tĩnh lại và cuối cùng, cô nói, giọng yếu ớt nhưng chắc chắn.

- Mark, điều gì xảy ra nếu đúng là Mary Allen bị giết, có thể lắm, và cần phải điều tra. Chúng ta phải nhờ cảnh sát.

- Em thực sự muốn thế à?

- Em không biết. Em đang nghĩ về việc ta nên làm, hợp tình hợp lý.

- Là do em thôi, nhưng anh muốn nhắc em cần phải nghĩ kỹ đi đã, về hậu quả ấy.

Cô đã nghĩ và cô đã nghĩ cả về dư luận nữa. Khả năng bị bắt là có thể. Cô nghĩ đi nghĩ lại, về việc nên làm gì, nhưng cô sợ phải hành động. *Mình là một kẻ hèn nhát, bệnh nhân đã chết, có thể do bị giết. Thế mà tất cả những gì mình có thể làm là cố cứu làn da của mình.*

Thủ thư đã đi vào phòng, cùng với xe đẩy sách. Cô ta ngồi xuống bàn và bắt đầu xem sách. Tút tut...

- Abby? - Mark nói - Trước khi em làm gì đó hãy nghĩ kỹ.

- Em sẽ nói chuyện với anh sau. Em phải đi đây.

Cô cúp máy và trở lại bàn. Cô ngồi xuống và nhìn đồng sách đã photo. Cô đã dành cả buổi sáng để copy lại đồng tài liệu này. Cô là một bác sĩ và có thể không được tiếp tục phẫu thuật nữa, một bác sĩ rắc rối của đội phẫu

thuật. Các y tá và nhân viên toà nhà không biết phải xử sự ra sao. Cô biết chắc là những tin đồn đã trở nên nghiêm trọng hơn. Sáng nay khi cô đi qua những căn phòng để tìm bác sĩ Wettig, tất cả các y tá đều quay lại nhìn cô. Họ đang nói gì sau lưng mình? Cô tự hỏi.

Cô sợ phải biết điều đó.

Tiếng tút tút đã ngắt. Cô nhận thấy thủ thư đã dừng việc đếm đầu sách và giờ đang nhìn Abby.

Như bất kỳ ai trong bệnh viện này, cô ấy cũng đang tự hỏi về mình.

Abby thu gọn lại giấy tờ và mang chúng ra bàn thủ thư.

- Có bao nhiêu bản photo?
- Tất cả là cho bác sĩ Wettig, cô có thể tính tiền cho phòng phẫu thuật.
- Tôi muốn biết chính xác có bao nhiêu trang? Đó là quy định.

Abby đặt tập giấy xuống và bắt đầu đếm, lẽ ra cô phải hiểu điều này chứ nhỉ? Người phụ nữ này sẽ ở bệnh viện này cả đời, mãi mãi, và trong căn phòng này, mọi thứ làm theo cách của cô ta. Abby thấy giận dữ thực sự với người thủ thư này, trong bệnh viện, tất cả những thứ rác rưởi mà cô đang gặp phải. Cô đếm đến tờ giấy cuối cùng.

- Hai trăm mười bốn trang tất cả - Cô đặt tập sách xuống và nhìn thấy từ Aaron Levi, M.D dường như nhảy ra khỏi trang sách đầu tiên, đập vào mắt cô. Tựa đề cuốn sách là *So sánh tỷ lệ thành công phẫu thuật tim giữa những bệnh nhân nghiêm trọng và những người cho tim*. Tác giả là Aaron Levi, Rajiv Mohandas và Lawrence Kunstler. Cô bắt đầu nhìn chăm chú vào tên Aaron Levi, thấy run sợ vì cái chết của ông.

- Tôi hiểu ý cô - Abby nói.

- Và cả những cái tên này - Người phụ nữ lắc đầu.

- Ai cơ?

- Bác sĩ Kunstler và bác sĩ Levi.

- Tôi không biết Kunstler.

- À, anh ta ở đây trước cô - Thủ thư gấp đồng sách lại và đặt trong giá - Ít nhất chuyện này cũng xảy ra sáu năm rồi.

- Chuyện gì vậy?

- Giống như vụ của Charles Stuart, anh ta nhảy từ cầu Tobin xuống. Đó là bác sĩ Kunstler.

Abby lại nhìn vào bài báo, hai cái tên ở đầu trang.

- Anh ta tự sát à?

Thủ thư gật đầu.

- Giống bác sĩ Levi vậy.

Tiếng lách cách của thìa đũa trên bàn ăn khiến cho tiếng nói chuyện bị nhòa đi. Vivian đóng cửa bếp lại và quay ra với chậu rửa có chảo giá đỡ. Cô tiếp tục nhặt những cái rế của giá đỡ cho vào trong một cái đĩa. Abby không biết có ai đủ kiên nhẫn để nhặt hết rế giá đỡ như thế, chắc chỉ có những người Trung Quốc thôi. Vivian nói với cô như vậy và chỉ có người Trung Quốc mới ngồi cả tiếng đồng hồ để làm công việc đó. Ai thêm quan tâm

nhỉ? Bà của Vivian, và cả bạn của bà nữa. Đặt đĩa giá đỡ y nguyên như vậy đến trước mặt các quý bà đó, họ sẽ chỉ nhếch mũi thôi. Và đây là đứa cháu gái biết nghe lời, một bác sĩ sắp mở phòng mạch riêng, tập trung vào những công việc nặng nhọc như nhặt giá đỡ. Cô làm việc đó một cách thành thạo, trơn tru, hiệu quả. Cô vẫn lắng nghe chăm chú toàn bộ câu chuyện của Abby trong khi bàn tay thì không ngừng hoạt động.

- Chị nghĩ chúng ta nên làm gì? - Abby hỏi?

- Ngày Abby, họ tóm được cô rồi đấy.

- Đó là lý do tại sao tôi tìm chị, chị dính một vụ với Victor Voss rồi mà, chị biết khả năng của ông ta hả?

- Phải - Vivian thở dài - Tôi biết rất rõ.

- Chị có nghĩ tôi nên gặp cảnh sát không? Hay là tôi lờ đi và hy vọng họ sẽ không bối thêm ra?

- Mark nghĩ sao?

- Anh ấy bảo tôi hãy im lặng.

- Tôi đồng ý. Đó là vì tôi cũng không tin lắm vào chính quyền. Lẽ ra cô phải có may mắn với cảnh sát hơn tôi nếu cô định tung hê mọi thứ - Vivian với lấy cái khăn lau bát rồi lau tay. Cô ta nhìn Abby - Cô có nghĩ bệnh nhân của cô bị giết không?

- Vậy tôi biết giải thích thế nào về lượng moocphine được dùng đây?

- Bà ta đã được tiêm moocphine và có thể lượng đó đủ để duy trì cảm giác thoải mái. Trừ khi bà ta bị tiêm quá liều. Một cách vô tình hay cố ý. Chỉ là để hại cô?

- Không có ai từng kiểm tra lượng moocphine sử dụng cho những bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối! Không ai thậm chí muốn biết chắc bà ta bị giết hay không, và có một lá thư được gửi tới cho Brenda Hainey.

- Làm sao chúng ta biết liệu đó có phải là do Victor Voss làm không?

- Ông ta là người duy nhất muốn tôi rời khỏi Bayside.

- Ông ta là người duy nhất à?

Abby nhìn Vivian và tự hỏi. Còn ai muốn mình rời khỏi đó nữa nhỉ?

Trong phòng ăn, tiếng động chuyển sang một giai đoạn khác. Tiếng động làm Abby thấy khó chịu.

- Thật điên rồ, tôi không thể tin được là còn ai đó khác muốn làm điều đó, chỉ để sa thải tôi.

- Jeremiah Parr còn phải giữ cái đầu trên cổ và Voss sao lại lùi bước vào phút này chứ? Nghĩ xem? Cà hội đồng của bệnh viện đó là bạn bè giàu có của Victor. Họ hoàn toàn có thể sa thải Parr - Trừ khi anh ta sa thải cô trước. Cô đâu phải là người bị hoang tưởng. Mọi người thực sự chỉ tìm cách để sa thải cô đấy.

Abby ngồi sâu hơn vào cái ghế và âm thanh từ trò chơi điện tử ở phòng bên cạnh khiến cô đau đầu, cả tiếng nói chuyện của mấy bà già nữa. Ngôi nhà âm ỉ, bạn của bà Vivian nói tiếng Trung gần như gào lên, những cuộc nói chuyện thân tình chuyển thành cãi vã. Sao Vivian có thể sống trong một ngôi nhà như thế này nhỉ, chỉ việc ăn tối một mình cũng khiến Abby phát điên rồi.

- Tất cả đều dẫn tới đầu mối duy nhất: Victor Voss - Abby khẳng định.

- Vậy tại sao ông ta lại rút các đơn kiện? Điều này chẳng thể nào tin được. Họ gửi một đồng đơn kiện tới cô rồi sau đó lại đồng loạt rút.

- Thay cho việc bị tất cả mọi người kiện. Tôi bị cáo buộc giết người. Thật là một thay thế hay ho.

- Nhưng cô không thấy chuyện này thật vớ vẩn à? Voss có thể tiếp tục với mấy lá đơn kiện đó, ông ta không cần rút đơn. Trừ khi ông ta quan tâm tới hậu quả, một vụ kháng án. Có thể không nhỉ?

- Tôi đã thảo luận với luật sư của tôi rồi nhưng anh ta khuyên tôi nên kháng án.

- Vậy tại sao Voss lại rút đơn?

Cô nghĩ tới câu hỏi này suốt dọc đường từ nhà của Vivian ở Melrose về nhà. Đã chiều muộn và đường vẫn đông như thường lệ. Dù bên ngoài rất ngột ngạt nhưng cô vẫn mở cửa xe, mùi tim lợn vẫn còn trong xe cô, cô không nghĩ là cái mùi kinh khủng đó sẽ biến mất, nó vẫn đâu đó quanh đây, làm cô nghĩ tới Victor Voss.

Cầu Tobin đang ở trước mặt - nơi mà Lawrence Kunstler đã tự sát, cô đi chậm lại. Dưới bầu trời xám, dòng sông như đen đi, gió thổi lồng lộng.

Chết chìm không phải là cách mà cô thích, chết sặc trong nước, cổ họng đông cứng bởi dòng nước lạnh, cô tự hỏi không biết Kunstler có còn tỉnh táo không khi anh ta rơi xuống nước.

Cô lại nghĩ về Aaron, hai bác sĩ, hai vụ tự sát. Cô quên mất không hỏi Vivian về Kunstler, nếu anh ta chết sáu năm trước, Vivian chắc hẳn phải biết chứ nhỉ.

Abby nhìn xuống nước, cô không nhận thấy cái xe phía trước đã đi chậm lại, cả hàng xe cũng chậm lại, khi cô nhìn lên hình như chiếc xe đằng trước đã dừng hẳn. Cô đi chậm lại nhưng hình như chiếc xe sau cô phải phanh gấp. Abby nhấn phanh dừng xe lại, và một lát sau cô đã ở trong hàng xe dài bất tận. Cô nhìn vào gương xe và thấy người phụ nữ phía sau lắc đầu một lát, cả dòng xe trên cầu không dịch chuyển. Abby ra khỏi xe và xem hư hại ra sao.

Một người phụ nữ khác cũng ra khỏi xe, có vẻ hơi lo lắng khi Abby xem xét.

- Không vấn đề gì, vẫn ổn - Abby nói.

- Tôi xin lỗi, tôi không chú ý.

Abby nhìn xe của người phụ nữ và thấy phía trước xe cô ta không sao cả.

- Thật ngại quá tôi cứ nhìn về phía sau, xin lỗi chị - Cô ta chỉ về chiếc xe tải phía sau mình - Nên tôi đâm vào xe cô.

Một tiếng còi ré lên, giao thông lại tiếp tục, Abby quay lại xe mình và tiếp tục. Khi cô đi qua, cô không thể không ngoái lại nhìn cái cầu nơi Kunstler đã chết. *Họ biết nhau, Aaron và Kunstler, họ đã làm việc với nhau. Họ viết bài báo đó cùng nhau cơ mà.* Suy nghĩ đó theo cô đến khi cô đi tới con đường dẫn tới Cambridge.

Hai bác sĩ trong cùng một đội và cả hai đều tự sát.

Cô tự hỏi liệu Kunstler có để lại bà vợ góa không, không biết bà Kunstler có hành động như Elaine Levi không.

Cô đậu xe trước Harvard Common, khi cô rẽ vào phố Brattle, cô nhìn vào gương chiếu hậu.

Một chiếc xe tải nhỏ đang sau cô, nó cũng đi vào Brattle.

Cô đi thêm một dãy nhà khác, qua Willard và lại nhìn vào gương xe, cái xe vẫn theo sau. Nó đã bám theo mình này giờ từ cầu sao? Cô đã không để ý điều đó và cô chỉ nhớ tới màu của nó thôi. Cô không biết tại sao nhìn cái xe đó cô lại thấy cảm giác khó chịu như vậy. Có lẽ là lúc vượt qua cái cầu, màu không được dễ chịu lắm, nó làm cô nhớ tới cái chết của Kunstler và Aaron.

Cô rẽ trái, vào Mercer.

Cái xe kia cũng vậy.

Cô lại rẽ trái vào Camden và rồi rẽ phải vào Auburn. Cô vẫn tiếp tục nhìn qua gương, chờ đợi, mong đợi cái xe xuất hiện nhưng khi cô quay lại tới Brattle thì cái xe vẫn không xuất hiện, cô cho phép bản thân thở phào một cái. *Mình thật là vớ vẩn.*

Cô lái xe thẳng về nhà. Mark vẫn chưa về, điều này chẳng có gì lạ lùng cả. Ngoại trừ những hôm trời quá u ám, nếu không anh sẽ mang cái thuyền của mình ra đua với Archer. Mark nói thời tiết xấu cũng chẳng phải lý do để không đua, còn nếu chỉ hơi giông bão một tẹo thì vẫn đua như thường.

Cô vào trong nhà. Bên trong rất tối, ánh sáng mờ nhạt cuối cùng của buổi chiều phản chiếu qua cửa sổ, cô đi qua đèn bàn làm việc và định bật nó lên thì cô nghe thấy tiếng xe bên ngoài. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cái xe tải nhỏ màu tối ban này đã đi qua ngôi nhà, nó đến lối vào nhà cô và đi chậm lại, như thể người lái xe đang nhìn rất kỹ ngôi nhà của cô.

Khóa cửa lại, phải khóa cửa lại.

Cô chạy tới cửa trước, ấn chốt cửa và móc xích vào.

Cửa sau, đã khóa chưa?

Cô chạy xuống bậc thang và qua bếp. Không nắm đấm cửa, chỉ là một nút khóa. Cô kéo cái ghế lại và chèn cửa.

Cô chạy lại phòng ngủ và đứng sau tấm rèm, nhìn ra ngoài.

Cái xe đã biến mất.

Cô tìm kiếm cả hai hướng, nhòm mọi góc ngách nhưng chỉ thấy con phố vắng tanh.

Cô để rèm cửa mở và không bật đèn. Ngồi trong phòng ngủ, cô nhìn ra ngoài và chờ cái xe xuất hiện. Bản khoản không biết có nên gọi cảnh sát hay không, nhưng gọi vì lý do gì? Không ai đe dọa cô cả, cô ngồi đó gần một giờ đồng hồ, nhìn xuống phố và hy vọng Mark sớm về nhà.

Cái xe không xuất hiện, cả Mark cũng thế.

Về nhà đi, vứt cái thuyền vớ vẩn của anh ở lại và về nhà đi.

Cô nghĩ anh đang ở ngoài vịnh, hò hét với gió và sóng. Và nước, đen ngòm như bầu trời. Giống như nước ở dòng sông mà Kunstler đã tự sát.

Cô bấm số nhà Vivian và tiếng ồn ào ở nhà cô ấy đến tai cô qua điện thoại. Có tiếng cười nói bằng tiếng Trung Quốc rồi Vivian nói:

- Tôi khó nghe tiếng cô quá, nói lại đi.

- Có một bác sĩ khác ở đội cấy ghép chết sáu năm trước, cô biết không?

Vivian trả lời như hét.

- Có, nhưng tôi nghĩ không lâu trước đây đâu, khoảng bốn năm thôi.

- Cô có biết tại sao anh ta tự sát không?

- Không phải tự sát.

- Cái gì?

- Cô giữ máy nhé, tôi phải đổi máy.

Abby nghe tiếng bên kia ấn gì đó và việc chờ đợi dường như dài vô tận.

- Được rồi, bà à, bà có thể cúp máy - Tiếng nói chuyện im bật.

- Cô nói gì, không phải tự sát à?

- Là một vụ tai nạn, ngộ độc khí CO₂. Vợ con anh ta cũng chết luôn.

- Cái gì? Đợi đã, tôi đang nói về một người tên Lawrence Kunstler.

- Tôi không biết ai như vậy cả. Chắc là chuyện này xảy ra ngay trước khi tôi tới Bayside.

- Vậy cô đang nói về ai?

- Một chuyên gia gây mê, trước Zwick. Tôi không nhớ tên nữa... hình như Hennessy thì phải.

- Anh ta cũng trong đội cấy ghép à?

- Vâng. Một người khá trẻ. Anh ta không ở đây lâu. Tôi nhớ là anh ta đang tính chuyển về West khi chuyện đó xảy ra.

- Sao?

Abby nhìn ra ngoài cửa sổ và không nói gì.

- Abby, sao thế?

- Ai đó đã theo tôi hôm nay đấy, một cái xe tải.

- Thôi nào.

- Mark vẫn chưa về, đã tối rồi, lẽ ra anh ấy phải về chứ. Tôi vẫn nghĩ về Aaron và Kunstler. Anh ta đã nhảy từ cầu Tobin. Và bây giờ cô nói với tôi về Hennessy. Ba người rồi, Vivian.

- Hai vụ tự sát và một vụ tai nạn.

- Nhiều hơn những gì cô tưởng tượng được trong một bệnh viện đấy.

- Hai vụ tự sát và một vụ tai nạn. Vô tình à? Hay là làm việc cho Bayside quá mệt mỏi? - Vivian cảm thấy cái gì đó và cô biết đó là cái gì - Cô có nghĩ ai đó thực sự đang theo dõi cô không?

- Cô muốn nói gì? *Cô không muốn nói là có người thực sự muốn gạt tôi ra đấy chứ?*

- Tôi đang nói tới Victor Voss hoặc Parr. Họ có lý do để hại cô, nhưng theo sau cô trong xe tải ư, và phải làm gì với Aaron và hai người còn lại?

- Tôi không biết - Abby co chân lên ghế và ôm lấy chúng cho ấm. Để tự bảo vệ bản thân mình - Nhưng tôi sợ, tôi vẫn nghĩ về Aaron và tôi đã nói với cô những gì gã thám tử đó nói với tôi. Cái chết của Aaron có thể không phải là tự sát.

- Có bằng chứng gì không?
- Nếu anh ta có, chắc chắn anh ta sẽ không nói với tôi đâu.
- Có thể anh ta nói với Elaine.
- À, tất nhiên rồi, bà góa, những người bạn muốn biết và cần phải biết.

Sau khi cúp máy, Abby tìm số điện thoại của Elaine. Bên ngoài trời đã tối và có vẻ như sắp mưa. Mark vẫn chưa về nhà. Abby kéo rèm cửa lại và bật đèn lên. Giờ cô cần ánh sáng và sự an toàn.

Cô nhắc điện thoại và gọi cho Elaine. Bốn hồi chuông kêu lên, Abby hăng giọng chuẩn bị để lại tin nhắn qua máy trả lời tự động. Bất chợt có tiếng máy trả lời tự động: “Số máy quý khách vừa gọi không tồn tại, vui lòng kiểm tra lại”. Abby bấm lại số nhưng chẳng có gì khác biệt.

Cô cúp máy và nhìn chăm chăm vào điện thoại như thể nó vừa phản bội cô. Tại sao Elaine lại đổi số điện thoại nhỉ? Cô ta đang lẩn tránh ai? Bên ngoài có tiếng xe đậu trước cửa. Abby chạy đến cửa sổ và nhìn qua khe rèm. Một chiếc BMW đang chuẩn bị dừng lại và Abby thở phào. Mark đã về nhà.

Mark rót đầy ly rượu.

- Anh biết cả hai nhưng anh biết Larry Kunstler rõ hơn Hennessy. Hennessy không làm việc với anh lâu nhưng Larry là người đã đào tạo anh ở đây. Anh ta khá tốt, thật sự đấy - Mark đặt chai rượu xuống bàn.

Ở bàn bên cạnh một phụ nữ mặc váy rất đẹp bước tới và mọi người xôn xao: “Em yêu đây rồi” và “Chiếc váy thật đẹp”, Abby thấy hơi tủi thân. Cô ước gì cô và Mark đã ở nhà nhưng Mark lại muốn ăn ở ngoài. Họ có quá ít thời gian ở cùng nhau. Và thậm chí không tổ chức được lễ đính hôn. Anh yêu cầu mang rượu, bánh mì tới và giờ anh đang uống hết sạch chai rượu đó - gần đây anh thường xuyên làm như vậy. Cô nhìn Mark uống hết cốc rượu và nghĩ: *Tất cả những rắc rối của mình đang ảnh hưởng đến anh ấy.*

- Sao anh không bao giờ nói với em về họ?

- Anh nghĩ nó chẳng liên quan.

- Em nghĩ ai đó phải nêu ra vấn đề này chứ, đặc biệt là sau khi Aaron chết. Đội của chúng ta mất đi ba người chỉ trong sáu năm mà chẳng ai nói gì cả. Cứ như là các anh sợ nói về nó vậy.

- Điều đó thật kinh khủng. Bọn anh cố gắng không đề cập vấn đề đó trước mặt Marilee. Cô ấy quen vợ của Hennessy. Thậm chí cô ấy còn tắm cho em bé.

- Đứa bé đã chết sao?

Mark gật đầu.

- Vụ đó thật sự sốc. Cả gia đình họ đều chết hết. Marilee đã rất bất loạn khi cô ấy biết điều đó.

- Vụ đó có thật sự là tai nạn không?

- Họ mua ngôi nhà đó vài tháng trước đây. Họ chưa có dịp sửa hệ thống đường ống đã cũ và tai nạn đã xảy ra.

- Nhưng cái chết của Kunstler thì không như vậy.

Mark thở dài.

- Phải, vụ Larry thì không phải là tai nạn.

- Sao anh ta lại làm vậy nhỉ?

- Thế sao Aaron lại tự sát? Tại sao một người lại tự sát? Chúng ta có cả tá lý do cho việc tự sát nhưng lý do thực sự là gì thì chúng ta không bao giờ biết. Chúng ta không bao giờ hiểu. Chúng ta nhìn vào một bức tranh và nói: *mọi thứ đang trở nên tốt hơn. Chúng luôn luôn sẽ tốt hơn.* Đôi khi Larry mất niềm tin. Anh ta không thấy được con đường phía trước. Và khi đó người ta xuống dốc, người ta không còn thấy gì ở tương lai nữa - Mark uống một ngụm rượu nhưng dường như anh chẳng còn thấy cái gì ngon nữa, cả rượu và thức ăn.

Họ bỏ qua tráng miệng và rời cửa hàng. Cả hai đều im lặng và mệt mỏi.

Mark lái xe qua màn sương mỏng và mưa bụi. Nhìn về phía trước Abby nghĩ: *Mình đang nghĩ đến thời điểm đó. Mình chẳng thấy gì nữa. Mình chẳng biết điều gì sắp xảy ra với mình, hay thậm chí là với chúng mình.*

Mark nhẹ nhàng nói:

- Anh muốn chỉ cho em thấy cái này Abby. Anh chỉ muốn biết em nghĩ gì rồi. Có lẽ em nghĩ anh sắp điên lên hoặc là em sẽ phát điên vì ý tưởng này.

- Ý tưởng gì?

- Đó là điều anh luôn mơ tới lâu rồi.

Họ đi về phía bắc, xa khỏi Boston, qua cả Revere, Lynn và Swampscott, Đến Marble Marina, anh đã đỗ xe lại và nói.

- Nó đây rồi, ở cuối ấy.

Nó là một chiếc thuyền.

Abby đứng sững khi Mark đi dọc theo con thuyền. Giọng của anh giờ lạc đi và cánh tay anh vung vẩy đầy nhiệt huyết.

- Nó như một chiến hạm - mười lăm mét, trang bị đầy đủ tất cả những gì mà chúng ta cần. Những thiết bị mới, ít khi được dùng tới. Nó có thể đưa ta tới bất kỳ đâu mà ta muốn. Biển Caribê, Thái Bình Dương. Em đang tìm kiếm tự do phải không Abby? - Anh đứng trên mạn thuyền và cánh tay lên như đang nói với con thuyền - Tuyệt đối tự do?

Cô lắc đầu.

- Em không hiểu.

- Đó là lối thoát, rời bỏ thành phố đáng nguyền rủa này, bệnh viện này. Chúng ta mua cái thuyền này và chúng ta sẽ rời bỏ nơi này.

- Đi đâu?

- Bất kỳ đâu.

- Em không muốn đi đâu cả.

- Chẳng có lý do nào để ở lại đây Abby, không phải bây giờ.

- Có đấy, với em thì có. Em không thể chỉ đóng gói đồ đạc và bỏ đi. Em còn ba năm nữa, Mark à! Em phải hoàn thành chúng hoặc em sẽ chẳng bao giờ thành bác sĩ phẫu thuật được.

- Anh đây, Abby. Anh là người mà em muốn trở thành. Vậy em muốn trở thành cái gì? Anh đã nói với em rồi, không đáng đâu.

- Em đã làm việc rất chăm chỉ và em không muốn bỏ cuộc.

- Thế còn anh thì sao?

Cô nhìn anh, và nhận ra, tất nhiên tất cả là vì anh ấy. Con thuyền, chạy trốn tới tự do. Người chồng sắp cưới và chột muốn rời bỏ nhà cửa của mình. Có những điều anh ấy không thể hiểu.

- Anh muốn làm điều đó, Abby - Mark nói và đi tới phía cô, ánh mắt van nài, rực lửa - Anh đã cố gắng, để có con thuyền này và đó là lý do tại sao anh về muộn! Anh đi gặp các nhà môi giới.

- Sao anh không nói với em? Thậm chí không gọi cho em?

- Anh nghĩ điều này thật điên rồ...

- Làm sao chúng ta có đủ tiền mua thứ này? Em đang nợ ngập đầu ngập cổ. Em phải mất nhiều năm mới trả hết nợ học phí. Còn anh thì mua một con thuyền ư?

- Chúng ta có thể cầm cố mà, chỉ như là mua một ngôi nhà thứ hai thôi.
- Đây không phải là nhà.
- Nhưng vẫn là một khoản đầu tư.
- Nhưng em không muốn dùng tiền của mình vào việc này.
- Anh không dùng tiền của em.

Cô lùi lại và nhìn anh.

- Anh nói phải - giọng cô thấp xuống - Không phải tiền của em.
- Abby, lạy Chúa - Anh rên rỉ.

Mưa đang rơi nhiều hơn và hơi lạnh phả vào mặt cô. Cô quay lại xe và chui vào trong. Anh cũng vào xe và cả hai không ai nói gì, âm thanh duy nhất là mưa rơi trên nóc xe.

Một lát anh lặng lẽ nói.

- Anh sẽ rút lại hóa đơn, không mua nó nữa.
- Anh không muốn vậy mà.
- Vậy em muốn gì?

- Em nghĩ chúng ta cần chia sẻ nhiều hơn. Em không nói đến tiền. Em không quan tâm, nhưng điều làm em đau lòng là anh nghĩ nó là tiền của anh. Mọi chuyện đang như vậy đó, của anh, của em. Chúng ta có nên gọi luật sư tới và làm một bản hợp đồng không? Chia đôi tất cả đồ đạc và con cái?

- Em không hiểu đâu - anh nói và cô nghe thấy sự mệt mỏi trong giọng nói của anh.

Anh khởi động xe.

Họ đi được nửa đường về nhà và không ai nói gì.

Sau đó Abby nói:

- Có lẽ chúng ta nên nghĩ lại về việc đính hôn. Có lẽ đám cưới thực sự không phải là điều anh muốn, Mark.

- Em muốn thế à?

Cô nhìn ra ngoài cửa và thở dài.

- Em không biết, em không biết nữa.

Thực sự là như vậy. Cô không biết.

BI KỊCH CỦA GIA ĐÌNH BA NGƯỜI

Trong khi bác sĩ Alan Hennessy và gia đình đang ngủ thì thần chết đã bước đến sàn nhà. Khí CO₂ chết chóc sinh ra từ hệ thống lò sưởi bị lỗi đã gây ra cái chết cho bác sĩ Hennessy ba mươi tư tuổi và người vợ là Gail, ba mươi ba tuổi cùng cô con gái sáu tháng tuổi - Linda. Thi thể của họ được tìm thấy vào chiều muộn ngày hôm đó bởi những người bạn được mời tới ăn tối ở nhà họ...

Abby kéo rê chuột, các bức ảnh của Hennessy và vợ xuất hiện trên màn hình, gương mặt nghiêm trọng của anh ta và khuôn miệng nửa cười của vợ. Không có bức ảnh của đứa bé. Có lẽ tờ *Globe* nghĩ tất cả những đứa trẻ sáu tháng tuổi trông đều giống nhau.

Abby tìm ngày thứ ba và nửa năm trước cái chết của Hennessy. Cô thấy một bài viết cô mong đợi, trang nhất của tờ Metro.

THI THỂ CỦA BÁC SĨ MẤT TÍCH ĐƯỢC TÌM THẤY Ở CẢNG INNER.

Một thi thể được tìm thấy hôm thứ ba đang trôi nổi ở cảng Boston đã được xác định danh tính. Đó là bác sĩ Lawrence Kunstler, một bác sĩ địa phương. Xe của ông Kunstler được tìm thấy tuần trước ở phía nam cầu Tobin. Cảnh sát đang xác định liệu có phải ông ta đã tự sát hay không. Không có nhân chứng nào được ghi nhận và vụ việc vẫn tiếp tục được điều tra...

Abby nhìn vào tấm ảnh của Kunstler. Đó là bức ảnh với đồng phục trắng và ống nghe. Bác sĩ đang nhìn thẳng vào ống kính và giờ đây, nhìn thẳng vào cô.

Tại sao anh làm thế? Tại sao lại nhảy xuống đó? Có phải chính anh làm thế?

Điều tuyệt vời là cả buổi chiều đó không có ai ở Bayside chú ý tới Abby cả, và khi cô đi ra khỏi thư viện, cô cảm thấy cảm giác trống trải và có lẽ không cần phải quay lại bệnh viện. Buổi chiều như cô mong đợi, là của cô.

Abby quyết định sẽ lái xe tới chỗ của Elaine. Mấy ngày qua, cô đã cố gắng gọi cho Elaine nhưng không thể liên lạc được, không ai biết số mới của Elaine và không ai biết cô ta đã đổi số.

Giờ thì với hình ảnh của Kunstler và Hennessy vẫn còn in đậm trong tâm trí cô, cô hướng thẳng tới đường số 9, đến Newton. Cô muốn nói chuyện với Elaine, cô cũng không mong đợi lắm nhưng cô không thể không nghĩ tới Aaron. Cô nhớ vào đám tang của Levi, chẳng có ai đề cập tới cái chết của hai người trước đó. Không một nhóm nào coi đó là một chủ đề cần nói tới, không một ai nhớ cả, không một ai nói: *Đây là cái chết thứ ba, tại sao Bayside lại kém may mắn đến thế? Hay anh có nghĩ có điểm gì chung ở đây không?*

Chẳng ai nói gì cả, Elaine, người biết về Kunstler và Hennessy.

Ngay cả Mark.

Anh ấy giấu mình, có cái gì mà anh không nói với mình.

Cô đi tới gần nhà của Elaine và ngồi đó một lúc, tay ôm đầu, cố gắng loại bỏ cảm giác mệt mỏi, khủng hoảng nhưng vẫn còn câu hỏi lơ lửng trong đầu: *Tất cả đều quay lưng với mình, công việc, và bây giờ mình đang mất cả Mark. Điều tồi tệ nhất là mình không biết chuyện gì đang xảy ra.*

Từ cái đêm cô biết Kunstler và Hennessy chết, mọi thứ thay đổi giữa cô và Mark. Họ sống chung trong một nhà, ngủ chung một giường nhưng mối quan hệ của họ trở nên vô hồn. Như làm tình vậy. Trong bóng tối, nhắm mắt thì cô có thể làm tình với bất cứ ai.

Cô nhìn lên ngôi nhà. *Có thể Elaine biết cái gì đó.*

Cô chui ra khỏi xe và bước lên cầu thang lên cửa trước. Ở đó cô thấy tờ báo vẫn còn đang nằm trên cửa. Chúng đã được đưa tới một tuần rồi và đã ố vàng. Sao Elaine không nhặt chúng lên nhỉ?

Cô ấn chuông cửa nhưng không ai trả lời. Cô gõ cửa và lại nhấn chuông. Cô có thể nghe tiếng chuông vọng vào trong nhà, theo sau đó là sự im lặng. Không tiếng bước chân, không âm thanh. Cô nhìn vào hai tờ báo và nhận thấy có điều gì đó khác thường.

Cửa trước vẫn khóa, cô rời đi và đi vòng quanh ngôi nhà, đến vườn sau. Bãi cỏ trông có vẻ xơ xác, hàng rào được kẹp lại, chỗ treo cờ trống rỗng. Sau đó cô nhớ ra đồ đạc, bàn để ô và ghế mà cô nhìn thấy hôm đám tang Levi đã không còn đó nữa.

Bếp khóa, nhưng chỗ sân phơi có cửa kính không khóa. Abby kéo khóa ra và nó mở ra. Abby gọi: “Elaine?” và bước vào trong.

Căn phòng trống rỗng, đồ đạc, mọi thứ đều được dọn hết, cả các bức tranh cũng thế. Cô nhìn chăm chăm vào bức tường trống rỗng, sàn nhà có vết thảm sẫm hình lục giác. Cô đi vào phòng ngủ và thấy bước chân mình vang vọng trong căn phòng trống trơn. Ngôi nhà được dọn sạch sẽ, chỉ còn lại vài tờ quảng cáo bên trong hộp thư cửa trước. Cô nhặt một tờ lên và thấy nó được chuyển từ Occupant.

Cô bước ra ngoài, đứng ở lối vào, cảm thấy mất phương hướng. Chỉ hai tuần trước đây, cô vẫn còn ở trong ngôi nhà ấm cúng này. Cô đã ngồi trong ghế sofa ở phòng khách và nhìn những bức ảnh gia đình trên lò sưởi.

Vẫn tâm trạng như vậy, cô đi vào trong xe và trở ra. Cô đặt chế độ tự lái, cảm thấy khó khăn không thể tập trung nhìn đường được. Tại sao Elaine lại chuyển đi? Cuộc sống của cô ấy quá khủng khiếp sau khi Levi ra đi ư? Giống như cái gì đó bị đánh động vậy. Đột ngột cô nhìn vào gương. Cô có

thói quen nhìn vào gương từ hôm thứ bảy, lần đầu tiên cô nhìn thấy cái xe tải.

Có một chiếc Volvo màu xanh đậm đang đi sau cô, nó có đậu bên ngoài nhà của Elaine không? Cô cũng không chắc, vì cô không chú ý.

Chiếc Volvo liên tục nháy đèn.

Cô tăng tốc.

Nó cũng vậy.

Cô rẽ phải. Phía trước là trạm xăng. Những người đi đường, rất nhiều người đi đường. Nhưng chiếc Volvo vẫn đi theo cô, nháy đèn.

Cô cảm thấy bị theo dõi đủ rồi, cô cảm thấy sợ hãi đủ rồi. Chuyện quái quỷ gì thế nhỉ? Anh ta muốn quấy rầy cô. Nếu vậy thì cô phải nhảy lên bàn và đối mặt với anh ta.

Abby rẽ vào một trung tâm mua sắm, anh ta theo cô. Chỉ một cái liếc mắt, cô thấy là xung quanh có rất nhiều người, những người đi mua hàng đẩy xe, những lái xe tìm chỗ đỗ. Đây là chỗ để nói chuyện đây.

Cô nhấn phanh.

Chiếc Volvo đậu cách xe cô một quãng. Cô đi ra khỏi xe và chạy lại chỗ chiếc Volvo, một cách bực dọc cô gõ vào cửa xe.

- Mở cửa ra, đồ khốn, mở ra.

Người lái xe kéo cửa kính xuống và nhìn cô, sau đó anh ta bỏ kính ra.

- Bác sĩ DiMatteo? - Bernard Katzka nói - Tôi nghĩ đó là cô.

- Sao anh lại theo tôi?

- Tôi thấy cô đi ra từ ngôi nhà đó.

- Anh theo tôi từ trước à?

- Không.

- Vậy ai chứ?

- Khi nào?

- Hôm thứ bảy, một chiếc xe tải nhỏ.

Anh ta lắc đầu.

- Tôi chẳng hiểu gì cả.

Cô lùi lại.

- Thôi quên đi, chỉ cần đừng có theo tôi, được không?

- Tôi chỉ định nói chuyện với cô, cô không thấy tôi nháy đèn à?

- Tôi không biết là anh.

- Có thể nói cho tôi biết cô làm gì ở nhà Levi không?

- Tôi đến gặp Elaine, tôi không biết cô ấy đã chuyển đi.

- Sao cô không vào chỗ kia, tôi muốn nói chuyện với cô, hay cô lại định từ chối câu hỏi của tôi?

- Tùy thuộc vào anh định hỏi tôi cái gì đã?

- Về Levi.

- Chỉ vậy thôi à?

Anh ta gật đầu.

Cô nghĩ về điều đó, và quyết định các câu hỏi có thể đi theo hai hướng, ngay cả người kín tiếng như Katzka cũng phải nói ra.

Cô nhìn vào trong khu mua sắm.

- Tôi thấy một hiệu bánh ở đằng kia, sao ta không vào và uống một ly cà phê nhỉ?

Cốm và bánh rán. Sự kết hợp này thực sự là một trò đùa thành thị, chỉ củng cố trong đầu óc của công chúng về hình ảnh của những tay cảnh sát béo bự. Bernard Katzka thì có vẻ không phải là kẻ thích bánh rán. Anh chỉ gọi cà phê đen và chỉ uống lấy lệ. Katzka không phải loại thích vòng vo, anh đi thẳng vào vấn đề.

- Tại sao cô vào đó?

- Tôi đến gặp Elaine, tôi muốn nói chuyện với cô ta.

- Về cái gì?

- Vấn đề cá nhân.

- Tôi rất ngạc nhiên là hai người thân nhau.

- Cô ấy nói với anh thế à?

Anh ta lờ câu hỏi đi.

- Đó là cách cô định hình các mối quan hệ à?

Cô thở dài.

- Tôi đoán thế, chúng tôi biết nhau qua Aaron, chỉ thế thôi.

- Vậy tại sao cô đến gặp cô ta?

Một lần nữa cô lại thở dài và nhận ra mình đã để anh ta để ý tới sự lo lắng của mình.

- Gần đây có nhiều điều lạ lùng xảy đến với tôi. Tôi muốn nói chuyện với Elaine.

- Chuyện gì?

- Ai đó theo tôi hôm thứ bảy, một cái xe tải màu tím. Tôi thấy nó ở cầu Tobin, rồi tôi lại nhìn thấy nó khi tôi về nhà.

- Gì nữa không?

- Vậy chưa đủ lo lắng sao? - Cô nhìn thẳng vào anh ta - Tôi sợ phát khiếp.

Anh đáp lại cô bằng sự im lặng, như thể anh đang cố gắng quyết định xem liệu những gì nhìn thấy trên mặt cô có đáng sợ không.

- Điều này liên quan gì tới bà Levi?

- Anh là người làm tôi nghi ngờ về cái chết của Aaron. Liệu anh ấy có thực sự tự sát hay không? Tôi đã biết có hai bác sĩ khác ở Bayside cũng đã chết.

Katzka bất ngờ bởi cái tin cô vừa thông báo.

- Sáu năm sáu tháng trước, có một bác sĩ thần kinh học, ông ta đã nhảy từ cầu Tobin xuống.

Katzka không nói gì, nhưng anh cúi về phía trước một cách vô thức.

- Sau đó ba năm trước, có một bác sĩ gây mê - Abby tiếp tục - Bác sĩ Hennessy, anh ta và vợ cùng em bé con chết vì ngộ độc CO₂. Người ta bảo là tai nạn, lò bị hỏng.

- Thật không may là những tai nạn kiểu đó mùa đông nào cũng có.

- Và giờ thì là Aaron Levi, ba người rồi. Tất cả bọn họ đều ở đội cấy ghép, nghe có kinh khủng không? Trùng hợp tình cờ sao?

- Vậy chuyện ở đây là gì? Ai đó đang cố tình phá hoại đội cấy ghép chắc? Giết từng người một à?

- Tôi chỉ đang đưa ra vấn đề thôi, anh là cảnh sát, anh nên điều tra.

Katzka ngồi lại vào ghế.

- Sao mà cô lại dính vào mấy vụ này thế?

- Bạn trai tôi ở trong đội, Mark không thừa nhận nhưng tôi biết anh ấy lo lắng, tôi nghi, cả đội đều lo, họ lo ngại ai sẽ là người kế tiếp, nhưng họ chẳng bao giờ nói về chuyện đó, giống như cách mà mọi người chẳng bao giờ nói về các vụ va chạm máy bay khi họ đặt chân đến cổng sân bay ấy.

- Vậy là cô lo cho bạn trai à?

- Đúng.

Abby trả lời một cách đơn giản, che giấu một sự thật lớn hơn, cô đang làm điều này vì cô muốn Mark trở lại với mình. Tất cả mọi thứ về anh ấy. Cô không hiểu cái gì đang xảy ra giữa họ nhưng cô hiểu quan hệ của họ đang thay đổi, và nó bắt đầu xấu đi vào cái đêm cô đề cập tới Kunstler và Hennessy. Cô không nói chuyện này với Katzka vì tất cả chỉ là suy nghĩ và cảm nhận của cô. Katzka là loại người làm việc lạnh lùng và nguyên tắc.

Rõ ràng anh ta muốn cô nói nhiều hơn, khi cô giữ im lặng, anh ta liền hỏi.

- Cô muốn nói gì với tôi nữa nào?

Anh ta muốn nói đến Mary Allen. Cô nghĩ, nhìn anh ta, cô thấy cái gì đó thôi thúc cô phải hiểu tất cả, ở đây, ngay bây giờ. Cô nhìn đi chỗ khác, tránh ánh mắt của anh ta, và đáp lại bằng một câu hỏi.

- Anh đang theo dõi nhà của Elaine à? Cách của anh đấy sao?

- Tôi chỉ nói chuyện với nhà hàng xóm thôi, khi tôi đến, tôi thấy cô đang đi ra.

- Anh tra hỏi hàng xóm của Elaine à?

- Là lẽ thường thôi.

- Tôi không nghĩ thế.

Trái ngược với mong muốn của cô, cô đang nhìn anh ta, đôi mắt xám không thừa nhận điều gì, chẳng nói lên điều gì cả.

- Tại sao anh cứ theo một vụ tự sát?

- Người quả phụ đóng gói và chuyển đi giữa đêm, không có địa chỉ chuyển đến, điều đó không hề bình thường.

- Anh không định nói Elaine đang làm cái gì đó mờ ám đấy chứ?

- Không, tôi nghĩ cô ta sợ.

- Sợ gì?

- Cô có biết không, bác sĩ DiMatteo?

Cô thấy cô không thể nhìn đi hướng khác, dường như sự kiên định im lặng trong mắt anh ta giữ cô đứng yên. Cô cảm thấy cái gì đó bất ngờ xảy đến và cô chẳng hiểu tại sao người đàn ông này lại tìm ra.

- Không, tôi không hiểu nổi.

- Có lẽ cô có thể giúp tôi trả lời câu hỏi khác chẳng?

- Câu gì?

- Là sao Aaron Levi lại giàu thế?

Cô lắc đầu.

- Ông ta đầu dư dả gì, theo như tôi biết thì vậy mà, một bác sĩ tim mạch chỉ có thể kiếm giỏi lắm là hai trăm nghìn đô một năm. Và anh ta gửi phần lớn cho hai đứa con đang học đại học.

- Vậy thì tiền ở đâu ra?

- Anh muốn nói tới việc thừa kế?

- Tôi nghe nói bố của Aaron chỉ là một thợ sửa chữa thôi.

Katzka ngồi lại, suy nghĩ. Giờ thì anh thôi không nhìn cô nữa mà nhìn cốc cà phê của mình. Cô bị thu hút bởi sự tập trung sâu lắng ấy. Anh có thể bỏ lửng cuộc nói chuyện, bỏ mặc các cảm giác của cô.

- Thám tử chúng ta đang nói tới của cái nào thế?

Anh nhìn lên cô.

- Ba triệu đô.

Abby kinh ngạc, nhìn anh ta trân trối.

- Sau khi vợ Levi biến mất, tôi nghĩ tôi nên xem xét tài chính nhà họ một chút, vậy nên tôi gọi cho bên kiểm toán, họ nói với tôi là ngay sau khi Levi chết, vợ ông ta phát hiện ra chồng mình có tài khoản ở ngân hàng Cayman Islands. Một tài khoản mà cô ta không hề biết, cô ta nhờ kiểm toán viên tìm cách truy cập vào tài khoản đó, và bây giờ, cô ta biến mất - Katzka nhìn cô đầy dò hỏi.

- Tôi không thể hiểu sao Aaron lại có số tiền đó - Abby nói.

- Kế toán của anh ta cũng vậy.

Họ cùng im lặng. Abby với lấy cốc cà phê và thấy nó lạnh ngắt, và cô cũng vậy. Cô nhẹ nhàng hỏi.

- Anh có biết Elaine ở đâu không?

- Tôi đang đoán.

- Anh nói cho tôi chứ?

Anh ta lắc đầu.

- Tạm thời thì không, bác sĩ DiMatteo. Tôi không nghĩ Elaine muốn tiết lộ.

Ba triệu đô à? Làm sao Aaron có số tiền đó.

Suốt dọc đường về nhà Abby cứ nghĩ về câu hỏi đó, cô không thể hiểu tại sao một bác sĩ phẫu thuật tim có thể kiếm được nhiều thế, không thể nào với một cô vợ quen tiêu xài hàng hiệu và hai đứa con học đại học. Mà tại sao anh ta lại giấu nhỉ? Cayman Islands là chỗ người ta cất tiền nếu không muốn bên điều tra biết. Nhưng ngay cả Elaine mà cũng không biết về tài khoản đó thì lạ thật, thật là ngạc nhiên đấy, Elaine chắc hẳn rất sốc khi biết chồng mình đang giấu một khối tài sản khổng lồ đến thế.

Ba triệu đô.

Cô rẽ vào lối vào nhà, thấy mình đang ở khu hàng xóm, với một cái xe màu hạt dẻ. Là thói quen của Abby, nhìn lên và xuống dọc khu phố.

Cô bước đến cửa trước và bước qua cái hòm thư buổi chiều. Hầu hết là tạp chí chuyên ngành, hai cho bác sĩ nội trú. Cô gom chúng lại và đem chúng vào bếp. Trên bàn cô bắt đầu xếp chúng lại thành các file riêng. Của anh, của cô, cuộc sống của anh, của cô. Ở đám này chả có cái gì đáng xem lại lần hai.

Gần bốn giờ rồi, tối nay cô quyết định nấu một bữa thật ngon, với ánh nến và rượu. Tại sao không nhỉ? Giờ cô là một quý cô nhàn nhã. Trong khi Bayside lấy đi những thời khắc ngọt ngào nhất về tương lai của cô thì giờ cô có thể có thời gian sắp xếp lại mọi thứ giữa cô và Mark với một bữa tối lãng mạn. Mất sự nghiệp nhưng giữ chân được một người đàn ông.

Khi thật, DiMatteo, tâm hồn mình bắt đầu xuống cấp rồi.

Cô mở một nửa đồng thư của mình, xem tiêu đề là gì. Có cái thư mới đến, cô thấy cái phong bì lớn màu nâu. Dòng chữ: *Thuyền buồm* in đậm trên chỗ địa chỉ hồi âm thu hút cô. Cô mở phong bì và thấy hình vỏ màu trắng trứng gà với nền màu cà phê.

Ở góc bên trái có dòng chữ:

Du thuyền Gió Đông

Bán hàng và các dịch vụ

Marblehead Marina.

Nó được gửi cho Mark nhưng không đến địa chỉ nhà của họ ở Brewster Street. Nó được gửi đến địa chỉ bưu điện.

Cô nhìn lại dòng chữ.

Cô rời nhà bếp và đến bàn của Mark ở phòng ngủ. Ngăn kéo cuối cùng nơi anh giữ các đồng file tài liệu bị khóa nhưng cô biết chìa ở đâu. Cô nghe thấy anh ném nó vào cốc đựng bút. Cô tìm thấy chìa khóa và mở khóa.

Bên trong cô thấy các tập tài liệu của anh. Giấy bảo hiểm, giấy tờ nhà, giấy tờ xe. Cô tìm thấy một tập đề: *Dịch vụ Thuyền* viết bên ngoài. Có một tập cho *Gimme Shelter*, J-35 của anh. Có một tập khác, trông mới hơn. Bên ngoài đề: *H-48*.

Cô ngửa ra ghế, cảm thấy như bị ốm.

Anh giữ bí mật cho riêng mình, anh nói với em là anh hủy nó rồi, nhưng anh vẫn mua nó. Đó là tiền của anh, được rồi. Nhưng em sẽ làm rõ nó.

Cô nhìn xuống phía cuối trang, điều kiện thanh toán.

Một lát sau, cô ra khỏi nhà.

- Tiền để mua nội tạng, có thể nào như thế? - Đang đảo kem trong cốc cà phê của mình, bác sĩ Ivan Tarasoff dừng lại và nhìn Vivian - Cô có bằng chứng không?

- Chưa, nhưng tôi đang hỏi ông là liệu có thể không? Nếu có thì sao?

Bác sĩ Ivan ngồi lại và uống cà phê như thể ông đã có câu trả lời. Đã bốn giờ bốn mươi lăm phút, ngoại trừ các bác sĩ quần áo sạch sẽ đi ngang qua để đến phòng để đồ thì căn phòng Mass Gen hoàn toàn yên lặng. Tarasoff, người vừa ra khỏi phòng mổ hai mươi phút trước đây vẫn còn đeo đôi găng tay trên tay và khẩu trang ở cổ. Nhìn ông, Abby cảm thấy được an ủi, như hình ảnh của người ông của cô đang ở đó. Đôi mắt dịu dàng màu xanh, tóc bạc, giọng nói trầm lắng. *Giọng nói của quyền lực, cô nghĩ, thuộc về người đàn ông không bao giờ phải dùng nó.*

- Tất nhiên là có những tin đồn - Tarasoff nói - Mỗi khi có vụ lấy nội tạng, người ta lại tự hỏi liệu có liên quan tới tiền nong gì không, nhưng

chẳng có bằng chứng nào cả, chỉ là nghi ngờ thôi.

- Ông đã nghe những tin đồn nào?

- Một người có thể mua một vị trí cao hơn trong danh sách chờ đợi, tôi chưa thấy chuyện đó xảy ra bao giờ.

- Tôi thì có rồi đấy.

Tarasoff nhìn Abby.

- Khi nào?

- Hai tuần trước đây. Bà Victor Voss, bà ta ở thứ ba trong danh sách và bà ta đã có trái tim, hai người trước bà ta chết sau đó.

- Ban điều phối nội tạng Quốc gia không cho phép chuyện đó xảy ra đâu. Ngân hàng nội tạng cũng vậy. Họ có hệ thống nghiêm ngặt.

Tarasoff lắc đầu.

- Khó mà tin được, nếu tim không qua UNOS hay NEOB thì nó từ đâu ra?

- Chúng tôi cho là Voss đã trả tiền để giữ nó không vào hệ thống, và đến với vợ ông ta - Vivian nói.

- Đó là những gì chúng tôi biết - Abby nói - Vài giờ trước khi Voss được ghép tim, điều phối của Bayside nhận được điện thoại từ Wilcox Memorial ở Burlington cho biết họ có người quyên tặng. Tim đã được lấy và chuyển tới Boston. Nó đến chỗ chúng tôi lúc một giờ sáng và được vận chuyển bởi một bác sĩ tên Mapes. Các giấy tờ chứng nhận có đi kèm nhưng giờ chẳng

ai biết chúng ở đâu. Tôi đã tìm cái tên Mapes trong các mục của cuốn các chuyên gia y tế, chẳng có ai như vậy cả.

- Vậy ai tiến hành ca lấy tim?

- Chúng tôi nghĩ ai đó tên Tim Nicholls. Tên của ông ta được đề cập trong danh sách, vậy nên chúng tôi biết ông ta tồn tại. Theo hồ sơ của ông ta, ông ta đã đào tạo vài năm ở Mass Gen, thầy có nhớ ông ta không?

- Nicholls à? - Tarasoff lắc đầu - Khi nào vậy?

- Mười chín năm trước.

- Tôi phải kiểm tra lại danh sách.

- Chúng tôi nghĩ chuyện đó đã xảy ra - Vivian nói - Voss cần tim và chồng bà ta có đủ tiền, vậy nên... Tôi không biết thế nào nhưng hình như đã có một người quyên tặng tim cho Tim Nicholls và anh ta chuyển thẳng tim tới Bayside, bỏ qua NEOB và rất nhiều người được trả tiền. Bao gồm cả nhân viên của Bayside.

Tarasoff bàng hoàng đến sững người.

- Có thể, cô nói đúng, có thể như vậy lắm.

Cửa phòng mở và hai bác sĩ đi vào, vừa đi vừa cười hướng tới bàn pha cà phê. Họ còn cười mãi khi lấy đường và kem. Cuối cùng họ cũng đi ra.

Trông Tarasoff vẫn chưa hết bàng hoàng.

- Tôi đã từng chuyển các bệnh nhân tới Bayside, chúng ta đang nói tới một trong những trung tâm cấy ghép chuẩn nhất ở đây. Tại sao chúng có thể ra ngoài hệ thống? Muốn gặp rắc rối với NEOB hay UNOS?

- Câu trả lời rõ quá còn gì - Vivian khẳng định - Tiễn.

Họ lại rơi vào im lặng khi một bác sĩ khác vào phòng, quần áo anh ta sột soạt. Anh ta có vẻ kiệt sức và ngã vật xuống một cái ghế. Dựa về phía sau, anh ta ngủ luôn.

Abby nhẹ nhàng nói với Tarasoff.

- Chúng tôi mong ông có thể nhìn lại các file lưu trữ có Tim Nicholls, tìm bất cứ điều gì ông có thể tìm về ông ta, nói cho chúng tôi biết ông ta đào tạo cái gì ở đây, hay hồ sơ của ông ta hoàn toàn chỉ là bịa.

- Tôi sẽ gọi cho anh ta, đặt câu hỏi trực tiếp.

- Không, đừng. Chúng ta không biết chuyện này sẽ đi xa thế nào đâu.

- Bác sĩ DiMatteo, tôi tin vào công lý, nếu có cái gì mờ ám ở đây, tôi muốn biết về nó.

- Chúng tôi cũng vậy, nhưng phải cẩn thận, bác sĩ Tarasoff - Abby nhìn một cách cẩn thận vào vị bác sĩ đang ngủ gật trên ghế. Cô hạ giọng như thì thầm - Hai vụ tự tử và một tai nạn, tất cả họ đều là thành viên đội cấy ghép.

Cô nhìn thấy vẻ khiếp đảm trên mặt Tarasoff và cô biết việc cảnh báo của cô có tác dụng như ý.

- Cô đang cố làm tôi sợ đấy à?

Abby gật đầu.

- Ông nên sợ, tất cả chúng ta đều nên sợ.

Bên ngoài chỗ để xe, Abby và Vivian đứng cùng nhau dưới bầu trời xám, buồn tẻ. Họ đến bằng hai xe riêng và giờ đến lúc phải đi. Dạo này ngày càng lúc càng ngắn. Mới chỉ năm giờ chiều mà trời đã mờ tối. Abby kéo áo chặt hơn và nhìn quanh, không có chiếc xe màu hạt dẻ.

- Chúng ta chưa có đủ bằng chứng, Abby. Chúng ta chưa thể yêu cầu điều tra được, nhưng nếu chúng ta cố gắng, Victor không thể giấu được mãi.

- Nina Voss không phải là người duy nhất, tôi nghĩ Bayside đã làm chuyện này trước đó rồi. Aaron có tới ba triệu đô trong tài khoản, anh ta hẳn phải được trả vào lúc nào đấy.

- Cô nghĩ là anh ta nghĩ lại?

- Tôi biết anh ta định rời Bayside, rời khỏi Boston, có lẽ họ không muốn cho anh ta đi.

- Vậy có thể chuyện đó cũng xảy ra với Kunstler và Hennessy.

Abby hít một hơi thật sâu, một lần nữa cô lại nhìn xung quanh, tìm kiếm cái xe tải đó.

- Tôi sợ điều đã xảy đến với họ.

- Chúng ta cần những cái tên khác, những vụ cấy ghép khác, hoặc là nhiều thông tin hơn về người quyên tặng.

- Tất cả những thông tin về các người quyên tặng được khóa ở phòng của điều phối viên cấy ghép, có lẽ tôi phải đột nhập và ăn trộm mất. Nếu chúng có ở đó. Cô nhớ vụ họ xếp nhầm thông tin của Nina Voss không?

- Được. Vậy chúng ta sẽ bắt đầu từ phía người nhận.

- Các ghi nhận y tế à?

Vivian gật đầu.

- Phải tìm ra cái tên của những người được cấy ghép, và những người đã ở trong danh sách đợi chờ đã đi đâu.

- Chúng ta sẽ cần thông tin giúp đỡ của NEOB.

- Đúng vậy, chúng ta cần tên và ngày tháng trước đã.

Abby gật đầu.

- Tôi sẽ làm được.

- Tôi sẽ giúp cô, nhưng Bayside không cho tôi bước vào cửa phòng họ đâu, tôi là ác mộng của họ.

- Cả hai ta.

Vivian cười như thể có cái gì đó để tự hào, cô có vẻ nhỏ bé, giống như đứa trẻ trong chiếc áo khoác quá khổ. Trông thật yếu đuối và dễ tổn thương. Bề ngoài của cô không tạo ra nhiều lòng tin nhưng ánh mắt cô thì có. Nó thẳng thắn, không khoan nhượng. Và nó nhìn thấy nhiều.

- Được rồi, Abby. Giờ nói cho tôi về Mark đi, tại sao cô giấu anh ta chuyện này?

Abby lại hít một hơi thở sâu. Câu trả lời bật ra như hơi thở.

- Tôi nghĩ anh ấy là một phần của vụ đó.

- Mark á?

Abby gật đầu, cô nhìn lên bầu trời xám.

- Anh ấy muốn đi khỏi Bayside, anh ấy nói nhiều về việc chèo thuyền đi, chạy trốn, giống như Aaron đã làm trước khi anh ta chết.

- Cô nghĩ Mark lấy tiền rồi sao?

- Vài ngày trước, anh ấy mua thuyền. Ý tôi không chỉ là một cái thuyền mà là một cái du thuyền.

- Anh ta luôn phát điên vì thuyền mà.

- Nhưng nó có giá nửa triệu đô.

Vivian không nói gì.

- Điều tệ nhất là anh ấy trả bằng tiền mặt - Abby buồn rầu nói.

Phòng lưu trữ dữ liệu trong tầng hầm của Bayside, ngay bên dưới khoa bệnh lý và nhà xác. Đây là chỗ các bác sĩ ký vào bệnh án, ghi chép, lấy các báo cáo xét nghiệm và ra các yêu cầu miêng. Căn phòng được trang trí với bàn ghế êm, thường xuyên có các bác sĩ đến làm việc, nó mở cửa đến chín giờ tối.

Lúc đó là sáu giờ tối, Abby đến phòng lưu trữ. Như cô mong đợi, căn phòng đã đến giờ ăn tối, chỉ có một thực tập sinh, bàn cô ta đầy những bệnh án.

Hơi hồi hộp, Abby tiến đến bàn và cười.

- Tôi đang tìm số liệu cho bác sĩ Wettig, ông đang làm nghiên cứu về tỷ lệ cấy ghép tim. Làm ơn giúp tôi lấy danh sách trong máy tính của cô không? Tên và số của các ca cấy ghép tim thực hiện ở đây suốt hai năm qua.

- Với những thông tin đó cô phải có đơn yêu cầu từ văn phòng.

- Họ về nhà cả rồi, tôi có thể lấy cái đơn đó lúc khác mà. Tôi muốn chuẩn bị sẵn sàng cho bác sĩ Wettig vào sáng mai, cô biết Giám đốc thế nào rồi đấy.

Viên thu ngân cười vang. Tất nhiên cô ta biết chính xác giám đốc là người thế nào. Cô ta ngồi xuống và gõ vào màn hình tìm kiếm. Dưới mục “chẩn đoán” cô ta gõ “cấy tim”, sau đó là năm thực hiện, sau đó cô ta gõ Enter.

Tên từng người hiện lên, một danh sách, số bắt đầu hiện ra. Cô ta đặt lệnh in và vài giây sau, danh sách đã có ở máy in, cô ta đưa trang giấy cho Abby.

- Có hai mươi chín tên trong danh sách, người cuối cùng là Nina Voss.

- Tôi có thể có mười bệnh án đầu tiên không? Có lẽ tôi nên bắt đầu làm việc đêm nay luôn.

Cô thực tập sinh biến mất sau tủ dữ liệu, lát sau, cô ta mang ra một đồng hồ sơ phủ bụi.

- Đây chỉ là hai bệnh án đầu tiên, tôi sẽ mang cho cô số còn lại.

Abby mang đồng hồ bệnh án ra bàn, chúng nặng thật. Mỗi một bệnh nhân cấy ghép tim có cả đồng hồ giấy tờ, và hai bệnh nhân này cũng không ngoại lệ. Abby mở tập đầu tiên ra xem.

Tên bệnh nhân là Gerald Luray, năm mươi tư tuổi, trả bằng bảo hiểm cá nhân. Cô không biết những thông tin ở đây hợp lệ đến thế nào nên cô phải copy hết chúng ra giấy. Cô cũng xem xét luôn tên, ngày tháng của các ca và những người tham gia. Cô nhận ra tất cả những cái tên: Aaron Levi, Bill Archer, Frank Zwick, Rajiv Mohandas và *Mark*. Y như cô dự đoán, không có thông tin về người cho. Chúng luôn được giữ kín. Tuy nhiên, giữa các ghi chú của các y tá thì tìm được cho đến từ Norwalk, Connecticut. Bệnh nhân được đưa đến phòng mổ để... Abby viết: 0830, lấy từ Norwalk, Conn.

Cô thực tập sinh lại mang thêm tài liệu cho Abby, thêm năm cái nữa, và trở lại để lấy thêm.

Abby làm việc qua cả giờ ăn tối. Cô không ngừng lại để ăn, không cho phép cô được nghỉ ngơi, ngoại trừ dừng lại một lát gọi cho Mark nói với anh ấy cô về muộn.

Đến giờ đóng cửa cô mới về.

Cô dừng lại ở cửa hàng McDonald trên đường về nhà và mua một suất Big Mac, gà rán và nước. Để có thêm Cholesterol lên não, cô ăn tất cả những gì đã mua, vừa ăn vừa nhìn vào phòng khách, có cả tá cô bé cậu bé hện hò, một vài cử nhân mệt mỏi. Không ai chú ý cô khi cô đang ở đó, cô ăn rất nhanh rồi ra về.

Trước khi mở máy, cô nhìn quanh, không có xe tải.

Khoảng mười giờ mười lăm phút, cô về nhà và thấy Mark đang ngủ, đèn tắt hết. Cô nghĩ mình không thể trả lời câu hỏi nào. Cô cởi bỏ đồ và nhẹ nhàng leo lên giường nhưng cô không động vào anh. Cô sợ phải chạm vào anh.

Khi anh bất ngờ trở mình và tìm cô, cô thấy toàn thân mình cứng lại.

- Hôm nay anh thấy nhớ em quá - Anh thì thầm, xoay mặt cô về phía mình và hôn cô rất lâu. Bàn tay anh bắt đầu luồn xuống eo cô và xoa mông cô. Cô không nhúc nhích, cô cảm thấy cơ thể mình căng cứng, không thể đáp lại. Cô nằm đó, nhắm mắt, tim đập thình thịch khi anh kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy cô.

Mình đang làm tình với ai vậy? Cô tự hỏi khi anh áp người vào cô.

Khi xong việc, anh bỏ cô ra, thì thầm.

- Anh yêu em.

Một lúc rất lâu sau, khi anh đã ngủ say cô mới nói.

- Em cũng yêu anh.

Bảy giờ bốn mươi phút sáng, cô trở lại phòng lưu trữ, mấy cái bàn đã bị chiếm dụng và các dược sĩ đang dọn đồng giấy tờ cho buổi sáng. Abby yêu cầu thêm 5 bệnh án nữa. Rất nhanh, cô lấy bút, ghi chép rồi trả lại bệnh án, rồi ra ngoài.

Cô ở thư viện vài tiếng, tìm thêm các bài báo cho bác sĩ Wettig. Mãi đến chiều muộn hôm đó cô mới quay lại phòng lưu trữ, rồi yêu cầu thêm bệnh án.

Vivian ăn nốt miếng pizza, sức ăn của cô luôn là điều kỳ lạ với Abby. Thân thể gầy gò đó mà lại như cái lò. Khi họ ngồi xuống ở Gianelli. Abby chỉ ăn vài miếng.

Vivian lau tay vào khăn tay.

- Vậy là Mark vẫn không biết à?

- Tôi không nói với anh ấy, tôi sợ.

- Làm sao cô có thể chịu được nhỉ? Sống trong cùng một mái nhà và không nói chuyện?

- Chúng tôi vẫn nói chuyện, nhưng không nói về chuyện đó.

Abby với lấy tập giấy tờ cô mang theo, cô giữ nó cẩn thận không cho Mark biết. Đêm qua, khi về đến nhà cô phải giấu nó vào trong bụng. Gần đây, cô giấu anh nhiều quá. Và cô không biết cô có thể chịu đựng được bao lâu.

- Abby, cô phải nói chuyện này với Mark.

- Chưa phải bây giờ, cho đến khi nào tôi biết tất cả đã.

- Cô không sợ Mark đấy chứ, phải không?

- Tôi sợ anh ấy sẽ phủ nhận mọi thứ. Và tôi sẽ chẳng biết anh ấy có nói thật hay không - Cô lừa tay vào tóc - Lạy Chúa. Thật kinh khủng, tôi đã nghĩ mình ổn định rồi cơ đấy. Tôi chẳng muốn có cái gì tồi tệ thêm nữa, tôi làm việc như điên vì nó. Bây giờ tôi không thể quyết định làm gì nữa, đi đâu tiếp nữa, tất cả những thứ tôi tính toán đều không còn phù hợp nữa.

- Cô muốn nói tới Mark hả?

- Đặc biệt là Mark.

- Trông cô kinh khủng quá, Abby.

- Tôi ngủ không ngon giấc. Tôi có quá nhiều thứ phải nghĩ không phải chỉ là Mark. Cả Mary Allen nữa. Tôi phải đợi thám tử Katzka để cho anh ta thấy tôi đang đi tới cái còng của anh ta.

- Cô nghĩ anh ta nghi cô à?

- Tôi nghĩ anh ta quá sáng suốt để không nghĩ tới.

- Cô vẫn chưa nghe anh ta nói gì mà, có lẽ anh ta sẽ bỏ qua nó, có lẽ cô tin anh ta quá đấy.

Abby nghĩ về đôi mắt trầm lắng của Bernard Katzka, cô nói.

- Anh ta quả là khó đoán, nhưng tôi nghĩ Katzka không chỉ thông minh và còn kiên định nữa, tôi sợ anh ta. Tôi thấy đủ rắc rối và lo sợ vì anh ta rồi.

Vivian ngồi ngửa ra.

- Thú vị nhỉ, con mỗi thấy thú vị vì thợ săn.

- Đôi khi tôi chỉ muốn gọi điện cho Katzka và tung hê mọi thứ, chấm dứt tất cả - Abby úp mặt vào bàn tay - Tôi mệt mỏi quá, tôi ước gì mình đi đâu đó, một tuần thôi.

- Có lẽ cô nên chuyển ra khỏi nhà Mark. Tôi có một phòng ngủ đấy, bà tôi đang dọn đi.

- Bà đi tất cả nhà các cháu của bà. Bây giờ tôi có một người bà con từ Concord đang chuẩn bị cho sự viếng thăm của cụ.

Abby lắc đầu.

- Tôi không biết nữa, vấn đề là tôi yêu Mark, tôi chỉ không tin anh ấy nữa, nhưng tôi vẫn yêu anh ấy. Tôi biết những gì chúng ta làm có thể hủy hoại anh ấy.

- Nhưng có thể cứu anh ta.

Abby nhìn Vivian một cách đau khổ.

- Tôi cứu mạng anh ấy, nhưng hủy hoại sự nghiệp của anh ấy, anh ấy chắc chắn không cảm ơn tôi đâu.

- Aaron sẽ cảm ơn cô. Kunstler sẽ cảm ơn cô, vợ con Hennessy nữa.

Abby không nói gì.

- Cô đoán chắc Mark liên quan khoảng bao nhiêu phần trăm?

- Tôi không chắc, điều đó mới khó khăn. Tôi muốn tin vào anh ấy và không có đủ bằng chứng - Cô chạm vào mớ giấy tờ của mình - Tôi đã tìm cả hai mươi lăm file rồi, một vài ca thực hiện hai năm trước đây. Tên của Mark có ở tất cả các ca.

- Archer cũng thế, Aaron cũng vậy. Điều đó chưa nói lên nhiều điều. Được, thế còn người cho?

- Thú vị đấy - Abby nhìn quanh cửa hàng và cô cúi về phía Vivian - Không phải tất cả các bệnh án đều có đề cập nội tạng cho đến từ thành phố nào, chỉ một số có nhưng rất mập mờ, bốn trong số chúng đến từ Burlington, Vermont.

- Còn Wilcox Memorial?

- Tôi không biết, bệnh viện đó chẳng bao giờ có tên trong ghi chú của y tá. Nhưng tôi thấy rất lạ là một thành phố nhỏ như Burlington lại có nhiều người chết vì não đến thế.

Vivian trao cô một cái nhìn đầy ẩn ý.

- Có cái gì đó không bình thường rồi. Chúng tôi đang đưa ra giả thiết không có gì hơn là một mạng lưới. Những người cho là những người bên ngoài hệ thống, nhưng không giải thích tại sao có nhiều người như vậy từ một thành phố. Trừ khi...

- Trừ khi người cho là bịa ra.

Cả hai im lặng.

Burlington là một thành phố của các trường đại học. Abby nghĩ thầm. Ở đó đầy các sinh viên trẻ, khỏe, với trái tim khỏe mạnh.

- Tôi có thể xem ngày của bốn vụ lấy tim ở Burlington không?

- Tôi có chúng đây, Vivian.

- Tôi sẽ kiểm tra lại chúng với dịch vụ tang lễ ở Burlington. Tìm xem ai chết vào ngày hôm đó, có thể chúng ta sẽ tìm ra tên của bốn người và tìm ra tại sao họ chết vì nào.

- Họ không có đủ hết đâu. Sao vậy nhỉ?

- Vậy ta phải đến chỗ chôn cất. Một trong hai ta sẽ đi, một chỗ dù có phải chết tôi cũng đến.

Vivian vốn bình tĩnh và can đảm. Người phụ nữ quả cảm này chẳng sợ bất cứ nguy hiểm nào.

Abby hỏi:

- Sao chị lại muốn đến đó?

- Nếu chúng ta không làm, Victor Voss sẽ thắng, và những kẻ thua cuộc sẽ giống như Josh O'Day - Cô ngừng lại và thì thào - Cô muốn vậy à, Abby?

Abby lại ôm lấy mặt.

- Không, tôi không nghĩ mình có lựa chọn nào nữa.

Xe của Mark đã ở chỗ đỗ.

Abby đỗ phía sau nó và tắt máy, cô ngồi rất lâu trong đó, tìm kiếm dũng khí để ra khỏi xe, vào nhà, đối mặt với anh.

Cuối cùng cô cũng ra khỏi xe và vào nhà.

Anh đang ở trong phòng khách xem chương trình đêm khuya. Khi cô vừa bước vào, anh tắt ti vi.

- Vivian dạo này làm ăn sao rồi?

- Cô ấy vẫn tốt. Dừng lại rất đúng điểm, cô ấy đang làm ở Wakefield.

Abby treo áo khoác lên móc.

- Hôm nay anh thế nào?

- Bọn anh có một vụ vỡ động mạch. Anh phải làm mãi tới tận bảy giờ mới xong.

- Anh ta có được cứu không?

- Không, anh ta đi rồi.

- Thật tệ, em rất tiếc.

Cô đóng cửa.

- Em mệt quá, em đi tắm đã.

- Abby?

Cô dừng lại và nhìn Mark. Họ bị chia cắt bởi căn phòng rộng, nhưng khoảng cách giữa họ thậm chí còn xa hơn.

- Chuyện gì xảy ra với em vậy? Chuyện gì thế?

- Anh biết đấy, em chỉ lo về công việc thôi.

Cô không nói gì.

- Thậm chí anh còn ít nhìn thấy em hơn. Em ở chỗ Vivian nhiều hơn ở nhà, khi em ở nhà, em cứ như là ai khác chứ không phải là em.

- Em chỉ mệt thôi, anh hiểu tại sao không?

Anh ngửa ra, có vẻ mệt mỏi.

- Anh muốn biết đấy Abby, có phải em đang hẹn hò với ai đó không?

Cô nhìn anh chăm chăm, cô không thể tin Mark lại nói vậy. Cô gần như phá lên cười vì sự nghi ngờ của anh. *Nếu chỉ đơn giản như vậy thì chúng ta cũng có khác gì những cặp đôi khác.*

- Không đâu, tin em đi.

- Tại sao em không nói chuyện với anh nữa?

- Bây giờ em đang nói với anh đây.

- Đây không phải là nói chuyện! Là anh đang cố tìm lại Abby trước đây. Hình như anh đã đánh mất cô ấy, anh mất em thật rồi - Anh lắc đầu và nhìn đi chỗ khác - Anh muốn có lại em.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, không đủ gần để chạm vào anh, nhưng đủ để cảm thấy có sự liên kết.

- Nói chuyện với anh đi, Abby, làm ơn mà.

Anh nhìn cô, và cô đột ngột nhận ra vẫn là Mark mà cô biết, vẫn khuôn mặt và nụ cười đó với cô qua bàn mổ, khuôn mặt mà cô yêu.

- Làm ơn đi - Anh nhắc lại nhẹ nhàng. Anh nắm tay cô và cô không rút lại.

Cô để anh ôm cô vào lòng, ở đó, nơi cô thường cảm thấy an toàn, cô không thể nghĩ được, cô nằm xuống dựa vào ngực anh.

- Nói cho anh nghe chuyện gì xảy ra giữa chúng ta vậy?

Cô nhắm mắt lại để ngăn những giọt nước mắt trào ra.

- Chẳng có gì.

Cô thấy vòng tay của anh ôm rất chặt quanh cô, không nhìn vào mặt anh cô biết anh có thể biết rằng cô nói dối, một lần nữa.

Bảy giờ rưỡi sáng hôm sau, Abby lại đến Bayside.

Cô ngồi trong xe một lúc, mắt nhìn via hè ẩm ướt. Mới giữa tháng mười mà thời tiết đã mang cái giá lạnh của mùa đông về. Đêm qua cô ngủ chẳng ngon giấc, thực ra cô không thể nhớ nổi lần cuối cô ngủ ngon là khi nào. Người ta có thể sống bao lâu mà không ngủ nhỉ? Nhìn vào gương xe, cô gần như không nhận ra mình nữa, trong hai tuần mà cô như già đi mười tuổi.

Ánh đèn đằng trước làm cô chú ý. Cô quay đầu lại đủ để nhìn một cái xe đang đi vào, cô đợi nó xuất hiện lại, nhưng không.

Ngay lập tức cô ra và bắt đầu đi bộ vào bệnh viện, cái vali nặng như cối đá kéo cô xuống. Bỗng ở bên phải cô, tiếng động cơ xe bất ngờ rú lên, cô quay lại, hy vọng nhìn thấy cái xe tải nhỏ nhưng chỉ có một cái xe thùng bịt kín đang lao tới.

Tim cô đập mạnh, đập liên hồi cho tới khi cô đã vào bên trong bệnh viện. Cô đi lên tầng trệt và vào phòng lưu trữ. Có lẽ đây là đợt đến cuối cùng của cô, cô chỉ còn bốn cái tên trong danh sách.

Cô đặt tập giấy lên bàn và nói:

- Xin lỗi, tôi có thể lấy bệnh án được không?

Thủ thư quay mặt về phía cô, có lẽ Abby chỉ tưởng tượng, nhưng cô thấy mặt cô ta lập tức đanh lại. Họ đã làm việc với nhau trước đó, cô ta có vẻ khá thân thiện nhưng hôm nay cô ta thậm chí còn không cười.

- Tôi cần thêm bốn bệnh án nữa.

Thủ thư nhìn vào tờ giấy yêu cầu và nói:

- Tôi xin lỗi bác sĩ DiMatteo, tôi không thể đưa cho cô được.

- Tại sao?

- Chúng không có ở đây.

- Nhưng cô còn chưa kiểm tra mà.

- Tôi được lệnh là không cung cấp thêm file nào cho cô nữa, bác sĩ Wettig ra lệnh thế. Ông ấy nói khi nào cô tới thì xin cô vui lòng tới chỗ ông ấy lập tức.

Abby cảm thấy máu dồn hết xuống mặt, cô không nói gì.

- Ông ấy nói chưa bao giờ yêu cầu ai cung cấp một bệnh án nào để nghiên cứu cả - Giọng thủ thư chột trở nên cay nghiệt. *Cô đã nói dối chúng tôi, bác sĩ DiMatteo.*

Abby không trả lời, cô thấy hình như cả căn phòng im lặng, cô quay lại và nhìn thấy ba bác sĩ khác đang ở trong phòng, tất cả đều đang nhìn cô.

Cô đi ra khỏi phòng lưu trữ.

Điều đầu tiên mà cô muốn là rời khỏi tòa nhà, để tránh phải đối mặt với Wettig và chỉ cần lái xe đi. Cô sẽ lái đi bỏ lại hàng nghìn dặm đằng sau. Cô tự hỏi sẽ mất bao lâu mới tới Florida, với bãi biển. Cô chưa tới Florida bao giờ, cô chưa từng làm những điều mà người khác làm. Cô có thể làm bây giờ, chỉ cần ra khỏi cái bệnh viện khẩn cấp này, leo lên xe và nói: *Đồ khốn, các người đã thắng.*

Nhưng cô không ra khỏi tòa nhà, cô đi vào thang máy và ấn số tầng hai.

Qua phòng hành chính mọi thứ bỗng trở nên rõ ràng với cô. Thứ nhất là cô quá cứng đầu hoặc quá ngốc không thèm bỏ chạy. Thứ hai là cô thấy bãi biển không phải là nơi thực sự cô muốn. Những gì cô muốn là mang ước mơ trở lại.

Cô ra khỏi thang máy và đi tới hội trường có trải thảm, phòng nội trú ở góc, qua phòng của Jeremiah. Khi cô đi ngang qua chỗ thư ký của Parr, cô thấy cô ta lập tức ngồi xuống và gọi điện thoại.

Abby đi vào góc tới phòng nội trú, có hai người đàn ông đang đứng ở bàn thư ký, Abby đều chưa nhìn thấy cả hai bao giờ. Thư ký nhìn cô với biểu hiện kinh khủng như thư ký của Parr, cô ta kêu lên:

- Ôi, bác sĩ DiMatteo!

- Tôi cần gặp bác sĩ Wettig.

Hai người đàn ông lập tức quay lại nhìn cô, khoảnh khắc tiếp theo Abby thấy đèn chói sáng, cô lùi lại khi thấy ánh đèn tiếp tục sáng lên. Đèn máy ảnh.

- Các người đang làm gì vậy?

- Bác sĩ, cô có thể cho ý kiến về cái chết của Mary Allen không? - Một trong hai người đó hỏi..

- Cái gì?

- Bà ấy là bệnh nhân của cô, phải không?

- Các người là ai?

- Gary Starke, *Boston Herald*. Có phải cô là một người ủng hộ cái chết êm ái không?

- Chúng tôi biết cô đã từng phát biểu về điều đó.

- Tôi chưa bao giờ nói về...

- Tại sao cô lại không ở hành lang khi trong ca trực?

Abby lùi lại.

- Tránh xa tôi ra, tôi không muốn nói chuyện với các người.

- Bác sĩ DiMatteo...

Abby quay lại và đi về phía văn phòng, cô suýt đụng phải Parr đang đi ra.

- Tôi muốn đám phóng viên các anh ra khỏi văn phòng tôi ngay - Parr hét lên và quay về phía Abby - Bác sĩ, đi với tôi.

Abby theo Parr ra khỏi chỗ đó, họ đi nhanh xuống sảnh và vào văn phòng ông ta. Ông ta đóng cửa rồi quay lại nhìn cô.

- Tờ *Tin tức* đã bắt đầu gọi điện nửa giờ trước, tờ *Globe* cũng gọi kéo theo cả đám báo chí khác.

- Brenda Hainey nói với họ à?

- Tôi không nghĩ là cô ta, có thể họ biết về vụ moocphine và lọ thuốc trong tủ của cô, những điều mà cô ta không biết.

Abby lắc đầu.

- Sao?

- Có lẽ thông tin bị rò rỉ - Parr ngồi vào ghế đằng sau bàn - Chuyện này sẽ giết chúng ta mất, một vụ điều tra hình sự, cảnh sát đang chuẩn bị lên rồi.

Cảnh sát? Tất nhiên rồi, giờ thì mọi chuyện cũng đến tai họ.

Abby nhìn Parr, cổ họng cô nghẹn ứ không nói nên lời. Cô tự hỏi liệu ông ta có phải là kẻ gây rò rỉ không nhưng rồi nhận ra là không thể. Vụ xì căng đan này cũng ảnh hưởng đến ông ta mà.

Có tiếng gõ cửa và bác sĩ Wettig đi vào.

- Tôi phải làm thế quái nào với đám phóng viên đó nhỉ?

- Ông sẽ phải chuẩn bị một bài phát biểu, giám đốc. Susan sẽ giúp ông, cô ta đang tới đây. Cho tới lúc đó thì không ai được nói gì cả.

Wettig gật đầu, rồi ông quay sang nhìn Abby.

- Tôi xem vali của cô được chứ?

- Tại sao ạ?

- Cô biết tại sao mà, cô không có thẩm quyền tìm kiếm những thứ đó. Đó là bí mật và là vấn đề nhạy cảm. Tôi muốn cô giao cho tôi toàn bộ những ghi chép của cô.

Cô không nói gì. Không làm gì.

- Tôi không nghĩ một vụ kiện ăn trộm khác sẽ giúp cô đâu.

- Ăn trộm ư?

- Bất cứ thông tin nào cô lấy ra từ nghiên cứu bất hợp pháp đều là ăn trộm, đưa tôi vali, nhanh lên.

Abby đưa nó cho ông ta và không nói gì cả. Cô nhìn ông mở nó ra, xem các tờ giấy và ghi chú của cô. Cô chẳng thể làm gì ngoài giờ đầu chịu thất bại, một lần nữa họ lại đánh bại cô. Họ đã phủ đầu trước và cô không kịp chuẩn bị. Lẽ ra cô phải cẩn thận hơn nhưng cô lại quá tập trung vào việc xem mình sẽ nói gì để giải trình.

Ông ta đóng cặp lại và đưa cho Abby.

- Tất cả đấy à?

Cô chỉ gật đầu.

Wettig im lặng nhìn cô một lát, rồi ông lắc đầu.

- Lẽ ra cô sẽ là một bác sĩ khá đấy, nhưng giờ tôi nghĩ đã đến lúc cô cần giúp đỡ. Tôi nghĩ cô nên xem lại tinh thần của mình, và tôi sa thải cô khỏi đội, bắt đầu từ hôm nay - Quá ngạc nhiên nhưng cô vẫn nhận thấy sự nuối tiếc chân thành trong giọng nói của ông - Tôi rất tiếc.

Thám tử Lundquist là một mẫu người đẹp trai tóc vàng lý tưởng, anh nói chuyện với Abby hai tiếng trong phòng kính, nếu anh có ý định làm cô hoảng sợ thì có vẻ chiến thuật của anh đang hoạt động hiệu quả. Ở thị trấn nhỏ bé Maine nơi Abby lớn lên, các cảnh sát là những người vẫy chào bạn trong xe, hay đi bộ một cách hào hứng quanh thành phố với chùm chìa khóa leng keng ở thắt lưng, những người trao học bổng danh dự cho các sinh viên. Họ không phải là người làm bạn thấy sợ.

Nhưng Abby thấy sợ Lundquist, cô sợ anh từ lúc anh bước vào phòng và đặt máy ghi âm lên bàn, cô còn thấy sợ hơn khi anh lấy ra cái thẻ từ túi áo và đọc lên. Cô là người đã bước vào đồn cảnh sát, cô đề nghị được nói chuyện với Katzka. Thay vì Katzka họ lại đem Lundquist tới cho cô, và anh ta hỏi cô với cái cách không thèm che giấu tính hiếu chiến của một điều tra viên.

Cửa mở, cuối cùng Katzka cũng bước vào, việc nhìn thấy người quen làm Abby cảm thấy đỡ hơn nhưng anh ấy lại chẳng tỏ thái độ gì cả. Anh ấy đứng đối diện cái bàn và tỏ thái độ rất đáng sợ.

- Tôi biết cô đã không gọi luật sư, cô có muốn gọi không? - Anh ta hỏi.

- Tôi bị bắt à?

- Không, tạm thời thì chưa.

- Tức là tôi muốn đi lúc nào cũng được sao?

Anh ta ngừng lại và nhìn Lundquist.

- Đây chỉ là hỏi cung bước đầu thôi.

- Vậy ông có nghĩ tôi cần luật sư không?

Katzka lại lần nữa ngập ngừng.

- Đó là quyết định của cô.

- Xem nào, tôi tự vào đây, tôi làm vậy vì tôi muốn nói chuyện với anh. Tôi nói cho anh chuyện gì đã xảy ra. Tôi sẵn sàng trả lời các câu hỏi của người đàn ông này, nhưng nếu các anh định bắt giữ tôi thì vâng, tôi sẽ gọi luật sư. Nhưng tôi muốn làm rõ từ đầu là không phải bởi vì tôi làm gì sai cả - Cô nhìn vào mắt Katzka - Vậy nên tôi đoán câu trả lời của tôi là, tôi không cần một luật sư.

Một lần nữa, Katzka và Lundquist trao nhau một ánh nhìn khó hiểu và rồi Lundquist nói:

- Cô ta là của anh đấy, Sên Mập - Nói rồi anh ta đi ra.

Katzka ngồi xuống bàn.

- Tôi đoán anh sẽ hỏi tôi như anh ta.

- Tôi đã bỏ lỡ đoạn đầu nhưng tôi nghĩ tôi nghe thấy hầu hết các câu trả lời của cô. Anh ta hất đầu về phía tấm gương, nó là một cửa sổ, cô nhận ra điều đó. Anh ta lắng nghe cuộc hội thoại của cô và Lundquist. Cô tự hỏi bao nhiêu người khác đang nghe sau tấm kính đó, câu chuyện của cô. Cô cảm thấy như mình bị phơi bày, bị tra tấn. Cô lay lay cái ghế quay lại và thấy mình đang đối diện thẳng với Katzka.

- Vậy anh định hỏi tôi gì nào?

- Cô nói ai đó đang kiểm chuyện với cô? Cô nói cho tôi nghe là ai thế?
- Tôi nghĩ là Victor Voss, giờ tôi không chắc.
- Cô có kẻ thù nào khác không?
- Không.
- Ai đó không thích cô tới mức ghét cả bệnh nhân của cô à?
- Có lẽ đó không phải vụ giết người, mức moocphine cao quá mà chưa được thâm định.
- Vậy à? Bà Mary được chôn cất vài ngày trước, và vụ đó được khơi ra bởi cháu bà ta à? Đội kiểm nghiệm đã xác định sáng nay.

Abby tiếp nhận thông tin của ông ta trong im lặng, cô có thể nghe thấy tiếng máy ghi âm đang chạy, cô ngồi lại sâu hơn vào chiếc ghế, giờ chẳng có câu hỏi nào cả, Allen đã chết vì thuốc quá liều.

- Bác sĩ, vài ngày trước cô nói có cái xe màu tím theo cô à?
- Xe tải nhỏ, màu hạt dẻ, tôi đã thấy nó lại, hôm nay.
- Cô có nhớ biển số không?
- Tôi không nhìn rõ.
- Để tôi xem tôi liệu có đúng không nào. Ai đó đã tiêm moocphine quá liều cho bệnh nhân của cô, bà Allen. Anh ta hoặc cô ta ném lọ moocphine đã hết vào trong tủ của cô. Và giờ cô đang bị theo dõi bởi một cái xe tải, tất cả những điều đó là do Victor Voss?

- Tôi nghĩ vậy, nhưng có thể là ai đó khác.

Katzka ngồi lùi lại và nhìn cô, cái nhìn bắn khoăn lan cả xuống vai của anh ta, giờ đang cúi về phía trước.

- Cho tôi biết về vụ cấy ghép đi.

- Tôi đã nói cả rồi.

- Tôi không rõ nó liên quan gì tới vụ bà Allen chết.

Cô hít một hơi thật sâu. Cô đã nói với gã kia toàn bộ câu chuyện về Josh O'Day và những nghi vấn xung quanh vụ của Nina Voss. Lại một sự phỉ phạm thời gian nữa đây, cảm thấy mệt mỏi, cô nhắm mắt lại:

- Tôi xin ly nước.

Lundquist rời căn phòng, khi anh ta đi, cả cô và Katzka không ai nói một lời, cô ngồi đó, nhắm mắt, hy vọng mọi thứ qua đi, nhưng không. Cô vẫn ở căn phòng này, trả lời các câu hỏi, y như nhau, mãi mãi. Có lẽ cô nên gọi một luật sư, có lẽ cô nên ra ngoài. Katzka nói rằng cô chưa bị bắt, vẫn chưa.

Lundquist quay lại với một cốc nước, cô uống một hơi hết sạch và đặt cái cốc rỗng không lên bàn.

- Vậy còn vụ ghép tim thì sao, bác sĩ?

Cô thở dài:

- Tôi nghĩ đó là cách Aaron kiếm được ba triệu đô, bằng việc tìm kiếm người cho cho các bệnh nhân lắm tiền không muốn phí thời gian chờ đợi.

- Chờ đợi?

Cô gật đầu.

- Ở nước này, chúng ta có năm nghìn người cần tim cấy ghép, rất nhiều người chết vì thiếu tim. Người cho phải là người trẻ và khỏe, có nghĩa là phần lớn những người cho là nạn nhân của bệnh não, thế vẫn là chưa đủ đâu.

- Vậy ai quyết định bệnh nhân nào được cho?

- Hệ thống máy tính, hệ thống vùng chúng ta được điều hành bởi Ngân hàng nội tạng England, tất nhiên họ rất công bằng. Anh sẽ được ưu tiên dựa trên điều kiện sức khỏe của anh.

- Điều đó có nghĩa là nếu anh ở tốp dưới của danh sách, anh sẽ phải đợi lâu đấy. Nếu anh giàu, anh sẽ lo lắng mình có thể chết tiêu trước khi nhận được tim. Rõ ràng, anh phải tìm cách ra ngoài mà lấy tim chứ.

- Có thể như thế sao?

- Có lẽ liên quan tới chợ đen. Có một cách để giữ những người cho không ở trong danh sách của hệ thống và chuyển thẳng tim đến cho bệnh nhân, hoặc đó là khả năng tồi tệ nhất.

- Nghĩa là gì?

- Sinh ra những người cho mới.

- Cô muốn nói tới giết người à? - Lundquist hỏi - Vậy còn tất cả xác của họ thì sao? Các báo cáo mất tích thì sao?

- Tôi không nói chuyện đó đang xảy ra. Tôi chỉ nói là có thể - Giọng cô đã bình tĩnh hơn - Tôi nghĩ Aaron Levi có phần trong đó, lý do của ba triệu đô.

Vẻ mặt của Katzka liền thay đổi. Anh bắt đầu chú ý những tình tiết mà cô đưa ra.

- Ông không thấy sao? Bây giờ tôi phải quan tâm chuyện này, vì tôi có đến mấy cái đơn kiện bị hủy bỏ, họ hy vọng tôi ngừng lại, nhưng tôi vẫn tiếp tục, và giờ họ phải tìm cách thủ tiêu tôi, vì tôi có thể tung hê mọi thứ, tôi có thể phá hủy mọi thứ.

- Vậy tại sao họ không giết cô? - Lundquist hỏi.

Cô ngừng lại.

- Tôi không biết, có lẽ họ nghĩ tôi chưa biết nhiều, hoặc họ sợ. Có thể là quá sớm sau cái chết của Aaron.

- Rất thông minh đấy - Lundquist cười.

Katzka ra dấu bảo anh ta câm miệng.

- Bác sĩ DiMatteo, tôi sẽ chân thành với cô, đây thực sự không phải vở kịch đâu.

- Tôi là người duy nhất nghĩ vậy.

- Tôi có thể tự đề xuất không? - Lunquist nói - Như thế sẽ hoàn chỉnh hơn - Anh ta đi tới phía bàn và nhìn Abby - Bệnh nhân Allen của cô đang chịu đựng đau đớn, có lẽ bà ta nhờ cô giúp đỡ vượt qua chướng, có lẽ cô nghĩ đó là chuyện nhân đạo nên làm và cô cho bà ta một liều, vấn đề là, một y tá nhìn thấy và cô ta gửi thư nặc danh tới cho Brenda, đột nhiên cô gặp rắc rối,

bởi lòng trắc ẩn của mình, giờ cô đối mặt với bản án, tù tội, thật kinh khủng, phải không? Vậy nên cô mới đến đây và đưa ra một mớ giả thuyết. Ai có thể đồng ý hay chối bỏ, chẳng quan trọng.

- Không phải chuyện như vậy đâu.

- Vậy thì là chuyện gì?

- Tôi đã nói rồi, nói tất cả...

- Cô có giết Mary Allen không?

- Không - Cô đứng dậy, dựa vào bàn và thấy bàn tay mình nắm lại - Tôi không giết bệnh nhân của mình.

Lundquist nhìn Katzka.

- Cô ta không giỏi nói dối, phải không? - Rồi anh ta đi ra.

Katzka và Abby không nói gì.

Sau đó, cô hỏi, nhẹ nhàng.

- Tôi có bị bắt không?

- Không, cô có thể về.

Cả hai cùng đứng dậy, họ nhìn nhau như thể ngầm hiểu cuộc nói chuyện kết thúc.

- Tại sao tôi được thả?

- Để điều tra thêm.

- Anh nghĩ tôi có tội không?

Anh ta im lặng, cô biết đó không phải là một câu hỏi anh ta có thể trả lời, anh ta có vẻ đang cân nhắc mức độ thành thật của mình, rồi anh ta chọn cách lẩn tránh.

- Bác sĩ Hodell đang chờ cô, anh ấy đang ở bên ngoài - Anh ta quay lưng mở cửa - Tôi sẽ nói chuyện với cô sau, bác sĩ.

Cô đi xuống và đến phòng chờ.

- Abby? - Mark gọi cô.

Cô để anh kéo cô vào lòng nhưng cơ thể cô vô cảm lạ lùng. Như thể cô đang lơ lửng trên đầu cả hai, quan sát hai người lạ đang ôm hôn nhau.

Và từ khoảng cách đó, cô nghe anh nói:

- Chúng ta về nhà thôi.

Qua cửa kính, Katzka nhìn theo cặp đôi đang đi ra cửa, quan sát Hodell ôm chặt người phụ nữ như thế nào. Đó không phải là chuyện các cảnh sát thường thấy. Vuốt ve, tình yêu. Anh thường thấy các cặp đôi chửi bới nhau, buộc tội nhau. Katzka thấy mình không hoàn toàn miễn dịch với chuyện đó, anh cũng muốn được ôm ấp cơ thể một phụ nữ.

Nhưng tình yêu là thứ lâu lắm rồi anh không cảm nhận được, anh cảm thấy ghen tị với Mark.

- Này Sên! - Ai đó gọi - Đường dây số ba nhé.

Katzka cầm lấy điện thoại và nói:

- Katzka nghe đây.

- Đây là phòng xét nghiệm, giữ máy cho bác sĩ Rowbotham nhé.

Anh đợi, mắt quay lại phòng chờ, và thấy cặp đôi đã đi khỏi. Một cặp đôi có mọi thứ: tiền, sự nghiệp chói sáng. Sao cô ta có thể liều mình để xua đi nỗi đau của một bệnh nhân?

Rowbotham nói.

- Sên bò!

- Ừ, gì thế.

- Ngạc nhiên nhé.

- Lành hay dữ?

- Bất ngờ thôi. Tôi có mẫu xét nghiệm tế bào C5C- MS từ Levi.

- Tôi nghĩ anh đã tìm ra mọi thứ? - Katzka nói.

- Chúng tôi đã tiến hành các xét nghiệm thông thường, narcotic, bard, nhưng đó là những thứ thông thường thôi. Chúng ta đang nói về bác sĩ này mà, nên chúng tôi không chỉ dừng lại ở những xét nghiệm thông thường. Tôi đã kiểm tra các thứ khác và phát hiện ra suczi clorua.

- Đó là cái quái gì vậy?

- Một hợp chất phong tỏa tế bào thần kinh, cùng với các loại axit trong cơ thể, gây hiệu ứng như d-tubocurarine.

- Thuốc độc à?

- Ừ, nhưng hơi khác một chút. Nó được dùng trong các phòng mổ thường xuyên, để làm co cứng các cơ cho việc phẫu thuật, dễ lấy ven hơn.

- Ý anh là anh ta bị tê liệt?

- Hoàn toàn không chống cự được. Tệ nhất là anh ta nhận thức được nhưng không làm gì được - Rowbotham ngừng lại - Cách tệ hại nhất để chết đấy.

- Thuốc vào cơ thể thế nào?

- Tiêm thôi.

- Nhưng có thấy vết tiêm nào đâu?

- Trên đầu ấy, giấu sâu trong tóc. Chỉ nhỏ như mũi kim thôi, làm sao mà biết được, ta dễ dàng bỏ qua vì cho rằng nó giống như viêm da.

Katzka nghĩ một lát, anh nhớ Abby đã nói tới cái gì đó mà anh vẫn chưa bám vào để theo dõi tiếp.

Anh nói.

- Anh có thể tìm giúp tôi hai báo cáo khám nghiệm tử thi của sáu năm trước không? Một nháy xuống cầu Tobin tự tử - Lawrence Kunstler.

- Đánh vắn cho tôi... được rồi, tiếp.

- Bác sĩ Hennessy, tôi không nhớ tên lắm, nhưng ba năm trước đây, ngộ độc CO₂, chết cả nhà.

- Tôi nhớ vụ đó đấy, có em bé.

- Chính nó đấy, tôi sẽ xem liệu có cái gì hay không.

- Anh đang tìm kiếm điều gì , Sên Mập?

- Tôi không biết, có lẽ cái gì đó bị bỏ sót trước đây và giờ ta phải lấy lại.

- Một cái chết sáu năm trước à, anh sắp thành kẻ lạc quan rồi đấy.

- Thêm hoa nữa, bà Voss. Chúng vừa được chuyển đến, bà có muốn để nó ở đây không, hay tôi đem ra phòng ngoài?

- Đem chúng vào đây nhé.

Nina đang ngồi bên cửa sổ yêu thích của mình, bà nhận những lọ hoa được đem vào phòng ngủ và đặt xuống bàn. Giờ bà đang băn khoăn với việc sắp xếp.

- Đem chúng lại đây, gần tôi ấy.

- Tất nhiên rồi, thưa bà.

Người hầu gái đem lọ hoa tới cái bàn trà nhỏ bên cạnh Nina, cô tạo chỗ cho nó bằng cách đem đi lọ lyly.

- Chúng không phải hoa thường phải không?

Hầu gái nói và giọng của cô không lấy gì làm tán thưởng khi cô nhìn lọ hoa:

- Không ạ.

Nina cười. Đôi mắt của người làm vườn của cô đã nhạt và soi xét các màu sắc. Cây xô nga và hoa nón tím, cúc. Nhiều cúc. Chỉ đơn giản thôi, không phải hoa đặc biệt. Sao có thể tìm thấy cúc vào mùa này nhỉ?

Bà luồn tay vào nụ hoa và cảm thấy vị hè muộn, bà nhớ mảnh vườn mà bà quá ốm không chăm sóc được, giờ mùa hè qua rồi, căn nhà mới của họ ở New Port đóng cửa vào mùa đông. Bà ghét mùa này, mảnh vườn bị tàn phá. Bà quay lại ngôi nhà ở Boston với mái nhà màu vàng và cửa hình bán nguyệt với phòng tắm lát đá hoa cương.

Bà thấy tất cả tối tăm, ngôi nhà mùa hè của họ thì tràn ngập ánh nắng và mùi của biển, ngôi nhà này chỉ làm bà nhớ mùa đông, bà lấy bông hoa cúc lên và ngửi.

- Bà nên để lọ lyly cạnh bà thì hơn. Mùi của nó thật dễ chịu - Cô người hầu gợi ý.

- Tôi chỉ thấy nhức đầu. Ai gửi thế?

Hầu gái mở phong bì nhỏ dán trên lọ hoa và đọc.

- Gửi bà Voss, chúc bà mau bình phục, Joy.

- Tôi không quen ai tên thế cả.

- Có lẽ họ sẽ đến thăm bà, bà có muốn nằm lại giường không? Ông nhà nói bà nên nghỉ ngơi.

- Tôi nằm trên giường quá đủ rồi.

- Nhưng...

- Tôi sẽ đi ngủ sau, tôi muốn ngồi đây một lát, một mình.

Hầu gái lưỡng lự, rồi cô gạt đầu rời khỏi căn phòng.

Cuối cùng mình cũng được yên thân, Nina nghĩ.

Suốt cả tuần rồi, từ khi rời viện, bà bị bao bọc bởi mọi người. Các y tá riêng, các bác sĩ, người phục vụ và Victor. Anh ấy đọc các tấm thiệp, trả lời điện thoại của bà và luôn bên giường bà, bảo vệ bà, cách ly bà, cầm tù bà.

Bởi vì anh ấy yêu bà, có lẽ anh ấy yêu bà quá nhiều.

Bà nhẹ nhàng đặt mình xuống ghế và thấy mình nhìn chăm chăm lên bức tranh chân dung họ chụp sau khi cưới. Victor đã yêu cầu, và thậm chí chọn cả quần áo cho bà mặc, một cái váy dài lụa với hoa hồng. Trong ảnh bà đang đứng trên thuyền, một bó hồng trắng trên tay, tay kia nắm vào cái dây đu bên cạnh. Nụ cười của bà e thẹn, ngập ngừng như thể đang nghĩ: *mình chỉ thuộc về một người.*

Giờ bà đã thấy bức chân dung đó là bà lúc trẻ, bà nhận ra mình chỉ thay đổi chút xíu từ khi lấy chồng, là cô dâu bé nhỏ trong vườn. Nhiều năm đã trôi qua, bà đã mất đi sức khỏe nhưng vẫn là người phụ nữ mà Victor Voss sở hữu.

Bà nghe thấy tiếng bước chân của anh ấy, hình như anh ấy đang lên phòng ngủ.

- Louisa nói với anh em vẫn ngồi đây. Em nên chớp mắt đi một lát.

- Em ổn mà.

- Trông em không ổn lắm đâu.

- Đã ba tuần rưỡi rồi, bác sĩ Archer nói người khác thậm chí còn đi lại được.

- Em không giống họ, em nên ngủ đi.

Bà bắt gặp ánh mắt của Victor, bà nói chắc chắn.

- Em muốn ngồi đây, Victor, em muốn nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Nina, anh chỉ muốn điều tốt nhất cho em.

Nhưng bà đã quay mặt đi và nhìn ra công viên, dưới gốc cây, lá đã ngả màu.

- Em muốn đi loanh quanh.

- Còn quá sớm.

- Đến công viên, dòng sông, bất cứ đâu, chỉ cần ra khỏi ngôi nhà này.

- Em đang không nghe anh, Nina.

Bà thở dài, buồn bã.

- Anh mới là người đang không nghe.

Im lặng.

- Cái gì thế này? - Ông ta chỉ vào lọ hoa.

- Chúng vừa được gửi đến.

- Ai gửi chúng vậy?

Bà lắc đầu.

- Người nào đó tên Joy.

- Em nhặt ngoài đường cũng được thứ này.

- Vậy nên người ta gọi nó là hoa dại.

Ông ta bỏ lọ hoa ra và mang lọ lyly lại.

- Ít nhất thứ này cũng không phải là cỏ dại - Nói rồi ông ta đi ra khỏi phòng.

Bà nhìn lọ lyly. Chúng đẹp hoàn hảo, nhưng chúng làm bà muốn ốm thêm. Bà chớp mắt, một dòng nước mắt trào ra, bà nhìn thấy chiếc phong bì nhỏ trên bàn. Là người đã gửi bó hoa dại.

Joy, là ai thế nhỉ? Bà băn khoăn.

Bà mở nó ra và thấy có dòng chữ được viết phía sau tấm card.

Có vài bác sĩ luôn nói sự thật.

Dưới là số điện thoại.

Abby ở nhà một mình khi Nina gọi cô, lúc đó khoảng năm giờ chiều.

- Bác sĩ DiMatteo phải không? Người luôn nói sự thật.

- Bà Voss, bà nhận được hoa của tôi rồi sao?

- Vâng, cảm ơn cô và tôi có nhận được cả cái ghi chú của cô nữa.

- Tôi tìm mọi cách để liên hệ với bà, thư, điện thoại, nhưng không ăn thua.

- Tôi ở nhà cả tuần.

- Nhưng bà không được gọi điện.

Yên ắng, rồi im lặng một lát.

- Tôi biết.

Cô ta không biết mình bị cầm tù thế nào, cô ta chẳng biết mình đã bị chồng cách ly khỏi thế giới bên ngoài.

- Có ai đang nghe cuộc điện thoại này không? - Abby cẩn thận hỏi.

- Tôi ở một mình, chuyện gì vậy?

- Tôi cần gặp bà, tôi cần gặp bà mà không để chồng bà biết. Bà sắp xếp được không?

- Nhưng nói cho tôi biết lý do trước đã.

- Không thể nói qua điện thoại được.

- Tôi sẽ không gặp cô nếu cô không nói cho tôi biết.

Abby ngậm ngừng.

- Về tim của bà.

- Vậy sao?

- Không ai biết nó từ đâu ra hay nó là tim của ai - cô ngừng lại một giây rồi nhẹ nhàng hỏi - Bà biết không, bà Voss?

Một sự im lặng kèm theo tiếng Nina thở, gấp và đột ngột.

- Bà Voss?

- Tôi phải đi.

- Đợi đã, khi nào chúng ta gặp nhau.

- Mai.

- Máy giờ, ở đâu?

Lại im lặng, rồi tiếng bà xen lẫn tiếng thở.

- Tôi sẽ tìm cách.

Mưa bắt đầu rơi xuống đầu Abby ngày càng nhiều hơn, hơn bốn mươi phút rồi, cô đứng đây đợi Nina trước cửa Celluci. Một đoàn xe tải dừng lại để dỡ hàng, những người đàn ông đang mang những chiếc thùng các tông và những cái sọt đi, trong đưng toàn thuốc lá Snapple, Frito-lay, Winston, bánh Debbie và snack cho trẻ con.

Đã bốn giờ hai mươi phút, trời bắt đầu mưa nặng hạt hơn, kèm theo gió, nước mưa thấm vào giầy của Abby. Chân cô tê cóng, một giờ đã trôi qua mà không thấy Nina Voss đâu.

Abby do dự khi một chiếc xe tải chở thức ăn Progresso đột ngột tiến đến gần và nhấn còi. Khi cô nhìn lên, cô thấy một chiếc Limousine đen dừng bên kia đường và cửa xe hạ xuống khi lái xe gọi:

- Bác sĩ DiMatteo! Lên xe đi.

Cô do dự, xe quá tối không nhìn thấy bên trong, nhưng cô có thể thấy có ai đó ngồi băng ghế sau.

- Chúng ta không có nhiều thời gian đâu - Lái xe giục Abby.

Cô băng qua đường, để đầu trần dưới mưa và mở cửa xe. Nước chảy nhỏ giọt xuống sàn xe, cô tập trung vào người ngồi phía sau, cô gần như không nhận ra bà ta. Trong bóng tối của chiếc xe, Nina Voss trông nhợt nhạt, da bà ta trắng bệch.

- Vui lòng vào đi, bác sĩ - Bà Nina bảo.

Abby ngồi bên cạnh bà ta và đóng cửa, chiếc xe lao đi không tiếng động.

Nina trông thực sự kinh khủng trong chiếc áo khoác đen và khăn quàng, mặt bà ta như đang trôi bồng bềnh, không sức sống trong bóng tối của chiếc xe. Đó không phải là viễn cảnh một bệnh nhân đang hồi phục. Abby nhớ đến Josh, khuôn mặt hồng hào và đầy sức sống của cậu bé.

Nina Voss trông như xác chết.

- Tôi xin lỗi đã đến muộn, chúng tôi mãi mới ra khỏi nhà được.

- Chồng bà biết không?

- Không - Nina ngồi sâu vào ghế, mặt bà ta chìm trong bóng tối - Tôi đã nghiệm ra rằng bí mật của hôn nhân hạnh phúc là im lặng, bác sĩ ạ.

- Có vẻ không giống một cuộc hôn nhân hạnh phúc.

- Có đấy, rất lạ - Nina mỉm cười và nhìn ra ngoài cửa sổ, những hạt mưa làm bóng tối dày hơn, nó đang che chở cho bà - Những người đàn ông cần che giấu nhiều thứ, hầu hết là về bản thân họ. Thật buồn cười là họ không chịu thừa nhận chúng, họ nghĩ họ đang quan tâm ta, nhưng qua thời gian, ta biết sự thật là gì - Bà quay sang Abby - Giờ tôi muốn biết, Victor đã làm gì.

- Tôi hy vọng bà có thể nói cho tôi biết.

- Cô nói có cái gì đó với tim của tôi à? - Nina đặt tay lên ngực, trong bóng tối của chiếc xe, giống như cử chỉ làm dấu thánh: Cha Con và Thánh thần - Cô biết những gì?

- Tôi biết quả tim không đến qua những kênh thông thường. Hầu hết nội tạng phải qua hệ thống đăng ký mới tới được người nhận, nhưng của bà thì không, theo như ngân hàng nội tạng bà đâu có được nhận.

Nina sửng người, tay vẫn đặt lên ngực.

- Vậy nó từ đâu ra?

- Tôi không biết, còn bà? Tôi nghĩ chồng bà biết đấy.

- Sao?

- Ông ta mua nó.

- Không thể mua tim được.

- Có đấy, có tiền mua tiên cũng được.

Nina không nói gì, bà ta im lặng và sự im lặng đó thừa nhận sự thật kinh hoàng: *tiền có thể mua được mọi thứ.*

Xe chạy đến đường Embankment, họ đang đi dọc theo sông Charles, mặt sông xám một màu và mưa dày đặc.

Nina hỏi.

- Sao cô biết?

- Gần đây tôi rảnh - cô cũng thấy ngạc nhiên là bỗng nhiên mình thất nghiệp - Tôi tìm ra nhiều thứ trong vài ngày thôi, không chỉ về tim của bà, mà còn về những thứ khác, càng tìm tôi càng thấy sợ ông chồng của bà.

- Tại sao cô lại tìm tôi về chuyện này? Sao cô không đến nhà chức trách?

- Bà không biết à? Gần đây tôi có biệt danh mới. Bác sĩ Hemlock. Họ nói tôi giết bệnh nhân, không biết có đúng không nhưng người ta sẵn sàng tin điều tệ nhất - Abby nhìn ra bờ sông - Tôi không việc làm, không uy tín, không bằng chứng.

- Cô có gì?

- Tôi chỉ có sự thật.

Xe chạy qua một khúc quanh, nước chảy xuống gầm xe, họ đã đi khỏi bờ sông và tới con đường Back Bay Fen.

- Khoảng mười giờ hôm có ca phẫu thuật của bà - Abby nói - Bệnh viện Bayside nhận được điện thoại cho biết người cho tim đã có, ở Burlington, Vermont. Ba tiếng sau đó, tim được chuyển tới bệnh viện chúng tôi. Vụ lấy tim được cho là tiến hành ở bệnh viện Wilcox Memorial, bởi bác sĩ tên Tim Nicholls. Việc cấy ghép cho bà được tiến hành và không có gì khác biệt cả,

nó giống như nhiều ca đã làm ở Bayside, nhưng chỉ có điểm khác duy nhất: Không ai biết tim của bà từ đâu ra.

- Cô đã nói nó đến từ Burlington mà.

- Tôi đoán thế nhưng bác sĩ Nicholls gì đó biến mất tăm, có lẽ anh ta bị giấu đi hoặc chết rồi cũng nên. Còn bệnh viện Wilcox phủ nhận việc lấy tim hôm đó.

Nina lại im lặng, bà ta giấu mình trong chiếc áo khoác.

- Bà không phải là người đầu tiên - Abby nói - ít nhất có bốn người rồi, tôi đã xem các bệnh án của hai năm trước, giống y như bà. Bayside cũng nhận được điện thoại từ Burlington thông báo có người cho, và tim được chuyển tới đội của chúng tôi sau nửa đêm, rồi tim được ghép và tất cả thể là xong. Nhưng sai phạm là ở đó, chúng tôi đang nói về bốn quả tim, bốn người chết. Tôi và bạn tôi đã tìm hiểu dịch vụ tang lễ ở Burlington rồi, hôm đó chẳng có ai chết cả.

- Vậy nó từ đâu ra?

Abby ngừng lại, cô bắt gặp ánh mắt không tin tưởng của Nina.

- Tôi không biết.

Chiếc xe chạy tới phía bắc và lại trở về sông, họ đang hướng về đồi Beacon.

- Tôi không có bằng chứng, tôi không thể chuyển nó cho NEOB hay bất cứ ai, họ biết tôi đang bị điều tra, họ nghĩ tôi bị điên, thế nên tôi mới đến gặp bà. Cái đêm tôi gặp bà ở phòng chăm sóc đặc biệt ấy, tôi nghĩ con người này có thể tin tưởng được. Tôi cần bà giúp, Nina.

Một lúc sau, Nina không nói gì, bà cũng không nhìn Abby mà nhìn về đằng trước, rồi đột ngột ngẩng đầu lên, mặt như miếng xương bọc da trắng bệch. Cuối cùng bà quyết định, bà thở dài và nói.

- Tôi sẽ để cô xuống đây, có tiện không?

- Bà Voss, chồng bà đã mua một quả tim, nếu thế, người khác cũng có thể. Chúng ta không biết ai cho cả, chúng ta không biết làm sao họ có...

- Dừng ở đây - Nina nói với tài xế.

Chiếc xe dừng lại.

- Làm ơn xuống đi.

Abby không chịu xuống, cô ngồi im không nói gì, mưa rơi trên mái xe.

- Làm ơn - Nina thì thầm. Tôi nghĩ tôi có thể tin cô, nhưng...

Abby nói, lắc đầu.

- Tạm biệt bà Voss.

Một bàn tay nắm tay cô, Abby quay lại bắt gặp cái nhìn chan chứa của Nina.

- Tôi yêu chồng tôi, và anh ấy cũng vậy.

- Như vậy thì có thể bỏ qua mọi thứ sao?

Nina không trả lời

Abby bước ra và đóng cửa xe lại. Cái xe lao đi. Khi nhìn chiếc xe biến mất hút, Abby nghĩ mình sẽ không bao giờ gặp lại bà ta nữa.

Sau đó, vai run lên, Abby bước đi trong mưa.

- Về nhà chứ, bà Voss? - Người lái xe nhẹ nhàng hỏi.

- Ừ, về thôi.

Bà lại chui sâu vào trong chiếc áo len đen và nhìn mưa qua cửa sổ, bà nghĩ về việc sẽ nói gì với Victor, nói gì đây.

Đây là tình yêu của chúng ta, bà nghĩ, bí mật nối tiếp bí mật, và anh đang giữ bí mật kinh khủng nhất.

Bà cúi đầu xuống và khóc, vì Victor, và vì những gì xảy đến với cuộc hôn nhân của họ. Bà biết bà phải làm gì, và bà sợ.

Mưa như nước mắt rơi ngoài cửa xe, và chiếc Limousine đưa bà về nhà, với Voss.

Shu-Shu cần tắm rồi đấy, các cậu bé lớn hơn nói điều này mấy ngày nay rồi, còn dọa sẽ ném Shu-Shu xuống biển nếu Aleksei không tắm cho nó. Nó bốc mùi và là tại cậu đấy, chúng nói. Aleksei không nghĩ thế, nó thích mùi của Shu-Shu, nó chưa bao giờ được tắm cả, và nó mang ký ức của Aleksei, nó làm cậu nhớ tới bữa ăn đêm qua, Nadiya cho cậu gấp đôi (và cười với cậu nữa chứ). Mùi thuốc lá mốc của chú Misha, ấm áp, mùi chua chua là của buổi sáng cuối cùng ở Easter khi họ cười và cùng ăn trứng rán và cậu làm đổ súp lên đầu Shu-Shu. Khi nó nhắm mắt và thở sâu, nó cảm thấy có cái gì đó bảo vệ nó, nhiều năm rồi.

Đó là cái không ra chua hay ngọt, cậu nhận ra nó bởi cảm giác thời thơ ấu của mình, mùi được quan tâm, chăm sóc và yêu thương.

Ôm Shu-Shu vào lòng, Aleksei chui sâu hơn vào trong chăn, mình sẽ không bao giờ tắm cho Shu-Shu đâu, nó nghĩ.

Nhưng rồi cũng chẳng có nhiều đứa ép nó tắm cho Shu-Shu. Năm ngày trước đây, một con tàu khác tới trong sương mù và đậu cạnh chúng, trong khi tất cả bọn nó háo hức nhòm ngó thì Nadiya và Gregor chạy tới gọi tên chúng: *Nicholai Alekseyenko* và *Pavel Prebzhensky*.

Chà có tiếng vỗ tay, tiếng dấm trong không khí. *Mình đã được chọn.*

Sau đó những người không được chọn bị bỏ lại phía sau, chúng im lặng nhìn xuống chiếc xuồng chở bạn bè sang con tàu khác.

- Họ đi đâu thế nhỉ? - Aleksei hỏi.

- Đến gia đình nào đó ở phương Tây - Nadiya trả lời - Nào về phòng thôi, ở đây bắt đầu lạnh rồi.

Các cậu bé không nhúc nhích, sau đó Nadiya có vẻ không quan tâm chúng còn đứng đó hay không, cô ta bỏ vào phía sau.

- Những gia đình ở phương Tây thật là ngốc - Yakov nói.

Aleksei nhìn nó, trông thật đáng sợ, cảm nó hất ra như kiểu ai đó muốn đánh nhau.

- Mà nghĩ mọi người đều ngốc - Aleksei nói.

- Đúng thế, tất cả những người trên thuyền này.

- Vậy mà cũng thế.

Yakov không trả lời, nó bám vào lan can với một tay, mắt nhìn sang con tàu đang biến mất trong sương sớm. Rồi nó bỏ đi.

Vài ngày sau đó, Aleksei hiếm khi thấy nó.

Đêm nay, như thường lệ, Yakov lại biến mất sau bữa ăn đêm. Chắc nó lại đến chỗ thần tiên của nó, với đồng chuột.

Aleksei kéo chăn qua đầu, nó vẫn hay ngủ như thế, ôm con Shu-Shu bần thiêu vào người.

Một bàn tay lay nó, giọng thì thào.

- Aleksei, Aleksei.

- Mẹ.

Nó từ từ ra khỏi giấc ngủ, nhìn thấy tối om. Bàn tay vẫn tiếp tục lay nó, nó nhận ra là Nadiya.

- Đến lúc phải đi rồi.

- Đi đâu?

- Em phải sẵn sàng gặp mẹ mới chứ.

- Bà ở đây à?

- Chị sẽ dẫn em tới gặp bà ta. Em được chọn đấy, em rất may mắn, đi nào, nhẹ nhàng thôi.

Aleksei ngồi dậy, chưa tỉnh ngủ hẳn, chưa biết chắc có phải là mơ không.

- Shu-Shu.

Nadiya để con chó vào tay Aleksei.

- Tất nhiên em có thể mang theo Shu-Shu.

Cô ta nắm tay Aleksei. Chưa bao giờ cô ta nắm tay nó cả. Giờ nó đang cầm tay cô trong niềm hạnh phúc, nó tỉnh ngủ hẳn. Nó đi gặp mẹ. Trời tối và nó sợ tối lắm nhưng Nadiya sẽ đảm bảo không vấn đề gì. *Đây là cách nó vẫn cầm tay mẹ.*

Họ rời cabin và đi xuống dưới. Nó quá sợ hãi, chẳng tập trung được vào cái gì cả và không biết mình đang ở đâu, đang đi đâu. Nadiya sẽ chú ý mọi thứ. Họ đẩy cửa.

Vào vùng đất thiên thần.

Lối đi bằng thép trước mặt họ, đối diện là cửa màu xanh.

Aleksei dừng lại.

- Sao thế? - Nadiya hỏi.

- Em không muốn vào đâu.

- Nhưng em phải vào.

- Có người ở trong đó.

- Aleksei, đừng rắc rối thế - Nadiya giữ tay nó chặt hơn - Em phải vào trong đó.

- Tại sao?

Đột nhiên cô ta hiểu cái gì đang xảy ra. Cô ta ngồi xuống, và họ nhìn thẳng vào nhau, cô ta nắm lấy vai Aleksei.

- Em có muốn hủy hoại mọi thứ không? Em muốn làm bà ấy giận à? Bà ấy muốn một đứa trẻ ngoan biết nghe lời và em bây giờ thì không như vậy.

Nó cắn môi. Nó cố để không khóc nhưng nước mắt cứ chực trào ra, giờ nó có thể phá hủy mọi thứ.

- Vẫn chưa có gì là quyết định, bà ta có thể chọn người khác, em muốn thế à?

Aleksei lắc đầu.

- Không.

- Vậy sao em lại không ngoan?

- Em sợ người lạ.

- Cái gì, em thật buồn cười. Như vậy sẽ chẳng có ai muốn nuôi em cả. Đi nào.

Aleksei nhìn cánh cửa màu xanh, nó thì thầm.

- Đi với em.

- Em lớn rồi đấy.

- Làm ơn đi.

- Em phải vào đi, Aleksei, nhanh lên không muộn đấy - cô ta ôm nó.

Nó bắt đầu đi, chỉ bởi vì có cô bên cạnh nó, ôm nó rất chặt, như nó ôm con Shu-Shu vậy, chẳng có gì xảy ra cả.

Nadiya gõ và cánh cửa mở ra.

Yakov nghe thấy tiếng họ trên đầu, là Aleksei và Nadiya đang bước đi vội vã. Nó bò lên trên và nhìn xuống cảnh giác. Họ đang đi qua cánh cửa màu xanh. Lát sau, họ biến mất.

Sao Aleksei vào đó mà không phải mình nhỉ?

Yakov trượt theo rãnh và leo lên cầu thang tới căn phòng đó, nó cố mở ra nhưng cửa đã khóa.

Bất lực, nó đành quay lại chỗ cũ, quả là chỗ ăn náu tuyệt vời.

Tuần trước, nó đã tìm thấy chăn, đèn, và cả một đồng tạp chí đầy hình phụ nữ khỏa thân. Nó cũng thấy đèn và mẫu thuốc lá của Koubichev. Thịnh thoảng Yakov hút thử nhưng dạo này có ít thuốc nên anh ta tiết kiệm lắm. Một lần anh ta để nó rơi vào lửa, thật thú vị. Anh ta thường xuyên có thuốc lá bên người.

Yakov nghe thấy Nadiya và Aleksei đi vào.

Sao họ đi vào lâu thế nhỉ? Họ làm gì trong đó?

Yakov ném mẫu thuốc xuống, thật chẳng công bằng.

Nó nhìn các bức hình tạp chí, bật lên xuống công tắc đèn, rồi nó quyết định đi ngủ. Nó chui vào chăn và ngủ.

Một lát sau, nó bị đánh thức bởi tiếng ầm ầm trên đầu. Mới đầu nó tưởng động cơ bị hỏng, nhưng nó nhận ra tiếng động có vẻ to hơn, ôi, trực thẳng.

Gregor dán cái túi và bỏ vào thùng. Anh ta đưa nó cho Nadiya.

- Cầm lấy này.

Đầu tiên cô ta có vẻ không nghe thấy gì, rồi cô ta nhìn anh ta, mặt cô ta trắng bệch, anh ta nghĩ: *đồ khỉ này, không được rồi.*

- Cần cho đá vào, nhanh lên - anh ta vẫy vẫy cô ta.

Rồi cô ta làm việc đó trong kinh hãi. Sau đó, thở dốc, cô ta bắt đầu bỏ đá vào. Anh ta thấy chân cô ta run run. Lần đầu tiên bao giờ chả sốc, đến Gregor mà còn sợ nữa là. Nadiya sẽ quen thôi.

Anh ta lật ngược cái bàn mổ, người gây mê đã mở khóa cái túi và giờ đang cho cái xác máu me be bét vào. Bác sĩ phẫu thuật chẳng giúp gì, thay vào đó anh ta dựa vào phía sau, như cố thở. Gregor nhìn anh ta khinh bỉ. Có cái gì đó kinh tởm ở những gã bác sĩ quá béo. Tên bác sĩ này hôm nay trông không khỏe. Anh ta ngắt quãng trong khâu cuối cùng và tay có vẻ không dẻo như mọi hôm.

- Tôi đau đầu quá - tên bác sĩ bảo.

- Chắc anh đã uống quá nhiều, tụ tập mà.

Gregor đi tới cái bàn, anh ta cùng người gây mê dọn dẹp. Tiếp đó, Gregor vứt đồng quần áo bẩn thỉu vào cái túi luôn thể. Anh ta nhìn thấy con chó nhồi bông. Nó đang nằm trên sàn nhà, lông đầy máu. Anh ta vứt nó lên trên đồng quần áo và vứt cái túi vào thùng hủy. Họ mở chốt và vứt tất cả xuống rãnh.

Bác sĩ lại kêu lên.

- Cơn đau đầu khốn kiếp.

Gregor bỏ qua anh ta, cởi găng tay và đi vào chỗ rửa tay. Một người chưa bao giờ biết đến mớ quần áo bẩn thỉu đó, anh ta nghĩ khi bác sĩ chuẩn bị mổ.

Có tiếng rầm vang lên, Gregor quay lại.

Bác sĩ đang nằm trên sàn nhà, mặt đỏ gay và run bần bật như con rối.

Nadiya và người gây mê đứng im kinh sợ.

- Chuyện gì vậy? - Gregor hỏi.

- Tôi không biết - người gây mê kêu lên.

- Làm gì đi chứ.

Người gây mê quỳ bên cạnh nạn nhân và cố làm anh ta hồi tỉnh. Nói lỏng quần áo, chụp mặt nạ dưỡng khí vào nhưng tình hình chỉ tồi tệ thêm, tay gã đập đập như cánh ngỗng.

- Giữ cái mặt nạ cho tôi! Tôi sẽ tiêm cho anh ta! - người gây mê hét.

Gregor quỳ bên đầu anh ta và giữ cái mặt nạ. Mặt gã bác sĩ trông nhợt nhạt. Da mặt trở nên xanh xám. Gregor biết điều đó, trong bóng tối, mọi nỗ lực của họ là vô vọng.

Vài phút sau, anh ta chết.

Cả ba người họ chết lặng một lúc lâu, trông họ như quả bóng sắp xì hơi.

- Chúng ta làm gì bây giờ? - người gây mê lo lắng hỏi.

- Chúng ta cần một bác sĩ khác - Gregor nói nhanh.

- Anh không thể kéo một người ra biển. Chúng ta phải đến cảng sớm hơn dự định.

- Hoặc chuyển cái hộp sống... - Gregor bất ngờ nhìn lên trần nhà. Nadiya và người còn lại cũng vậy, tất cả họ đều nghe tiếng trực thăng - anh ta nhìn vào cái hộp dưới chân - Sẵn sàng chưa?

- Cho đá vào rồi - Nadiya lên tiếng.

- Đi thôi, đem cho họ đi - Gregor nhìn xuống cái xác chết bên dưới - Ta phải đá cái thứ này đi thôi, cho cá mập.

Đôi mắt xanh vẫn dán xuống sàn nhà.

Từ chỗ nấp của mình, Yakov nhìn thấy ánh đèn xanh đầu tiên, theo sau là một đồng đèn xung quanh, họ đang chiếu sáng và sáng quá nó không thể nhìn thẳng vào họ. Thay vào đó, nó nhìn lên bầu trời, chỗ trực thăng dừng. Yakov nhắm mắt lại khi có cái gì đó quét qua nó, nhưng khi nó mở mắt lại, nó thấy trực thăng đã đậu xuống.

Cửa mở, nhưng không ai bước xuống, họ chờ ai đó đi lên.

Yakov bò lên phía trước và nhìn qua kẽ hở hai bậc thang, thẳng tới chỗ trực thăng. *Aleksei may mắn thật, Aleksei được đi tối nay rồi.* Nó nghĩ.

Nó nghe tiếng cửa mở và ai đó bước ra. Nadiya. Cô ta đang đi qua boong, cô ta đi lom khom, vì sợ cái trực thăng sẽ quạt vào cái đầu ngu ngốc của cô ta. Cô ta vào trong cửa và trở ra.

Một lát sau, trực thăng cất cánh.

Yakov bò ra khỏi cầu thang để xem trực thăng. Nó nhìn thấy đuôi nó bay như một con lắc. Sau đó thì biến mất, chỉ còn sóng nước, nó biến mất hẳn trong đêm.

Một bàn tay tóm lấy Yakov, nó thét lên.

- Mà làm gì ở đây? - Gregor hỏi.

- Chẳng làm gì cả.

- Mà nhìn thấy gì?

- Chỉ là trực thăng thôi mà.

- Mà thấy gì?

Yakov nhìn gã đó chăm chăm, sợ quá không nói nổi.

Nadiya nghe thấy tiếng họ, cô ta đến gần.

- Gì thế?

- Thằng nhỏ này lại nhòm ngó rồi, tôi bảo cô đóng cửa cabin lại cơ mà.

- Tôi có, nhưng nó chui ra trước đó - cô ta nhìn Yakov - Luôn là nó, tôi không thể theo dõi nó từng giây được.

- Tôi thấy đủ lắm rồi - Gregor véo tai Yakov một cái, ném nó xuống sàn - Nó không được quay lại với hội kia.

Yakov đá anh ta.

Yakov chạy, nó nghe thấy tiếng Nadiya hét lên, đuổi theo nó, và nhiều bước chân hơn. Nó chạy phía trước, vòng ra phía sau, quá muộn, nó thấy mình đang lên boong, Yakov vận dụng mọi khả năng của mình, liếc mắt, nó thấy tiếng chân người đuổi theo, họ vây quanh nó, tiến đến và túm lấy áo của nó.

Ai đó tát vào mặt nó, làm nó ngã sấp. Nó định chạy nhưng ai đó đá chân nó từ phía sau.

- Đủ rồi - Nadiya can - Anh định giết nó à?

- Thằng ranh con - Gregor tức giận.

Yakov bị túm tóc và Gregor lôi nó xềnh xệch đến chỗ cầu thang. Yakov không làm gì được, nó không biết bị lôi đi đâu. Chỉ biết đang đi đến cầu thang, dọc theo hành lang. Gregor kéo nó.

Cửa mở và Yakov bị tống vào trong.

- Mày cứ ở đó đi - Gregor nói và đóng cửa lại.

Yakov nghe tiếng cửa khóa lại, bước chân xa dần, nó ở trong bóng tối một mình.

Nó quỳ xuống và ôm lấy hai vai. Một cảm giác kỳ lạ bao bọc nó, nó cố dừng lại mà không được. Nó nghe tiếng răng va vào nhau, không phải vì lạnh mà là vì cái gì đó chấn động trong tâm hồn nó. Nó nhắm mắt lại và đối mặt với những gì nó nhìn thấy tối nay. Nadiya đi qua sàn, cửa trực thăng mở và chờ đợi, rồi thì Nadiya đi đến, đến cửa và đưa gì đó cho phi công.

Một cái hộp.

Yakov co chân lên ngực nhưng nỗi sợ hãi không tan đi.

Từ từ nó đưa tay vào miệng và nấc lên.

Với Abby, những buổi sáng thật kinh khủng, cô thức dậy với cảm giác chán ghét một ngày mới. Rồi cô nhận ra: *mình chẳng biết đi đâu*. Cô sẽ nằm trên giường, nghe tiếng Mark thay đồ, cô thấy anh ra khỏi nhà lúc còn tối và cảm thấy chán vì chẳng biết nói gì với anh. Họ ở chung nhà, và ngủ chung giường nhưng nhiều ngày rồi không nói với nhau. *Tình yêu chết thế này sao? Không phải với những ngôn từ giận dữ, mà với sự im lặng*.

Khi Abby mười hai tuổi, bố cô nghỉ việc ở xưởng đồ hộp. Hàng tuần sau đó, ông lái xe ra khỏi nhà mỗi sáng, như thể vẫn đi làm. Abby không biết ông đi đâu, làm gì, đến khi ông chết, ông cũng không nói với cô. Tất cả những gì cô biết là bố cô sợ ở nhà, đối mặt với thất bại của chính mình, thế nên ông cứ đi, ra khỏi nhà mỗi sáng.

Giống hệt như Abby lúc này.

Cô để xe ở nhà và đi bộ, qua các dãy nhà, không cần biết mình đi đâu. Đêm, trời trở nên lạnh hơn, lúc cô dừng lại ở hiệu đồ ăn, mặt cô lạnh cóng. Cô mua cà phê và bánh nhân rồi cho cả vào túi. Cô mới cắn hai miếng thì cô nhìn thấy người đàn ông phía trước. Anh ta đang đọc tờ báo *Boston*.

Hình của Abby ở trang nhất.

Cô cảm thấy mình như bò ra bàn. Cô nhìn xung quanh tiệm cà phê, mong ai đó nhìn cô, nhưng chả có ai.

Cô vứt túi bánh vào thùng rác và đi ra, cô chẳng có bụng dạ nào để ăn nữa. Cô mua một tờ báo và nhìn tiêu đề.

XÁC CHẾT Ở TRUNG TÂM PHẪU THUẬT CÓ THỂ DẪN TỚI BỊ KỊCH

Bác sĩ Abigail DiMatteo là một bác sĩ nổi bật, một trong những người giỏi nhất của bệnh viện Bayside theo lời ông Wettig nhưng chỉ vài tháng sau khi cô ta vào năm thứ hai, mọi thứ tệ hơn trông thấy...

Abby dừng đọc, cô thở nhanh và mạnh. Cô mất một lúc để bình tĩnh lại và đọc nốt. Khi đọc xong, cô rã rời như người ốm. Phóng viên đã kết luận tất cả, các vụ kiện, cái chết của Mary, cãi lộn với Brenda, không thể chối cãi. Tất cả miêu tả chân dung của một tính cách nguy hiểm.

Không thể tin được họ đang nói về mình.

Ngay cả khi cô cố gắng lấy lại bằng y của mình, ngay cả khi cô hoàn thành chương trình thì những bài báo này sẽ theo cô suốt đời, chẳng ai thềm nhớ lưỡi dao của cô nữa.

Cô không biết cầm tờ báo đó trong tay bao lâu, cuối cùng cô thấy mình đang đứng ở đại học Harvard, và vai cô đau vì lạnh, cô nhận ra mình đã qua giờ ăn trưa, cô đã đi loanh quanh cả buổi sáng, nửa ngày đã trôi qua, cô không biết đi đâu cả. Các sinh viên ở đây, với ba lô phía sau, đều biết họ phải đi đâu, trừ cô.

Cô nhìn lại tờ báo, bức ảnh họ chụp khi cô đang thực tập, cô mỉm cười nhìn thẳng vào camera, khuôn mặt sáng, háo hức. Cái nhìn của một người trẻ sẵn sàng chiến đấu cho giấc mơ của mình. Cô ném nó vào thùng rác và nghĩ: *phải chiến đấu thôi.*

Nhưng cả cô và Vivian đang mò mẫm, hôm qua Vivian đã tới Burlington, khi cô ấy gọi Abby lúc nửa đêm, cô ấy có tin xấu. Chương trình của Tim

Nicholls đã đóng cửa, không ai biết anh ta ở đâu. Rơi vào ngõ cụt. Mà Wilcox Memorial cũng không có vụ lấy nội tạng nào trong bốn ngày đó. Lại ngõ cụt. Cuối cùng, Vivian kiểm tra với cảnh sát địa phương và thấy chẳng có báo cáo mất tích nào hay có xác ai không tìm không nhận dạng được cả. Không còn đầu mối nào.

Họ đã xóa dấu vết, chúng ta không thể thắng họ được.

Khi cô đến cửa trước thì thấy có tin nhắn của Vivian, bảo cô gọi lại. Cô lấy số của Burlington, rồi cô gọi nhưng không ai trả lời.

Cô gọi cho NEOB nhưng họ không cho cô nói chuyện với Helen Levis, dường như chả có ai muốn nghe cô nói cả. Cô chạy qua một hàng dài những người cô biết ở Bayside. Wettig, Mark, Mohandas và Zwick, cả Parr và Susan nữa, nhưng cô chẳng tin ai được nữa.

Cô nhắc máy và gọi lại cho Vivian và nhìn ra cửa sổ, cô thấy cuối hàng xe đậu bên ngoài là cái xe màu hạt dẻ.

Đồ khốn, tao bắt được mày rồi.

Nhìn ra cửa sổ, cô thấy có thể nhìn thấy biển xe.

Tao tóm được mày rồi.

Cô nhắc điện thoại và gọi cho Katzka, cô thấy sốt ruột, cô đợi anh đến nghe máy, anh ấy sao có thể lạ lùng như thế khi cô gọi chứ?

Có thể là máy trả lời tự động. Mình cần giúp đỡ, mình cần gọi một cảnh sát và anh ấy là cảnh sát duy nhất mà mình biết.

- Katzka đây - giọng nói bình thản và xã giao của anh ta vang lên.

- Katzka, cái xe trở lại rồi.

- Xin lỗi, ai đấy?

- Tôi, Abby đây. Cái xe đang theo tôi, nó đậu ngay bên dưới nhà tôi, biển số là 539, biển Massachusett.

Yên lặng, anh ấy đang viết.

- Cô ở phố Brewster đúng không?

- Đúng vậy. Làm ơn gửi ai đó đến đây đi, tôi không biết anh ta sắp làm gì.

- Chỉ cần ngồi yên và khóa cửa nhà, được không?

- Được.

Cô biết cửa đã khóa rồi nhưng cô vẫn phải kiểm tra lại, mọi thứ đã an toàn, cô quay lại phòng khách và ngồi gần rèm cửa. Có thể nhìn ra ngoài và thấy cái xe vẫn ở đó. Cô muốn bắt nó ngay, cô muốn thấy phản ứng của gã lái xe khi cảnh sát tới.

Mười lăm phút sau, cô thấy cái Volvo màu xanh quen thuộc rẽ vào và dừng lại. Cô mong Katzka sẽ không ra mặt, nhưng anh đã đi ra khỏi cái xe. Lần đầu tiên gặp anh cô đã cảm thấy tin cậy, anh biết sẽ phải làm gì. Katzka đủ thông minh để giải quyết mọi chuyện, anh đang băng qua đường và chậm rãi tiến tới chỗ cái xe tải.

Abby tiến sát đến cửa sổ hơn và tim đập mạnh hơn, cô tự hỏi Katzka có như cô không. Anh đến trước cửa xe và Abby thấy anh ấy rút súng ra.

Cô sợ phải nhìn, cô sợ anh.

Anh đi tới và nhìn cửa xe, rõ ràng là chẳng có gì đáng ngờ cả. Anh đi vòng một vòng quanh xe tải và lại nhìn lại, bất ngờ anh rút súng ra và nhìn dọc theo con phố.

Ở ngôi nhà bên cạnh, cửa trước đột ngột có một người đàn ông đứng ở cửa, nói gì đó và vẫy tay. Katzka đáp lại bằng cách giơ huy hiệu ra, người đàn ông cầm lấy nó xem xét rồi đưa trả lại. Sau đó anh ta lấy ví ra và rút chứng minh nhân dân ra.

Hai người đàn ông đứng nói chuyện một lát, họ chỉ tay về phía chiếc xe tải và ngôi nhà phía trước, cuối cùng người đàn ông trở vào nhà.

Katzka trở lại chỗ Abby.

Cô đón anh ở cửa.

- Sao rồi?

- Chẳng có gì cả.

- Ai là người lái xe, tại sao anh ta lại đi theo tôi?

- Anh ta nói anh ta chẳng hiểu cô đang nói gì.

Cô theo anh vào tận phòng khách.

- Tôi không mù, tôi đã nhìn thấy cái xe đó một lần, ở trên phố này.

- Người lái xe nói chưa tới đây bao giờ.

- Ai là người lái xe?

Katzka lôi cuốn sổ ra.

- John Doherty, ba mươi sáu tuổi, người Massachusett. Sửa đường ống. Anh ta nói đây là lần đầu tiên nhận được yêu cầu từ phố này. Cái xe đăng ký bởi công ty Back Bay và nó chở toàn dụng cụ.

Anh gập số lại và bỏ vào túi áo, sau đó anh nhìn cô.

- Tôi chắc chắn - cô thì thầm - Tôi chắc chắn là một mà.

- Cô vẫn khẳng khẳng như vậy à?

- Phải, khi thật.

Anh phản ứng lại với một cái nhú mày.

Cô thở một hơi thật sâu, anh hoàn toàn logic, hoàn toàn có lý. Một thám tử có huy hiệu.

Cô nói, bình tĩnh hơn.

- Tôi không tưởng tượng, tôi không hề bịa chuyện.

- Nếu cô nghĩ cô nhìn thấy cái xe lần nữa, vậy lần trước cô có biết biển số không?

- Anh nghĩ tôi nhìn thấy à?

- Tôi sẽ gọi lại công ty Back Bay, để xác định lại thông tin của Doherty nhưng tôi thực sự tin anh ta là thợ ống nước.

Anh nhìn cô qua căn phòng, điện thoại reo.

- Cô không định trả lời à?

- Làm ơn đừng về vội, từ từ, tôi có vài thứ nói với anh.

Anh đã ra đến cửa, giờ thì ngừng lại, nhìn cô nhấc máy.

- A lô?

Giọng một phụ nữ nhẹ nhàng.

- Bác sĩ DiMatteo à?

Abby nhìn Katzka, anh dường như hiểu cái nhìn của cô, một cuộc gọi quan trọng.

- Bà Voss? - Abby hỏi.

Katzka đến bên cạnh Abby, anh nhanh đến nỗi cô không nhận ra. Anh ghé đầu vào nghe điện thoại.

- Bà tìm ra điều gì à? - Abby hỏi.

- Tôi đã gọi đến vài chỗ, đến ngân hàng, kế toán. Vào ngày 23 tháng 9, Victor đã chuyển một số quỹ tới một công ty là Amity Corporation ở Boston.

- Bà chắc không?

- Chắc.

Abby nghĩ, đó là một ngày trước khi Nina phẫu thuật.

- Bà biết gì về Amity?

- Chẳng biết gì cả, Victor chưa bao giờ nói cho tôi biết về cái tên đó, hình như vụ chuyển đó lớn lắm.

Có một chút im lặng và Abby nghe thấy tiếng động ở bên kia, rồi tiếng nói quay lại. Giọng của Nina, nhỏ hơn, nhẹ hơn.

- Tôi phải cúp máy đã.

- Bà nói đó là giao dịch rất lớn là sao?

Không có tiếng trả lời, Abby nghĩ có thể Nina đã gác máy. Sau đó lại là tiếng thì thào.

- Năm triệu - Nina nói - Anh ấy đã chuyển năm triệu đô la.

Nina gác máy, bà nghe thấy tiếng bước chân của Victor nhưng bà không nhìn lên khi anh ấy bước vào.

- Em nói chuyện với ai thế?

- Cynthia, em cảm ơn cô ấy về mấy bông hoa.

- Hoa gì vậy?

- Phong lan.

Anh ấy nhìn lọ và nói.

- À ừ, rất đẹp.

- Cynthia nói mùa xuân tới sẽ đi Ai Cập, cô ấy chán Caribe rồi - bà có thể nói dối chồng thật dễ dàng, từ khi nào thế nhỉ? Họ không còn nói thật với nhau từ khi nào nhỉ?

Anh ấy ngồi xuống bên giường và bà cảm thấy anh ấy đang nghi ngờ mình.

- Khi em khỏe lại, có lẽ chúng ta sẽ đi Ai Cập. Có thể đi cùng Cynthia và Robert.

Bà gật đầu nhìn xuống, trên bàn tay bà, những ngón tay gầy guộc. Em sẽ *chẳng bao giờ khác hơn, chúng ta đều biết vậy mà.*

Bà định dậy.

- Em cần vào nhà tắm.

- Cần anh giúp không?

- Không cần đâu.

Bà đứng dậy, cảm thấy hơi váng đầu. Gần đây bà thấy như vậy thường xuyên. Bà không nói gì với Victor, chỉ chờ cảm giác đó qua đi. Sau đó bà tiếp tục đi về phía nhà tắm.

Bà thấy anh ấy nhắc điện thoại lên. Chỉ khi bà đóng cửa nhà tắm lại, bà mới nhận ra mình đã mắc sai lầm. Victor chỉ cần kiểm tra lại bộ nhớ điện thoại và anh ấy có thể biết mình nói dối. Anh ấy đã biết bà không hề gọi cho Cynthia, anh ấy sẽ biết bà đã gọi cho Abby.

Nina đứng dựa vào tường nhà tắm, lắng nghe. Bà thấy anh ấy cúp điện thoại và gọi.

- Nina?

Bà lại cảm thấy choáng váng, bà cúi đầu xuống và cảm thấy bóng tối bắt đầu choán lấy tâm trí mình, chân bà gần như chảy ra và bà thấy mình đang

trượt ngã.

Anh ấy mở cửa.

- Nina, anh cần nói chuyện với em.

- Victor - bà thì thầm, nhưng dường như không có ai nghe thấy bà gọi. Bà nằm trên sàn nhà tắm, không thể cựa quậy cũng không thể gọi anh ấy. Bà cảm thấy giống như có cánh bướm trườn qua ngực mình.

- Nhảm rồi - Abby nói.

Cô và Katzka đỗ xe tại một dãy phố đổ nát ở Roxbury. Đó là khu bên cạnh mặt trước cửa hàng có vạch kẻ dọc và những khu thương nhân ngay sát đồng đổ nát. Khu kinh doanh thịnh vượng duy nhất là phòng tập thể dục thẩm mỹ có vài cánh cửa. Nhìn qua cánh cửa phòng tập đang mở, họ có thể nghe thấy những tiếng loảng xoảng và những tràng cười của cánh đàn ông ở đó. Kế sát phòng tập có một tòa nhà trống có đề biển “CHO THUÊ”. Và tòa nhà Hữu nghị - bốn tầng màu nâu. Tại lối đi có treo biển.

“CUNG CẤP CHĂM SÓC Y TẾ THÂN THIỆN BÁN VÀ DỊCH VỤ”

Đằng sau cửa hàng có vạch kẻ dọc là biển hiệu trưng bày rất bắt mắt các sản phẩm: nạng và batoong. Bình thở ô xi. Miếng nệm bọt biển ngăn cách với giường. Bên cạnh chiếc tủ đựng đồ, người đàn ông mặc áo y tế và đội mũ đang đứng thẳng bên cạnh cụ già khoảng sáu mươi tuổi.

Abby liếc nhìn ra phố trong một khung cảnh khá tồi tàn và nói.

- Đúng là Amity rồi.

- Đây chỉ là danh bạ thôi - Katzka nói.

- Tại sao hẳn lại dùng tới năm triệu đô cho vụ này nhỉ?

- Có thể chỉ là một chi nhánh của một tập đoàn lớn thôi. Có thể hẳn đã biết đây có thể là một cơ hội đầu tư lớn.

Cô lắc đầu.

- Mọi tính toán đều lệch hướng hết rồi. Ở nhà Victor Voss, vợ ông ta đang chết lịm. Ông ta luôn hy vọng đưa bà ấy đi phẫu thuật nếu cần thiết. Còn ông ấy, ông ấy sẽ không nghĩ đến cơ hội đầu tư nữa.

- Điều đó phụ thuộc vào tình trạng của vợ ông ta - Katzka nói.

- Hẳn chăm sóc vợ rất chu đáo.

- Sao cô biết?

Cô nhìn anh.

- Tôi biết mà.

Anh biết anh vẫn nhìn cô theo cái cách yên ả như vậy. Thật là lạ, cô lại nghĩ rằng đó là cách nhìn bình thản đã từng làm cho cô cảm thấy yên tâm.

Anh ấy mở cửa xe.

- Tôi sẽ biết điều mình cần phải làm.

- Anh đang làm gì vậy?

- Cô ở đây và quan sát đi.

- Tôi sẽ đi với anh.

- Không, cô ở yên trong xe - và anh bắt đầu bước ra nhưng cô kéo anh lại.

- Xem này - cô nói - Tôi sẽ là người mất tất cả. Công việc. Bằng lái xe. Và bị coi như một kẻ giết người hoặc đại loại như một kẻ thần kinh. Thật khốn nạn. Và tôi phải đứng ngoài ư?

- Chúng ta không thể cùng làm chuyện này, đúng không? Có ai đó có thể nhận ra cô. Đó là cảnh báo. Liệu cô có muốn điều đó không?

Cô lặng yên. Katzka đã đúng. Chết tiệt là anh ấy đã đúng. Anh ấy không muốn cô đi, nhưng cô vẫn khăng khăng đòi đi. Cô nói với anh ấy là có thể lái xe một mình về nhà được mà không cần có anh. Cô ở đó một mình và cũng không thể đi bộ vào trong tòa nhà. Cô thậm chí còn không thể tự mình “chiến đấu” được nữa. Họ đã đi khuất cô. Cô lắc đầu quày quật, uất hận vì sự bất lực của chính mình. Tức giận vì Katzka không cho cô vào.

Anh bảo “khóa cửa mau”. Rồi anh từ từ bước ra khỏi xe. Cô nhìn theo anh lướt qua con phố, trông theo anh qua lối vào tồi tàn. Cô đang mừng rỡ ra nơi anh đang đến. Nhìn cái xe lăn đến chán nản, cái chậu nôn cũng vậy. Trên giá treo đồ của y tá dưới bìa sách nhựa màu vàng, hộp giấy chỉnh hình. Cô đang tưởng tượng từng chi tiết bởi lẽ cô đã từng mua hàng tại cửa hàng.

Năm phút đã trôi qua. Rồi mười phút.

Katzka, Katzka. Anh đang làm gì trong đó vậy?

Anh nói sẽ trả lời nhưng có lẽ là không phải bây giờ. Cô tin vào lời phán quyết đó. Mức độ trung bình của một kẻ cố ý giết người, cô quyết định, đau đớn hơn một cuộc phẫu thuật.

Hai mươi phút đã trôi qua, những tia sáng yếu ớt mờ dần đi. Cửa kính của xe không đóng nên cô nghe thấy tiếng xe kêu rít trên đại lộ Martin Luther King. Đã đến giờ cao điểm. Trên con phố, hai người đàn ông to lớn bước ra khỏi phòng tập và kéo lê những chiếc xe ô tô.

Cô vẫn tiếp tục quan sát lối vào và chờ đợi tín hiệu của Katzka.

Hai mươi lăm phút đã trôi qua.

Ngày càng có nhiều xe hơn và qua dòng xe cô thấy có một chỗ trống. Đột ngột, qua chỗ trống đó cô nhìn thấy một người đàn ông đang băng qua đường từ phía cửa ra vào của tòa nhà Amity. Anh ta dừng lại bên vỉa hè và nhìn đồng hồ. Khi anh ta nhìn lên Abby thấy tim mình đập mạnh. Cô nhận ra khuôn mặt đó, đó là người có hàng lông mày rậm, cái mũi đại bàng.

Đó là bác sĩ Mapes. Người đã mang tới cho Nina Voss cái hộp đựng tim vào phòng mổ của Bayside.

Mapes bắt đầu đi, anh ta đã qua nửa đường và dừng ở chỗ đậu xe Trans Am. Anh ta lôi chìa khóa xe trong túi ra.

Abby nhìn lại tòa nhà Amity, hy vọng và cầu nguyện Katzka sẽ ra. *Nhanh lên, làm ơn đi, nhanh lên, tôi sắp mất dấu hăn rồi.* Cô nhìn lại chỗ đậu xe, anh ta vào trong xe, thắt dây bảo hiểm và khởi động xe, một cách nhẹ nhàng cái xe ra khỏi chỗ đậu và anh ta đợi đèn xanh.

Abby thấy Katzka đã bỏ chìa khóa xe ở trong xe.

Chỉ có một cơ hội duy nhất cho cô mà thôi, dịp may duy nhất, cô phải bắt kịp hẳn.

Không còn thời gian để nghĩ nữa.

Abby ngồi vào chỗ và khởi động xe của Katzka, cô hòa vào đám đông và chiếm lấy đường đi, cô có thể thấy tiếng còi tức giận của chiếc xe phía sau.

Một tòa nhà trước mặt, Mapes nhìn và nhấn phanh khi đèn chuyển sang đỏ.

Abby vượt lên đầu, có bốn chiếc xe chặn giữa cô và lối rẽ, không có cách nào vượt qua họ cả. Khi đèn chuyển sang màu xanh, Mapes có thể vụt mất. Cô ngồi tính toán vài giây, đếm từng giây trên đèn giao thông.

Giá mà cô có thể ra khỏi chỗ đó sớm hơn, giá mà có ít xe hơn và cái đèn chạy nhanh hơn. Khi thật, cái đèn làm sao thế nhỉ?

Cuối cùng thì đèn cũng chuyển sang màu xanh, nhưng sao không có ai di chuyển? Gã lái xe phía trước chắc là ngủ gật mất rồi. Abby dựa vào bánh lái, chửi thề. Những cái xe phía trước cuối cùng cũng di chuyển. Cô nhấn ga và thả nó ra.

Ai đó đang đi bên cạnh xe.

Nhìn sang phải, cô thấy Katzka đang chạy dọc theo xe. Cô nhấn phanh và mở khóa.

Anh mở cửa.

- Cô đang làm cái quái gì vậy?

- Vào đi.

- Không, cô dừng lại đã.

- Vào đi, đồ khốn.

Anh chớp mắt ngạc nhiên và chui vào xe.

Ngay lập tức cô nhấn ga và họ vượt qua chỗ giao nhau. Hai tòa nhà phía trước, một màu xanh. Giờ thì đường Cottage đang ở phía trước, nếu cô không tiếp tục bám theo thì cô sẽ để mất anh ta ở chỗ đèn đỏ tiếp theo. Abby thấy Katzka thắt dây lưng an toàn, tốt, bởi vì đây sẽ là một chuyến đi bão táp đấy. Họ đến đường Cottage.

- Cô không định nói cho tôi à?

- Anh ta bước ra khỏi tòa nhà Amity, cái gã trong xe màu xanh ấy.

- Anh ta là ai?

- Kẻ vận chuyển nội tạng, anh ta nói tên anh ta là Mapes - cô dừng ở đèn đỏ.

Katzka nói.

- Tôi nghĩ để tôi lái cho.

Cô không có biểu hiện gì là sẽ để anh lái, cô nói.

- Anh ta đang đến chỗ bùng binh, giờ thì đi đâu rồi? Anh ta đi đường nào?

Con đường Trans Am cắt vòng tròn.

- Có lẽ anh ta đang đến lối ra - Katzka bảo.

- Vậy chúng ta cũng đến đó.

Katzka đoán đúng, Mapes đang hướng về phía đường ra. Cô theo sát anh ta, tìm nhảy múa trong lồng ngực, tay dính chặt vào bánh lái. Đây là chỗ cô có thể mất dấu anh ta, đường cao tốc này sẽ cho phép chạy tốc độ tối đa sáu mươi dặm một giờ, mọi lái xe đều muốn chạy nhanh để về nhà. Cô đến đèn đỏ và thấy Mapes xi nhan rẽ trái.

Cô cố gắng tìm cách lách, tránh cái xe tải. Cái xe tải đang đi ép vào phía xe cô. Nguy hiểm đây, cô nghĩ và giờ cô quá sốt ruột không thể dùng adrenaline được, cô không thể để mình sợ hãi và phải tiếp tục đi theo Mapes. Sau bánh lái cô thấy mình biến thành một phụ nữ khác, liêu lĩnh, chính cô cũng không còn nhận ra mình nữa. Cô phải chiến đấu chống lại họ, giờ đây cô cảm thấy tinh thần mình rất tốt, rất quyền lực. Bác sĩ DiMatteo đang phiêu lưu.

Cô nhấn ga và rẽ sang bên trái, ngay trước mặt cái xe.

- Chúa ơi - Katzka hét lên - Cô định giết chúng ta à?

- Tôi cần gã đó, tôi cóc quan tâm.

- Cô cũng như thế này ở phòng mổ à?

- Ồ, đúng thế đấy, tôi thực sự là một mối hiểm họa đấy, anh không nghe họ nói à?

- Hy vọng là tôi không bao giờ phải vào viện.

Trước mặt lại là điểm giao, có chỗ rẽ tới đường hầm Callahan.

- Khi thật - Abby nói, rẽ phải theo, cả hai cùng đi rất nhanh khi rẽ vào hầm tối. Những hình Graffiti trôi qua, những bức tường bê tông dội lại âm thanh qua vỉa hè, những người đi bộ không tin vào mắt mình nữa.

Giờ họ đã ở phía Đông của Boston, sắp đến cổng vào sân bay quốc tế Logan. Chắc chắn đó là nơi Mapes định đến, sân bay.

Cô ngạc nhiên khi thay vì rẽ vào đó, anh ta đi qua đường tàu, đi xa khỏi sân bay. Anh ta chuẩn bị rẽ vào một tuyến phố.

Abby đi chậm lại, cách anh ta một đoạn. Giờ cô cần phải xa ra một chút, tránh bị nhận ra.

Họ chuẩn bị đến cảng Boston. Sau những hàng rào xích sắt là hàng loạt các container không còn sử dụng, chúng xếp thành hàng dài. Qua bãi đậu container là kho cảng công nghiệp, dưới ánh sáng mặt trời mờ mờ là các tàu thuyền trên cảng. Họ rẽ trái và lái qua cổng, vào trong bãi đỗ container.

Abby đến gần hàng rào và đậu xe, qua dãy container cô thấy cái xe của Mapes đã đỗ lại. Anh ta ra khỏi xe và đi lên cầu tàu, chỗ có cái thuyền đang đậu. Trông nó chỉ giống một cái tàu chở hàng nhỏ.

Mapes gọi gì đó, và một gã đàn ông xuất hiện trên sàn tàu, Mapes leo lên các thùng và biến mất sau dãy thùng.

- Tại sao anh ta đến đây nhỉ? Tại sao lại là một con thuyền?

- Cô chắc đúng là hần chứ?

- Nếu không phải thì là Mapes đã làm hai việc ở Amity - cô ngừng lại, đột nhiên nhớ ra là Katzka đã dùng nốt giờ cuối cùng - Thế anh tìm ra cái gì ở đó?

- Ý cô là trước khi phát hiện ra ai đó ăn cắp cái xe của tôi à? Đúng như tôi nghĩ thôi, một hãng cung cấp dượt bận rộn. Tôi nói với họ là tôi cần một cái giường cho vợ tôi, và họ đưa cho tôi xem vài mẫu mới nhất.

- Có bao nhiêu người trong tòa nhà đó?

- Tôi thấy ba người đàn ông, một gã trong showroom, hai ở tầng hai nghe điện thoại và không ai có vẻ vui vẻ khi làm việc ở đó cả.

- Thế còn hai tầng trên cùng thì sao?

- Chỉ là kho chứa đồ thôi, tôi đoán thế. Chẳng có cái gì trong tòa nhà đó đáng giá cả.

Cô nhìn nhanh qua hàng rào.

- Anh có thể nhìn qua báo cáo tài chính của họ, tìm ra năm triệu đô của Voss đã đi đâu.

- Tôi chẳng có cơ sở nào cả.

- Thế anh cần bao nhiêu bằng chứng nữa? Tôi biết gã vận chuyển, tôi biết đám người đó đang làm gì ở đấy.

Lời nói của cô chẳng có trọng lượng gì hết.

Câu trả lời của anh ta trung thực và lạnh lùng.

- Tôi xin lỗi Abby, nhưng cô biết là cô đang gặp vấn đề về uy tín đấy.

Cô cảm thấy cái gì đó chạy qua người cô.

- Anh nói đúng, còn ai tin tôi nữa? Tôi chỉ là bác sĩ gặp vấn đề về tâm lý, phát ngôn những câu vô nghĩa.

Anh không đáp lại lời tự thú của Abby, im lặng. Cô hồi hận về những gì mình đã nói, sự hồi hận treo lơ lửng trên đầu họ.

Họ không nói gì một lúc, trên đầu họ là tiếng phi cơ gầm rú, bóng của cánh máy bay trôi qua họ, nó đang leo lên những ánh sáng ban ngày cuối cùng. Khi máy bay qua rồi Katzka mới nói.

- Không phải là tôi không tin cô.

Cô nhìn anh ta.

- Không ai tin tôi cả, tại sao anh phải tin tôi?

- Bởi Levi, anh ta chết không bình thường - anh nhìn vào bóng tối phía trước - Đó không phải là cách người ta thường giết người. Trong một căn phòng mà không ai có thể tìm thấy cô nhiều ngày trời. Chúng ta thường không thích cái gì bị phân hủy, chúng ta thường muốn người ta tìm ra xác chúng ta sớm, trước khi đám giòi bọ tấn công. Trước khi chúng ta đen sì và thối rữa, khi chúng ta vẫn còn có thể nhận ra là người. Trong khi đó anh ta có cả đồng kế hoạch, một chuyến đi tới biển Caribe, lễ tạ ơn với con trai. Anh ta đang nhìn về tương lai trước mặt - Katzka nhìn về lối đi bên kia - Cuối cùng tôi cũng nói chuyện với vợ anh ta, Elaine, tôi thường phải nói chuyện với kẻ sống sót còn lại. Vài người khá sốc, vài người bình thường. Tôi là một người góa vợ. Tôi nhớ sau khi vợ tôi mất, mỗi sáng thức dậy tôi còn cảm thấy hơi ấm của cô ấy trên chiếc giường của mình. Nhưng Elaine đã làm gì sau khi Levi chết? Cô ấy gọi ngay người đến phủ tất cả đồ đạc lại, rồi nhanh chóng rời thành phố. Đó không phải là hành động của người bình thường. Người ta chỉ làm vậy khi là tội phạm hoặc quá sợ hãi.

Abby gật đầu, cô cũng nghĩ như thế, Elaine đang sợ.

- Vậy cô nói cho tôi về Kunstler và Hennessy đi. Đột nhiên tôi không muốn nhìn vào các vụ đơn lẻ nữa, tôi muốn xem xét cả seri, và vụ của Levi càng lúc càng không giống một vụ tự sát rồi.

Một cái máy bay khác cất cánh, tiếng động cơ gầm rú làm cuộc nói chuyện của họ bị ngắt quãng. Nó bay và quét trên bầu trời những tia sáng. Sau khi máy bay biến mất sau những đám mây, Abby vẫn còn nghe thấy tiếng động cơ gầm rú.

- Bác sĩ Levi không tự treo cổ - Katzka nói.

Abby nhú mày nhìn anh ta.

- Tôi cứ tưởng là pháp y đã giám định rồi chứ?

- Chúng tôi tìm thấy chất độc, chỉ vừa tuần trước thôi chúng tôi mới có kết quả từ phòng xét nghiệm.

- Có cái gì đó bất thường à?

- Là tế bào cơ của anh ta, họ tìm thấy succinylcholine.

Cô nhìn anh, *succinylcholine*? Hàng ngày người ta vẫn dùng nó để giãn cơ, làm thuận lợi cho quá trình mổ. Trong phòng mổ đó là loại thuốc hữu hiệu mà. Bên ngoài phòng mổ có thể dùng để giết người ư? Điều này thật kinh khủng, người ta vẫn tỉnh táo và biết chuyện gì đang xảy ra nhưng không thể thở được và nhúc nhích được, như kiểu chết chìm dưới biển.

Cô nuốt nước bọt, miệng khô khốc.

- Không phải tự sát?

- Không.

Cô hít một hơi thật sâu và chậm rãi thở ra, một lúc cô không thể nói được gì. Thậm chí cô không dám tưởng tượng cái chết của Aaron như thế nào nữa, cô nhìn ra ngoài hàng rào. Sương đêm đang bao phủ khắp cảng và Mapes thì đi đâu mất. Cảng tối đen trong sương đêm.

- Tôi muốn biết trên thuyền đó có cái gì. Tôi muốn biết tại sao anh ta lại ra đó - cô tiến đến cửa.

Katzka ngăn cô lại.

- Chưa phải lúc đâu.

- Khi nào?

- Hãy đi đến chỗ tòa nhà và chúng ta sẽ đợi ở đó - anh nhìn lên bầu trời, rồi nhìn màn sương mù dày đặc trên mặt nước - Trời sẽ nhanh tối thôi.

- Bao lâu rồi?

- Một giờ - Katzka nói.

Abby ôm lấy mình và hơi run, trời đêm trở lạnh và bên trong chiếc xe, hơi thở của họ làm thành một màn sương mờ.

- Anh nói hay nhỉ? Gần một tiếng, mà tôi thấy như cả đêm rồi.

- Chỉ là tương lai thôi, tôi đã dành nhiều thời gian cho chuyện theo dõi rồi, khi mới vào nghề.

- Khi anh còn trẻ à? - Cô chẳng thể tưởng tượng ra cảnh anh ta hồi trẻ như thế nào với một khuôn mặt búng ra sữa - Sao anh lại làm cảnh sát?

Anh nhún vai, vẫn nhìn ra cửa.

- Vì nó hợp với tôi.

- Điều đó giải thích tất cả sao?

- Thế sao cô lại muốn làm bác sĩ?

Cô lau một lớp sương trên kính và nhìn ra ngoài.

- Tôi không biết trả lời thế nào cho phải cả.

- Khó vậy sao?

- Phức tạp thật đấy.

- Đúng là không đơn giản, giống như lòng tốt của con người vậy.

Đến lượt cô nhún vai.

- Lòng nhân từ chẳng mấy khi thấy sự vắng mặt của tôi. Tôi muốn làm việc gì đó thật tốt, tốt cho xã hội này. Và tôi nghĩ nghề bác sĩ sẽ giúp cho những người bệnh có cơ hội sống sót.

- Cô đi học tám năm, sau đó cô lại tiếp tục được đào tạo thêm năm năm nữa, có vẻ như một lý do hoàn hảo đấy.

Cửa xe lại mờ do sương đêm. Cô lấy tay lau và cảm thấy cảm giác ấm áp đến kỳ lạ.

- Tôi đoán là tôi phải đưa ra một lý do chính đáng thì anh mới tin. Đúng vậy, tôi chọn nghề bác sĩ không đơn thuần chỉ là như vậy. Thực ra, đó là vì em trai tôi.

Tới đây Abby xúc động dừng lại một lúc. Sau đó, cô nói tiếp:

- Khi nó mười tuổi, nó phải nhập viện, tôi đã dành nhiều thời gian quan sát bác sĩ của em mình, và xem họ làm việc thế nào.

Katzka đợi cô tiếp tục nhưng cô không nói gì, anh đành lên tiếng.

- Em trai cô không còn nữa à?

Cô lắc đầu buồn bã:

- Nó mất lâu rồi - cô nhìn xuống, những giọt nước đọng trên tay cô. Ấm như nước mắt vậy. Cô nghĩ. Và trong một lúc cô thấy cô rơi nước mắt thực

sự. Cô cảm thấy hài lòng vì Katzka vẫn im lặng, cô không muốn trả lời thêm một câu hỏi nào nữa, nó sẽ khiến cô nhớ về những phòng bệnh và hình ảnh của Pete, đang nằm trên giường, máu nhỏ xuống đôi giày tennis mới. Đôi giày mới nhỏ làm sao, nhỏ quá cho một cậu bé mười tuổi. Và sau đó là những ngày tháng thấy nó nằm đó, mất dần sinh khí. Đêm nó chết, Abby đã bế nó ra khỏi giường và bế nó trong tay, nó nhẹ hơn, mong manh như đứa trẻ chưa chào đời.

Cô không kể cho Katzka nghe chuyện này, nhưng cô cảm giác cứ như anh biết hết. Giao tiếp bằng cảm thông. Không phải là một khả năng thiên bẩm mà cô hy vọng anh có. Nhưng rồi có quá nhiều thứ về Katzka khiến cô ngạc nhiên.

Anh nhìn vào màn đêm và nói:

- Tôi nghĩ đủ tối rồi đấy.

Và họ bước ra khỏi chiếc xe, đi bộ qua chiếc cổng mở.

Họ dừng lại ở một chỗ đậu thuyền, nghe tiếng nước vỗ vào bờ, tiếng kim loại và cáp, tiếng máy bay lên xuống. Abby nhìn lên trời và thấy ánh đèn máy bay chiếu rọi khiến cô có cảm giác mất phương hướng về không gian và thời gian. Cô định chạm vào Katzka để lần dấu vết. *Tại sao mình lại dừng ở đây, với người đàn ông này? - cô tự hỏi - Chuỗi sự kiện kỳ lạ nào khiến mình đi đến giây phút này của cuộc đời?*

Katzka chạm vào tay cô, cảm giác ấm và vững chắc.

- Tôi sẽ đi một vòng xem con thuyền thế nào.

Anh bước đi và anh chỉ còn cách nó vài bước chân khi anh đột ngột dừng và quay đầu nhìn lại.

Một đôi đèn vừa mới lướt qua cái cổng, cái xe giờ đang đi lại phía họ, qua bãi container, một chiếc xe tải.

Abby không có thời gian để tìm chỗ nấp, ánh sáng của chiếc xe đã chiếu vào cô, dồn cô vào chân tường.

Ánh sáng chiếc xe quá mạnh, khiến Abby không thấy gì cả nhưng cô nghe thấy tiếng cửa mở và đóng lại, có tiếng bước chân và có người đàn ông xuất hiện, Abby không thể trốn được nữa.

Katzka đã ở ngay bên cạnh cô, cô không thấy anh bước tới mà lại đột ngột thấy anh ở đó, đứng chặn giữa cô và chiếc xe.

- Được rồi, lùi lại đi. Chúng ta không chắc nó ở đây - một người nói.

Hai người đàn ông khựng lại một chút, rồi tiếp tục tiến tới phía trước.

- Để chúng tôi đi - Katzka nói.

Abby không nhìn rõ người đàn ông qua lưng của Katzka. Cô không thấy chuyện gì xảy ra tiếp theo nhưng cô chợt thấy anh gặp người xuống và có tiếng súng nổ, tiếng bê tông hình như nổ phía sau cô.

Cô và Katzka chạy lại nấp sau một cái thùng, anh ta cúi đầu cô xuống đất khi có thêm tiếng súng nổ.

Katzka bắn trả, ba phát đạn.

Rồi có tiếng bước chân nhiều hơn, có tiếng nói chuyện.

Rồi tiếng của xe tải khởi động động cơ, tiếng bánh xe nghiêng xuống đường.

Abby ngẩng đầu lên để nhìn, cô thấy cái xe tải đang lao về phía họ, húc vào cái thùng giống như một tòa nhà.

Katzka vẫn bình tĩnh và tiếp tục bắn. Bốn phát vào không trung.

Cái xe húc điên cuồng vào trụ cảng, phải rồi trái rồi trở nên lộn xộn không kiểm soát được nữa.

Katzka bắn hai viên cuối cùng một cách tuyệt vọng.

Cái xe vẫn tiến tới.

Abby thấy ánh đèn, và cô thấy mình bị hất văng khỏi chỗ trú ẩn, ném vào không khí đen đặc.

Nước lạnh làm cô tỉnh, cô ngoi lên mặt nước và nghe tiếng đàn ông hò hét bên trên. Cô bị chìm xuống, rồi lại ngoi lên, ho sặc sụa. Cô thấy nước ở cuối cảng có màu xanh hơn so với bình thường. Cái xe tải, giờ chìm trong nước, khi nó chìm xuống, ánh sáng xanh chuyển thành đen.

Katzka, anh ấy đâu rồi?

Cô nhìn quanh, vùng vẫy. Mặt nước có sóng động, đập vào mặt cô nhưng cô vẫn cố gắng nhìn.

Cô nghe tiếng bộp nhẹ và một cái đầu đang chấp chới cách cô vài mét. Katzka cũng nhìn theo hướng của cô và thấy cô đang vùng vẫy. Sau đó anh nhìn lên, nghe nhiều tiếng nói hơn - Từ một con thuyền? Có hai người đàn ông, có thể ba. Tiếng bước chân họ dội lên cột trụ, họ đang la hét nhưng tiếng la hét khó hiểu quá.

Không phải tiếng Anh - cô nhận ra nhưng không biết họ nói bằng tiếng gì.

Trên đầu, ánh sáng lại xuất hiện và cắm sâu xuống làn nước.

Katzka lặn xuống, Abby cũng vậy. Cô cố gắng hết sức để nhịn thở càng lâu càng tốt. Thình thoảng cô lại ngoi lên hít không khí rồi lại lặn xuống. Lần thứ năm như vậy, cô đã ở trong bóng tối.

Giờ thì có thêm hai bóng đèn.

Cô nghe thấy tiếng nước khua ở đâu đó xung quanh mình, rồi một hơi thở, và cô nhận ra Katzka vừa ngoi lên thở gần đó.

Anh cau có:

- Tôi mất súng rồi.
- Chuyện quái gì đang xảy ra thế?
- Tiếp tục bơi đi, đến cái cột kế tiếp đằng kia.

Bóng đêm đột ngột bị đánh thức bởi ánh sáng từ con tàu nào đó vừa bật đèn, soi sáng từng góc ngách của cột cảng. Có một gã đàn ông ở ván cầu, một gã đang đứng ở mép nước với đèn soi trên tay. Ngay phía trước họ là một gã thứ ba, tay lăm lăm súng.

- Đi thôi - Katzka nói.

Abby lặn xuống, khua nước qua bóng tối dày đặc. Cô không giỏi bơi chút nào, nước sâu làm cô thấy sợ hãi nhưng giờ thì cô đang bơi qua làn nước sâu như không có đáy. Cô cố ngoi lên thở nhưng dường như không đủ không khí, cho dù cô có cố thế nào.

- Abby, tiếp tục đi - Katzka giục - Chỉ cần đến cái cột kế tiếp thôi.

Abby nhìn về phía tàu chở hàng, cô thấy ánh đèn vãn khua khua trên mặt nước.

Cô lại tiếp tục lặn xuống.

Khi cô và Katzka leo được lên bờ thì Abby hầu như không thể lê chân nổi. Cô bò trên mặt đất đầy dầu mỡ. Ngồi xõm trong bóng tối, cô chống tay vào gối và nôn xuống biển.

Katzka nắm tay cô, cố gắng giúp cô trấn tĩnh lại. Cô đang run rẩy dữ dội vì cô tưởng mình đã chết rồi.

Cuối cùng thì cô cũng nôn hết được nước ra khỏi bụng. Cô yếu ớt ngẩng đầu lên nhìn Katzka. Thật hú vía, suýt tí nữa là cô không còn nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai rồi.

- Tốt hơn rồi chứ? - Katzka hỏi.

- Tôi lạnh cóng cả người.

- Tìm chỗ nào ấm áp thôi. Nếu không thì cô không chết vì ngạt nước thì cũng chết vì rét mất.

Anh nhìn về phía cột cảng để tìm kiếm.

- Tôi nghĩ chúng ta có thể đến chỗ mấy cái cột. Đi thôi.

Họ bò qua những tảng đá, trượt và trượt trên nền đá. Katzka leo lên được trước, rồi anh ta kéo cô lên.

Ánh đèn quét qua, rồi dừng lại ở chỗ họ.

Một viên đạn đập vào khối bê tông ngay bên cạnh Abby.

- *Chạy thôi!* - Katzka hét lên.

Họ cùng chạy. Ánh đèn đuổi theo họ, cột bê tông tạo thành hình zigzac trong bóng tối. Họ đã bỏ qua cái cột cản và đang chạy tới bãi đỗ container. Những viên đạn vẫn đuổi theo họ. Họ chạy vào nắp sau một dãy container gần nhất và nghe tiếng đạn đập vào kim loại. Rồi tiếng súng ngừng.

Abby chậm lại để thở, cô thấy kiệt sức vì chạy, vẫn còn mệt vì đã bơi quá sức. Giờ thì cô đang run rẩy khi chân muốn khụy xuống.

Có tiếng nói gần họ, họ hình như đến từ hai hướng.

Katzka nắm tay cô và kéo sâu hơn vào dãy container.

Họ chạy đến cuối hàng, rẽ trái và tiếp tục chạy. Sau đó, cả hai chững lại. Từ xa phía cuối dãy, một ánh đèn lóe lên.

Họ đang ở trước mặt chúng ta!

Cô lùi lại, và tìm một hướng đi mới. Cô thấy có khe hở giữa hai container, khe hở đủ để chui vào.

Ánh đèn đang chiếu tới gần hơn.

Nắm tay Katzka, cô kéo anh theo mình. Cô đi sâu hơn vào trong những lớp mạng nhện đến khi va vào thành của một container. Không có lối nào đi nữa, họ đã bị bẫy ở đây, trong một khoảng không chật chội hơn cả một chiếc quan tài.

Tiếng bước chân đến gần hơn.

Katzka đưa tay nắm lấy cô, nhưng anh không thể làm cô bớt run hơn. Tim cô bắt đầu đập loạn nhịp và tiếng bước chân đến gần hơn.

Cô nghe thấy tiếng nói chuyện, một người đàn ông đang nói chuyện với ai đó, sau đó người đàn ông thứ hai trả lời bằng một loại ngôn ngữ không thể nhận ra nổi nữa. Cô tự hỏi hay là máu che mất tai của cô rồi nên không nhận ra, không hiểu?

Ánh đèn nhảy qua khe hở, hai gã đàn ông đến gần hơn và tiếp tục với giọng ngờ vực. Họ chỉ có thể lia đèn qua khe hở. Ai đó dùng chân đá xuống mặt đất và đá sỏi che lấp khe hở đó.

Rồi tiếng bước chân xa dần.

Abby không dám cử động. Cô không dám chắc mình có di chuyển được không nữa. Chân cô như bị ghim chặt. *Vài chục năm nữa, người ta sẽ tìm thấy mình ở đây, xương mình đông cứng trong kính hãi.* Abby nghĩ.

Katzka cử động trước, anh đang định thò đầu ra để nhìn thì nghe tiếng tạch nhỏ. Một ánh sáng lóe lên rồi tắt phụt. Ai đó vừa đốt diêm. Katzka đứng chết lặng. Mùi khói thuốc lá phảng phất trong không khí.

Đâu đó có tiếng gọi.

Người hút thuốc trả lời tiếng gọi đó và đi xa dần.

Họ vẫn đứng im lặng, nắm tay nhau và không ai dám hé răng một lời nào. Hai lần họ nghe tiếng người giám sát đi qua nhưng cả hai lần, những người đàn ông vẫn đi qua họ.

Có tiếng ồn ào, như tiếng sấm rền qua bầu trời.

Sau đó, rất lâu họ không nghe thấy gì nữa.

Nhiều giờ sau đó, họ mới ra khỏi chỗ nấp. Họ đi theo dãy container và dừng lại để xem xét. Đêm đã trôi qua yên lặng.

Màn sương đêm đã bỏ đi tự lúc nào, trên đầu, ánh sao bắt đầu mờ nhạt dần bởi ánh sáng thành phố.

Cầu cảng vẫn tối, họ không thấy người đàn ông nào, không ánh đèn nào, không có cả một khe hở nào. Chỉ có mái của cột bê tông và ánh trăng trên mặt nước.

Cái tàu đã rời đi.

Báo hiệu trên màn hình điện tâm đồ trở nên điên cuồng khi nhịp tim của người trên giường bệnh đang yếu đi.

- Ông Voss!

Một y tá nắm lấy tay ông ta, cố gắng kéo ra xa khỏi giường của Nina.

- Bác sĩ cần làm việc. Mong ông ra ngoài một lát.

- Tôi sẽ không rời cô ấy. Tôi phải ở bên cạnh cô ấy - Victor Voss bướng bỉnh đáp lại.

- Ông Voss, họ không thể làm việc được nếu ông cứ ở đây. Các bác sĩ cần khám cho bà nhà mới hi vọng có thể cứu được bà ấy.

Victor gạt tay y tá ra, mạnh đến nỗi cô ấy liêu xiêu. Ông ta tiếp tục đứng ở cuối giường vợ, nắm chặt tay vợ.

- Lùi ra, mọi người lùi ra xa! - Một giọng ra lệnh vang lên.

- Ông Voss! Chúng tôi cần gây xung điện cho tim của vợ ông bây giờ, ông phải tránh ra xa ngay.

Bác sĩ Archer, ông đã đến và giọng của ông lập tức có tác dụng.

Victor rời chỗ và lùi lại.

Việc gây xung điện được thực hiện. Dòng xung chạy qua người Nina khiến bà run lên. Bà quá nhỏ, quá yếu đuối để bị gây xung như vậy. Victor

Voss chạy tới như thể muốn giật dụng cụ gây xung trên tay bác sĩ nhưng sau đó ông ta vội vàng dừng lại.

Trên màn hình, nhịp tim đã ổn định hơn, tiếng bíp trở nên đều đặn hơn. Ông ta nghe thấy tiếng ai đó thở phào và cảm thấy hơi thở của mình nhẹ nhàng hơn.

- 60 systolic... lên 65...
- Nhịp được kiểm soát rồi.
- Lên 75...
- Được rồi, bỏ dây ra.
- Bà ấy đang cử động tay...

Victor đẩy y tá qua một bên đến bên Nina. Không ai có ý định ngăn ông ta lại. Ông ta nắm tay vợ và đưa lên môi hôn. Ông cảm thấy trên làn da của bà, vị mặn của nước mắt.

- *Hãy ở lại bên anh, làm ơn, đừng đi.*
- Ông Voss?

Giọng nói dường như đến với ông ta từ nơi xa lắm, quay lại, ông thấy gương mặt Archer.

- Chúng ta ra ngoài được chứ?

Victor lắc đầu.

- Giờ thì bà ấy ổn rồi. Mấy người ở đây sẽ chăm lo bà ấy, chúng ta chỉ ra ngoài một lát thôi, tôi cần nói chuyện với ông, ngay bây giờ.

Cuối cùng thì Victor cũng gật đầu, một cách nhẹ nhàng ông ta đặt tay Nina xuống bàn và theo Archer ra ngoài.

Họ đứng im lặng bên một góc, ánh đèn dường như mờ đi, họ đứng bất động và quay lưng lại màn hình xanh.

- Việc cấy ghép bị hoãn lại rồi, có chuyện với vụ lấy nội tạng.

- Ông nói sao?

- Không thể thực hiện tối nay được, chúng ta sẽ làm vào ngày mai.

Victor nhìn vào chỗ vợ mình, qua cửa sổ không rèm, ông ta nhìn thấy đầu vợ ông cử động, cô ấy đã thức dậy và cần ông ở bên cạnh.

Ông ta nói.

- Không được để sai sót gì với đêm mai.

- Sẽ không có sai sót gì.

- Ông cũng nói vậy với tôi sau ca ghép lần trước.

- Việc đào thải tế bào là chuyện chúng ta không ngăn cản được, dù ta có cố thế nào.

- Vậy làm sao tôi biết chuyện này không lặp lại?

- Tôi không thể hứa chắc được, ông Voss, nhưng ở thời điểm này chúng ta không có lựa chọn.

- Chắc chắn sẽ thực hiện vào ngày mai chứ?

Archer gật đầu.

- Chúng tôi đảm bảo chắc chắn. Ông cứ yên tâm đi.

Nina vẫn chưa thực sự tỉnh hẳn khi Victor quay lại bên giường bệnh, rất nhiều lần trước đó, Victor nhìn bà khi bà đang ngủ. Nhiều năm qua, ông ta đã thấy sự thay đổi trên gương mặt bà, những nếp nhăn ở miệng, những vết nhô ra của xương, vài sợi tóc trắng. Mỗi thay đổi của bà ông ta đều nhận thấy và nó nhắc ông ta nhớ đến chặng đường họ đã đi cùng nhau.

Nhưng tất cả những điều đó là những gì ông ta yêu.

Nhiều giờ sau khi bà tỉnh lại, đầu tiên ông ta không nhận ra bà đã thức dậy. Ông ta đang ngồi trên giường của bà, vai chùng xuống vì mỏi, giật mình ông ta ngẩng đầu lên và nhìn bà.

Bà Nina đang nhìn ông ta, bà mở tay im lặng chờ ông ta chạm vào. Ông ta vỗ lấy và hôn.

- Mọi thứ - bà thì thào - Rồi sẽ ổn thôi.

Ông ta mỉm cười.

- Tất nhiên rồi, em yêu.

- Em rất may mắn, Victor, rất may mắn.

- Cả hai chúng ta đều rất may mắn khi có nhau.

- Nhưng bây giờ anh phải học cách để em ra đi.

Nụ cười biến mất, ông ta lắc đầu.

- Không đâu. Đừng nói thế. Em không thể rời xa anh được.

- Anh còn nhiều điều phía trước.

- Về chúng ta à? - ông ta nắm lấy tay bà bằng cả hai tay mình như một người đàn ông cố gắng giữ nước khi nó sắp chảy xuống khỏi tay - Anh và em, Nina, chúng ta không giống mọi người, chúng ta luôn nói điều đó với nhau, em không nhớ à? Chúng ta khác, chúng ta đặc biệt và không có gì có thể xảy đến với chúng ta được.

- Có đấy Victor - bà thều thào - Có điều đã xảy ra với em.

- *Và anh sẽ lo chuyện đó.*

Bà không nói gì, chỉ lắc đầu buồn bã.

Có vẻ như đó là điều cuối cùng Victor thấy khi Nina nhắm mắt lại, ông ta vẫn giữ tay bà trong bàn tay của mình, rồi ông ta thấy tay bà nắm lấy tay ông ta chặt hơn.

Đã gần nửa đêm khi Lundquist đưa Abby đã kiệt sức về nhà. Cô thấy xe của Mark không đậu ở lối đi và khi cô bước chân vào trong nhà, cô cũng thấy sự trống trải như thế, không hề có bước chân ghé qua. Có lẽ anh ấy lại có ca cấp cứu ở bệnh viện, cô thầm nghĩ vậy. Chẳng có gì lạ khi anh ấy ra khỏi nhà vào nửa đêm và đến Bayside để xử lý một ca bị bắn hay gì đó. Cô cố tưởng tượng ra hình ảnh của anh nhiều lần trước đây khi anh đang ở trong phòng mổ: khuôn mặt dưới mặt nạ xanh, cái nhìn thẳng xuống nhưng cô không thể tưởng tượng ra. Như thế tất cả những ký ức đó đã bị xóa.

Cô đến máy trả lời tự động, hy vọng anh sẽ để lại tin nhắn. Cô thấy hai cuộc gọi từ Vivian, và số chị ấy đã để ngoài vùng phủ sóng. Chị ấy vẫn ở Burlington và giờ thì quá muộn, không nên gọi lại, cô sẽ gọi lại vào sáng mai.

Đi lên nhà, cô cởi bộ đồ ướt và ném vào máy giặt, rồi vào nhà tắm. Thế nhưng, cô thấy chỗ treo quần áo vẫn khô nguyên, Mark đã không tắm, anh có về nhà không?

Khi dòng nước nóng tràn xuống vai, cô đứng nhắm mắt nghĩ ngợi. Xem mình phải nói gì với Mark. Đó là lý do tại sao cô trở về nhà tối nay, để đối diện với anh và yêu cầu câu trả lời.

Sau khi tắm xong, cô ngồi xuống giường và bấm số gọi Mark. Khi cô vừa chuẩn bị gọi thì điện thoại reo.

- Abby? - Đó là Katzka, không phải Mark - Tôi chỉ muốn biết cô có ổn không thôi, tôi vừa gọi mà không thấy ai nghe máy.

- Tôi đi tắm, tôi ổn mà. Tôi đang đợi Mark về.

Đột nhiên người ở bên đầu dây im lặng.

- Cô ở nhà một mình à?

Sự quan tâm của anh khiến cô không khỏi mỉm cười. Nếu biết anh một chút, bạn sẽ nhận ra đó là người đàn ông thực sự.

- Tôi đã khóa tất cả cửa và cửa sổ - cô nói - Như anh bảo tôi.

Qua điện thoại, cô có thể nghe tiếng radio ở chỗ Katzka, và cô tưởng tượng, anh đang đứng trước xe cảnh sát, đèn xanh chiếu vào mặt.

- Có chuyện gì vậy? - cô hỏi.

- Chúng tôi đang chờ thợ lặn, mọi thứ sẵn sàng rồi.

- Anh thực sự nghĩ là người lái đã bị nhốt trong xe à?

- Tôi sợ là như vậy.

Anh thở dài, và đó là âm thanh của sự lo lắng. Cô thấy nên quan tâm đến anh ấy một chút.

- Anh nên về nhà, anh cần tắm nước nóng và súp gà. Đó là đơn thuốc của tôi.

Anh cười. Đó là một âm thanh lạ lùng, chưa bao giờ cô thấy anh cười.

- Giờ tôi sẽ tìm một hiệu thuốc được chứ?

Ai đó nói với anh ấy. Có vẻ như có một cảnh sát khác, đang đợi Katzka. Anh quay ra trả lời người đàn ông sau đó lại nói tiếp:

- Tôi phải đi đây, cô vẫn ổn chứ hả? Sao cô không dọn đến khách sạn?

- Tôi ổn mà.

- Thôi được - một lần nữa cô lại thấy anh thở dài - Nhưng tôi muốn cô gọi ngay một thợ khóa đến vào sáng mai. Bảo anh ta thay cái nắm đấm cửa nhà cô đi. Đặc biệt nếu cô định tiếp tục ở nhà vào ban đêm.

- Tôi sẽ làm vậy.

Trong một thoáng, sự im lặng bao trùm lên câu chuyện của hai người. Anh ấy hình như vẫn còn chuyện để nói nên lưỡng lự không cúp máy. Cuối

cùng anh ấy nói.

- Tôi sẽ gọi lại cho cô vào sáng mai.

- Cảm ơn anh, Katzka.

Cô nói rồi cúp máy.

Sau đó cô gọi cho Mark và nằm chờ anh gọi lại. Nhưng anh không gọi lại.

Nhiều giờ trôi qua, cô cố gắng không khóc với những lý do có thể khiến anh ấy không về nhà. Anh ấy có thể ngủ quên ở phòng trực, hay là máy của anh ấy hỏng, có thể anh ấy trong phòng mổ và không nghe được.

Hoặc anh ấy có thể chết rồi. Như Aaron Levi. Như Kunstler và Hennessy.

Cô lại gọi.

Ba giờ sáng, điện thoại reo. Cô lập tức vồ lấy máy.

- Abby, anh đây - giọng Mark nghe không rõ lắm trên đường truyền như thể anh gọi từ một nơi rất xa.

- Em đã cố gọi cho anh nhiều lần rồi, anh ở đâu?

- Anh đang trong xe, đến bệnh viện - anh ngừng lại - Abby, chúng ta cần nói chuyện. Mọi chuyện đã thay đổi.

Cô nói, rất khẽ.

- Giữa chúng ta à?

- Không, không, chẳng liên quan gì tới em cả. Với anh. Chỉ là em có dính líu vào thôi. Anh cố gắng đẩy lùi nó, nhưng giờ mọi chuyện đi quá xa.

- Ai?

- Cả đội.

- Anh nói sao cơ? - cô sợ phải hỏi câu tiếp theo, nhưng cô không có lựa chọn - Tất cả các anh dính vào ư?

- Hết rồi.

Đường dây bỗng dừng ngắt quãng và cô thấy tiếng như tiếng đèn giao thông. Rồi giọng của anh to trở lại.

- Mohandas và anh quyết định rồi, anh đã ở nhà anh ta. Bọn anh nói chuyện, so sánh các vấn đề và bọn anh đang đứng ở nóc tòa nhà rồi. Nhưng đã đến lúc phải làm thế. Anh không thể chịu đựng nổi nữa, phải tung hê mọi thứ ra, Mohandas và anh, mẹ kiếp những kẻ còn lại, mẹ kiếp Bayside - anh ngừng lại, giọng đột ngột vỡ òa - Anh là một kẻ hèn nhát, anh xin lỗi.

Cô nhắm mắt lại.

- Anh biết, giờ thì anh đã biết mọi chuyện.

- Anh chỉ biết vài thứ thôi, anh không biết Archer đã đi xa thế nào, anh cũng *không muốn biết*. Và khi em bắt đầu đặt câu hỏi, và anh không thể giấu giếm sự thật thêm nữa - anh thở một hơi dài và thì thào - Chuyện này sẽ phá hủy anh, Abby.

Cô vẫn nhắm mắt. Cô có thể thấy anh trong bóng tối của chiếc xe, một tay trên bánh lái, một tay giữ điện thoại. Có thể tưởng tượng ra khuôn mặt anh, và cả sự dững cảm của anh.

- Anh yêu em - anh thì thầm.

- Về nhà đi Mark. Anh hãy về với em đi.

- Chưa đâu. Anh sẽ gặp Mohandas ở bệnh viện, bọn anh cần phải lấy các bệnh án của người cho.

- Anh biết chúng ở đâu chứ?

- Anh có một ý kiến, chỉ hai bọn anh thôi, sẽ tìm những hồ sơ đó. Nếu em có thể giúp, thì chỉ đến sáng thôi.

Cô ngồi dậy.

- Đêm nay em không ngủ được. Anh định gặp Mohandas ở đâu?

- Phòng thông tin y tế, anh ta có chìa khóa rồi - Mark ngật ngưỡng - Em chắc là mình muốn tham gia vào vụ này chứ, Abby?

- Em muốn ở bất cứ nơi đâu có anh. Chúng ta sẽ làm cùng nhau được chứ?

- Được - Mark nhẹ nhàng nói - Hẹn gặp lại em.

Năm phút sau, Abby ra khỏi nhà và vào xe của mình.

Con phố Tây Cambridge vắng ngắt, cô rẽ vào đường Memorial, chuẩn bị tới gần sông Charles thì cô hướng tới cầu qua sông. Đã ba giờ mười lăm phút và cô không thể nhớ tại sao cô vẫn còn tỉnh táo như vậy, vẫn còn sống.

Cuối cùng chúng ta cũng đánh bại họ, chúng ta sẽ làm cùng nhau, như cái cách mà chúng ta vẫn làm cùng nhau từ đầu.

Cô đã băng qua cầu và chuẩn bị đến chỗ lên. Chỉ có vài chiếc xe đang đi lại vào giờ đó và cô cảm thấy dễ dàng qua tiếp.

Hơn ba dặm tiếp sau đó, hết đường hầm và cô chuyển đường, chuẩn bị vào khu phía tây nam. Khi cô rẽ vào đó, cô chợt nhận thấy có ánh đèn đang theo sau cô.

Cô tăng tốc, cố vượt đi thật nhanh.

Đèn của chiếc xe phía sau cũng nhanh hơn, gần hơn, chiếu thẳng vào gương chiếu hậu của cô. Họ đã theo mình bao lâu rồi? Cô cũng không biết nữa, nhưng giờ hai chiếc xe, của cô và chiếc kia như cặp dơi sinh đôi đang ra khỏi hang.

Cô tăng tốc.

Chiếc xe kia cũng vậy. Đột ngột, nó tiến đến bên trái đường. Nó đột ngột đến bên cạnh cô.

Cô nhìn qua bên kia đường, và nhìn thấy cửa xe bọn họ được hạ xuống.

Cô run rẩy tăng ga xe.

Quá muộn rồi, cái xe kia đã vượt cô. Cô nhấn phanh và chiếc xe lao vào hàng rào bê tông. Đột nhiên cả thế giới nghiêng ngả, mọi thứ đảo lộn. Cô nhìn bóng tối và ánh đèn, bóng tối, đèn. Bóng tối.

- Nhắc lại, đây là đội lưu động 41 - Ba phút, nghe rõ không?

- Nghe rõ, 41 - Vitals thế nào?

- Systolic ở mức 95 nhịp 10. Chúng tôi cần cho thêm saline vào ống. Đợi đã, xem nào, có vẻ như cô ấy đang cử động.

- Giữ cô ấy nằm yên đi.

- Chúng tôi cần có cẳng và cái gì đó khác nữa.

- Được rồi, chúng tôi đợi đây.

- Gặp lại sau nhé...

... Ánh sáng.

Và cơn đau. Một cơn đau đầu tràn qua.

Cô cố gắng la hét, nhưng hình như không thành tiếng. Cô cố gắng tránh xa khỏi ánh sáng đó nhưng cố không cử động được. Cô nghĩ giá mà cô có thể thoát ra khỏi ánh sáng đó và quay lại với bóng tối. Cơn đau không hề dứt. Với tất cả sức lực của mình cô cố gắng cử động, cố gắng thoát ra khỏi sự tê liệt nhưng cô không có hy vọng.

- Abby, Abby - giọng một ai đó thầm thì - Nằm yên nào. Tôi sẽ phải nhìn vào mắt cô.

Cô lại vặn người sang hướng khác, cảm thấy đau ở thắt lưng và đầu gối. Rồi cô nhận ra mình không bị tê liệt mà vì cô đã bị buộc chặt lại.

- Abby, Wettig đây. Nhìn tôi này, nhìn vào ánh đèn, nào, mở mắt ra, mở ra.

Cô mở mắt ra, cố gắng giữ chúng mở dù ánh đèn như lưỡi dao cắt vào sọ não của cô.

- Nhìn theo ánh đèn nào, nào, tốt lắm Abby. Được rồi, cả hai đồng tử đều rất tốt, EOMs bình thường - ánh đèn tắt - Tôi vẫn muốn chụp CT.

Abby cảm thấy dễ chịu rồi, cô có thể thấy bóng cái đầu của Wettig ngược lại với ánh sáng của đèn trên đầu. Có nhiều cái đầu khác đang di chuyển quanh cô và có một tấm rèm trắng cứ như đám mây ngăn cách. Có cảm giác đau tràn qua tay trái, và cô muốn cử động.

- Yên nào Abby - đó là giọng của một phụ nữ, nhẹ nhàng và mềm mại - Tôi phải lấy một ít máu, giữ chặt nào.

Có một giọng thứ ba.

- Bác sĩ Wettig, chụp X-quang đã sẵn sàng.

- Một lát nữa - giọng của Wettig - Tôi muốn có một ống IV nữa, găng tay cỡ 16. Nào mọi người.

Abby cảm thấy có một cái gì vừa tiêm vào tay của cô. Cảm giác hỗn loạn tràn qua trí óc, rồi cô cảm thấy hoàn toàn tập trung. Cô biết mình đang ở đâu nhưng cô không thể biết cô đã tới đây như thế nào, cô vẫn biết đây là phòng cấp cứu của Bayside và có chuyện gì đó kinh khủng vừa xảy ra.

- Mark.

Cô gọi và cố gắng ngồi dậy.

- Mark ở đâu?

- Đừng cử động, rơi ống truyền ra bây giờ - một bàn tay kéo lấy cô và đặt tay cô xuống. Quá chặt, cô không thể làm gì, họ đang làm đau cô, tất cả bọn họ với mớ kim tiêm thuốc men này đã dìm cô như con vật.

- Mark! - cô gào lên.

- Abby, nghe này - lại là bác sĩ Wettig, giọng ông ta nghe nhỏ nhẹ và rất bình tĩnh.

- Chúng tôi đang cố liên lạc với Mark. Tôi chắc chắn là anh ấy sẽ đến sớm thôi, ngay bây giờ cô phải hợp tác hoặc là chúng tôi không thể giúp gì cho cô đâu. Cô có hiểu không?

Cô nhìn vào mặt ông ta, và trở nên cứng người lại. Rất nhiều lần trước đây, cô đã nhìn vào khuôn mặt đó và cảm thấy sợ hãi với ánh mắt xanh lạnh lùng, giờ thì bị cầm tù ở đây, không thể làm gì dưới ánh mắt ấy, cô cảm thấy còn sợ hãi hơn. Cô cảm thấy thực sự sợ hãi và cô nhìn quanh căn phòng, tìm kiếm một gương mặt thân thiện nhưng ai cũng quá bận rộn.

Cô nghe thấy tiếng rèm động và có cái gì đó đang chuyển động. Giờ thì trần nhà đang sáng lên với ánh đèn và cô biết họ đang đưa cô vào bên trong bệnh viện. Vào trong tim của kẻ thù. Cô không thể cố gắng vật lộn được nữa, không thể chiến đấu được. *Nghĩ đi, mình phải nghĩ.*

Họ rẽ vào góc và vào phòng chụp X-quang. Một khuôn mặt nữa, một người đàn ông nhìn cô. Là chuyên viên kỹ thuật CT. Bạn hay thù?

Cô không biết nữa, họ đưa cô vào một cái bàn và đặt cái gì đó lên ngực và hông cô.

- Giữ chặt vào nhé - nhân viên kỹ thuật ra lệnh - Không chúng ta phải làm lại đây.

- Được.

Abby nhớ đến những bệnh nhân khác, miêu tả việc quét CT như *đầu của bạn bị nhét vào cái gọt bút chì*.

Abby nhắm mắt lại và thấy tiếng máy móc quanh đầu mình. Cô cố gắng nghĩ và nhớ về tai nạn.

Cô nhớ mình vào trong xe rồi, lái xe đến chỗ thu lệ phí và bỗng nhiên trí nhớ bị gián đoạn. Đây là kết quả của quá trình gây mê ngược. Sau vụ tai nạn, cô chẳng còn nhớ gì về những chuyện đã xảy ra trong lúc đó, nhưng những sự kiện thì lại dần quay trở về.

Khi việc quét não hoàn thành, cô cố gắng ghép các mảnh vụn trí nhớ để hiểu chuyện gì đã xảy ra và cô nên làm gì tiếp theo. Nếu cô muốn tiếp tục sống, cô phải cố gắng hơn nữa.

Cô tỏ ra khá hợp tác khi nhân viên kỹ thuật chuyển cô trở lại - hợp tác và dễ bảo tới mức anh ta đã bỏ khóa tay cô ra. Khi anh ta đưa cô trở lại phòng.

- Phòng cấp cứu sẽ đến đón cô. Nếu cô cần tôi, cứ gọi tôi là được. Tôi ở phòng bên cạnh.

Qua cánh cửa mở, cô có thể nghe thấy tiếng anh ta nói chuyện qua điện thoại.

- Vâng, đây là phòng CT, chúng tôi đã xong rồi. Bác sĩ Blaise đang ở đây. Anh có muốn qua xem cô ấy thế nào không?

Abby từ từ nhẹ nhàng gỡ cái còng ra, khi cô ngồi dậy, cô cảm thấy như căn phòng đang chuyển động. Cô nhấn mạnh tay vào thái dương để lấy lại cân bằng và mọi thứ có vẻ đã ổn định trở lại.

Cô tháo cái băng ra khỏi tay và vứt nó ra, muối chảy ra khỏi ống và tràn ra nền nhà. Cô mặc kệ và tập trung vào việc cầm máu đang chảy ra từ ven.

Dù băng khá chặt, nó vẫn tiếp tục chảy ra. Cô không lo lắng về chuyện đó lắm. Họ đang đến để bắt cô.

Cô trèo ra khỏi giường. Bàn chân trần chạm vào bề mặt nước muối, ở phòng bên cạnh, có lẽ nhân viên kỹ thuật đang dọn dẹp bàn. Cô có thể nghe thấy tiếng giấy lau bàn.

Cô lấy một cái áo khoác phòng thí nghiệm ra khỏi móc quần áo ở cửa, và đeo đôi găng tay phẫu thuật vào. Chỉ những nỗ lực nhỏ đó thôi cũng làm cô kiệt sức. Cô cố gắng nghĩ, cố gắng đi đến cửa. Chân cảm thấy muốn lún xuống như đang đi trên cát. Cô cố đi đến hành lang.

Hành lang trống rỗng.

Chỉ cần qua giai đoạn này thôi, cô cố đi đến hành lang và vịn vào tường để đi. Cô rẽ vào một góc và thấy ở cuối hành lang là một lối thoát hiểm khẩn cấp. Cô cố gắng hướng đến nó và nghĩ: nếu mình đến được cửa đó thôi, mình sẽ an toàn.

Đâu đó đằng sau lưng cô, có tiếng nói, có tiếng bước chân vội vã.

Cô dựa vào cánh cửa thoát hiểm và cố đẩy nó ra, vào trong bóng tối. Chuông báo động rung âm ã, ngay lập tức cô bắt đầu chạy và chạy vào bóng tối. Cô không có kế hoạch bỏ trốn, không biết sẽ đi đâu, cô chỉ biết mình phải ra khỏi Bayside.

Có những tiếng nói chuyện sau lưng cô, có tiếng la hét.

Khi nhìn lại, cô thấy ba nhân viên bảo vệ đang chạy ra khỏi phòng cấp cứu.

Cô lê bước tới chiếc xe... quá muộn rồi. Họ đã bắt kịp cô, cô cố đứng dậy và định chạy nhưng chân không lê bước nổi nữa. Cô ngã giữa hai hàng

xe.

Tiếng bước chân của người giám sát đã đến gần hơn và đến từ hai hướng.

Cô quay trái, rẽ vào giữa hai hàng xe đậu.

Họ bao vây cô và một bảo vệ đã nắm được tay cô, một người khác nắm bên phải. Cô đá, đấm họ và cố gắng cản họ.

Nhưng giờ thì ba người bọn họ đã đưa được cô vào phòng cấp cứu, trở lại với bác sĩ Wettig.

- Họ sẽ giết tôi, để tôi đi, họ sẽ giết tôi.
- Không ai định hại cô đâu, quý cô.
- Ông không hiểu đâu, ông không hiểu đâu.

Cửa phòng cấp cứu mở, khi cô bước vào bên trong, trong ánh sáng, gương mặt của bác sĩ Wettig xuất hiện trở lại, trắng bệch.

- Năm miligram Haldon IM.
- Không! Không! Tôi không muốn!
- Thôi nào, tôi muốn cô ấy bình tĩnh trở lại.

Một y tá tiến đến, kim tiêm lăm le trong tay. Cô ta gỡ bỏ bọc kim ra chuẩn bị tiêm cho Abby một mũi an thần.

Abby cố gắng thoát ra.

- Giữ cô ta lại! Chúa ơi, không thể làm cô ta yên được à?

Những bàn tay nắm lấy Abby, cô bị giữ từ cả hai phía.

- Làm ơn đi - Abby van xin, nhìn các y tá - Đừng để ông ta làm tôi đau, đừng!

Cô cảm thấy có một hơi lạnh của rượu rồi mũi tiêm ngậ vào da cô.

- Làm ơn đi - cô van vỉ, thì thầm nhưng biết là quá muộn.

- Sẽ ổn cả thôi - cô y tá nói và mỉm cười với Abby - Mọi thứ sẽ ổn thôi.

- Chẳng có dấu vết gì ở cột cảng đâu, gió làm mờ tất cả rồi - Carrier nói - Và có vẻ như người lái bị một viên đạn vào mắt phải đấy. Anh biết rồi đấy, Sên. Tôi rất tiếc nhưng có lẽ tôi cần súng của anh.

Katzka gật đầu, một cách lo lắng, nhìn xuống dòng nước.

- Nói với thợ lặn là có thể anh ta sẽ tìm thấy súng của tôi ngay chỗ đó thôi, trừ khi gần đây nó chạy đi đâu mất.

Carrier gật đầu, và rồi đập vào vai Katzka.

- Về nhà đi, trông anh như mớ giẻ rách ấy, Katzka.

- Tốt quá nhỉ? - Katzka nói, và anh đi xuống cột cảng, qua những nhân viên phòng xét nghiệm hình sự. Cái xe tải đã được kéo lên vài giờ trước đó và giờ đang ở mép của sân container. Vì đã bị xì lốp nên cái xe có vẻ như ngã về phía sau. Kính chắn gió đầy bùn đất, chúng đã được đối chiếu với bệnh viện Bayside, tổng đài và các cơ quan. Theo quản lý của cơ quan điều tra, cái xe là một trong ba xe sở hữu của bệnh viện và được điều hành bởi bệnh viện với mục đích chở các dụng cụ và nhân viên ra ngoài. Người quản lý không biết xe nào bị mất cho đến khi cơ quan cảnh sát gọi anh ta một giờ trước đây.

Cánh cửa xe giờ đã mở, và người chụp ảnh đang bên trong, chụp những bức ảnh chỗ chắn bùn. Xác người chết đã được kéo ra tiếng rưỡi trước đây. Bằng lái của anh ta cho thấy anh ta tên Oleg Boravoy, 39 tuổi, cư dân Neward, New Jersey. Họ vẫn đang đợi thêm thông tin.

Katzka biết có cách vào xe nhanh hơn nhiều, hành động của anh vẫn còn gây nghi vấn nên anh phải tránh ra xa khỏi những bằng chứng. Anh băng qua bãi đậu container và đến chỗ để xe của mình, bên ngoài hàng rào, hơi chìa ra một chút. Chui vào trong, anh lấy tay ôm lấy mặt. Vào khoảng hai giờ sáng, anh về nhà để tắm và ngủ một chút. Sau đó ngay khi mặt trời mọc, anh trở lại chỗ cột cảng. *Mình quá già rồi*, anh nghĩ, *già như đã trôi qua hàng thế kỷ ấy*. Tất cả chỉ là chạy quanh và bắn vào bóng tối như một con sư tử non, không phải giống như một cảnh sát trung niên, anh cảm thấy mình đang ở dốc bên kia của cuộc đời.

Ai đó gõ vào cửa xe và anh ta nhìn lên, thấy Lundquist, Katzka kéo cửa kính xuống.

- Chào Sên, anh ổn chứ?

- Tôi định về nhà ngủ một lát.

- Ừ, nhưng trước khi anh làm thế, tôi nghĩ anh muốn biết về người lái xe đấy.

- Chúng ta lấy lại được cái gì à?

- Họ tìm cái tên Oleg Boravoy trên máy tính và thấy tên anh ta - nhập cư từ Nga, đến đây hai năm trước và lần cuối cùng được biết tới như là cư dân New Jersey. Ba lần bị bắt nhưng không bị kết án.

- Vì sao vậy?

- Vì tội bắt cóc và hành hung, những vụ xét xử đó chưa bao giờ thành công vì nhân chứng luôn biến mất - Lundquist dựa vào xe, giọng nói của anh ta trở nên thì thầm - Anh đã dính vào một vụ tệ hại đêm nay rồi đấy. Cảnh sát Neward nói là Boravoy là mafia Nga.

- Làm sao họ dám chắc?

- Họ hẳn phải biết chứ. Bọn mafia Nga có căn cứ ở New Jersey mà. Sên này, những gã làm cho bọn Colombia trở nên như bọn dờ hơi ấy. Chúng không đánh nhau, chúng chặt tay và chân anh trước, rồi mới lấy súng.

Katzka nhíu mày, nhớ lại những khoảnh khắc kinh hoàng đêm qua, lặn ngụp trong dòng nước lạnh khi những gã đàn ông chạy rầm rầm bên trên và la hét bằng thứ ngôn ngữ không thể hiểu được. Anh vẫn còn ký ức về những ngón tay và ngón chân không xác định được của ai trên đường phố Boston. Nó khiến anh nghĩ về phòng bệnh.

- Boravoy có liên hệ gì với Bayside không?

- Không biết.

- Anh ta lái xe của họ cơ mà.

- Và cái xe đầy dụng cụ y tế. Giá hàng ngàn đô đấy. Có lẽ chúng ta nên nói chuyện với bọn chợ đen xem sao. Boravoy có lẽ có đồng minh ở đường đây cung cấp thiết bị y tế cho Bayside. Và anh đã bắt gặp anh ta đang lúc chờ hàng.

- Còn con tàu thì sao? Cậu vừa nói đến cái gì? Cảng à?

- Con tàu là sở hữu của một người ở New Jersey, tên là Sigayev. Đăng ký Panama. Cảng cuối cùng dừng chân là Riga.

- Ở đâu?

- Latvia. Tôi nghĩ là một nước ly khai của Nga.

Lại là người Nga, Katzka nghĩ, không chỉ nổi tiếng với mafia, chúng còn nổi tiếng về tội ác đẫm máu.

Anh nghĩ về Abby DiMatteo và anh lại thấy lo lắng. Anh vẫn chưa gọi cho cô kể từ sau cú gọi lúc một giờ. Chỉ một giờ trước đây thôi anh đã ra ngoài nhưng khi anh bấm số gọi cô thì nhận thấy tim mình đập nhanh hơn. Khi đó anh nhận ra dấu hiệu của cái gì đó rất lạ: sự quan tâm, vui vẻ, đau đớn, háo hức khi nghe thấy tiếng của cô. Những cảm giác đó anh không hề cảm thấy trong nhiều năm qua, và anh ta hiểu, điều đó thật đau đớn.

Anh nhanh chóng ngắt liên lạc và sử dụng thì giờ vào việc suy nghĩ sâu hơn.

Anh nhìn về phía cột cảng, giờ con tàu có lẽ đã ra khơi xa hàng trăm dặm rồi. Ngay cả khi họ tìm thấy nó, cũng sẽ gặp rắc rối lớn về luật.

Anh nói với Lundquist.

- Tôi muốn có mọi thông tin về Sigayev. Tôi muốn biết họ có liên quan gì với Amity và Bayside không.

- Đã trong danh sách của tôi rồi, Sên.

Katzka khởi động xe và nhìn Lundquist.

- Anh trai anh vẫn đang ở đội bảo vệ biển à?

- Không, nhưng bạn anh ấy vẫn ở đó.

- Nhờ họ đi, xem họ biết những gì.

- Tôi nghi ngờ lắm, nếu như nó đến từ Riga - Lundquist ngừng lại, nhìn lên. Carrier đi ngang qua, vẫy họ.

- Này, Sên, anh nhận được tin nhắn từ bác sĩ DiMatteo chưa?

Katzka tắt máy xe, nhưng không thể ngăn được nhịp đập của mình. Anh nhìn Carrier một cách chăm chú.

- Có một vụ tai nạn vừa xảy ra.

Cái xe đẩy ngang qua lối đi, Abby tỉnh dậy với ấn tượng đầu tiên là mình đang nằm trên một cái giường êm ái. Tim cô vẫn còn cảm giác từ cơn ác mộng vừa diễn ra. Cô cố lật mình nhưng nhận ra mình không thể, tay cô bị trói chặt và cổ tay bị dán lại. Cô nhận ra cô không hề mơ. Đây là ác mộng. Và cô không thể tỉnh lại.

Cô cảm thấy dường như mình đang kiệt sức. Cô nhìn lên trần nhà và nghe thấy tiếng ai đó kéo ghế. Ngay lập tức cô quay đầu lại.

Katzka đang ngồi bên cửa sổ, trong ánh sáng của ban ngày, mặt anh trông có vẻ già hơn và lo lắng hơn cô thấy trước đây.

- Tôi đã yêu cầu họ tháo bỏ dây. Nhưng họ nói với tôi là cô cứ cố bứt các dây dẫn ra.

Anh đứng dậy và đến bên giường cô. Anh đứng đó nhìn cô.

- Chào mừng trở lại, Abby, cô thật may mắn đấy.

- Tôi không nhớ chuyện gì đã xảy ra.

- Cô gặp tai nạn, xe của cô lật nhào ở đại lộ.

- Có ai ở đó...

Anh lắc đầu.

- Không ai bị thương nhưng xe của cô thì hỏng nặng lắm.

Anh im lặng và cô nhận thấy anh không nhìn mình nữa, anh nhìn vào chỗ nào đó trên cái gối.

- Katzka... lỗi của tôi à.

Anh lắc đầu.

- Dựa trên những chứng cứ ở đó thì có vẻ cô lái xe quá tốc độ, có lẽ cô đã phanh gấp để tránh xe, xe của cô lao vào barrie bên đường, và lật nhào.

Cô nhắm mắt lại:

- Ôi lạy Chúa!

Ngừng một lát. Anh nói tiếp:

- Tôi đoán cô không nghe phần còn lại đâu. Tôi đã nói chuyện với cảnh sát điều tra, tôi e là họ tìm thấy một thùng vodka trong xe của cô đấy.

Cô mở mắt và nhìn anh.

- Không thể nào.

- Abby, cô không thể nhớ chuyện gì đã xảy ra, đêm qua, ở cầu cảng, có một chuyện kinh khủng. Có lẽ cô cảm thấy cần an ủi và uống ở nhà.

- Tôi nhớ chuyện đó. Tôi sẽ nhớ tôi có uống hay không...

- Xem này, điều quan trọng giờ là...

- Điều này quan trọng, anh không thấy à? Họ lại đang định dựng chuyện hại tôi.

Anh đưa tay ra và nháy mắt, một cử chỉ của người đàn ông cố gắng tỉnh táo.

- Tôi xin lỗi, Abby, nhưng tôi biết sẽ không dễ dàng gì cho cô. Bác sĩ Wettig vừa mới cho tôi biết lượng cồn trong máu của cô. Họ đã xét nghiệm tối qua, 0,25.

Giờ thì anh không còn nhìn cô nữa, anh nhìn ra cửa sổ như thể nhìn cô là việc quá sức. Cô đã có một hành động khiến cô đau đến phát khóc. Nhưng cô không muốn khóc. Khi thật, cô sẽ không khóc. Cô nhắm mắt lại và tập trung. Tất cả những gì cô có thể làm bây giờ, tất cả những vũ khí cô có thể dùng để chống lại họ là tập trung. Sẽ không ai có thể lấy gì của cô nữa, kể cả Katzka.

Cô nói, chậm rãi.

- Tôi không uống rượu, anh phải tin tôi, tôi không say.

- Cô có thể nói cho tôi biết cô ở đâu lúc ba giờ sáng không?

- Tôi đến đây, Bayside. Tôi nhớ rõ. Mark gọi cho tôi và tôi đến. Anh ấy có ở đây không? Sao anh ấy không ở đây?

Anh ấy im lặng, điều đó khiến cô phải nhìn qua đầu để thấy anh ấy, nhưng cô vẫn không thấy mặt anh ấy đâu.

- Katzka!

- Mark Hodell vẫn không trả lời điện thoại.

- Cái gì?

- Xe của anh ta không hề ở bãi đỗ xe, không ai biết anh ta ở đâu.

Cô cố nói, nhưng cổ họng như bị đóng lại, và âm thanh duy nhất thốt ra là: “không”.

- Còn quá sớm để kết luận điều gì.

Nhưng Abby biết, cô biết chắc chuyện gì đang xảy ra. Toàn thân cô tê cứng và không cử động được. Cô không nhận ra mình đang khóc, không hề cảm thấy là những giọt nước mắt đã rơi xuống khi Katzka đứng dậy, lấy khăn lau cho cô.

- Tôi xin lỗi - anh thì thào rồi anh gạt những sợi tóc ra khỏi mặt cô và trong một lúc anh để những ngón tay của mình ở đó, những ngón tay vuốt ve trán của cô. Rồi anh nói, khẽ hơn: “Xin lỗi”.

- Tìm anh ấy giùm tôi! - Giọng cô như bị ngạt - Làm ơn đi, tìm anh ấy đi.

- Tôi sẽ cố.

Lát sau cô thấy anh đi ra khỏi phòng, chỉ khi đó cô mới biết anh đã cởi bỏ còng và khóa, cô tự do ra khỏi giường và ra khỏi căn phòng này. Nhưng cô không làm thế.

Cô úp mặt xuống gối và khóc.

Vào khoảng hai giờ, một y tá đến để đặt đồ ăn trưa và thay ống truyền. Abby không để ý tới đồ ăn, cái khay sau đó được đem đi.

Bác sĩ Wettig vào và đứng bên giường cô, lướt nhanh bệnh án của cô và thở dài khi nhìn kết quả xét nghiệm. Cuối cùng ông ta nhìn cô.

- Bác sĩ DiMatteo?

Cô không trả lời.

- Katzka nói cô phủ nhận việc uống rượu đêm qua.

Cô vẫn không nói gì.

Wettig thở dài.

- Điều đầu tiên để bình phục là thừa nhận vấn đề của mình, giờ có lẽ tôi phải biết, lẽ ra tôi phải nhận thấy cô đang cố gắng chiến đấu nhưng giờ thì rõ rồi. Đã đến lúc giải quyết vấn đề.

Cô nhìn lên ông ta.

- Nghĩa là sao? - cô giả vờ ngây thơ hỏi.

- Vấn đề là, cô có tương lai ở phía trước. Dù không gây được ấn tượng tốt nhưng cô là một phụ nữ thông minh, cô biết mình nên làm gì, còn nhiều nghề khác đang chờ cô.

Cô vẫn chỉ im lặng. Giờ thì những thất bại nghề nghiệp chẳng có nghĩa lý gì với cô khi cô không thấy Mark.

- Tôi đã nhờ bác sĩ O'Connor giúp cô, anh ấy sẽ ở đây đêm nay.

- Tôi không cần bác sĩ tâm lý.

- Tôi nghĩ là có đấy. Tôi nghĩ cô cần giúp đỡ và tôi sẽ không để cô ra viện trừ khi có sự đồng ý của anh ấy. Có thể anh ấy sẽ chuyển cô tới khoa tâm lý. Chúng tôi không thể làm cô tổn thương, theo cái cách mà cô làm tối qua. Chúng tôi rất lo lắng cho cô, Abby. Tôi rất lo lắng, đó là lý do tại sao tôi cần có đánh giá tâm lý, vì cô thôi, tin tôi đi.

Cô nhìn ông ta.

- Ông là đồ khốn.

Đúng như cô nghĩ, ông ta gập bệnh án lại và ra khỏi phòng.

- Tôi sẽ kiểm tra lại cô sau, bác sĩ - ông ta nói.

Rất lâu sau cô vẫn nhìn lên trần nhà, lát sau, trước khi bác sĩ Wettig bước vào, cô cảm thấy sợ phải chiến đấu. Mọi thứ cơ của cô đều giãn ra và bụng thì nôn nao. Tay đau ê ẩm.

Tất cả đều là bọn khốn.

Cô ngồi xuống, cảm giác choáng chỉ kéo dài vài giây và trôi qua. Cô đã nằm trên giường quá lâu, đã đến lúc phải vận động rồi, để kiểm soát lại cuộc sống.

Cô mở cửa.

Một y tá chợt nhìn Abby chăm chăm. Tên bà ta là W.SORIANO, RN.

- Cô cần gì không?

- À không - Abby nói và quay lại phòng.

Lũ khốn, lũ khốn, họ giam giữ cô như tù nhân.

Cô đi chân trần quanh phòng và cố nghĩ ra bước tiếp theo. Cô không thể nghĩ về Mark được, nếu không cô sẽ lại nằm và khóc và đó chính là điều họ muốn cô.

Cô đi tới cái ghế bên cửa sổ và ngồi xuống nghĩ ngợi. Cô xem các cơ hội mở ra trước mắt nhưng không cái nào khả thi cả. Đêm qua Mark gọi và nói anh và Mohandas cùng phe nhưng giờ Mark đang mất tích. Cô không thể tin Mohandas hay bất kỳ ai ở đây.

Cô đến chỗ điện thoại và nhấc nó lên, có chuông. Cô gọi số nhà Vivian và nghe thấy tin nhắn. Sau đó cô nhớ ra Vivian đang ở Burlington.

Cô gọi số nhà mình và nhập mã số, nghe thấy tin nhắn từ máy. Có cuộc gọi từ Vivian, nghe có vẻ nghiêm trọng. Chị ấy để lại số ở Burlington.

Abby gọi theo số đó.

Lần này Vivian bắt máy.

- Suýt nữa thì không gặp nhé, tôi đang định đi.

- Chị về nhà à?

- Tôi bay chuyển đến Logan lúc chín giờ và nghe này, chuyển đi lần này là sãn ngừng trời. Chẳng có vụ lấy nội tạng nào ở Burlington cả.

- Sao chị biết?

- Tôi kiểm tra với sân bay ở đây và mọi chuyến bay ở khu vực. Vào đêm xảy ra vụ đó, không có chuyến bay nửa đêm nào từ đây đến Boston cả. Tim Nicholls có tác phẩm thật đấy.

- Giờ anh ta biến mất rồi.

- Hay họ để tuột mất anh ta.

Cả hai im lặng và Abby nói khẽ.

- Mark biến mất rồi.

- Cái gì?

- Không ai biết anh ấy ở đâu, Katzka nói họ không thấy xe của anh ấy, và Mark thì không trả lời điện thoại - cô ngừng lại.

- Ôi, Abby, Abby... - giọng Vivian thảng thốt.

Im lặng. Abby nghe tiếng tách bên đầu dây kia.

- Vivian? - cô gọi.

Có tiếng tách nữa và đường dây đứt hẳn. Cô cúp máy và cố gọi lại nhưng không có chuông. Cô thử gọi tổng đài nhưng không ăn thua. Bệnh viện đã cắt liên lạc của cô.

Katzka đứng bên lối đi hẹp của cầu Tobin và nhìn xuống dòng nước phía dưới. Từ miền tây, sông Mystic gặp sông Chelsea trước khi chảy ra khỏi cảng Boston và ra biển. Dài thật, anh nghĩ và tưởng tượng ra động cơ khiến người ta gieo mình xuống con sông đó.

Quay lại, anh thấy đã chiều tà và giao thông đang hỗn loạn. Anh dò theo những giả thuyết có thể dẫn tới việc gã đàn ông đó nhảy xuống nước. Xác chết có thể được đem đến bởi thủy triều vào trong cảng và đầu tiên, nó sẽ chìm dưới nước, có khi còn chìm xuống tận đáy. Điều này có thể diễn ra

trong vài giờ đến vài ngày tùy thuộc vào nhiệt độ nước và tốc độ phân hủy của vi khuẩn, chắc chắn là sau đó, xác chết sẽ trôi nổi trên mặt biển.

Có thể là thế nên nó được tìm thấy, trong một hoặc hai ngày, nổi lên phềnh và không thể nhận dạng được.

Katzka quay lại với người cảnh sát tuần tra đứng bên cạnh, anh la lên.

- Các anh tìm thấy cái xe khi nào?

- Khoảng năm giờ sáng, nó được kéo vào trong bãi rồi, ngay kia kìa - anh ta chỉ qua một hàng xe đậu lố nhố - Một chiếc BMW xanh đẹp tuyệt.

- Anh không thấy cái gì quanh nó à?

- Không thưa ngài, nó có vẻ bị bỏ rơi, tôi đã kiểm tra biển đăng ký và đảm bảo là không ai báo mất cắp cả. Tôi tìm ra có lẽ nó bị hỏng động cơ và cần giúp đỡ. Gặp tắc đường và nằm ở đó, nên tôi gọi xe kéo.

- Không chìa khóa trong xe, không ghi chú để lại ư?

- Không, chẳng có gì và sạch như lau bên trong.

Katzka lại nhìn xuống dòng nước bên dưới, anh tự hỏi nước sâu bao nhiêu và tốc độ chảy là bao nhiêu.

- Tôi đã cố gọi về nhà bác sĩ Hodell nhưng không ai trả lời - người cảnh sát tuần tra nói - Tôi không biết anh ta mất tích khi nào.

Katzka không nói gì, anh chỉ nhìn xuống dòng sông và nghĩ về Abby, lo lắng mình sẽ nói gì với cô ấy, cô ấy trông thật mong manh trong bệnh viện và anh không thể nào làm tổn thương cô ấy, không thể gây thêm một vết thương nào cho cô ấy nữa.

Mình sẽ không nói cho cô ấy biết, chưa phải lúc, cho đến khi nào tìm thấy xác.

Cảnh sát tuần tra cũng nhìn xuống nước.

- Lạy Chúa, anh có nghĩ anh ta nhảy xuống không?

- Nếu anh ta ở ngay dưới đó thì có lẽ không phải là anh ta nhảy xuống.

Điện thoại reo suốt cả ngày và có hai ca khẩn cấp khiến y tá Wendy Soriano thậm chí không ăn trưa. Cô thấy mệt quá nhưng vẫn còn tám tiếng trực nữa.

Bọn trẻ đã gọi hai lần. *Mẹ, Jeffy đang đánh con. Mẹ, mấy giờ thì bố về? Mẹ, con dùng lò vi sóng được chứ? Chúng con hứa sẽ không làm nhà mình nổ tung đâu. Mẹ, mẹ, mẹ.*

Tại sao chúng không bao giờ làm phiền bố vào lúc làm việc nhỉ?

Vì công việc của bố quan trọng hơn nhiều.

Wendy chống tay vào đầu và nhìn xuống đồng bệnh án với yêu cầu của bác sĩ. Đám bác sĩ lúc nào chả thích viết yêu cầu. Họ với cây bút to và đưa ra những yêu cầu vớ vẩn kiểu như: “magie cho táo bón” hay là “dựng thành giường vào nửa đêm” rồi họ đưa bệnh án cho y tá như thể Chúa ra lệnh cho Mose. Đề nghị cũng làm được gì.

Thở dài, Wendy với lấy bệnh án đầu tiên.

Điện thoại reo và cô nghĩ ước gì không phải là bọn trẻ. Không phải là *Mẹ, anh ấy lại đánh con.* Cô trả lời, giọng mệt mỏi.

- Wendy, số 6 đây.

- Tôi Wettig đây.

- Ồ - ngay lập tức cô ngồi thẳng dậy, không một ai có thể trễ nải khi nói chuyện với bác sĩ Wettig. Ngay cả khi qua điện thoại - Vâng, thưa bác sĩ?

- Tôi muốn kiểm tra lượng cồn trong máu và tôi muốn các xét nghiệm đó được gửi tới MedMark.

- Không phải phòng thí nghiệm của chúng ta à?

- Không, chuyển thẳng tới MedMark nhé.

- Chắc chắn rồi, bác sĩ - Wendy nói, viết các yêu cầu ra giấy, đó là một yêu cầu khác thường nhưng có gì đáng thắc mắc đâu khi là giám đốc.

- Cô ấy thế nào rồi? - Wettig hỏi.

- Hơi mệt quá sức một chút.

- Cô ấy có định trốn nữa không?

- Không, thậm chí còn không ra khỏi phòng.

- Tốt. Phải đảm bảo là cô ấy ở đó, và không có khách nào vào đâu nhé, bao gồm cả nhân viên y tế, trừ người được tôi chỉ định.

- Vâng, bác sĩ Wettig.

Wendy cúp máy và nhìn vào bàn của mình, có thêm ba cái bệnh án ở đây, khi nợ, cô sẽ phải làm đến khuya mất. Đột nhiên cô cảm thấy đói, cô vẫn chưa ăn trưa, chưa nghỉ giải lao.

Cô nhìn quanh và thấy hai người đang nói chuyện ở sảnh. Chỉ có mình cô làm việc ở đây thôi sao?

Cô lấy yêu cầu xét nghiệm máu và đặt vào trong hộp, khi cô đứng lên thì điện thoại reo, cô mặc kệ, đó là của thủ thư.

Cô bỏ đi khi tiếng điện thoại ở dây số hai.

Ít nhất cũng phải có người nhắc máy chứ.

Con ma cà rồng đã quay lại, mang theo khay đựng thuốc và kim tiêm.

- Xin lỗi bác sĩ DiMatteo, nhưng tôi phải tiêm cho cô.

Abby, đứng quay mặt về phía cửa sổ, hầu như chẳng quan tâm, cô quay lại và nói:

- Cái bệnh viện này đã có đủ máu của tôi ở đây rồi - cô nói, rồi nhìn ra bên ngoài. Ở bãi đậu xe phía dưới, các y tá đang đi vào phòng bệnh, tóc bay phấp phới và áo bị gió thổi tung. Ở phía đông, các đám mây đang lững lờ trôi, đen và ảm đạm. Trời sẽ sáng lại chứ nhỉ? Abby nghĩ.

Đằng sau cô, có người nói:

- Bác sĩ, tôi thực sự cần lấy máu của cô.

- Tôi không cần thêm xét nghiệm nào cả.

- Nhưng đó là yêu cầu của ông Wettig. Làm ơn đừng làm khó cho tôi.

Abby quay lại nhìn người phụ nữ, cô ấy còn rất trẻ. Abby nhớ tới mình trước đây, khi cô cũng còn trẻ, sợ hãi bác sĩ Wettig như mình đã làm cái gì sai, sợ đánh mất tất cả những gì mình đang có. Nhưng giờ cô chẳng sợ gì cả, còn người phụ nữ này thì có.

Thở dài, Abby đến bên giường và nằm xuống.

Y tá chuẩn bị lấy mẫu máu của cô. Cô ta làm mọi thao tác quen thuộc của một y tá, cô ta đã làm việc này rất nhiều lần rồi.

- Được rồi, cô muốn lấy ở tay nào?

Abby giơ tay trái ra và nhìn cái ống cao su đang dính vào tay mình. Cô nắm tay lại. Khi mũi kim đặt vào da, Abby quay mặt đi. Cô nhìn vào cái khay, có những ống đựng mẫu máu khác nhau. Đột nhiên cô tập trung vào một cái, một ống màu tím có dán nhãn, cô nhìn cái tên.

VOSS, NINA

GIƯỜNG SỐ 8

- Xong rồi, cô giữ cái gạc được không?

Abby nhìn lên.

- Cái gì?

- Giữ cái gạc trong khi tôi lấy bông băng.

Abby ấn cái gạc vào tay mình, cô ngoái lại nhìn cái ống đựng máu của Nina. Tên của bác sĩ cũng có, ở góc - *Bác sĩ Archer*.

Nina đã nhập viện lại, quay lại khoa phẫu thuật tim.

Abby nhìn ra ngoài cửa sổ tới những đám mây tối sẫm bên ngoài, vài tờ giấy đang bay loanh quanh ở chỗ đậu xe, cửa sổ mờ đi và rung lên với một cơn gió mạnh.

Cô lẽ ra phải nhận ra vài ngày trước trong chiếc xe Limousine ấy, Nina trong bóng tối của chiếc xe, lạnh lẽo, trắng bệch và môi tái nhợt. Khi đó, tim mới của bà ta đã có vấn đề.

Abby đi vào nhà vệ sinh và thấy một cái túi có dòng chữ: ĐỒ CỦA BỆNH NHÂN, trong đó có giày của cô, miếng vải dính máu của cô và túi. Ví của cô không có, nó bị khóa trong tủ của bệnh viện. Cô lục túi thấy vài xu trong đó, rất cần thiết cho cô lúc này.

Cô kéo khóa cái túi và bỏ bộ quần áo đang mặc, đi giày vào. Sau đó, cô đến cửa và đẩy nó ra.

Y tá Soriano không có ở bàn, tuy nhiên có hai y tá khác đang trực, một đang gọi điện và người còn lại đang chú ý vào đồng giấy tờ. Cả hai đều không thấy Abby.

Cô nhìn xuống dưới sảnh và thấy một cái xe đẩy với các khay thức ăn đang được một tình nguyện viên đưa vào. Cái xe đến trước bàn của y tá, tình nguyện viên mang hai khay thức ăn ra và đem chúng vào phòng bệnh nhân gần đó.

Đúng lúc đó Abby vượt qua sảnh, cái xe đẩy thức ăn sẽ làm cho hai y tá không thấy cô khi Abby đường hoàng đi ra.

Cô không thể liềm dùng thang máy được, cô đi thẳng tới phía thang bộ.

Cô đi lên tầng mười hai, thẳng đến cạnh phòng mổ, ở góc là phòng chăm sóc đặc biệt. Từ cái xe để bên ngoài sảnh cô lấy một cái áo khoác phau

thuật, mũ hoa và giày. Trông chẳng khác gì những người khác, cô có thể đi qua mà không bị phát hiện. Cô rẽ vào góc và đi vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Bên trong cô thấy một khung cảnh hỗn loạn, bệnh nhân ở giường số 2 đang được cấp cứu.

Mọi người nhốn nháo, có vẻ việc hồi sức không mấy thành công. Không ai nhìn thấy Abby khi cô đi qua màn hình máy tâm đồ và đến phòng số 8.

Abby ngừng lại ở bên ngoài cửa số, chỉ đủ để nhận ra bên trong Nina Voss đang ở đó. Sau đó, cô đi vào phòng. Cánh cửa đóng lại sau lưng cô, đóng cả âm thanh của ca cấp cứu. Cô kéo tấm rèm qua cửa số, ngán tằm nhìn vào phòng và đi về giường của Nina.

Nina đang ngủ, hầu như không quan tâm những gì diễn ra bên ngoài cánh cửa. Bà tệ hơn nhiều so với lần gặp Abby trước đó. Mong manh như ngọn nến trước gió, lao đao với bệnh tật. Cơ thể dưới tấm chăn mỏng nhỏ như em bé.

Abby nhặt tấm bìa của y tá dưới chân lên và trong chớp mắt cô nhìn thấy mọi kết quả xét nghiệm của Nina, họ sắp làm phẫu thuật mới cho bà ta.

Abby để lại tấm bìa và khi định đi cô thấy Nina mở mắt và nhìn cô.

- Chào bà Voss.

Nina mỉm cười và nhỏ nhẹ.

- Là cô à, người luôn nói sự thật?

- Bà thấy trong người thế nào?

- Tôi thấy bình thường.

Abby đến sát giường bà, họ nhìn nhau, không ai nói gì.

Rồi Nina nói.

- Cô không cần nói với tôi đâu, tôi biết cả rồi.

- Biết gì bà Voss?

- Mọi thứ qua rồi - Nina nhắm mắt lại và hít một hơi sâu.

Abby nắm lấy tay bà.

- Tôi chưa bao giờ có cơ hội nói cảm ơn, vì bà đã luôn cố giúp tôi.

- Tôi đang cố giúp Victor.

- Tôi không hiểu.

- Anh ấy giống như người đàn ông trong thần thoại Hy Lạp, người đã đến Hades để tìm lại vợ mình.

- Orpheus?

- Đúng. Victor giống Orpheus, anh ấy muốn giữ tôi lại, anh ấy không quan tâm sẽ mất những gì - bà mở mắt và cái nhìn của bà chợt trở nên rõ ràng - Cuối cùng, anh ấy phải trả giá quá nhiều.

Họ không nói về tiền, Abby hiểu điều đó, họ nói về tâm hồn.

Cửa bật mở và Abby thấy một y tá nhìn cô ngạc nhiên.

- Ôi bác sĩ DiMatteo, sao cô...?

Cô ta nhìn tấm rèm bị kéo xuống, rồi cô ta quay sang nhìn các ống dẫn.
Kiểm tra xem có bị phá hoại gì không.

Abby nói luôn:

- Tôi chưa chạm vào cái gì cả.
- Vậy cô ra ngoài được chứ?
- Tôi chỉ đi thăm bà ấy thôi, tôi nghe nói bà ấy trở lại viện...
- Bà Voss cần nghỉ ngơi.

Y tá mở cửa và đuổi Abby ra khỏi phòng.

- Cô không nhìn thấy tấm biển “Không vào thăm” đây à? Bà ấy sẽ được phẫu thuật tối nay và không ai được làm phiền bà ấy.

- Phẫu thuật gì?
- Tái cấy ghép, họ đã tìm thấy người cho.

Abby nhìn cánh cửa phòng số 8 đóng lại. Cô hỏi.

- Bà Voss biết chưa?
- Gì cơ?
- Bà ta đã ký gì chưa?
- Chồng bà ấy ký rồi, bây giờ mời cô ra khỏi đây ngay.

Không nói một lời, Abby rời khỏi căn phòng, cô không biết liệu có ai nhìn thấy cô hay không, cô cứ đi xuống sảnh cho đến khi cô thấy thang máy, cửa mở, thang máy đầy người. Cô bước vào trong và lập tức quay lưng lại với những người ở đó, nhìn thẳng vào cửa.

Họ đã tìm thấy người cho ư? Họ đã tìm thấy lúc nào đó và đêm nay, Nina sẽ có một trái tim mới.

Vào lúc xe đến hành lang, Abby chợt hiểu tất cả những gì sẽ xảy ra tối nay. Cô đã đọc những ca khúc của Bayside và cô hiểu chuyện gì sắp xảy ra. Khoảng nửa đêm nay, họ sẽ đưa Nina vào phòng mổ, đội của Archer đã sẵn sàng chờ bà ta, sau đó, họ sẽ đợi một cuộc gọi, vào lúc đó, một đội khác cũng sẵn sàng với một bệnh nhân khác, họ sẽ lấy dao và cắt ngọt qua da và cơ, rồi xương được cắt ra, tất cả lộ ra một trái tim đang đập.

Việc lấy tim quả là dễ dàng và nhanh chóng.

Đêm nay, mọi chuyện lại tiếp diễn.

Cửa thang máy mở, cô bước ra ngoài, đầu cúi xuống, mắt dán vào sàn nhà. Cô đi ra cửa trước và gặp một cơn gió.

Hai dãy nhà sau lưng, lạnh và run, cô đến bộ điện thoại công cộng. Sử dụng những đồng xu cuối cùng, cô gọi số của Katzka.

Anh ấy không có ở văn phòng, người trực trả lời đề nghị cô để lại lời nhắn.

- Tôi là DiMatteo, tôi cần phải nói chuyện với anh ta ngay. Anh có số nhắn tin hay gì không?

- Để tôi chuyển cho cô tới tổng đài.

Một vài tiếng tách và tổng đài nói:

- Tôi sẽ nói với radio ở xe của anh ấy.

Lát sau.

- Xin lỗi, chúng tôi vẫn phải chờ anh ấy trả lời, anh ấy có thể gọi lại cho cô theo số này không?

- Có, tôi nghĩ thế, mà tôi cũng không biết nữa, tôi sẽ gọi lại sau - Abby cúp máy và cô cũng hết tiền.

Cô nhìn cái điện thoại, nhìn thấy tờ báo bên cạnh. Cô không muốn phải bước ra gió vào giờ này, không biết phải làm gì nữa.

Có một người nữa cô có thể gọi.

Cô tìm trong sổ điện thoại. *I. Tarasoff.*

Tay cô run lên khi cô ấn số. *Làm ơn nghe máy, làm ơn nói chuyện với tôi đi.*

Sau bốn hồi chuông có tiếng nhắc máy. “A lô?” Cô có thể thấy giọng nói nhẹ nhàng, ấm áp, như bản nhạc cổ điển của ông. Sau đó là “Vâng, tôi đây”.

Cô cảm thấy gấp vô cùng.

- Tôi không biết phải gọi cho ai nữa, tôi không thể gọi cho Vivian, không ai thèm nghe tôi cả, hãy đến gặp cảnh sát đi. Ông hãy nói cho họ hiểu!

- Bình tĩnh nào Abby, kể cho tôi nghe đi.

Cô hít một hơi thật sâu, cảm thấy tim mình đập vội vã.

- Nina Voss đang chuẩn bị có ca cấy ghép tim lần hai, bác sĩ, tôi nghĩ tôi biết mọi chuyện như thế nào. Họ không hề chuyển tim từ đâu cả, họ thực hiện ngay ở đây, ở Boston này.

- Ở đâu? Bệnh viện nào?

Ánh mắt cô lập tức nhìn thấy cái xe đang đi chậm dọc phố, cô nín thở cho đến khi cái xe vòng vào góc và đi tiếp.

- Abby?

- Vâng, tôi đây.

- Bây giờ tôi biết tại sao Parr lại yêu cầu theo dõi cô...

- *Làm ơn hãy nghe tôi nói* - cô nhắm mắt lại và bắt mình phải thật bình tĩnh, và rõ ràng, kéo ông ra khỏi ý nghĩ cô đang bịa chuyện - Vivian gọi cho tôi từ Burlington. Cô ấy phát hiện ra việc lấy nội tạng không thực hiện ở đó, chúng không xuất phát ở Vermont.

- Vậy thì ở đâu?

- Tôi không rõ lắm, nhưng tôi đoán trong tòa nhà ở Roxbury. Cảnh sát có thể phải đến đó trước nửa đêm, trước khi việc lấy nội tạng bắt đầu.

- Tôi không biết liệu tôi có thuyết phục được họ không.

- Ông phải làm thế, có Katzka rồi đó, nếu có thể liên lạc với anh ấy, tôi nghĩ anh ấy sẽ nghe chúng ta nói. Bác sĩ Tarasoff, chuyện này không chỉ đơn giản là buôn bán nội tạng, họ đang tạo ra người cho, họ đang *giết* người.

Ở bên kia, Abby nghe có tiếng gọi. “Ivan, anh không định ăn tối à, nguội hết rồi.”

- Anh sẽ không ăn đâu, có việc gấp - ông quay lại điện thoại, giọng nhẹ và khẩn cấp - Tôi nghĩ cô không cần phải dọa tôi đâu, Abby.

- Chuyện này thực sự làm tôi phát điên.

- Vậy hãy cùng tới chỗ cảnh sát. Quá nguy hiểm cho chúng ta để giải quyết.

- Đồng ý.

- Chúng ta sẽ cùng làm.

- Tôi sợ có thêm tôi mọi chuyện sẽ rắc rối.

- Tôi không biết toàn bộ câu chuyện, cô thì có đấy.

- Thôi được. Ông đến đón tôi được không? Tôi chết cồng mất, tôi sợ quá.

- Cô đang ở đâu?

- Tôi đang ở trong bộ điện thoại, cách hai tòa nhà, tôi không biết tôi đang ở phố nào, chỉ cách Bayside vài tòa nhà về phía Tây.

- Tôi sẽ tìm ra cô.

- Bác sĩ Tarasoff?

- Gì nữa?

- Làm ơn, nhanh lên - Abby thì thầm.

Khi máy bay đáp xuống sân bay quốc tế Logan, Vivian Chao cảm thấy lo lắng. Không phải chuyến bay làm cô sợ, cô có thể ngủ ngon lành trong tiếng động cơ. Điều khiến cô sợ là khi máy bay đến sân bay và cô lấy đồ của mình, cũng là lần cuối cô gọi cho Abby. Liên lạc bị ngắt đột ngột, cô nghĩ là Abby sẽ không thể gọi lại.

Vivian có gọi tới số nhà của Abby nhưng không ai trả lời. Sau khi nghĩ về điều này cả chuyến bay, cô nhận ra mình chẳng biết Abby gọi từ đâu.

Đem theo hành lý, cô đi xuống khỏi máy bay và vào khu vực cách ly. Cô thấy một đám đông chờ ở đó, một rừng bóng bay và một đám trẻ nhốn nháo giờ khẩu hiệu *Chào mừng về nhà, Dave* rồi thì *Cậu bé Atta và người hùng*.

Dave là ai thì hẳn cũng rất được quan tâm. Cô nghe thấy tiếng hò hét, tiếng reo mừng và một cậu con trai bước ra khỏi thang máy, cả đám trẻ ùa qua Vivian về phía cậu ta.

Trẻ con, đúng là hơn cả quý. Chúng cao hơn Vivian cả cái đầu, cô phải đi vòng qua chúng để ra ngoài. Vào lúc cô đi qua đám đông, đang chen lấn thì va vào một người đàn ông đang đứng đó. Cô lí nhí xin lỗi và đi tiếp, phải một lát sau cô mới nhận ra anh ta không thèm đáp lại.

Cô dừng lại ở phòng vệ sinh, tất cả những hồi hộp lo lắng khiến cô thấy bất an. Cô đi vào trong để dùng toilet và trở ra ngay.

Cô lại nhìn thấy người đàn ông đó, người cô đã va phải ban nãy. Anh ta đang đứng ở quầy hàng lưu niệm đối diện với nhà vệ sinh nữ, anh ta có vẻ

đang đọc cái gì đó. Cô biết anh ta bởi cái cổ áo dựng lộn ngược vào trong, khi cô va vào anh ta ban nãy, chính là cái cổ lộn ngược đó làm cô chú ý.

Cô tiếp tục đi, hướng tới chỗ để thùng rác.

Thật là một quãng đường dài đến chỗ lấy hành lý. Tại sao anh ta cứ đứng đó trừ khi anh ta cần đón ai đó? Và nếu anh ta gặp khách rồi thì sao bây giờ anh ta còn đứng đó?

Cô đứng ở chỗ nghỉ, giả vờ lấy một tờ tạp chí và đưa cho người thu ngân. Khi người phụ nữ trả tiền, Vivian có thể thấy một cái nhìn lạnh lẽo bao quanh cô.

Người đàn ông đứng bên quầy tự chọn, anh ta đang đọc hướng dẫn.

Này Chao, vậy là anh ta đang theo đuôi mày. Có thể là tình yêu sét đánh chẳng. Có thể anh ta nhìn thấy mày và quyết định không thể để mày bước ra khỏi cuộc đời anh ta chẳng? Khi cô trả tiền cho tờ báo, cô có thể thấy tim mình đập mạnh. Nghĩ đi, tại sao anh ta lại theo mình?

Thật dễ dàng, một cuộc gọi từ Abby, nếu ai đó nghe thì họ biết Vivian đến sân bay Logan vào sáu giờ chiều, một chuyến bay từ Burlington. Chỉ ngay trước khi cuộc gọi bị ngắt quãng, cô nghe thấy tiếng tạch trên đường dây.

Cô quyết định đến cửa hàng một lát, cô mang theo sách bỏ túi, mắt cô lướt xung quanh, đầu óc quay cuồng. Anh ta có lẽ không mang theo vũ khí, anh ta phải qua cửa kiểm tra an ninh, ngay khi cô không thể rời khỏi khu vực an toàn của sân bay, cô vẫn có thể an toàn.

Một cách đề phòng, cô đi.

Người đàn ông không còn ở đó nữa.

Cô ra khỏi cửa hàng và nhìn quanh, không thấy anh ta đâu.

Mình thật là ngốc, không ai theo đuôi mình cả.

Cô tiếp tục đi, qua cửa kiểm soát an ninh và đi xuống.

Những vali hành lý từ chuyến bay Burlington đang xoay vòng vòng. Cô lấy cái Samsonite đỏ của mình, cô định đến gần nó hơn thì cô nhìn thấy gã đàn ông mặc áo khoác. Anh ta đang đứng cạnh cửa ra khẩn cấp, đọc báo.

Cô hít một hơi thở sâu và đi vào dòng người đang chờ lấy hành lý. Cô không nhặt nó lên ngay vì cô muốn đợi vòng chậm hơn. Khi cô đang đứng ở bên cạnh băng chuyền hành lý thì đám đông làm cô không thấy anh ta nữa.

Cô lấy túi hành lý và chạy.

Có hai băng chuyền hành lý trước mặt cô, cả hai đều tạm dừng hoạt động, cô đi qua nó và tới cửa ra.

Ngay lập tức cô thấy cơn gió lạnh ban đêm, bên trái cô nghe thấy tiếng động. Người đàn ông mặc áo khoác đang đẩy cửa ra, người đàn ông thứ hai đi sau anh ta vài bước. Một trong hai bọn họ chỉ vào Vivian và hét lên cái gì đó.

Vivian chạy lên vỉa hè, cô biết gã đàn ông đang đi theo cô, cô nghe thấy tiếng hành lý va vào nhau và tiếng người vận chuyển cáu gắt.

Có một tiếng pốp và cô thấy có cái gì đó bay qua tóc cô.

Một viên đạn.

Tim cô đập thành thạch, phổi cô căng ra khi không khí ra vào như ống khói xe bus.

Cô thấy cửa ở phía trước, cô đẩy nó và thấy ngay cái thang máy gần nhất, cái cầu thang đang đi sai hướng, cô phải đi lên hai lần, khi cô đến tầng cao nhất, cô thấy một tiếng pốp nữa, lần này cô thấy đau, và cô cảm thấy âm ỉ ở ngực.

Một người soát vé của hãng American Airlines đang ở phía trước, thật kinh khủng, một hàng người phía trước.

Cô nghe tiếng bước chân theo sau thang máy của cô, nghe thấy một trong hai gã đàn ông hét lên cái gì đó mà cô không hiểu.

Cô đến quầy vé, và phải một người đàn ông và ngã, cô ngã chúi về một bên, người cô đập vào đồng hành lý.

Bốn lễ tân của hãng Airlines nhìn cô. Chân cô run lên khi cô cố gắng đứng dậy, một cách đề phòng, cô chỉ nhìn thấy một đám đông những người đi lại, gã đàn ông đã biến mất.

Vivian nhìn bọn lễ tân, những kẻ vẫn đứng như trời trồng tại chỗ.

- Nào, sao cô không gọi an ninh đi?

Một cô trong bọn lễ tân nhắc máy, nhưng không cất nổi một lời.

- Khi nổi máy được với họ - Vivian nói - hãy nhấn 911.

Một chiếc Mercedes đang đi qua và dừng ở chỗ bất điện thoại mà Abby đang đứng. Abby có thể nhìn thấy người bên trong xe, là Tarasoff.

Cô đi qua cửa và gõ vào kính.

- Cảm ơn Chúa, ông đã ở đây.

- Cô chắc sắp chết cồng rồi đấy, lấy áo khoác của tôi mặc vào đi, ở băng ghế sau đó.

- Làm ơn, đi nhanh lên đi, hãy ra khỏi đây.

Khi Tarasoff đóng cửa lại, cô nhìn phía sau và thấy ai đó đang đi theo họ, đường phố đằng sau họ tối đen.

- Cô có nhìn thấy cái xe nào không? - ông hỏi.

- Không, tôi nghĩ là ổn rồi.

Tarasoff thở phào.

- Tôi không hề ngại chuyện này, tôi không thích xem mấy phim hành động.

- Ông đang làm rất tốt đấy, nào hãy đến sở cảnh sát, chúng ta có thể gọi Vivian gặp chúng ta ở đó.

Tarasoff nhìn một cách lo lắng qua gương chiếu hậu.

- Tôi thấy một cái xe.

- Cái gì?

- Tôi sẽ rẽ ở đây, xem chuyện gì xảy ra nhé.

- Đi tiếp đi, tôi sẽ nhìn cho.

Khi họ vòng vào một góc, Abby vẫn tiếp tục nhìn con đường phía sau họ, nhưng không có ánh đèn, cô không thấy đường, chỉ khi họ đi chậm lại để dừng cô mới quay lại.

- Sao thế?

- Không có gì - Tarasoff tắt đèn xe.

- Tại sao ông... - những lời nói của Abby tắc lại trong cổ họng.

Tarasoff nhấn nút mở cửa xe. Một luồng gió lạnh ủa vào. Đột nhiên có ai đó nắm tay cô và cô bị bao trùm bởi bóng tối. Tóc bay che mắt, khuất tầm nhìn của Abby. Cô chẳng thấy gì và không thấy dấu vết gì. Tay bị quặt ra phía sau và bị trói lại, miệng bị dán băng dính. Sau đó cô bị đẩy vào sau xe tải gần đó.

Cô lại bị bao trùm bởi bóng tối.

Họ đang đi.

Cô lùi lại và đá về phía trước. Cô đập liên tục vào thùng xe đến khi chân đau như nhưng chẳng ăn thua, không ai nghe thấy cô cả.

Mệt mỏi, cô nằm xuống và nghĩ.

Tarasoff, làm sao ông ta dính vào vụ này?

Một cách chậm rãi, mọi thứ kết dính với nhau từng miếng một. Nằm trong bóng tối, với động cơ âm ỉ bên dưới, cô bắt đầu hiểu. Tarasoff là đội trưởng của một trong những đội phẫu thuật tim tên tuổi nhất ở vùng phía Đông này. Danh tiếng của ông ta thu hút nhiều bệnh nhân trên thế giới, những người có nhiều tiền. Họ yêu cầu những thứ tốt nhất và sẵn sàng trả tiền cho chúng.

Nhưng họ không thể mua, một hệ thống không cho họ mua mà họ cần cái gì đó còn sống: tim, tim người.

Đó là những gì đội Bayside có thể cung cấp, cô nhớ lại những gì Tarasoff nói: *“Tôi luôn đưa các bệnh nhân tới Bayside”*.

Ông ta là kẻ trung gian. Ông ta là kẻ môi giới.

Cô thấy cái xe phanh và rẽ, sau đó dừng lại. Có một tiếng gầm lên, cô nghĩ là tiếng trực thăng cất cánh. Cô biết chính xác họ ở đâu.

Cửa xe mở, cô bị dẫn ra, vào trong luồng gió có mùi dầu và biển. Họ dẫn cô xuống cầu cảng. Tiếng la hét của cô bị chặn lại bởi băng dính ở miệng và mất hút trong tiếng gầm rú của trực thăng. Cô chỉ thấy lờ mờ, một chuyển bay, một chuyển nữa.

Cửa xe mở và cô bị đẩy vào bóng tối, bàn tay vẫn bị trói chặt phía sau. Cô không thể đứng vững, má đập vào sàn kim loại. Cô không thể di chuyển được khi đầu thấu xương.

Một loạt các bước chân đang đi xuống, cô nghe thấy Tarasoff nói:

- Ít nhất cũng không phí phạm. Bỏ băng miệng cho cô ta, chúng ta không thể để cô ta đau như thế.

Cô lùi lại và cố gắng tập trung. Cô thấy bóng của Tarasoff đứng ở cửa. Cô thấy một trong hai người đàn ông cúi xuống và bỏ băng keo dán miệng cô ra.

- Tại sao? - cô thì thầm. Đó là câu hỏi duy nhất cô có thể nghĩ ra - Tại sao?

Cái bóng quay lại, như thể câu hỏi của cô không phù hợp. Hai người đàn ông ra khỏi căn phòng, họ sắp đóng cửa.

- Vì tiền à? - cô gào lên - Câu trả lời đơn giản quá phải không?

- Tiền không có ý nghĩa nào cả - Tarasoff nói - Nếu nó không thể mua được cái cô muốn.

- Như tim chẳng hạn?

- Như cuộc sống của con cô, của chồng cô, của anh chị em cô. Cô phải hiểu điều đó, bác sĩ DiMatteo. Chúng tôi biết tất cả về Pete và tai nạn của nó. Mới chỉ mười tuổi thôi, phải không? Chúng tôi biết cô đã sống với bi kịch riêng đó. Nghĩ đi, bác sĩ, cô làm gì để cứu em mình?

Cô không nói được gì, trong im lặng, ông ta hiểu câu trả lời của cô.

- Cô không thể làm gì, đúng không?

Đúng. Cô nghĩ. Đúng thế.

- Cô hãy tưởng tượng xem sẽ ra sao? - Tarasoff tiếp tục bài diễn thuyết của mình - Khi nhìn đứa con của mình chết, có đủ tiền để mua cả thế giới nhưng phải chờ nó đến lượt cấy ghép. Sau cả những kẻ nghiện ngập và những kẻ buôn ma túy à? Và cả phúc lợi xã hội nữa, những kẻ lừa đảo chẳng thèm làm việc - ông ta ngừng lại một lát - Cô hãy tưởng tượng đi.

Cửa đóng, và chỉ còn mình Abby trong bóng tối. Cô thấy tiếng ba người đàn ông leo lên và họ đóng cửa hầm lại. Sau đó, cô chỉ nghe thấy tiếng gió và tiếng con tàu gầm rú.

Tưởng tượng ư?

Cô nhắm mắt và cố gắng không nghĩ về Pete nhưng nó đang đứng trước mặt cô, mặc cái áo của Cub Scout. Cô nghĩ về những gì nó đã nói khi nó lên năm tuổi, rằng Abby là người duy nhất nó muốn cưới. Và chắc nó đau khổ lắm nếu biết rằng hai chị em ruột không thể lấy nhau.

Chị phải làm gì để cứu em nhỉ? Bất cứ cái gì, bất cứ điều gì.

Trong bóng tối, có cái gì đó sột soạt.

Abby cứng người lại, cô lại nghe thấy tiếng sột soạt. Chuột!

Cô lùi xa khỏi chỗ phát ra tiếng động và cố gắng đứng dậy, cô không thấy gì cả, chỉ có thể tưởng tượng cả đồng sinh vật gớm ghiếc đó đang bò trên sàn nhà, xung quanh cô. Chúng đang gặm chân cô.

Có tiếng tách vang lên.

Có một ánh đèn vụt qua, cô lùi lại, cái bóng đèn trần nằm trên đầu bóng sáng.

Không phải chuột đang bò mà là một cậu bé.

Họ nhìn nhau, không ai nói một lời. Dù cậu bé đứng rất thẳng nhưng cô có thể thấy sự lo lắng trong đôi mắt ấy, chân của cậu gầy và trong hai ống quần ngắn, như sắp bay đi, nhưng chẳng có chỗ nào để cậu chạy cả.

Cậu bé trạc mười tuổi, rất nhợt nhạt và có mái tóc ánh kim như bạc dưới ánh sáng của ngọn đèn. Có vết cắn trên má cậu, không, Abby nhận thấy nó không phải là vết cắn, mà là vết bầm. Đôi mắt xanh của cậu dường như sâu hơn trong khuôn mặt trắng.

Cô tiến một bước đến chỗ cậu bé, ngay lập tức cậu bé lùi lại.

- Cô sẽ không làm cháu đau đâu, cô chỉ muốn nói chuyện với cháu.

Một cái nhú mày trên trán cậu bé, cậu lắc đầu.

- Cô hứa, sẽ không làm cháu đau đâu.

Cậu bé nói gì đó, nhưng câu trả lời của cậu Abby không thể hiểu được. Giờ đến lượt cô lắc đầu.

Họ nhìn nhau trong cái nhìn cảm thông câm lặng.

Đột ngột họ cùng nhìn lên trần nhà, ở đó có tiếng động cơ thuyền vừa được khởi động.

Abby ngừng lại, lắng nghe tiếng xích kêu. Sau đó, cô cảm thấy có gì đó như tảng đá được ném xuống nước. Họ đã rời cảng và giờ đang đi xa.

Ngay cả khi mình trốn ra khỏi căn phòng này, mình cũng không biết chạy đi đâu cả.

Mệt mỏi, cô nhìn thẳng bé.

Nó không quan tâm tới âm thanh của động cơ, thay vì thế, nó nhìn xuống thắt lưng của cô, nó chậm chạp nhìn bên cạnh và nhìn chăm chăm vào cổ tay cô, đang bị trói ra phía sau. Nó nhìn xuống tay của mình, chỉ khi đó Abby mới nhận thấy một bàn tay nó mất, chỉ còn khuỷu tay. Nó giữ tay sát với người, giấu không muốn cho cô biết, giờ thì nó đang làm vậy đấy.

Nó nhìn cô và nói gì đó, nhưng cô không hiểu.

Nó nhắc lại, chậm hơn. Nhưng cô vẫn không hiểu. Đôi mắt nó như hỏi: *Tại sao cô không hiểu? Chuyện gì xảy ra với cô thế?*

Cô lắc đầu.

Họ nhìn nhau trong bế tắc. Sau đó cậu bé mím môi. Cô nhận ra có vẻ nó vừa có một quyết định gì đó. Nó đi quanh cô và lắc tay cô, cố nói lỏng cái dây với một bàn tay. Quá chặt. Giờ thì nó đang quỳ dưới sàn nhà, đằng sau cô, cô cảm thấy rằng nó, thấy hơi nóng hơi thở của nó phả vào da cô. Khi ngọn đèn đang xoay trên đầu, nó bắt đầu cắn, như chuột.

- Tôi xin lỗi, nhưng hết giờ thăm rồi - cô y tá nói - Đợi đã, ông không vào đó được đâu, dừng lại đi.

Katzka và Vivian cứ đi thẳng qua bàn y tá và đẩy cửa vào phòng 621.

- Abby đâu? - Katzka hét lên.

Bác sĩ Colin Wettig quay lại nhìn họ.

- Bác sĩ DiMatteo đã mất tích.

Katzka nói:

- Ông bảo tôi là sẽ để mắt tới cô ấy, ông đảm bảo với tôi không có chuyện gì có thể xảy ra với cô ấy.

- Cô ấy có được sự theo dõi, không ai có thể vào thăm cô ấy mà không có sự đồng ý của tôi.

- Vậy chuyện gì xảy ra với cô ấy?

- Đó là câu anh phải hỏi Abby - giọng bình thản của Wettig làm Katzka cáu điên, cả cái ánh mắt không cảm xúc ấy nữa. Loại người không để lộ

cảm xúc gì hết. Nhìn vào khuôn mặt không thể không đọc được của ông ta, Katzka chợt nhận ra anh mình trong đó, anh thấy muốn phát điên.

- Cô ấy đặt dưới sự chăm sóc của ông đúng không? Các người đã làm gì cô ấy?

- Tôi không thích sự ám chỉ của anh.

Katzka liền xông tới, túm lấy cổ áo của Wettig và nhấc ông ta lên, đẩy ông ta vào tường.

- Quỷ tha ma bắt ông đi, ông giấu cô ấy đi đâu?

Đôi mắt xanh của Wettig trào ra một dòng lệ.

- Tôi đã nói với anh rồi, tôi không biết cô ấy ở đâu, y tá gọi tôi lúc sáu giờ rưỡi và nói với tôi cô ấy đã đi rồi, chúng tôi gọi bảo vệ nhưng họ không tìm thấy cô ấy.

- Ông biết cô ấy ở đâu, đúng không?

Wettig lắc đầu.

Katzka lại lắc ông ta.

- *Đúng không?*

- Tôi không biết.

Vivian bước tới và xô hai người ra.

- Dừng lại, anh đang đe dọa ông ta à? Để ông ta đi.

Katzka bỏ ông ta ra, người bác sĩ già thở hỗn hển.

- Tôi nghĩ đặt cô ấy trong bệnh viện sẽ giúp cô ấy an toàn hơn - Wettig xoắn lại cổ áo, và thấy nó có vết đỏ. Katzka nhìn vết bầm trên cổ Wettig, giật mình vì đã quá mạnh tay - Tôi không nhận ra rằng cô ấy nói thật - Wettig kéo ra một tấm giấy từ túi và đưa nó cho Vivian - Y tá vừa đưa cái này cho tôi.

- Cái gì vậy? - Katzka lo lắng.

Vivian nhú mày.

- Là kết quả xét nghiệm máu của Abby, không có gì.

- Tôi vừa có nó chiều nay và tôi yêu cầu gửi nó cho một bệnh viện độc lập - Wettig giải thích - Cô ấy khẳng định là không dùng thuốc, tôi nghĩ sẽ lật tẩy cô ta với bằng chứng đó.

- Vậy là kết quả từ phòng xét nghiệm bên ngoài à?

- Phải, hoàn toàn không liên quan đến Bayside.

- Ông nói với tôi là mức 2/1 cơ mà.

- Đó là kết quả lúc bốn giờ tại Bayside.

Vivian nói.

- Nửa lượng cồn sẽ phân tán đi trong vòng hai đến mười bốn tiếng. Nếu nó cao như mức lúc bốn giờ thì bây giờ kết quả xét nghiệm sẽ là 1/2.

- Nhưng không hề có gì trong máu của cô ấy - Katzka bắn khoăn.

- Có nghĩa là thận cô ta hoạt động tốt - Wettig chậm rãi - Hoặc là Bayside bị nhầm.

- Ông gọi là bị nhầm à?

Wettig không nói gì, trông ông mệt mỏi và như già đi, ông ngồi xuống cạnh giường.

- Tôi không nhận ra... không muốn đối diện sự thật...

- Vậy là Abby nói thật? - Vivian hỏi.

Wettig lắc đầu.

- Lạy Chúa, bệnh viện này nên bị đóng cửa, nếu những gì cô ấy nói là đúng.

Katzka thấy cái nhìn rực lửa của Vivian, cô nói.

- Vậy ông còn nghi ngờ gì nữa?

Cậu bé ngủ trong tay Abby được bốn giờ đồng hồ rồi, hơi thở ấm áp của nó phả vào cổ Abby. Nó nằm im, tay và chân buông thõng xuống, cách trẻ con vẫn ngủ khi chúng ngủ sâu và yên giấc. Nó hơi run khi Abby ôm nó, cô đã xoa chân nó và thấy nó lạnh, khô. Cuối cùng thì nó cũng nằm yên và thở chậm chậm. Cô cảm thấy một hơi ấm trẻ thơ khi họ cùng ngủ.

Cô cũng ngủ một lát.

Khi cô tỉnh dậy, thấy gió thổi mạnh hơn. Cô nghe thấy tiếng con tàu gào rú. Trên đầu, ngọn đèn vẫn ở đó.

Cậu bé trở mình, có cái gì đó hơi khó ngủ từ một cậu bé, cô nghĩ, như mùi cỏ dại. Cô nhớ em trai Pete của cô đã ngã như thế nào, đã gục vào vai cô như thế khi nó ngủ trong băng ghế sau của chiếc xe gia đình có bố lái phía trước. Abby có thể cảm thấy sự dịu dàng trong trái tim Pete như khi cô cảm thấy trái tim của cậu bé lúc này, đang đập trong lồng ngực.

Nó khẽ rên lên và tỉnh dậy, nhìn lên cô, nó từ từ nhận ra cô.

- An... bee - nó thì thầm.

Cô gật đầu.

- Đúng rồi đấy, cháu nhớ tên cô rồi đấy - cô mỉm cười và xoa mặt nó - Cháu là Yakov?

Nó gật đầu, cả hai cùng cười.

Bên ngoài, gió vẫn lồng lộng, Abby cảm thấy những gì bên dưới họ. Bóng tối vẫn bao trùm mặt cậu bé nhưng Abby thấy nó đang nhìn cô với cái nhìn đói khát.

- Yakov - Abby cọ nhẹ môi lên một bên lông mày của nó. Khi cô cúi đầu xuống, cô thấy môi mình hơi ướt, không phải là nước mắt của Yakov, mà là của cô. Abby lau nước mắt vào vai và khi nhìn xuống, cô thấy nó vẫn nhìn cô, ánh mắt im lặng lạ lùng.

- Cô ở đây mà - cô thì thầm và mỉm cười, lùa tay vào mái tóc của nó.

Sau khi chớp mắt, thằng bé lại chìm vào giấc ngủ.

- Quá đủ rồi đấy - Lundquist nói và đá cửa, nó mở ra và đập vào tường. Anh ta nhìn căn phòng cảnh giác và đứng lặng - Cái quái gì đây?

Katzka bật công tắc đèn.

Cả hai chớp mắt như thể vừa bị ánh sáng chói lòa rơi vào. Căn phòng chói sáng với ba bóng đèn từ trên hắt xuống. Bất cứ đâu Katzka nhìn vào, anh cũng thấy những khuôn mặt. Những cabin bằng thép không gỉ, khay đựng dụng cụ và các ống IV, những màn hình máy tính.

Giữa phòng là một bàn mổ.

Katzka tới cái bàn và nhìn vào hàng những cái còng treo trên tường, hai cho tay và hai cho chân, hai cái dài hơn cho ngực và eo.

Anh nhìn vào đồng hồ gây mê, đặt ở đầu bàn. Anh tiến tới và mở cái ngăn đầu tiên. Bên trong đựng ống thủy tinh và kim trong túi nilon.

- Họ làm cái quái gì ở đây nhỉ?

Katzka đóng cái ngăn kéo lại và mở cái tiếp theo ra. Bên trong là những lọ thuốc nhỏ thủy tinh. Anh lấy chúng ra. Canxi clorua. Với một nửa. Cái này được dùng rồi.

- Họ phẫu thuật cái quái gì ở đây nhỉ? - Lundquist lại hỏi.

Katzka lại nhìn cái bàn, cái khay. Đột nhiên anh nghĩ tới Abby, tay bị cột vào giường, nước mắt ướt đầm đìa khuôn mặt cô. Ký ức quá đau đớn khiến anh không thể chịu đựng được. Sự sợ hãi làm anh không nghĩ nổi nữa. Nếu anh không nghĩ, anh không thể giúp cô được, không thể cứu cô. Anh đi ra xa cái bàn.

- Sên, anh sao thế?

- Tôi ổn - Katzka nói và đi ra cửa - Tôi vẫn ổn.

Trở lại lối đi, anh đứng trong gió lạnh và nhìn lên tòa nhà Amity. Từ ngoài đường nhìn vào nó chẳng có gì bất thường, chỉ là một tòa nhà trên phố, những cửa sổ có điều hòa mà thôi. Nhưng khi anh ở trong đó một ngày trước đây, anh chỉ thấy những gì anh muốn thấy. Những showroom đồ sộ, những cái bàn đầy tranh ảnh, vài nhân viên bán hàng đang nói chuyện, anh không thấy trên đỉnh nó là một cái thang đưa anh tới căn phòng với những cái khay.

Gần một giờ trước, Lundquist tìm chủ của công ty Sigayev, cũng là một công ty New Jersey mà đã đăng ký giao dịch. Tập đoàn mafia đó dính líu thế nào vào Bayside? Hay những gã người Nga đó chỉ hợp tác với ai đó trong bệnh viện?

Máy của Lundquist kêu, anh ta nhìn và đến xe hơi lấy bộ đàm.

Katzka vẫn ở trước tòa nhà, anh lại nghĩ về Abby và xem mình nên tiếp tục thế nào. Mọi căn phòng trong viện đều đã được tìm, cả bãi đỗ xe và khu vực lân cận nữa, có vẻ Abby rời bệnh viện một mình, cô ấy đi đâu, cô ấy gọi ai? Ai có thể là người cô ấy tin đây?

- Sên!

- Sao? Ai gọi thế?

- Lực lượng tuần tra bờ biển, họ đang đợi kìa.

Có tiếng bước chân lên cầu thang, Abby đầu gục xuống còn Yakov vẫn ngủ trong tay cô, không biết gì. Tim cô đập thật mạnh khi cô nghĩ mình phải đánh thức nó, nhưng nó không cựa mình.

Cửa mở, Tarasoff đi vào cùng với hai người đàn ông, đứng nhìn cô.

- Đến giờ đi rồi.

- Đi đâu?

- Một quãng ngắn thôi - Tarasoff nhìn cậu bé - Đánh thức nó dậy đi, nó phải đi.

Abby giữ Yakov chặt hơn.

- Không.

- Đặc biệt là thằng bé.

Cô lắc đầu.

- Tại sao?

- Nó có nhóm máu AB+, chỉ còn mỗi nó trong kho thôi.

Cô nhìn Tarasoff, rồi nhìn Yakov, nó vẫn ngái ngủ. Qua khuôn ngực gầy của nó, cô thấy tim nó đang đập. *Nina Voss, Nina Voss có nhóm máu AB+*.

Một trong hai gã đàn ông kéo tay Abby, bắt cô đứng dậy, cô bỏ thằng bé ra, nó rơi xuống sàn, người còn lại xốc Yakov dậy và nói bằng tiếng Nga.

Tarasoff tránh qua một bên. Bên dưới là hành lang, sau đó đến phòng bị khóa, bên trên là cầu thang, đến một lối đi. Trên đầu là cửa. Tarasoff đi tới đó.

Đột ngột cậu bé vùng lên, nó tự do và bắt đầu chạy. Gã đàn ông túm lấy áo của nó, Yakov quay lại và cắn ông ta. Bị đau, gã ta tát Yakov một cái ngã

sắp.

- Dừng lại! Tránh xa nó ra - Abby hét lên.

Yakov vẫn chống cự quyết liệt, cô chạy tới, ôm và hôn nó.

- Cháu yêu, cô đang ở đây, đừng sợ.

Thằng bé ngẩng đầu lên, Abby nhìn vào đôi mắt sợ hãi của nó, cô nghĩ nó biết điều gì sắp đến.

Cô bị đẩy đi, và họ vào căn phòng có cửa màu xanh.

Thằng bé muốn vùng chạy mạnh hơn, và nó trở nên nặng quá, cô đặt nó xuống chân và ôm mặt nó, chỉ một giây thôi ánh mắt họ gặp nhau và cô biết có sự giao lưu không lời. Cô nắm lấy tay Yakov và lắc nhẹ, họ cùng bước vào. Tarasoff đang ở đó, khi ông ta mở cửa, Abby chuẩn bị cho hành động kế tiếp, đột ngột cô bỏ tay Yakov ra.

Tarasoff mở cửa và căn phòng hiện ra, trắng toát.

Abby run, vai cô va vào gã đàn ông trước mặt, anh ta xô về phía Tarasoff.

- Đồ khốn! - Abby hét lên - Đồ khốn!

Gã phía sau cố gắng giữ tay cô, quật nó ra sau. Yakov biến mất ngay sau đó, giờ thì gã đàn ông đứng dậy, cả hai dẫn cô vào bên trong. Cô không ngừng vùng vẫy giãy giụa khi họ dẫn cô vào căn phòng đó.

- Phải kiểm soát cô ta - Tarasoff nói.

- Thằng bé...

- Quên nó đi, nó không chạy được đâu, đưa cô ta lên bàn.

- *Đồ khốn!* - Abby đá chân. Cô thấy Tarasoff mở hộp.

- Đưa tay cô ta cho tôi.

Tarasoff tiến đến, lăm le kim tiêm trong tay. Abby hét lên khi nó cắm vào tay cô, cô giãy giụa. Giờ thì cô nhìn không rõ nữa, mắt cô không mở được, giọng của cô phát ra chỉ là hơi thở, cô cố hét lên mà không được.

Sao thế này? Sao mình không di chuyển được?

- Đưa cô ta sang phòng bên cạnh, chúng ta phải truyền cho cô ta - giọng Tarasoff khô khốc.

Mấy gã đưa cô sang phòng bên cạnh và đặt cô lên bàn, ánh sáng chiếu từ bên trên thật chói mắt, dù vẫn còn tỉnh táo nhưng cô không thể cử động được, nhưng lại cảm nhận được mọi thứ. Khóa giữ quanh tay và chân cô, cô thấy Tarasoff ấn đầu cô xuống, lưỡi dao lạnh và sắc đặt lên cổ cô. Cô thấy ống ET dọc xuống cổ. Cô không thể quay đầu cũng không phải chiến đấu với không khí.

Tarasoff lật cái túi và ngược Abby phập phồng theo từng nhịp thở. Giờ thì ông ta lấy ra cái gì đó và nối ống ET vào máy. Cái máy hoạt động, bơm không khí cho phổi của Abby.

- Giờ đi tìm thằng bé đi, không không, chỉ một thôi, một ở lại giúp tôi.

Một gã đi ra, gã còn lại đến bàn.

- Nói cái còng ra, succilin sẽ được truyền vào và tôi không thể để cô ta giãy giụa.

Succilin? Aaron chết vì nó, không thể cử động, không thở được luôn.

Thuốc đã có tác dụng, cô thấy cơ ở ngực bắt đầu chống lại thuốc, cô có thể mở mắt ra, có thể nhìn thấy mặt của người đàn ông đứng trước cô, anh ta đang bắt đầu cởi bỏ quần áo của cô, và Abby thấy anh ta thích thú khi lộ trần ngực và bụng cô ra.

Tarasoff đặt ống vào tay Abby, khi đó, ông ta thấy mắt Abby mở và nhìn ông ta, ông ta đọc được câu hỏi trong mắt cô.

- Thận khỏe đấy, không phải để làm từ thiện đâu, có một quý ông ở Connecticut đã chờ cả năm rồi - rồi ông ta nhìn cô - Chắc chắn ông ta sẽ rất thích thú khi biết cuối cùng chúng ta cũng tìm được người phù hợp.

Máu của họ lấy của mình ở phòng cấp cứu là để xét nghiệm mẫu máu.

Ông ta tiếp tục công việc, nối cái túi thứ hai vào ống dẫn, cho thuốc vào xilanh. Cô có thể thấy ông ta im lặng khi cái máy bơm khí vào phổi cô, các cơ của cô bắt đầu đáp lại, cô có thể cử động các ngón tay, thậm chí lắc vai. Cô đang cố điều khiển cơ thể mình. Đồng hồ chỉ mười một giờ mười lăm phút.

Tarasoff xong việc với đám kim tiêm, ông ta nghe tiếng cửa mở ra và đóng vào, rồi ông ta quay lại.

- Thằng bé biến mất rồi. Họ vẫn đang tìm nó, chúng ta lấy thận trước.

Có bước chân đến bên bàn, một khuôn mặt khác cúi xuống nhìn Abby.

Rất nhiều lần trước đây cô nhìn thấy khuôn mặt đó qua bàn mổ, rất nhiều lần khuôn mặt đó cười với cô, giờ cả hai bọn họ đều không cười.

Không! Cô gào lên, nhưng chỉ là dòng khí thoát qua ống. Không!

Đó là Mark.

Gregor biết chỉ có ra khỏi khoang hành khách của con tàu là qua cánh cửa màu xanh, nhưng nó bị khóa rồi, thằng bé chắc hẳn chỉ có thể ở cầu thang.

Gregor đi lên nhưng chỉ thấy bóng tối, anh ta bắt đầu leo, cầu thang rung lên, tay anh ta vẫn bám vào khi thằng bé đánh anh ta. Thằng trời đánh, nó gây bao rắc rối.

Gregor đến bậc tiếp theo và lên trên, giờ anh ta ở trong khoang của bác sĩ và trợ lý. Chỉ có hai khoang riêng với nhà tắm, cuối là một cái salon đẹp, chỉ có một cách ra khỏi đây, là trở lại cái cầu thang, thằng bé bị bẫy rồi.

Cabin đầu tiên anh ta vào là của gã bác sĩ đã chết, nó đầy mùi thuốc lá, anh ta thấy có cái giường chưa dọn, cái tủ mở khóa, anh ta đi qua cái tủ và thấy bên trong là quần áo, một chai vodka hết sạch, tạp chí, không thấy thằng bé đâu cả.

Gregor tới cabin tiếp theo, sạch sẽ và ngăn nắp hơn, quần áo gọn gàng hơn, nhưng vẫn không thấy thằng bé.

Anh ta nhìn lên trên, lục gầm salon, trước khi anh ta đến, anh ta thấy tiếng động.

Anh ta đi đến salon và bật đèn, lướt nhanh căn phòng, có ghế, có bàn ăn và tivi với vài cuộn băng video. Thằng bé ở đâu nhỉ. Anh ta đi quanh phòng và dừng lại, nhìn vào bức tường phía trước.

Xe nâng.

Anh ta chạy tới và mở cửa, anh ta nhìn thấy dây kéo, anh ta ấn nút lên và thang máy đi đến, Gregor cúi về phía trước, sẵn sàng chộp thẳng bé.

Nhưng anh ta thấy cái xe nâng không.

Thằng bé hẳn đã trốn vào phòng tranh.

Gregor đi xuống cầu thang, không thể thế được, cái gallery được bảo đảm an toàn, Gregor khóa nó hằng đêm mà, thằng bé chắc chắn bị bẫy rồi.

Gregor đẩy cái cửa màu xanh và đi vào.

- Anh xin lỗi, Abby - Mark nói - Anh không nghĩ mọi chuyện đi xa thế này.

Làm ơn đi, đừng làm vậy. Abby nghĩ.

- Nếu có cách nào khác... - Mark lắc đầu - Em gây sức ép quá lớn, và anh không thể dừng em lại được, anh không thể kiểm soát em.

Một giọt nước mắt long lanh rơi từ mắt cô. Chỉ một thoáng thôi, cô thấy nỗi đau hiện ra trên gương mặt anh. Anh ta quay đi.

- Đến lúc trưởng thành rồi đấy. Anh sẽ làm ca của người cho chứ? - Tarasoff nói, ông ta đưa cái kim tiêm cho Mark - Làm đi, dù sao cũng cần nhân đạo một chút.

Mark ngừng lại, rồi anh ta lấy cái kim tiêm và bỏ đầu bọc ra. Anh ta lại lưỡng lự, rồi nhìn Abby.

Em yêu anh, em yêu anh rất nhiều. Cô nghĩ.

Anh ta đẩy xilanh.

Ánh đèn mờ đi, cô thấy mặt anh mờ dần, rồi chìm vào bóng tối.

Em yêu anh.

Em yêu anh...

Cửa phòng bị khóa.

Yakov đẩy cửa vào nhưng không ăn thua, gì nữa đây? Lại xe nâng à? Nó lùì lại và nhấn nút, không có gì thay đổi cả.

Một cách tuyệt vọng, nó nhìn quanh căn phòng, xem có chỗ nào có thể ẩn nấp không. Tủ đồ, máy lạnh, tất cả chỉ là tạm thời thôi, cuối cùng gã đó sẽ tìm tất cả những chỗ đó, hẳn sẽ tìm ra nó.

Cần phải gây khó dễ cho họ.

Nó nhìn lên bóng đèn, có ba bóng đèn trên đầu nó, nó chạy tới tủ và lấy một cái cốc cà phê bằng sứ, ném nó lên bóng đèn gần nhất, bóng đèn nổ và tắt ngóm.

Nó tiếp tục ném các bóng đèn cho tới khi nó nhìn thấy có cái đài của đầu bếp, nó được đặt trên chỗ quen thuộc trên tủ đồ. Ánh mắt của nó nhìn quanh.

Yakov dừng lại ở cái lò và cái nồi súp không. Nó mang cái nồi tới chậu và vặn vòi.

Đài đang bật loa to hết cỡ, Gregor đẩy cửa phòng vào và bước vào trong, âm nhạc rên rỉ trong bóng tối, tiếng guitar điện và trống, anh ta lần mò tìm công tắc đèn nhưng không thấy gì cả, anh ta bật vài lần nhưng đèn vẫn không sáng, anh ta bước tới và giầy chạm vào mảnh kính vỡ.

Thằng nhỏ này đã phá hết đèn rồi, nó định đánh mình trong bóng tối đây.

Gregor mở cửa, bằng ánh sáng của que diêm anh ta mò mẫm tra chìa vào lỗ khóa và xoay. Hết đường chạy nhé, giờ thì xem nào.

Anh ta bước vào bóng tối.

- Thôi nào nhóc, không có chuyện gì đâu.

Anh ta chỉ nghe tiếng đài mà không có tiếng gì khác, anh ta đi tới chỗ cái đài và bật một que diêm khác, cái đài đặt trên nóc tủ, bên phải. Anh ta tắt đài và thấy có cái gì đó như cao su.

Vậy là nó đã lấy con dao của nhà bếp!

Diêm tắt.

Anh ta rút súng ra và gọi.

- Nhóc!

Khi đó anh ta chợt thấy ướt dưới chân.

Bật một que diêm khác lên và anh ta thấy mình đang đứng trong một bể nước. Nước tràn vào giầy. Nước từ đâu ra nhỉ? Trong ánh sáng lờ mờ anh ta thấy vùng dưới chân mình đầy nước và nước đã ngập sàn nhà. Anh ta leo lên một cái ghế.

Trước khi diêm tắt, Gregor chỉ nhìn thấy một làn tóc vàng óng, và thẳng bé, tay nó đang bám trên tường. Một sợi dây trong tay nó.

Tarasoff đưa con dao ra.

- Anh cắt trước nhé.

Anh ta nói và nhìn thấy sự thiếu não trong ánh mắt của người kia. *Anh không có lựa chọn đâu Hodell, anh là người đã cố gắng đào tạo cô ta và đưa vào nhóm, anh đã mắc sai lầm và giờ anh phải sửa thôi.*

Hodell lấy con dao, họ vẫn chưa bắt đầu mổ nhưng mồ hôi đã ướt đầm trán. Anh ta dừng lại, con dao đặt trên ngực. Họ đâu biết đây chỉ là bài kiểm tra.

Tiếp tục đi nào, Archer đã làm phần của anh ta khi giết Mary Allen, cũng như Zwick làm với Aaron Levi. Giờ đến lượt anh, chứng minh anh vẫn là một người của đội đi, hãy cắt người phụ nữ anh đã từng làm tình đi.

Làm đi.

Mark xoay con dao trong tay anh, hít một hơi thật sâu và ấn lưỡi dao vào da Abby.

Làm đi.

Mark cắt, một đường cong dài. Da tách ra và máu phun ra ướt tấm ga.

Tarasoff thở phào, cuối cùng thì Hodell cũng không còn là cái ga nữa, anh ta đã vượt qua điểm mốc của một bác sĩ thực tập nhiều năm trước. Một đêm với nhiều rượu, cocain. Sáng hôm sau tỉnh dậy trên một cái giường lạ,

một nữ sinh y tá xinh đẹp đã chết bên gối cạnh anh ta. Hodell chẳng có khái niệm về chuyện gì đã xảy ra, tất cả có vẻ rất hợp lý.

Và tiền có thể mua tất cả.

Cây gậy và củ cà rốt, luôn hiệu quả. Nó đã phát huy tác dụng với Archer, rồi đến Mohandas, và cả với Aaron Levi nữa, một lúc nhất định. Họ là một xã hội khép kín, không ai dám tiết lộ bí mật của mình. Và lợi ích của họ, không ai ở Bayside, ngay cả Colin Wettig, Parr có thể biết được bao nhiêu tiền đã được trao tay, đủ để mua những bác sĩ tốt nhất, đội tốt nhất mà Tarasoff có. Những người Nga chỉ cung cấp một phần, và sự ép buộc, trong phòng mổ, chính là họ vượt qua thử thách.

Chỉ có tiền thôi thì chưa đủ để giữ chân Aaron Levi, nhưng Hodell thì vẫn ở đây với họ, anh ta đang chứng minh điều đó qua từng lát cắt.

Tarasoff hỗ trợ Hodell, thật dễ chịu khi làm việc với một cơ thể trẻ khỏe, người phụ nữ này đang trong điều kiện tốt nhất. Cô ta ít mỡ và cơ rất chắc, phẳng - rắn chắc tới mức trợ lý phải cho thêm succilin để nó giãn ra.

Con dao đã tách các cơ ra, lúc này họ có thể nhìn thấy khoang ngực. Tarasoff nhìn kỹ hơn, bên dưới lớp tế bào mô mỏng là thận. Tất cả đều khỏe mạnh, vô cùng khỏe mạnh. Cấu tạo cơ thể người thật hoàn hảo.

Đèn bỗng nháy lên và một lát sau tất cả cùng tắt đồng loạt.

- Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy? - Hodell hỏi.

Họ cũng nhìn lên trần nhà, nhưng ngay lúc đó ánh đèn lại sáng trở lại.

- Trục trục nhỏ thôi, bây giờ tôi lại có thể nghe thấy tiếng máy phát rồi.

- Đây là một con tàu, hết điện thì...

- Tạm thời thôi mà, cho đến khi chúng ta tìm được chỗ thay thế cho tòa nhà Amity. Cắt tiếp đi.

Hodell giơ con dao lên và ngừng lại, anh được đào tạo thành một bác sĩ phẫu thuật tim, nhưng còn việc phẫu thuật lấy thận thì anh chỉ mới làm có vài lần. Có lẽ anh cần trợ giúp. Như vậy mọi việc sẽ thuận lợi hơn.

Hoặc cũng có thể ca phẫu thuật này khiến anh cảm thấy khó thở. Anh mới chỉ tiến hành một vài ca tương tự như thế này.

- Có chuyện gì thế? - Tarasoff hỏi.

- Không. Mọi việc vẫn bình thường - Hodell nói rồi tiếp tục cắt, nhưng thực sự lúc đó tay anh ta đang run. Không dám mạo hiểm tiếp tục, anh ta bỏ con dao ra và thở sâu lấy lại bình tĩnh.

- Chúng ta không có nhiều thời gian đâu bác sĩ Hodell, còn một người cho khác cần phải phẫu thuật đấy.

- Chỉ là ở đây nóng quá phải không? Tự nhiên tôi cảm thấy bức bí trong người. Không khí thật ngột ngạt, ngột ngạt đến khó chịu.

- Tôi không thấy vậy. Thôi nào, tiếp tục đi. Chúng ta cần phải tiến hành ca này xong sớm.

Hodell gật đầu, tay nắm chặt con dao mổ. Anh ta rạch một đường nữa rồi đột nhiên khựng lại.

Tarasoff nghe tiếng động phía sau, cửa mở ra.

Mark vẫn đứng thẳng, dao rơi xuống.

Cái gì đó như năm đấm vào mặt anh ta, đầu anh ta gục xuống, máu và xương vỡ tung tóe.

Tarasoff kinh hãi nhìn và thấy một cậu bé da trắng tóc vàng.

Khẩu súng tiếp tục bắn.

Nó bắn điên dại và đạn xuyên qua kính vào trong, rơi xuống sàn.

Bác sĩ gậy mê hoảng sợ chạy vào nấp đằng sau máy thông gió.

Tarasoff lùi lại, ánh mắt không rời khỏi khẩu súng. Đó là súng của Gregor, nó đủ nhẹ nhưng cũng đủ mạnh để một đứa trẻ có thể sử dụng. Nhưng bàn tay kẻ cầm súng thì đang run lên bần bật. *Chỉ là một thằng bé thôi, thằng bé đang sợ hãi.*

Tarasoff nhìn sang khay dụng cụ và vội lấy succilin, vẫn còn đủ cho một đứa trẻ. Một cách chậm rãi ông ta đi qua xác của Hodell như thể chẳng có chuyện gì xảy ra, khẩu súng vẫn chĩa về phía ông ta, ông ta đứng lại.

Thằng bé đang khóc, nó thở mạnh và nước mắt nhòe nhoẹt.

- Được rồi - Tarasoff dỗ dành và mỉm cười - Đừng sợ, bác chỉ giúp bạn của cháu thôi, giúp cô ấy khỏe lại, cô ấy hơi ốm một chút. Cháu biết không? Cô ấy cần một bác sĩ. Và bác chính là người cô ấy cần.

Thằng bé nhìn lên bàn, vào người phụ nữ, nó tiến một bước, rồi một bước nữa. Hơi thở của nó đột ngột cao hơn, mạnh hơn. Nó không nghe thấy người gậy mê đang đi qua nó và ra khỏi phòng, nó cũng không thấy tiếng trực thăng trên đầu, chuẩn bị tiếp đất.

Tarasoff lấy bơm tiêm ra khỏi tay. Ông ta lặng lẽ tiến lại chiếc bàn.

Thằng bé quay đầu lại và nhìn ông ta với ánh mắt hoảng sợ.

Tarasoff giờ kim lên.

Khoảnh khắc đó thằng bé không còn sợ gì nữa, nó nhìn ông ta một cách chăm chú. Chỉ có điều đôi mắt nó vẫn chứa đầy vẻ căm hận khi giờ khẩu súng lên.

Và rồi nó bắn viên đạn cuối cùng.

Thằng bé không thể rời giường bệnh, khi các y tá đưa bệnh nhân ra khỏi phòng hồi sức và chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt, nó vẫn ở bên cạnh Abby, như bóng ma nhỏ nhợt nhạt bên giường cô. Hình như nó đang sợ rằng nếu nó rời khỏi cô dù chỉ một bước thôi thì người ta sẽ đưa cô đi và nó sẽ không bao giờ được gặp lại cô nữa.

Hai lần y tá phải dắt tay nó ra.

Giờ thì nó đứng đó, ánh mắt im lặng mong chờ cô tỉnh lại. Ít nhất nó cũng không còn giả bộ nữa, như cái cách mà Katzka thấy nó khi ngang qua thuyền.

Anh tìm thấy thằng bé đang dựa vào cơ thể đang bị phanh ra của Abby, nó lay cô dậy, mong cô tỉnh lại. Katzka không thể hiểu thằng bé nói gì, nhưng anh hiểu rất rõ chuyện gì đang diễn ra. Có tiếng gõ trên cửa số cabin. Quay lưng lại anh thấy Vivian Chao đang gọi mình. Anh mở cửa và đi ra.

- Thằng bé đó không thể ở đây suốt đêm được, nó sẽ ốm mất, với lại nó không sạch sẽ lắm, rất có thể sẽ ảnh hưởng không tốt đến bệnh nhân. Mỗi khi họ định đưa nó ra, nó lại gào khóc. Nó không muốn đi. Anh có thể nói chuyện với nó không?

- Tôi không hiểu tiếng Nga, chính vì vậy tôi cũng đành chịu chết.

- Chúng tôi vẫn đang chờ phiên dịch của bệnh viện, sao anh không thử dùng cách của đàn ông, chỉ cần đưa nó ra ngoài là được.

- Tôi nghĩ cứ để nó ở lại với cô ấy thêm một chút.

Katzka quay lại và nhìn qua cửa sổ, anh thấy thằng bé vẫn đang bên cạnh Abby. Cả ngày hôm đó, hình ảnh Abby nằm trên bàn, bụng cô vẫn phanh ra, còn thằng bé thì đứng bên cạnh xoa mặt cô, cứ ám ảnh lấy anh. Dù cố gắng nghĩ đến chuyện khác nhưng anh vẫn không thể xóa đi hình ảnh đó. Trên sàn nhà là máu của chính những kẻ vô lương tâm đã làm hại Abby: máu của hai người đàn ông - Hodell đã chết, còn Tarasoff thì mê man bất tỉnh. Dù máu của hắn ta đang chảy lênh láng nhưng hắn vẫn còn sống. Với hành vi là kẻ chủ mưu trong đường dây buôn bán, lấy cắp nội tạng, Tarasoff sẽ bị ra tòa. Rồi hắn ta sẽ phải lĩnh đủ vì tội ác của mình.

Sắp tới sẽ có nhiều vụ béo bở hơn nữa, cuộc điều tra mới chỉ bắt đầu. Bây giờ thì chính quyền liên bang đang đóng cửa công ty Sigayev, dựa trên những gì mà thủy thủ đoàn cung cấp, toàn bộ mạng lưới buôn bán nội tạng kinh khủng hơn những gì mà anh có thể tưởng tượng. Không ngờ chính những bác sĩ giỏi của bệnh viện Bayside cũng nằm trong đường dây đó. Quả thật trên đời này không có gì là không thể xảy ra. Con người thật tàn nhẫn!

Anh chớp mắt và nhìn vào bên trong phòng. Abby đang nằm bên kia cửa sổ, bụng đã được khâu lại. Ngực cô nâng lên và hạ xuống theo từng nhịp thở nhưng hơi thở vẫn còn rất yếu. Màn hình theo dõi vẫn chạy những vạch đều đặn theo nhịp đập của tim. Lúc mới lên tàu, anh gần như phát điên bởi nhịp đập tim của Abby đang nhảy múa điên dại trên màn hình. Anh cứ nghĩ rằng mình sắp mất cô nhưng may sao người ta đưa được Vivian và Wettig đến kịp thời. Anh chạm tay vào cửa kính, hai mắt ướt nhòe.

- Katzka, cô ấy sẽ ổn thôi mà, tôi và giám đốc sẽ làm tốt - Vivian Chao an ủi.

Thằng bé nhìn anh, ánh mắt nó giống y chang Katzka.

- An... bee - Nó thì thâm.

Katzka mỉm cười.

- Đúng rồi, đó là tên cô ấy.

Cả hai cùng nhìn vào giường bệnh. Thời gian trôi qua thật chậm, sự im lặng chỉ bị phá vỡ bởi tiếng bíp đều đặn của máy. Họ đứng bên nhau và cùng chia sẻ sự lo lắng cho người phụ nữ mà cả hai đều không biết rõ nhưng lại chiếm được cảm tình và sự quan tâm sâu sắc từ phía họ.

Cuối cùng Katzka nắm tay cậu bé.

- Đi nào, con cần phải ngủ, con trai. Cô ấy cũng thế.

Thằng bé lưỡng lự, rồi nó cũng nghe Katzka, và nắm lấy tay anh.

Hai người dắt tay nhau đi qua phòng điều trị đặc biệt, đôi giày cao su của thằng bé kêu kin kít sau từng bước đi. Bỗng nhiên nó đi chậm lại.

- Gì thế? - Katzka hỏi.

Thằng bé đứng bên ngoài một phòng khác, và Katzka cũng vậy, họ nhìn thấy bên trong là một người đàn ông tóc bạc đang ngồi trên ghế bên giường bệnh nhân, đầu anh ta gục vào tay, cả thân mình rung lên trong im lặng. *Có những thứ ngay cả Victor cũng không mua được. Katzka nghĩ. Giờ thì ông ta sắp mất mọi thứ. Vợ ông ta. Sự tự do.*

Katzka nhìn người phụ nữ trên giường, trông bà ta mong manh như sứ dễ vỡ. Mắt bà ta, nửa mở, nửa chìm trong chết chóc.

Thằng bé dí sát mắt vào cửa kính hơn nữa.

Lúc đó, dường như thằng bé dựa hẳn vào đó, rồi người phụ nữ hình như mở mắt một chút, bà ta nhìn thằng bé, một cách chậm chạp môi bà ta nở một nụ cười, rồi nhắm mắt lại.

- Đến lúc đi rồi - Katzka nói.

Thằng bé nhìn lên, nó lắc đầu lia lịa như muốn phản đối điều gì đó. Khi Katzka nhìn nó trong bất lực thì thằng bé quay lưng và chạy thẳng lại chỗ Abby.

Đột nhiên Katzka cảm thấy lo sợ. Anh nhìn Victor, người đàn ông giờ đang ngồi câm lặng trong tuyệt vọng. Anh nhìn người phụ nữ trên giường, gương mặt bà ta tái mét, yếu đuối như thể tâm hồn của bà sắp trở về với Chúa. Và anh nghĩ: *Quá ít, chúng ta có quá ít thời gian ở bên cạnh người mình yêu thương.*

Anh thở dài, và lặng lẽ quay lại phòng của Abby.

Anh đứng bên cạnh thằng bé.

Mời các bạn ghé thăm: [Đào Tiểu Vũ's eBook](#) để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26